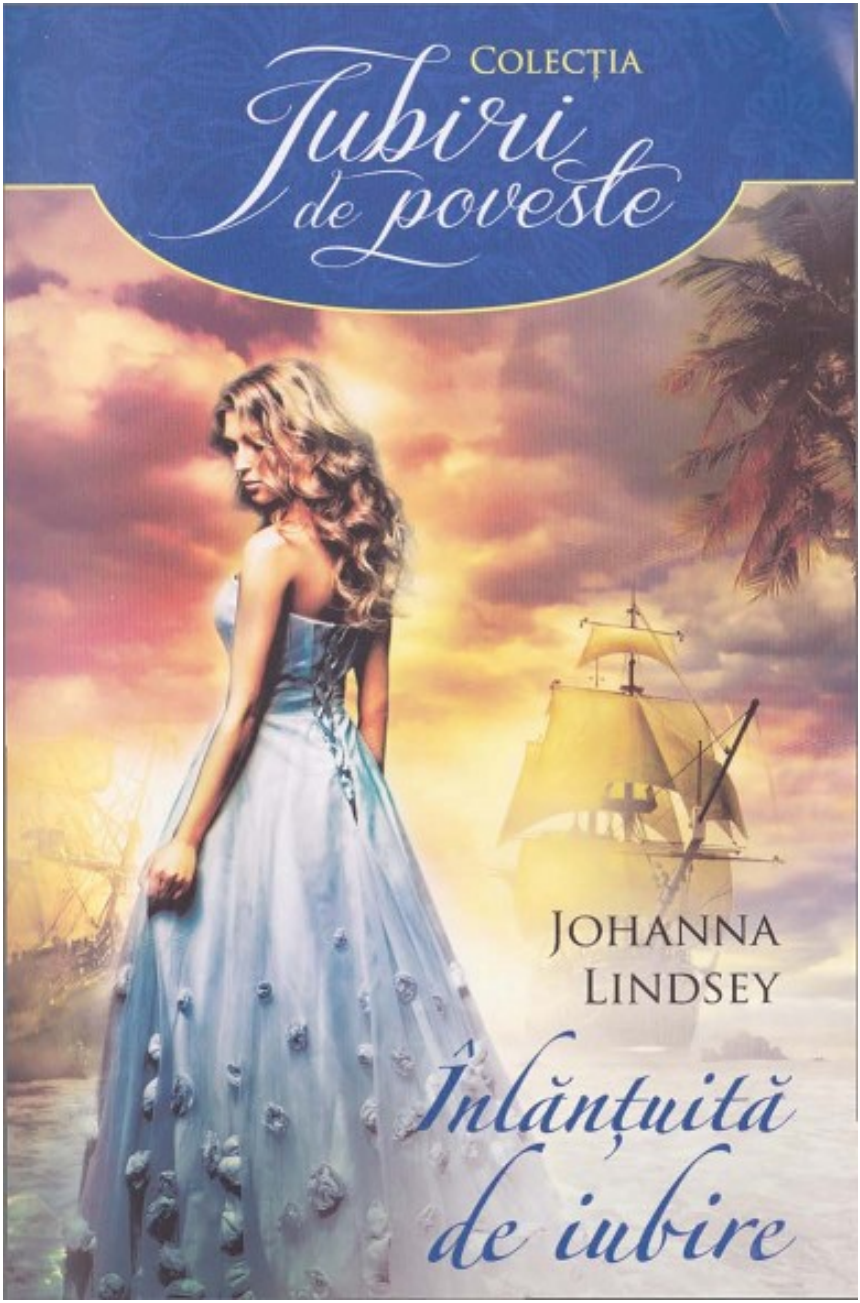
COLECȚIA

Iubiri de poveste

JOHANNA LINDSEY

Înlănțuită de iubire

JOHANNA LINDSEY
ÎNLĂNŢUITĂ DE IUBIRE

Captive of my desires by Johanna Lindsey

Capitolul 1

I se spusese să se ascundă şi să rămână ascunsă. Acesta fusese şi primul gând al lui Gabrielle Brooks după ce zgomotul o atrăsese pe punte şi văzuse care era pricina larmei. Însă nu căpitanul fusese cel care îi dăduse acel ordin. Fusese pe deplin încrezător că avea să poată înfrânge corabia care se apropia de ei. Ba chiar râsese şi îşi scuturase pumnul înspre steagul piraţilor, ce flutura pe catargul principal al corăbiei duşmane, care se vedea acum cu ochiul liber. Entuziasmul lui – şi să îndrăznească să spună încântarea? — reuşise să o liniştească. Până când secundul o trăsese deoparte, spunându-i să se ascundă.

Spre deosebire de căpitan, Avery Dobs nu părea dornic să se arunce în lupta ce avea să urmeze. Alb ca pânzele suplimentare care fuseseră ridicate în grabă de echipaj, nu fusese câtuşi de puţin blând când o împinsese către scări.

— Foloseşte unul dintre butoaiele goale din cală. Sunt multe acum. Cu ceva noroc, piraţii nu vor deschide mai mult de unul sau două şi, după ce se vor convinge că sunt goale, îşi vor vedea de drum. O s-o avertizez şi pe

servitoarea ta să se ascundă. Acum fugi! Şi, indiferent ce vei auzi, nu părăsi cala până nu auzi vocea cuiva cunoscut.

Nu spusese când avea să vină după ea. Panica lui era contagioasă, brutalitatea lui – surprinzătoare. Probabil i se învineţise braţul de unde o apucase. Era o schimbare prea bruscă de la felul prevenitor în care o tratase de când începuse călătoria. Aproape că îi făcuse curte – sau aşa păruse, deşi era puţin probabil. Avea treizeci şi ceva de ani, iar ea de-abia ajunsese la vârsta majoratului. Doar că purtarea lui respectuoasă, tonul blând şi atenţia exagerată pe care i-o acordase în cele trei săptămâni de când plecaseră din Londra îi lăsaseră impresia că o plăcea mai mult decât ar fi trebuit.

Însa reuşise să-i transmită teama lui, aşa că acum o luă la fugă spre străfundurile corăbiei. Fu uşor să găsească butoaiele cu mâncare despre care vorbise Avery, aproape toate goale, acum, că se apropiau de destinaţia lor din Caraibe. Peste doar câteva zile, aveau să ajungă în portul St. George din Grenada, ultimul loc unde fusese văzut tatăl ei, şi avea să încerce să-l găsească.

Nu îl cunoştea prea bine pe Nathan Brooks, deşi toate amintirile ei despre el erau plăcute, dar era tot ce mai avea, acum, că mama ei murise. Deşi nu se îndoise vreodată că o iubea, nu locuise cu ea decât prea puţin. O lună, poate câteva luni o dată şi într-un an toată vara – dar treceau câţiva ani până să vină în vizită. Nathan era căpitanul propriei nave comerciale, care avea rute foarte profitabile în Indiile de Vest. Trimitea bani acasă şi cadouri de valori exorbitante, dar rareori venea şi el acasă.

Încercase să-şi mute familia mai aproape de locul în care muncea, dar Carla, mama lui Gabrielle, nu voise să audă de aşa ceva. Anglia fusese casa ei întreaga sa viaţă. Nu mai avea familie, dar toţi prietenii ei erau acolo, la fel ca tot ce preţuia, şi oricum nu fusese niciodată de acord cu profesiunea de marinar a lui Nathan. *Comerţ.* Întotdeauna

rostise cuvântul cu dezgust. Avea suficienţi strămoşi aristocraţi, chiar dacă ea nu purta niciun titlu, pentru a-i privi dispreţuitor pe toţi cei care se ocupau de *comerţ* – până şi pe soţul său.

Era de mirare că se căsătoriseră. Când erau împreună, nu păreau a se plăcea prea mult. Iar Gabrielle nu avea să-i pomenească niciodată că lungile lui absenţe o făcuseră pe Carla să-şi ia un… Ei bine, nici măcar nu putea gândi cuvântul, iar să-l rostească – nici atât. Era teribil de stânjenită de propriile concluzii. Dar Albert Swift vizitase regulat căsuţa lor cu două etaje de la periferia oraşului Brighton în ultimii câţiva ani, iar Carla se comporta ca o tânără şcolăriţă de câte ori era el în oraş.

Când vizitele încetaseră şi auziseră zvonurile că o curta pe o moştenitoare din Londra, mama lui Gabrielle trecuse printr-o schimbare indubitabilă. Peste noapte, se transformase într-o femeie înăcrită care ura lumea şi tot ce era pe pământ, plângând după un bărbat care nici măcar nu era al ei.

Fie că îi făcuse promisiuni Carlei, sau dacă Carla intenţiona să divorţeze de soţul ei, nimeni nu ştia, dar păruse de-a dreptul îndurerată când Albert începuse să-şi îndrepte atenţia înspre o altă femeie. Avea toate simptomele unei femei trădate, iar când se îmbolnăvise la începutul primăverii, iar starea ei se înrăutăţise, nu făcuse niciun efort să-şi revină, ignorând sfatul doctorului şi abia punând ceva în gură.

Gabrielle era îndurerată şi ea să-şi vadă mama decăzând. Chiar dacă nu aproba obsesia mamei sale pentru Albert sau faptul că nu era deloc dispusă să încerce să-şi salveze căsnicia, îşi iubea mama din suflet şi făcuse tot ce-i trecuse prin minte pentru a o înveseli. Umpluse camera mamei ei cu flori după care umblase în tot cartierul, îi citea cu voce tare, ba chiar insistase ca menajera lor, Margery, să petreacă o bună parte din zi alături de mama ei, dat fiind

că era o femeie vorbăreaţă şi care venea de obicei cu replici amuzante. Margery lucra pentru ele de câţiva ani în momentul acela. De vârstă mijlocie, cu părul de un roşcat aprins, ochi albaştri vii şi chipul plin de pistrui, era o femeie hotărâtă, dintr-o bucată, care nu se lăsa câtuşi de puţin intimidată de aristocraţi. Era totodată afectuoasă şi se ataşase de familia Brooks, ca şi când ar fi fost rude.

Gabrielle crezuse că eforturile ei dădeau roade, că mama sa îşi recăpăta dorinţa de a trăi. Ba chiar reîncepuse să mănânce şi nu mai pomenea despre Albert. Astfel că Gabrielle fusese devastată când mama ei se stinsese în toiul nopţii. „S-a stins de dor”, condusese ea, căci începuse să se întremeze după boală, deşi nu avea să-i pomenească niciodată acest lucru tatălui ei. Însă, după moartea mamei, Gabrielle începuse să se simtă complet singură.

Deşi îi rămăseseră destul de mulţi bani, dat fiind că mama sa moştenise o avere frumuşică, Gabrielle nu avea să vadă niciun ban până la douăzeci şi unu de ani, când devenea majoră, ceea ce însemna că mai avea de aşteptat. Tatăl ei îi trimitea bani regulat, şi mai erau banii pentru gospodărie care aveau să ajungă o vreme, dar de abia făcuse optsprezece ani.

De asemenea, avea să fie încredinţată în grija unui tutore. Avocatul Carlei, William Bates, menţionase acest aspect la citirea testamentului. Îndurerată, nu acordase prea multă atenţie, dar, când auzise numele, o cuprinsese groaza. Bărbatul acela era un fustangiu, şi toată lumea o ştia. Se zvonea că îşi alerga servitoarele prin toată casa şi chiar o ciupise de fund pe Gabrielle o dată, la o petrecere, pe când nu avea decât cincisprezece ani!

Un tutore, şi mai ales el – nu avea deloc nevoie de aşa ceva. Mai avea totuşi un părinte în viaţă. Nu trebuia decât să-l găsească, aşa că pornise în căutarea lui. Trebuise să îşi învingă câteva temeri: de a naviga aproape jumătate de lume, de a lăsa în urmă tot ce îi era familiar. Aproape că se

răzgândise de două ori. Dar, în cele din urma, simţise că nu avea de ales. Şi cel puţin Margery fusese de acord să o însoţească.

Călătoria decursese foarte bine, mult mai bine decât anticipase. Nu o luase nimeni la întrebări de ce călătorea doar cu servitoarea sa. Era sub protecţia căpitanului, la urma urmelor, cel puţin pentru perioada cât erau pe mare, şi lăsase să se înţeleagă că tatăl ei avea să o aştepte în port, o mică minciună pentru a îndepărta orice fel de griji.

Dar gândul la tatăl ei şi la găsirea acestuia îi domolise temerile doar pentru scurtă vreme. Îi amorţiseră picioarele, încovrigată în butoi cum stătea. Intrase cu uşurinţă în el. Nu era o femeie prea înaltă la cei 1,65 metri ai ei şi era subţirică. Dar îi intrase o aşchie în spate când se strecurase în butoi, exact înainte de a pune capacul la loc, şi nu avea cum să ajungă la ea, chiar dacă avea suficient loc să încerce.

În plus, era parţial şocată că era posibil ca o navă să arboreze un steag al piraţilor în zilele şi în epoca aceea. Nu ar fi trebuit să mai existe piraţi. Crezuse că dispăruseră cu un secol în urmă, după ce fuseseră iertaţi sau atârnaţi în ştreang. Să navighezi pe apele calde din Caraibe ar fi trebuit să fie la fel de sigur ca o plimbare pe o alee din Anglia rurală. Dacă nu ar fi fost sigură de acest lucru, nu ar fi pornit în călătorie înspre această parte a lumii. Cu toate astea, văzuse steagul piraţilor cu propriii ochi.

I se strânsese stomacul de frică şi pe deasupra mai era şi flămândă, ceea ce o făcea să se simtă şi mai rău. Sărise peste micul dejun şi intenţionase să îndrepte lucrurile la prânz, dar nava piraţilor sosise înainte de servirea prânzului, şi trecuseră câteva ore de atunci. Cel puţin aşa părea, avea senzaţia că stătea înghesuită în butoi de mult timp şi nu avea nici cea mai vagă idee ce se întâmpla afară.

Se vedea nevoită să presupună că aveau avans faţă

de corabia piraţilor, dar, dacă ar fi reuşit să lase în urmă celălalt vas, nu ar fi venit Avery să-i spună? Deodată, întreaga navă fu zguduită de o detunătură, apoi de încă una, urmată de altele, toate extrem de puternice. Se auziră şi alte semne că începuse lupta, plus miros de fum de la tunuri care se strecura în cală, strigăte răguşite, chiar şi câteva ţipete, iar apoi, mult după aceea, o linişte îngrozitoare.

Era imposibil de spus cine câştigase. Iar asta *o* înnebunea. Pe măsură ce timpul trecea, frica ei creştea. Avea să ţipe în curând, era sigură. De fapt, nu ştia cum de reuşise să nu cedeze deja acelui impuls. Dacă ar fi câştigat, nu ar fi venit Avery până acum? Dacă nu cumva era rănit şi nu spusese nimănui unde se vârâse ea. Dacă nu cumva murise. Îndrăznea să-şi părăsească ascunzătoarea pentru a afla?

Dar dacă învinseseră piraţii? Ce făceau aceştia cu navele capturate? Le scufundau? Le păstrau pentru a le vinde sau aduceau propriile echipaje pe ele? Iar echipajul şi pasagerii lor? Îi ucideau pe toţi? Ţipătul stătea să-i izbucnească din piept, când capacul butoiului fu smuls.

Capitolul 2

Piraţi! Gabrielle avu dovada de netăgăduit a faptului că piraţii nu dispăruseră când unul dintre ei o trase de păr, scoţând-o din butoiul în care se ascundea, apoi o târî peste marginea acestuia în râsete şi huiduieli şi o trânti pe punte, la picioarele celui mai urât dintre piraţi, căpitanul lor.

Era atât de îngrozită, încât nu putea să-şi închipuie ce urma să i se întâmple. Dar era sigură că avea să fie îngrozitor. Singurul gând care îi trecea prin cap era să se arunce degrabă peste bord.

Bărbatul care privea în jos spre ea avea un păr castaniu răvăşit, care îi ajungea până la umeri, iar pe cap purta un tricorn cu o pană vopsită roz, care atârna pleoştită, ca şi când ar fi fost ruptă în cel puţin două locuri. Ca şi când asta nu ar fi fost îndeajuns de bizar, purta, de asemenea, un veston de satin de un portocaliu intens şi o lavalieră bogată de dantelă, desprinsă parcă dintr-un alt secol. Veşmintele erau într-o stare atât de deplorabilă, că probabil chiar erau atât de vechi pe cât păreau.

Înainte ca ea să apuce să se ridice şi să se arunce peste bord, bărbatul spuse:

— Mă numesc căpitanul Brillaird, la dispoziţia dumitale, domnişoară. Se opri, începând să râdă. Cel puţin ăsta-i numele pe care îl folosesc luna asta.

Dacă scotea nume dintr-o pălărie, ea se gândi că ar trebui să încerce Moles[1]. Nu mai văzuse nicicând atâtea aluniţe pe chipul cuiva.

Tremurând incontrolabil, nu răspunse, dar privirea îi fugi către bordul corăbiei.

— Poţi să te linişteşti, adăugă el. Eşti prea valoroasă ca să-ţi facem vreun rău.

— Valoroasă în ce sens? îngăimă Gabrielle, ridicându-se încet.

— Ca ostatică, desigur. E mult mai profitabil să păstrăm pasagerii decât marfa, care s-ar putea strica până să găsim o piaţă de desfacere.

Începu să simtă un dram de uşurare, atât cât să nu îi mai vină să se tot uite la bordul navei.

— Ce se întâmplă cu echipajul?

El ridică din umeri.

— Căpitanul şi ofiţerii unei nave capturate aduc şi ei de obicei răscumpărări bunicele.

Nu îşi dădea seama dacă bărbatul încerca în mod voit

---

1 În engleză, în original, *mole* înseamnă „aluniţă (în relief)", (n.red.)

să o liniştească sau dacă doar îi plăcea să vorbească, deoarece continuă să dezvolte subiectul răscumpărării prizonierilor.

Gabrielle află că ea şi Margery aveau să fie răscumpărate de familia ei. Căpitanul nu o întrebă dacă avea familie, presupunând pur şi simplu că da. Nu rămânea decât să-i spună pe cine să contacteze pentru banii de răscumpărare, şi nu părea a se grăbi să obţină această informaţie. El şi tovarăşii săi aveau alte treburi de care să se ocupe înainte – cum ar fi, restul echipajului.

Gabrielle privi în jur pe punte. Dacă vreun membru al echipajului murise în bătălie, urmele fuseseră îndepărtate înainte ca ea să fie scoasă din butoi. Avery zăcea pe punte, aparent inconştient din pricina unei tăieturi la cap, legat ca restul echipajului şi al pasagerilor, aşteptând să fie transferat pe cealaltă navă. A lor fusese grav avariată şi începea deja să ia apă.

Margery era şi ea acolo, legată, dar era singurul prizonier care avea şi căluş. Probabil fusese prea sonoră cu piraţii, mustrându-i pentru îndrăzneala lor. Când îi venea să-şi exprime nemulţumirile, nu o mai interesa pe cine jignea.

Cât despre mateloţii de rând, li se dădea de ales, să li se alăture piraţilor, depunând jurământul pe loc, sau să viziteze cufărul lui Davy Jones, ceea ce însemna că aveau să fie aruncaţi în mare şi lăsaţi să se înece.

Deloc surprinzător, cei mai mulţi aleseră fără a sta prea mult pe gânduri să devină piraţi. Unul dintre ei, un american voinic, refuză, făcând mare larmă din pricina aceasta.

Gabrielle fu nevoită să privească îngrozită cum doi piraţi se apropiară de el, apucându-l fiecare de câte un braţ şi târându-l către bordul corăbiei. Nu se îndoia că avea să fie aruncat în mare. Dar bărbatul nu se răzgândi, ci continuă să îi blesteme, până când îl izbiră cu capul de

balustradă, lăsându-l fără cunoştinţă. Piraţii izbucniră în hohote de râs turbulente. Ea nu găsea nimic amuzant în faptul că îl făceau să creadă că avea să moară, dar era limpede că nu aşa stăteau lucrurile în cazul piraţilor.

Americanul fu aruncat totuşi în mare, dar abia a doua zi, când zăriră pământ. Era o insulă nelocuită, dar măcar era o fâşie de pământ. Probabil avea să moară în cele din urmă, dar cel puţin i se dăduse o şansă. S-ar putea chiar să reuşească să facă semn vreunei corăbii în trecere şi să fie salvat. Era o soartă mai bună decât cea la care se aşteptase Gabrielle când îl văzuse sfidându-i pe piraţi.

Mai târziu în ziua aceea, ajunseră la o altă insulă, care părea pustie. Pătrunseseră în apele limpezi precum cristalul ale unui golf larg. Aproape de centrul acestuia se afla o altă insulă. Dar, când se apropiară, Gabrielle văzu că nu era câtuşi de puţin o insulă, ci o junglă plutitoare de copaci, mulţi dintre ei morţi, şi de plante dese, dintre care cele mai multe creşteau în noroi şi în molozul care se ridica în movile pe scânduri, nu pe pământ. Era aproape ca un ponton în devălmăşie, dar, cu toate acestea, arăta ca o junglă deasă, construită, a cărei menire era să ascundă corăbiile ancorate de cealaltă parte de navele care treceau prin zonă.

Steagul morţii era arborat pe două dintre navele care se aflau acolo acum, sugerând că erau atinse de molimă, ceea ce ar fi putut explica impresia că erau abandonate.

În scurt timp, piraţii făcură ca nava lor să capete acelaşi aer, apoi lăsară în apă nişte bărci mici, iar prizonierii fură conduşi la ţărm – şi fu ridicat un steag al morţii şi pe corabia lor. Gabrielle îşi dădu seama că navele erau doar o momeală, menită să ţină la distanţă corăbiile care ar fi putut traversa golful, împiedicându-le să cerceteze navele abandonate.

— Unde mergem? îl întrebă Gabrielle pe piratul care le ajuta pe ea şi pe Margery să coboare din barcă.

Dar se pare că acesta nu considera că era necesar să-

i răspundă. Nu făcu decât să o împingă înainte. O porniră pe o potecă către insulă. Nu aşteptară să coboare toată lumea de pe corabie, dar, din fericire, Avery se afla în primul grup care coborî la ţărm. Era prima ocazie pe care o avea de a vorbi cu el de când fuseseră capturaţi.

— Eşti bine? o întrebă el, mergând alături de ea.

— Da, sunt bine, îl linişti ea.

— Nu te-a… atins nimeni?

— Nu, Avery, nu mi-au făcut absolut niciun rău.

— Slavă cerului! Eram atât de îngrijorat. Nu poţi să-ţi închipui.

Îi zâmbi cu căldură.

— Va cere o răscumpărare pentru mine. Căpitanul Brillaird mi-a spus clar că sunt prea valoroasă ca să îmi facă rău careva. Arătă spre tăietura lungă şi deschisă de pe fruntea lui. Cum e fruntea? Am văzut că ţi-ai pierdut cunoştinţa ieri.

El îşi atinse rana cu grijă.

— O, e doar o zgârietură.

Dar Gabrielle îşi dădu seama după tresărirea lui că îl durea.

— Din ce am înţeles de la căpitan, plănuieşte să ceară o răscumpărare şi pentru tine.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Avery oftând. Nu mă trag dintr-o familie bogată.

— Ei bine, voi vorbi cu tatăl meu când va veni să mă ia, spuse ea. Sunt sigură că va reuşi să aranjeze cumva să te elibereze şi pe tine.

Dar nu era câtuşi de puţin sigură că avea măcar să dea de Nathan. Ce urma să se întâmple cu ea şi Avery dacă piraţii nu dădeau de tatăl ei?

— E foarte amabil din partea ta, spuse el, apoi adăugă grăbit: Dar ascultă-mă, Gabrielle. Chiar dacă ţi-au oferit asigurări că vom fi bine, din ce am auzit de la un pirat din echipaj, înţeleg că mai sunt şi alţii cu acelaşi statut acolo

unde mergem. Cea mai bună cale de a ieşi nevătămată din situaţia aceasta este să nu atragi deloc atenţia asupra ta. Ştiu că va fi dificil, la cât eşti de frumoasă, dar…

— Te rog, nu e nevoie să mai spui niciun cuvânt, îl întrerupse ea roşind. Înţeleg că nu vom fi în siguranţă cu adevărat cât timp suntem în preajma acestor ucigaşi. Mă voi face cât mai puţin vizibilă.

În clipa aceea fură despărţiţi, când unul dintre piraţi îl împinse pe Avery, îndemnându-l să se grăbească.

Primul semn că insula era locuită fu un turn pe lângă care trecură în timp ce înaintau pe poteca bătătorită. Era construit din buşteni şi îndeajuns de înalt pentru a putea cuprinde marea cu vederea, cel puţin în trei direcţii. Începură să urce colinele din spatele turnului. Turnul era ocupat, dar, când trecură, văzură că omul din micuţa colibă de deasupra dormea. Nu era un paznic tocmai vigilent, se gândi Gabrielle chiar când unul dintre piraţi lovi cu piciorul în turn să-l trezească, în vreme ce altul îl înjură într-o franceză fluentă.

Margery îşi spuse şi ea părerea, alăturându-i-se lui Gabrielle:

— O tagmă de nevolnici. Să sperăm că paznicul va dormi şi atunci când vor veni ajutoare.

Lui Gabrielle i-ar fi plăcut să-i împărtăşească optimismul, dar erau slabe şanse să fie salvaţi înainte de a fi răscumpăraţi.

— După ce îl vor găsi pe tata…

— *Dacă* îl vor găsi, o întrerupse Margery. Dat fiind că nici măcar nu eram convinse că îi putem da de urmă, ce şanse sunt, hmm? Nu ar fi trebuit să pornim în călătoria aceasta. Nu te-am prevenit că va fi primejdioasă?

— Ai fi putut rămâne acasă, îi reaminti Gabrielle. Dar nu ar fi trebuit să fie primejdioasă. Ai fi crezut că mai există piraţi în vremurile noastre dacă ţi-ar fi spus cineva? Nu, ai fi luat-o peste picior pe biata fiinţă şi i-ai fi râs în nas.

— Nu are legătură, răspunse Margery. Dar ascultă-mă înainte să fim din nou despărţite. Caută o armă, de orice fel, chiar şi o furculiţă, dacă îţi cade în mână, şi ţine-o la tine tot timpul. Dacă vreunul dintre ticăloşii aceştia încearcă să se apropie de tine, i-o înfigi direct în burtă, auzi? Să nu eziţi.

— Voi ţine mine.

— Aşa ar fi bine, fetiţo. Dacă ţi se întâmplă ceva, nu ştiu ce aş face.

Margery părea gata să plângă. Era mai abătută decât lăsa să se vadă. Iar suferinţa ei era contagioasă. Lui Gabrielle nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să plângă pe umărul prietenei sale în clipa aceea, dar reuşi să se abţină şi să prindă niţel curaj pentru amândouă.

— Îţi faci prea multe griji. O să fie bine. Căpitanul Brillaird m-a asigurat că va fi aşa.

Nu era tocmai adevărat, dar era ceea ce Margery avea nevoie să audă, şi asta îi smulse un zâmbet firav.

Cam după o jumătate de oră, ajunseră la un fel de aşezare întinsă, sus pe coline, înconjurată de copaci. În centru se afla o clădire mare, construită din cherestea, care fusese obţinută, după cum avea să afle, de pe una dintre corăbiile pe care piraţii o prădaseră pe mare. Celelalte clădiri risipite în jurul ei erau în cea mai mare parte doar nişte colibe acoperite cu stuf. Gabrielle văzu pe uşile deschise că multe dintre ele erau pline cu cufere şi lăzi, slujind drept locuri de depozitare ale bunurilor obţinute de piraţi în mod ilicit.

Avery şi ceilalţi bărbaţi prizonieri fură împinşi într-o colibă, iar Margery fu condusă înspre o alta, însă nu înainte de a striga spre Gabrielle:

— Ţine minte! În burtă!

— Unde o duceţi? protestă Gabrielle.

Piratul care o împingea către clădirea cea mare spuse batjocoritor:

— Servitorii nu aduc răscumpărări, dar va fi eliberată odată cu tine, după ce cerinţele căpitanului sunt îndeplinite. Tu eşti valoroasă, aşa că mergi acolo, unde va fi mai uşor să fii păzită. Nu vrem ca vreunul dintre mateloţi să pună labele pe tine şi să strice răscumpărarea pe care sigur ne-o vei aduce.

Îi făcu cu ochiul într-un mod lasciv, iar Gabrielle nu se putu abţine să nu tresară.

După ce intrară, piratul o conduse spre o masă lungă din camera spaţioasă, o împinse să se aşeze pe scaun, apoi plecă. O bucătăreasă îi puse dinainte o farfurie cu mâncare, spunând pe un ton prietenos:

— Sper că ai pe cineva care să plătească pentru tine, drăguţo. Eu am amânat cât am putut înainte să fiu nevoită să le spun că nu mai am pe nimeni din familie, şi de-asta sunt încă aici.

Femeia de vârstă mijlocie, care se prezentă drept Dora, se aşeză şi stătu câteva minute de vorbă cu Gabrielle. I se îngăduise să rămână pe insulă, plătindu-şi răscumpărarea prin muncă. Gătea pentru piraţi şi îi slujea şi în alte moduri dacă aveau chef, lucruri pe care le menţionă fără stânjeneală.

Era acolo de doi ani şi chiar se considera a fi una de-a lor.

— Nu sunt porniţi să-şi facă un nume, nu ca piraţii din secolul trecut, de care poate ai auzit, zise ea. De fapt, îşi schimbă numele des, îşi schimbă corăbiile şi denumirile acestora, folosesc deghizări. Scopul lor e să facă bani, nu să atârne în ştreang. Acţionează în secret acum şi chiar îşi schimbă baza la câţiva ani.

— Ăsta este locul acesta, baza lor? întrebă Gabrielle curioasă.

Dora încuviinţă.

— Suntem pe o insulă atât de îndepărtată, că nici măcar nu a primit vreun nume. E o insulă frumoasă, prea

frumoasă chiar. O dată sau de două ori au fost nevoiţi să pună pe fugă nişte colonişti care credeau şi ei acelaşi lucru.

— Cine îi conduce?

— Nimeni. Căpitanii au aceleaşi drepturi şi au în stăpânire doar propriul echipaj. Dacă trebuie decis ceva care îi afectează pe toţi, votează.

— Câţi căpitani sunt în această bază? întrebă Gabrielle.

— Cinci acum. Mai era unul, dar a murit anul trecut din cauze naturale, iar echipajul său s-a alăturat celorlalte.

Gabrielle fu surprinsă că erau atât de puţini în ceea ce părea a fi o aşezare atât de mare.

— Nu vor să aibă prea multe echipaje aici. Se gândesc că şansele să fie o poamă putredă printre ei care să trădeze locaţia bazei sunt cu atât mai mari cu cât sunt mai mulţi oameni.

Femeia se îndepărtă de îndată ce căpitanul Brillaird intră în clădire. Gabrielle nu aflase numele lui adevărat şi nici nu avea să-l afle vreodată. Îşi schimba numele atât de des, încât oamenii săi îi spuneau doar „Căpitane” şi la fel făcea şi ea când era nevoie să i se adreseze. Dar abia dacă o băgă în seamă, ignorând-o tot restul zilei – şi zilele ce urmară.

Trecuseră cinci zile, şi căpitanul tot nu o întrebase pe cine să contacteze pentru răscumpărare. Nu-i rămânea decât să se frământe întrebându-se cum să explice că, deşi ştia că tatăl ei le-ar da preţul cerut, habar n-avea unde putea fi găsit. Chiar nu credea că avea să fie crezută de către căpitan şi nu-şi putea închipui ce urma să se întâmple dacă nu o credea. Dora îi spusese ca nu fusese încă luată la întrebări deoarece căpitanul nu avea nevoie de informaţii până când nu avea să fie pregătit să ridice ancora, ceea ce nu putea şti nimeni când avea să se întâmple. Soţia căpitanului locuia pe insulă şi nu îl mai văzuse de două luni.

Piraţii mâncau, dormeau, beau, jucau jocuri de noroc,

se luptau, glumeau şi spuneau poveşti. Gabrielle dormea într-o cămăruţă în dosul clădirii celei mari, şi i se permitea să intre în sala mare în fiecare zi, aşa că nu se putea plânge că se plictisea acolo. Margery era adusă să o viziteze cam două ore pe zi, iar Gabrielle fu uşurată să vadă că fosta menajeră suporta captivitatea bine, deşi se plângea necontenit de salteaua subţire de paie şi de calitatea proastă a mâncării.

În cea de-a şasea zi de captivitate, sosiră alte două corăbii, iar sala principală se umplu cu oamenii din noile echipaje – mult mai neliniştitoare. Nou-veniţii nu erau deloc prietenoşi. Câţiva dintre ei o făceau să îngheţe dintr-o privire. Şi unul dintre cei doi noi căpitani se holbă la ea atât de îndelung şi de stăruitor, că nu se îndoia că voia să-i facă rău.

Înalt şi musculos, părea a avea în jur de patruzeci de ani, deşi era greu de spus cu barba aceea neagră şi deasă, atât de încâlcită, încât ea se îndoia că şi-o pieptănase vreodată. Auzise oamenii numindu-l Pierre Lacross, deşi probabil nu era francez cu adevărat. Mulţi dintre piraţi pretindeau a fi altcineva şi niciunul nu îşi folosea adevăratul nume. Dar apoi află că el făcea excepţie de la această regulă. Era cu adevărat francez. Avea un accent puternic, pe care nu îl putea ascunde, aşa cum o făceau ceilalţi. Nu era urât, dar licărul de cruzime din ochii săi albaştri întina ceea ce ar fi putut fi o figură chipeşă. Bărbatul acesta emana ceva rău, şi nu era singura care îşi dădea seama de lucrul acesta. Ceilalţi oameni i se fereau din cale şi evitau să-l privească în ochi. Dar ochii lui albaştri glaciali se întorceau întruna spre Gabrielle, până când ea aproape începu să tremure de frică.

Gabrielle părăsise Anglia complet inocentă cu privire la dorinţele bărbaţilor. Mama sa nu îi explicase niciodată la ce trebuia să se aştepte când avea să se căsătorească. Probabil ar fi făcut-o înainte ca Gabrielle să iasă pentru

prima oară în societatea londoneză, dar Carla fusese prinsă în idila ei cu Albert, apoi măcinată de propria nefericire după ce acesta o părăsise. Dar Gabrielle aflase o mulţime de lucruri despre bărbaţi de la piraţi.

Nu îşi schimbau limbajul când o aveau în preajma lor şi le plăcea teribil să se împăuneze cu cuceririle lor sexuale. Astfel că nu îi fu greu să înţeleagă motivele hainului căpitan Pierre Lacross când se aplecă spre ea a doua zi după ce sosise, spunând:

— Te voi cumpăra de la prietenul meu. Apoi va rămâne la latitudinea mea ce voi face cu tine.

Gabrielle îşi dorea să nu înţeleagă ce voia să spună, dar înţelegea. I-ar păsa căpitanului Brillaird de unde veneau banii pentru ea, atâta timp cât era plătit? Îndrăznea să-i promită mai mult decât ar fi putut plăti vreodată Pierre? Aceasta era singura modalitate la care se putea gândi pentru a evita să devină „proprietatea” lui.

Nu avea unde să fugă. Chiar dacă ar fi reuşit să se furişeze din clădire, nu avea cum să plece de pe insulă decât cu piraţii. Căpitanul Brillaird rămânea singurul ei ajutor, şi totuşi ştia că nu avea să o ajute doar pentru că avea o inimă bună. Ce Dumnezeu? Era pirat! Banii erau singurul lui scop.

Dar ştiu instinctiv că avea să fie la mare ananghie daca încăpea pe mâinile lui Pierre, şi acesta era motivul pentru care bărbatul o îngrozea atât de mult. Şi fu îndeajuns de nefericită să asiste la cruzimea lui când îşi pedepsi unul dintre oameni. Îl biciui exact acolo în sală, şi nu cu un bici oarecare. I se spunea Pisica cu nouă cozi şi spinteca pielea la fel de uşor precum cuţitul. Privirea de pe chipul lui Pierre în timp ce îl mânuia îi arătă că nu încăpea îndoială că îi făcea plăcere.

Pierre deveni nerăbdător, aşteptând venirea căpitanului pentru a putea încheia tranzacţia. Se aşeză la masă lângă ea, spunându-i zeflemitor ce plănuia să-i facă.

— De ce nu te uiţi la mine, *cherie*? Voi, doamnele, sunteţi prea pline de mândrie. N-o să-ţi mai rămână pic după ce voi termina cu tine. Uită-te la mine!

Ea n-o făcu. Îi evitase privirea din prima zi.

— Pleacă, te rog.

El râse.

— Eşti atât de rafinată. Atât de politicoasă. Mă întreb cât va dura după ce te voi face animalul meu de companie. Vei fi supusă, *cherie,* sau te voi pedepsi des? O auzi răsuflând întretăiat, căci nu se putu abţine şi adăugă: Ai văzut de ce sunt capabil, dar nu-ţi face griji pentru pielea ta fină de aristocrată. Nu ţi-aş întina niciodată frumuseţea. Sunt alte căi de a dresa un animal de casă…

Îi vorbea zeflemitor, dar nu o atinse niciodată. Avea grijă să nu facă asta cu atâţia martori în încăpere. Dar era limpede că îşi dorea să o facă. Dora îi spuse că înfrânarea forţată la care îl supunea îi provoca atâta frustrare, că se îmbăta criţă în fiecare seară şi ieşea împleticindu-se, căzând în nesimţire pe undeva şi întorcându-se abia a doua zi după-amiaza.

Gabrielle fu extrem de norocoasă că soţia căpitanului Brillaird îşi ţinuse soţul ocupat până când ultimul dintre cei cinci căpitani se întoarse în port. Intră în clădire cu căpitanul Brillaird într-o dimineaţă, râzând amândoi cu poftă de ceva ce spusese unul din ei. O remarcă pe Gabrielle imediat. Se opri şi se uită ţintă la ea, apoi îşi puse braţul pe după umărul lui Brillaird, oferindu-se să o cumpere. Pierre nu era acolo să strige din toţi rărunchii că el se gândise primul la asta. Era sigură că ar fi făcut-o şi că s-ar fi putut isca o luptă. Dar dormea încă, risipind aburii excesului de cu o seară în urmă. Iar căpitanului Brillaird nu părea să-i pese că era unul sau altul, exact aşa cum presupusese ea. Îl văzu ridicând din umeri, apoi cei doi bărbaţi bătură palma, şi cel de-al cincilea căpitan îi aruncă o pungă de monede.

Gabrielle era şocată. Totul se întâmplase atât de repede. Află mai târziu că noul căpitan era un intermediar. Nu era prima dată când cumpăra ostatici de pe insulă şi îi returna familiilor lor pentru un profit frumuşel. Funcţiona foarte bine pentru toate părţile implicate, permiţându-le celorlalţi căpitani să se întoarcă la treabă, capturând alte corăbii, în loc să se ocupe de partea comercială a meseriei lor. Se pricepea la aceste aspecte, la fel cum se pricepea să se deghizeze. Aproape că nu-l recunoscu…

— Ce dracu' faci aici, Gabby, şi unde este mama ta?

O scosese din aşezare imediat şi o trăgea pe poteca bătută, către golf. Cea mai mare parte a echipajului său ancora încă nava, şi le ordonă celor doi matrozi cu care se întâlniră pe potecă să se întoarcă pe corabie fără nicio explicaţie. Când Gabrielle îşi înfipse călcâiele în pământ, explicându-i că trebuia să o salveze şi pe menajeră, unul dintre ei fu trimis să o aducă pe Margery.

Avea o mie de întrebări pentru el, dar uită de toate când îşi aminti de pierderea suferită.

— A murit, tată. De aceea am plecat din Anglia. Veneam să te caut, să locuiesc cu tine, strigă ea. Dar nu pe insula asta, dacă nu te deranjează, adăugă ea strâmbând din nas.

Capitolul 3

Tatăl lui Gabrielle se simţi extrem de stânjenit în ziua în care o salvă. În toţi aceşti ani, ea şi mama sa nu ştiuseră niciodată, nu bănuiseră nicio clipă că ducea o viaţă atât de aventuroasă. Nathan Brooks piratul. Îi trebuia ceva timp să se obişnuiască cu gândul.

Arăta atât de diferit acum. Îi venise tare greu să-l recunoască. Ori de câte ori venea în Anglia să o viziteze, se

aranja, îşi rădea barba şi îşi tundea părul lung pe care îl purta acum. Acela era singurul bărbat pe care îl cunoscuse – şi crezuse că semăna cu el, cel puţin la culoare. Avea părul la fel de negru ca al lui şi aceiaşi ochi de un albastru pal. Totuşi, nu îi moştenise înălţimea, ceea ce fusese un noroc, căci era un bărbat înalt, în jur de 1,85 metri, în vreme ce ea avea înălţimea mamei ei, la cei 1,65 ai săi. Dar bărbatul acesta nu semăna deloc cu tatăl pe care îl cunoştea şi pe care îl iubea. Era la fel de extravagant ca ţinută şi înfăţişare ca toţi ceilalţi piraţi pe care îi întâlnise. Ba chiar purta un mic cercel de aur într-o ureche!

Îşi scoase iute cercelul. Atât de stânjenit era că fiica lui aflase de viaţa lui secretă.

La vreo două ore după ce părăsiseră golful, Gabrielle îşi dădu seama că nava tatălui său încetinise. Urcă pe punte să vadă ce se întâmpla şi dădu nas în nas cu Pierre Lacross! Corabia lui trăsese lângă cea a tatălui său. Pierre îi urmase, părăsind baza piraţilor!

Nu îi pomenise despre el lui Nathan. Nu avuseseră prea mult timp să stea de vorbă şi, în plus, încerca încă să-şi revină după şocul veştii că tatăl ei era membru al acelei frăţii a piraţilor. Dar măcar se simţea în siguranţă după ce tatăl său o salvase şi fusese sigură că nu avea să-l mai vadă pe Pierre din nou.

Dar acum, iată-l pe puntea corăbiei *Crusty Jewel,* stând alături de Nathan şi vorbind de parcă ar fi fost vechi prieteni. Îşi dădu seama că trebuia să fi fost cel puţin vechi cunoştinţe, dat fiind că amândoi se numărau printre cei cinci căpitani care împărţeau acea bază.

Privirea rece şi avidă a lui Pierre se îndreptă imediat către ea, ţintuind-o de scândurile calde ale punţii. O cuprinse din nou teama. Probabil se îngălbenise la faţă, căci tatăl ei veni lângă ea şi o înconjură protector cu braţul.

— Ai plecat în larg cu ea prea repede, *mon ami,* spuse Pierre, fără să ascundă motivul pentru care era acolo.

Aveam de gând să o cumpăr pentru mine.

— Nu este de vânzare, spuse Nathan.

— Bineînţeles că este. Ai plătit pentru ea, eu îţi voi oferi mai mult. Vei face profit, vom fi amândoi fericiţi.

— Înţelegi greşit. E fiica mea, spuse Nathan rece.

Pierre păru surprins. Urmă un moment de tăcere tensionat, în care păru a evalua situaţia, uitându-se când la ea, când la tatăl ei. Probabil îşi dădu seama că nu o putea avea fără luptă şi se hotărî să renunţe; râse, plângându-se de ghinionul său, cu ceea ce era probabil cel mai afabil ton de care era capabil. Tonul lui Pierre părea să îl asigure pe tatăl ei că Gabrielle nu îi era accesibilă, dar ea nu se lăsă păcălită. Avea sentimentul că Pierre vedea conversaţia cu tatăl ei doar ca pe o amânare temporară. Piratul plecă, dar avea groaznica presimţire că nu avea să fie ultima oară când îl vedea.

Margery nu se sfii câtuşi de puţin să-şi exprime dezaprobarea totală faţă de ocupaţia tatălui ei. Cu toate acele priviri crunte pe care i le arunca în primele zile, Gabrielle se trezi în curând că îi ia apărarea. Faptul că era pirat nu însemna că putea înceta să-l mai iubească.

Nu apucă să stea de vorbă cu tatăl ei până nu ajunseră în portul în care se stabilise, în St. Kitts, o insulă aflată în centrul rutelor sale maritime. Avea o căsuţă pe plajă, îndeajuns de departe de oraş ca să-şi poată ancora corabia lângă ţărm, vâslind până la ea dacă era nevoie. Dar nu era niciodată nevoie. St. Kitts era un port englezesc, iar el era englez şi nu trăsese niciodată înspre corăbiile conaţionalilor săi. Navele franceze, olandeze şi spaniole erau o ţintă cinstită.

Casa sa avea un aer aparte, ca o locuinţă englezească rafinată care fusese adaptată la clima caldă, cu camere mari şi aerisite şi ferestre deschise pe care să intre briza, din orice direcţie ar fi venit. Podelele de lemn lucioase, palmierii în amfore mari, draperiile fine, toate acestea

adăugau un strop de culoare locală, dar mobilierul era elegant, pe model tipic englezesc, şi totul era menţinut într-o curăţenie perfectă de cei câţiva servitori care aveau grijă de casă când el nu era în port. Tablourile de pe pereţi erau de bun-gust şi îi aminteau atât de mult de cele pe care le colecţionase mama sa, că se simţea exact ca acasă.

Dormitorul pe care îl primi era mult mai mare decât cel pe care îl avea în Anglia. Vechiul şifonier din el era antic, din lemn de cireş şi incrustaţii de fildeş pe uşi; stâlpii patului cu baldachin erau sculptaţi, iar patul era acoperit de o pânză albă ca laptele, pentru a ţine ţânţarii la distanţă. Iar priveliştea asupra oceanului şi asupra portului din depărtare, pe care le vedea din bacon, era magnifică.

Sufrageria dădea şi ea spre ocean, iar la cina din seara aceea fură serviţi cu o mâncare locală gustoasă, din crab umplut cu banane şi roşii picante şi un vin franţuzesc bun. Pe ferestrele deschise pătrundeau o briză răcoroasă şi înmiresmată şi sunetul alinător al valurilor oceanului. Simţea că avea să îi placă la nebunie să locuiască aici. Dar nu prea părea că la fel vor sta lucrurile şi în cazul lui Margery. Pe durata cinei, nu făcu decât să le arunce căutături crunte servitorilor, insistând că avea să ia prima corabie spre casă.

De îndată ce Margery cea acră se duse la culcare, Nathan o conduse pe Gabrielle pe plajă la o plimbare, ca să-i poată pune toate întrebările care îi trecuseră prin minte. Nu invocă scuze pentru cariera pe care o alesese, dar îi spuse cum de ajunsese să o aleagă.

— Eram tânăr marinar pe o navă comercială când am fost prinşi de furtună, îi spuse el. Doar câţiva au supravieţuit. Pluteam în derivă de zile întregi, când ne-au găsit piraţii.

Credea că înţelege.

— Aşa că te-ai simţit obligat faţă de ei pentru că te-au salvat?

— Nu aş spune că a fost întocmai o salvare, Gabby. Pur şi simplu aveau nevoie de oameni.

— Altfel şi-ar fi continuat drumul fără să oprească? ghici ea.

— Exact. Şi ni s-a făcut oferta standard, să ne alăturăm sau să sărim în apă. Aşa că m-am înrolat.

— Dar nu a trebuit să stai cu ei, nu-i aşa? Când aţi ajuns într-un port, ai fi putut s-o apuci pe drumul tău?

— Nu am ajuns într-un port, cel puţin nu în unul care să nu le aparţină piraţilor, vreme îndelungată. Şi, până să ajungem, ei bine, începuse să-mi placă viaţa aia. Mi se părea incitant. Aşa că m-am întrebat de câteva ori dacă să rămân sau nu şi am înaintat în rang până am avut propria corabie.

— Asta s-a întâmplat înainte sau după ce ai întâlnit-o pe mama?

— Înainte.

— Şi nu a bănuit niciodată?

— Câtuşi de puţin.

— Ce făceai în Anglia când ai întâlnit-o?

El zâmbi larg auzind-o.

— Umblam după o comoară. Căpitanul primei corăbii mi-a băgat-o în cap.

— Umblaţi după o comoară în Anglia? întrebă ea surprinsă.

— Nu, am ajuns acolo căutând o piesă care lipsea dintr-una dintre hărţile mele. Mi-a luat ani în şir să aflu că se considera că familia ei era în posesia acestei piese. M-ara căsătorit cu ea pentru a găsi ce doream.

— Nu ai iubit-o deloc?

El roşi uşor.

— Era o femeie frumoasă, dar nu, singura mea iubire e marea, fetiţo. Şi ea a fost fericită să aibă un soţ. Începuse să devină neliniştită, căci trecuseră câţiva ani de când ieşise în societate şi nu-şi găsise unul. Nu mă ridicam la

înălţimea standardelor ei, desigur, şi nu puteam pretinde că am o descendenţă atât de aleasă ca a ei, dar eram foarte chipeş pe vremea aceea, trebuie să recunosc. Însă cred că amândoi am fost surprinşi când mi-a acceptat propunerea. Interesul a dispărut destul de repede. A fost bucuroasă să mă vadă plecând pe mare.

Ceea ce explica o mulţime de lucruri. Gabrielle se întrebase mereu ce îi adusese pe părinţii ei laolaltă, dat fiind că păreau a fi aproape străini ori de câte ori venea el în vizită. Ceea ce nu era departe de adevăr. Avea senzaţia că, dacă Nathan folosise căsătoria pentru a-şi îndeplini propriul scop, la fel făcuse şi Carla. Voise un copil, şi pentru asta avusese nevoie de un soţ. Cu toate acestea, de-a lungul anilor, nu se îndoise niciodată de dragostea mamei sale. Chiar şi la sfârşit, când Carla devenise atât de abătută pentru că îşi pierduse amantul, nu-şi revărsase niciodată amărăciunea asupra fiicei sale.

— Ai găsit până la urmă partea care lipsea din hartă? întrebă ea curioasă.

— Nu, mormăi el. Dar am stat prea mult s-o caut. Ai fost concepută înainte de plecarea mea şi ai fost singurul motiv pentru care m-am întors de-a lungul anilor. Însă nu am regretat asta niciodată. Eşti raza de lumină a vieţii mele, Gabby, unica mea mândrie adevărată. Îmi pare foarte rău pentru mama ta şi că a trebuit să treci singură prin toate. Iar apoi să rişti să vii aici pentru a mă căuta – ai fost foarte curajoasă.

— Nu am simţit că aş avea de ales.

Se opriră să privească spre oceanul luminat de lună, cu valurile clipocindu-le la picioare. Briza caldă adia, vălurindu-i tivul rochiei. Bărbatul îşi strecură braţul pe după umerii ei, trăgând-o aproape.

— Şi îmi pare rău că ai fost luată prizonieră, dar nu-mi pare rău deloc că eşti aici cu mine acum, fiica mea. Aici am vrut să fii mereu.

I se umplură ochii de lacrimi şi îl îmbrăţişă şi ea. Era acasă, în sfârşit, cu adevărat acasă.

*

Gabrielle era absolut încântată de viaţa în St. Kitts. În fiecare dimineaţă, se trezea având dinainte o zi plină de soare şi aventură. La insistenţele tatălui ei, învăţă să înoate, şi începu să facă asta. Aproape în fiecare zi în apele calde şi albastre ale Caraibelor. De asemenea, călărea pe plajă calul pe care el i-l adusese, neîntorcându-se acasă uneori decât după amurg, pentru a se putea bucura de apusurile magnifice.

Îi plăcea la nebunie acolo, chiar dacă uneori căldura i se părea apăsătoare. Dar totul era nou pentru ea, şi, la vârsta ei fragedă, totul i se părea fascinant. Mâncarea era diferită, localnicii erau pitoreşti şi prietenoşi, iar sursele de amuzament, chiar şi dansul pe stradă nu se comparau cu nimic din ce şi-ar fi putut imagina pe când era în Anglia.

Descoperi chiar că îi plăcea să navigheze şi ajunse să se priceapă, însoţindu-l pe tatăl său deseori când pleca în căutarea unor indicii legate de vreuna dintre numeroasele sale hărţi ale comorilor. Ajunsese să înţeleagă de ce alesese o astfel de viaţă. Putea să se distreze şi să treacă prin mai multe aventuri decât ar fi trăit alţi oameni într-o viaţă întreagă! Poate că nu era de acord cu activităţile lui de piraterie, dar începu să le vadă într-o lumină diferită, mai ales după ce află că era posibil ca unii dintre ostaticii de care se ocupa să nu se mai întoarcă niciodată la familiile lor dacă nu intervenea el, făcând pe intermediarul, cum ar veni. Şi nu se mai ocupa personal de capturarea corăbiilor. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în căutarea comorilor.

Ba chiar se afla cu el când localizase reperele de pe una dintre hărţile sale, reuşind în cele din urmă să identifice

punctul roşu aprins de pe aceasta, care arăta unde era ascunsă comoara. I se păruse incredibil de incitant să îi privească pe tatăl său şi pe oamenii acestuia săpând în punctul acela pe mica insulă şi găsind cufărul mare îngropat acolo. Dar a fost o mare dezamăgire să îi vadă deschizându-l pentru a constata că era gol.

Însă era de aşteptat. Hărţile pe care le strânsese de-a lungul anilor trecuseră prin multe mâini până să ajungă în posesia lui. Majoritatea hărţilor lui Nathan erau foarte greu de descifrat, căci fiecare deţinător al comorii, care desenase hărţile, folosise foarte puţine repere, doar cât să se poată întoarce la prada sa, dar nu îndeajuns pentru ca o altă persoană care intra în posesia hărţilor să le poată descifra. Iar unele hărţi erau făcute ferfeniţă şi era aproape imposibil să mai fie descifrate, sau bucăţi din ele erau ascunse în locuri diferite, date mai multor membri ai unei familii, iar semnificaţia lor se pierduse de-a lungul anilor, astfel că unii oameni nici măcar nu ştiau ce aveau în posesie. Tatăl său avea două hărţi, care erau bucăţi dintr-un întreg.

Margery nu a mai luat corabia înapoi spre Anglia, cum jurase că avea să facă imediat ce sosiseră în St. Kitts. Deşi nu suporta bine căldura de pe insule, a rămas, căci nu voia să o lase pe Gabrielle singură printre „piraţi”. Cu toate acestea, ajunsese să i cunoască pe unii dintre aceşti piraţi destul de bine, cel puţin pe membrii echipajului lui Nathan. Amândouă ajunseseră. Ba chiar Gabrielle îi considera buni prieteni pe câţiva dintre ei. De fapt, majoritatea membrilor echipajului lui Nathan erau surprinzător de decenţi şi de onorabili, deşi poate că aveau un spirit prea liber şi iubeau prea mult libertatea ca să se integreze în societate.

Nathan se descurca bine protejând-o de bărbaţi dezgustători, ca Pierre Lacross, deşi ea se temea în continuare de omul acela, chiar şi după ce auzi că acesta trăia cu femeia pe nume Red. Şi îl revăzu la un moment

dat, pe mare, când îl însoţea pe tatăl ei în căutarea comorilor. Pierre tocmai capturase o corabie. Atunci înţelese că, dacă Nathan nu lua ostaticii din mâinile lui Pierre, acesta i-ar ucide. Şi, înainte de a pleca, piratul reuşi să se apropie de ea o clipă şi să-i şoptească, fără ca tatăl ei să audă: „Să nu crezi că te-am uitat, pisicuţa mea. O să vină şi vremea noastră”.

Aceasta era probabil singura pată care umbrea tapiseria impecabilă de experienţe minunate de care se bucurase de când trăia cu tatăl ei în insule. Ştia că nu avea să dureze o veşnicie. Avea să se căsătorească în cele din urmă, ba chiar aştepta cu nerăbdare, îşi dorea cu ardoare ceea ce îi lipsise în copilărie – să aibă o familie stabilă, iubitoare şi unită. Flirtase chiar cu câţiva marinari chipeşi, dar aceştia plecau mereu înapoi pe mare, ceea ce era spre binele ei, căci în primii doi ani pe St. Kitts nu dorea decât să petreacă timp cu tatăl ei şi să recupereze toţi acei ani în care stătuseră departe unul de altul.

Cam aşa văzu ea lucrurile timp de aproape trei ani, până când Charles Millford se întoarse de la şcoală din străinătate. Foarte chipeşul fiu al unei familii engleze bune, care deţinea o plantaţie pe insulă, Charles păru şi el interesat de ea – până când află cine era tatăl ei şi fu îndeajuns de nepoliticos încât său spună de ce nu se puteau cunoaşte mai bine. Şi nu era vorba despre faptul că Nathan era pirat! Nimeni de pe St. Kitts nu ştia asta. Era din pricină că îl considerau un om de rând. Familia Millford era suficient de snoabă pentru a presupune că, din pricina aceasta, ea nu era îndeajuns de bună pentru unicul lor fiu.

Gabrielle a fost îndurerată când Charles a început s-o ignore, dar şi-a ascuns bine sentimentele. Nu avea de gând să-i spună tatălui ei că singurul bărbat care o făcuse să se gândească serios la căsătorie nu o voia din cauza lui.

Dar era o insulă mică. Nathan află într-un fel sau altul. Ar fi trebuit să ghicească după dispoziţia lui îngândurată,

care nu-i era caracteristică, dar, dat fiind că nu spunea nimic, îi venea greu să deschidă ea subiectul. Când pomeni că avea să devină majoră în curând, iar Ohr, unul dintre oamenii loiali din echipajul lui Nathan, o auzi şi spuse „Şi nu e căsătorită încă?”, Nathan păli şi o chemă în biroul lui în seara aceea.

După reacţia lui la remarca lui Ohr, îşi dădu seama că avea să vorbească despre perspectivele ei pe insulă privind căsătoria. Nu ar fi ghicit niciodată decizia pe care el o luase deja.

Nici nu se aşeză bine de cealaltă parte a biroului lui, că îl auzi spunând:

— Te trimit înapoi în Anglia.

Reacţia ei fu imediată. Nici măcar nu trebui să se gândească.

— Nu.

El îi zâmbi. Era un zâmbet trist. Şi nu încercă să o contrazică. Dat fiind că îi plăcea să o facă fericită, ea câştiga de obicei toate disputele pe care le aveau.

Îi explică simplu:

— Ştii că eu şi mama ta nu am fost o pereche potrivită. Ea făcea parte dintr-o familie nobilă, în timp ce eu nu. Nu are de ce să-mi fie ruşine, să ne înţelegem, nu în ceea ce priveşte educaţia pe care am primit-o. Am crescut în Dover. Părinţii mei au fost oameni buni şi muncitori. Dar mama ta nu a văzut niciodată lucrurile astfel şi a inventat poveşti înflorite pentru prietenii ei în legătură cu originea mea şi cu motivul pentru care veneam rareori acasă. Nici măcar nu dorea ca prietenii ei să ştie că mă ocup de comerţ, ceea ce nu era cazul, dar aşa credea ea.

— Ştiu toate astea, tată.

— Da, ştiu că ştii, dar, vezi tu, ai sânge nobil datorită ascendenţei mamei tale. Însă nimeni nu va crede acest lucru în această parte a lumii. Şi, în plus, astăzi mi-am dat seama că, ţinându-te aici cu mine, ai ratat un sezon în

Londra, toate balurile şi petrecerile grandioase la care o fată de familie bună se poate aştepta – tot ceea ce şi-a dorit mama ta pentru tine, inclusiv un gentilom ca soţ.

Ea lăsă capul în pământ.

— Ştii de Charles Millford, nu-i aşa?

— Da, spuse el încet. Chiar mă gândeam să stau de vorbă cu bătrânul Millford.

Ea ridică brusc privirea.

— Nu cred!

El zâmbi larg.

— Ba da, dar m-am gândit că ar trebui să te întreb dacă îl iubeşti într-adevăr pe băiatul acela.

Ea se gândi o clipă, apoi recunoscu:

— Nu chiar. Sunt sigură că aş fi putut, dar, să fiu sinceră, cred că eram pur şi simplu pregătită să mă îndrăgostesc, iar Charles a fost primul bărbat pe care l-am întâlnit aici şi care am simţit că ar fi potrivit ca soţ.

— Nu contează dacă ar fi fost sau nu, Gabby. Gândeşte-te la ce ai spus adineauri. În tot acest timp de când eşti aici, este singurul pe care l-ai luat în consideraţie pentru căsătorie. Opţiunile ţi-au fost extrem de limitate, draga mea, când ar trebui să ai de ales dintre zeci de tineri, ceea ce în Anglia se va întâmpla. Nu, te duci înapoi să-ţi primeşti moştenirea şi să ieşi în societate, aşa cum şi-a dorit mama ta întotdeauna, iar între timp să-ţi găseşti un soţ pe măsură.

Ştia că avea dreptate, că probabil nu avea alte opţiuni. Dar un soţ englez însemna să trăiască în Anglia din nou şi ura gândul de a renunţa la viaţa ei idilică de aici. Pe de altă parte, dacă avea noroc, putea să găsească un englez suficient de aventuros încât să se mute în Caraibe de dragul iubirii. Asta ar fi perfect şi lucrul care chiar o făcea să aştepte călătoria cu nerăbdare.

— Ai dreptate, spuse ea. Mi-ar plăcea să întâlnesc pe cineva de care să mă îndrăgostesc şi cu care să mă mărit,

dar cum aş putea face asta în Anglia fără a fi introdusă în societate?

— Nu îţi face griji, draga mea. N-oi fi având eu conexiunile pe care le avea mama ta, dar cunosc un bărbat care îmi datorează o favoare; face parte din aristocraţie şi are toate relaţiile necesare. Numele lui e Malory – James Malory.

Capitolul 4

— Crezi că l-ar deranja pe Drew? îl întrebă Georgina Malory pe soţul său, în timp ce se pregătea pentru cină.

— Intenţionezi să îl întrebi? răspunse James.

— Ei bine, cu siguranţă.

— Pe mine nu m-ai întrebat, îi reaminti el.

Ea pufni.

— De parcă m-ai lăsa să merg singură.

— Bineînţeles că nu, dar exista posibilitatea să-ţi fi spus să rămâi acasă.

Ea clipi surprinsă.

— Serios?

El oftă în sinea lui. Pierduseră ultimul copil. Nu vorbeau despre asta, dar se întâmplase de curând, iar James ar fi fost de acord cu tot ce îşi dorea ea, deşi nu-i prea tolera pe fraţii ei, iar gândul de a naviga cu unul din ei, fără a conduce nava el însuşi, era ultimul lucru cu care ar fi fost de acord în mod normal.

De fapt, se gândea să cumpere o altă corabie ca să nu mai fie nevoit să facă asta, deşi nu era sigur că ar putea reuşi să o facă în intervalul de timp pe care îl plănuia Georgina. Dar dacă ar duce-o chiar el în America, nu ar putea petrece timp în plus cu fratele ei, lucru pe care şi-l dorea atât de mult. Fir-ar să fie!

— Mi-am dat deja acordul, George, aşa că nu ştiu de ce mai discutăm. Dar e fratele tău. Ce crezi?

Georgina îşi muşcă buza, deşi nu părea îngrijorată.

— E momentul perfect, nu-i aşa? întrebă ea, dorindu-şi ca el să-i risipească temerile. Plecarea lui Drew e stabilită pentru peste două săptămâni, şi nu pe una dintre rutele lui din Caraibe, ci acasă spre Bridgeport, aşa că va avea loc pentru pasageri în această călătorie şi nu va trebui să se dea peste cap pentru a-mi face o favoare. Şi sunt sigură că nu l-ar deranja să pornească pe mare cu o săptămână mai devreme. Nu intenţiona să stea aici mai mult decât pentru a mă vizita pe mine.

James îşi arcui una din sprâncenele aurii spre ea. Era un gest care o irita pe soţia lui înainte de a se căsători, dar care între timp îi devenise tare drag.

— Iar altfel nu l-ai fi rugat? întrebă el.

— Ei bine, cu siguranţă aş fi făcut-o. Nu există un moment mai bun pentru a pleca, la urma urmelor. Vara se apropie de sfârşit, aşa că vom ajunge acasă înainte de venirea iernii. Iar data nunţii lui Jeremy, care e peste câteva zile, este cât se poate de potrivită. Ne vom întoarce în Londra de la nuntă şi vom avea destul timp pentru bagaje până să plecăm pe mare, săptămâna viitoare. Nu m-aş fi simţit în largul meu să-l rog să facă un ocol pentru a mă duce la Bridgeport, dar, dat fiind că merge oricum acolo…

— Uiţi că o adoră pe Jack. Ar face orice pentru ea, dacă nu pentru tine. Şi, la fel ca tine, va fi încântat de ideea de a se duce în Connecticut pentru a vedea cu ochii lui de unde vine latura barbară a familiei ei. Fraţii tăi spun de ani de zile că ea ar trebui să facă această călătorie. Dacă ar fi fost după ei, ar fi fost crescută acolo, nu aici.

Ignoră cuvântul „barbară”, atrăgându-i atenţia:

— Nu cred totuşi că au vrut ca ea să meargă de la o vârstă aşa fragedă. Dacă vrei să ştii, ei speră că se va căsători cu un american, aşa că au vrut ca ea să meargă în

vizită la vârsta potrivită pentru a-şi găsi un soţ.

— Muşcă-ţi limba, George. Se va căsători cu un englez – dacă îi voi permite vreunuia să se apropie îndeajuns de ea încât să o cunoască.

Rostise ultimele cuvinte mormăind, ceea ce o făcu pe Georgina să zâmbească larg.

— Ei bine, ideea era că, dacă s-ar îndrăgosti de vreun american, nu ai împiedica mariajul. Ai obiecta, desigur, dar, având în vedere că ai o slăbiciune pentru draga de ea, ai ceda până la urmă.

— Ia seama la ce am spus.

Cum el nu mai adăugă nimic, ea se încruntă.

— Cu alte cuvinte, nu îi vei permite să se apropie de Connecticut când va ajunge la vârsta potrivită pentru căsătorie?

— Întocmai.

Îşi descreţi fruntea. Ba chiar chicoti.

— Îmi pare rău să te informez, dar tot mai mulţi americani vizitează Anglia în perioada aceasta. Şi poţi fi sigur că, atunci când va veni vremea, fraţii mei îi vor aduce pe toţi tinerii eligibili aici pentru a o cunoaşte pe iubita lor nepoată.

— Nu aş pune prinsoare că va fi aşa, draga mea.

Oftă, imaginându-şi cât de neplăcut ar fi dacă soţul şi fraţii ei ar renunţa la armistiţiul lor. Nu era decât un armistiţiu izvorât din ranchiună, la urma urmelor. Nu era ca şi când s-ar fi plăcut unii pe alţii sau ca şi când nu ar fi încercat să se ucidă între ei în trecut. De fapt, fraţii ei îl bătuseră măr pe James, toţi cinci deodată. Desigur, nu ar fi reuşit dacă ar fi jucat cinstit, dar fuseseră furioşi când îi anunţase că o compromisese pe singura lor soră şi fuseseră cât se poate de dornici să-l atârne în ştreang pentru piraterie, dacă nu ar fi fost de acord să o ia în căsătorie. Nu fusese un început prea fericit pentru căsătoria minunată pe care o aveau acum, dar cu siguranţă nu putea spune că să-l

cunoască pe James Malory, fost crai, fost gentilom-pirat, nu fusese incredibil de incitant.

În cele din urmă, pufni, plângându-se:

— Nu ştiu cum am ajuns să vorbim despre căsătoria lui Jacqueline, care e la ani buni distanţă. Ar trebui să vorbim mai curând despre a lui Jeremy, care va avea loc în câteva zile. Ştii că vine la cină, nu? Şi are nevoie să fie înveselit? I-am invitat şi pe Percy, şi pe Tony cu familia sa.

James veni în spatele ei şi o îmbrăţişa.

— Ai menţionat toate acestea la micul dejun. Nu ştiam e că eşti atât de agitată – şi să nu o negi. Nu te-ai repeta dacă nu ai fi. Recunoaşte, George.

— Nu sunt agitată deloc. Mă aştept ca Drew să fie cât se poate de încântat să ne aibă pasageri, după ce îi voi pomeni – şi o voi face astă-seară.

— Atunci ce e?

Ea oftă din nou.

— Mi-am dat seama că îmbătrânim, James.

— Ei, pe dracu'!

Ea se întoarse, luându-l în braţe, ceea ce nu era o sarcină uşoară, având în vedere cât de lat în umeri şi de musculos era James Malory.

— Ba da, insistă ea. Acum, că Jeremy se însoară, nu mă îndoiesc că ne va face bunici în curând, şi mă voi simţi absolut bătrână când se va întâmpla asta!

El izbucni în râs.

— Ce fetiţă prostuţă eşti – şi eu care credeam ca nu devii aşa decât atunci când… eşti… însărcinată. Dumnezeule mare, George, nu eşti însărcinată *din nou,* nu-i aşa?

Ea pufni.

— Nu, din câte ştiu. Chiar nu cred.

— Atunci încetează cu prostiile! Sau trebuie să-ţi reamintesc că Jeremy e, de fapt, fiul tău vitreg şi că nu e decât cu câţiva ani mai tânăr decât tine? Nu vei fi decât

bunică vitregă. Şi să nu îţi mai treacă prin cap vreodată să spui că sunt bătrân decât dacă nu cumva ai de gând să mănânci pantofi la cină.

Ea se trase din braţele lui râzând, căci îşi amintise cum o alerga pe corabia lui, *Maiden Anne,* după ce îi spusese „dacă se potriveşte pantoful”, legat de faptul că era bătrân. Îi spusese că avea să o facă să mănânce pantoful cu pricina şi probabil chiar ar fi făcut-o. Îi rănise orgoliul, la urma urmelor, cu bună ştiinţă, desigur. De atunci, mâncatul pantofilor devenise o glumă obişnuită între ei.

— Şi bineînţeles că mânzul are nevoie să fie înveselit, fu de acord James. Viitoarea lui soacră aproape că l-a dat afară din casă şi refuză să-l lase să vadă mireasa înainte de nuntă. Să fiu al naibii dacă aş fi permis familiei tale să mă ţină departe de tine după stabilirea datei nunţii.

— Foarte amuzant, James. Nu am apucat să stabilim o dată a nunţii, şi o ştii. Am fost amândoi împinşi în faţa altarului în aceeaşi zi în care te-a cunoscut familia mea.

— Ceea ce a fost un lucru bun, dar barbarii sunt foarte previzibili.

Ea izbucni în râs.

— Hai să-i informăm că tu ai fost cel care a forţat nota în ziua aceea, când ei credeau că a fost ideea lor.

— Oricum nu ar crede-o, şi, din fericire, nu ai decât un frate aici momentan – ceea ce e prea mult oricum, dar măcar e unul pe care îl pot tolera.

— Nu vei recunoaşte niciodată că fraţii mei nu sunt atât de răi pe cât ai crezut, nu-i aşa? Ba, mai mult, Drew l-a scăpat pe Jeremy din încurcătura aceea, şi asta fără să fie rugat.

— Am luat la cunoştinţă ajutorul oferit. Urăsc s-o spun, dar îi rămân dator pentru asta. Aminteşte-i acest fapt. Al naibii să fiu dacă nu sper să uite.

— O, prostii! Nu aşteaptă să fie răsplătit. Cei din

familia Anderson nu sunt aşa, şi o ştii.

— Îmi pare rău, dar nu sunt de acord, George. *Toată lumea* este astfel când nevoia e îndeajuns de mare. Din fericire, mai are patru fraţi la care poate apela, înainte să se gândească să ceară ajutorul cumnatului. Şi se pare că a venit Tony, adăugă el tresărind, când auziră amândoi zgomotul de jos. Ar fi cazul să-i atragi atenţia fiicei tale că guiţatul e pentru porci, nu pentru fete tinere.

Amuzată de reacţia soţului său la hărmălaia pe care o făceau fiica lor şi fata lui Tony, îi zâmbi larg.

— N-ar ajuta la nimic. Ştii foarte bine că Jack şi Judy sunt inseparabile. Dacă nu s-au văzut de câteva zile, pur şi simplu nu îşi pot ascunde entuziasmul când se revăd.

— Şi fac larma asta drăcească.

— Că veni vorba… Jacqueline aşteaptă cu mare nerăbdare această călătorie, dar nu cred că i-a trecut prin cap că nu o va vedea pe Judith în următoarele două luni, cât vom lipsi.

James mormăi în sinea lui, ştiind exact încotro se îndreptau gândurile ei.

— Laşi gemenii cu Regan, dar acum vrei să lungeşti lista de pasageri. Fratele meu nu va fi nicicum de acord. Poţi fi sigură de asta.

— Bineînţeles că va fi. Vizita fetelor în America o să fie o excursie instructivă, la urma urmelor. Nu a părăsit niciuna din ele Anglia până acum.

— Ce legătură are asta cu faptul că lui Tony îi va fi dor de unica lui fiică?

— Nu trebuie decât să-i aminteşti că astfel va putea să petreacă puţin timp liber cu Rosalyn.

O trase iar în braţe.

— Iar eu când o să am parte de puţin timp doar cu tine?

— Vrei asta? spuse ea aproape torcând când îl îmbrăţişa şi se sprijini de el.

— Întotdeauna.

— Atunci mă voi gândi la o soluţie – *şi* poţi conta pe asta.

Capitolul 5

— Două săptămâni nu sunt câtuşi de puţin deprimante, şi nu mai ai decât trei zile până la nuntă. Ai timp să te răzgândeşti, nu-i aşa? Mama ei e genială, dacă mă întrebi pe mine. S-ar putea să-i mulţumeşti până la urmă.

Cei patru bărbaţi îl priveau ţintă pe Percival Alden, de parcă ar fi fost bătut în cap. Ceea ce nu era ceva neobişnuit. Se întâmpla mereu, de fapt. Puteai conta pe faptul că Percy, cum îi spuneau prietenii, avea să spună cele mai ridicole lucruri sau, mai rău, lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spună persoanelor cărora nu se cuvenea să le spună, ceea ce de obicei însemna că unul dintre prietenii săi dădea de bucluc. Şi, destul de ciudat, nu o făcea niciodată intenţionat – era doar comportamentul tipic al lui Percy.

În clipa aceea, doar Jeremy Malory îl privea crunt pe Percy pentru remarcile pe care tocmai le făcuse. Ceilalţi bărbaţi din încăpere erau extrem de amuzaţi, deşi cei mai mulţi dintre ei se străduiau din răsputeri să nu o arate. Dar Jeremy era abătut pentru că i se interzisese să o vadă pe Danny, femeia care îi cucerise inima, în perioada în care mama acesteia făcea pregătirile pentru nuntă.

Când îi spusese lui Jeremy, cu aproape două săptămâni în urmă, să meargă acasă şi să aştepte nunta, adevăratul motiv al lui Evelyn Hillary fusese să petreacă puţin timp singură cu fiica sa. Nu ar trebui să-i poarte pică pentru asta, spusese ea, şi nu îi purta, de fapt. La urma

urmelor, mama şi fiica fuseseră departe una de cealaltă ani de zile, căci Danny crescuse în mahalalele Londrei, neştiind cine era sau că mai avea un părinte în viaţă, căci ea îi crezuse morţi pe amândoi. Şi de-abia se reuniseră.

Faptul că ştia acest lucru nu făcea ca despărţirea să fie mai uşoară pentru Jeremy. De-abia îşi dăduse seama că simţămintele lui pentru Danny erau autentice, iar cei din familia Malory nu cădeau pradă iubirii cu una, cu două. Din familia lor proveneau unii dintre cei mai renumiţi crai ai Londrei, printre care şi Jeremy, şi niciunul dintre ei nu luase această emoţie în joacă în clipa în care le încolţise în suflet.

Drew Anderson era singurul din încăperea în care bărbaţii se adunaseră după cină care nu încerca să-şi ascundă amuzamentul provocat de replicile lui Percy. Din toată familia Malory, probabil că pe Jeremy îl plăcea cel mai mult, dat fiind că aveau atâtea în comun – sau cel puţin avuseseră până în clipa în care Jeremy hotărâse să renunţe la burlăcie. Jeremy era totodată nepotul său prin alianţă sau nepotul vitreg, dar oricum făcea parte din familie.

Ce era şi mai amuzant era faptul că Jeremy, cunoscut pentru toleranţa sa atât de ridicată la alcool încât nu fusese vreodată cu adevărat beat, nici măcar atunci când îi băga pe toţi ceilalţi sub masă, părea a fi pe cale să schimbe acel record uimitor. Sosise cu o sticlă de coniac în mână, golise încă una în timpul cinei şi avea să ajungă în curând la fundul celei de-a treia. Era incredibil că nu căzuse lat pe podea şi că încă vorbea coerent, dar în ochi avea un licăr inconfundabil care avertiza că era matrafoxat, cum se spune, pentru întâia oară în viaţa lui.

Tatăl său, James, nu observase încă. Unchiul său, Anthony, era prea ocupat chinuindu-se să nu râdă pentru a remarca. Percy nu observa decât lucrurile pe care nu ar fi trebuit să le observe, aşa că nu avea să facă niciun comentariu. Dar Drew, fiind un Anderson în tabăra inamică, sesiză imediat amarul lui Jeremy şi cum încerca să şi-l

înece.

Suferinţa înecată în băutură. Era prea amuzant. Dar Drew aproape că îl compătimea. Mireasa era incredibil de frumoasă, şi se gândise să o curteze chiar el pe vremea când crezuse că nu era decât servitoarea lui Jeremy. Dar acesta începuse deja să îi acorde atenţie şi îi spusese limpede acest lucru. Şi nu merita să te baţi pentru o femeie, în opinia lui Drew. Dacă nu putea să o aibă pe una, avea să găsească alta. Nu era pretenţios şi nu avea de gând să se lase ademenit de o emoţie care îi era străină.

În toate porturile în care intra, îl aştepta cu braţele deschise câte o femeie. Nu era ca şi când ar fi făcut vreun efort deliberat să aibă în fiecare port o „drăguţă”, după cum îi plăcea surorii sale să spună. Era doar un bărbat care iubea femeile, toate femeile, iar cele pe care le prefera erau înclinate să spere că portul în care se aflau avea să devină locul în care el avea să rămână. Nu că le-ar fi dat vreodată vreun motiv să creadă că avea să se aşeze la casa lui. Nu le spunea minciuni, nu le făcea promisiuni, iar când era pe mare, nu le cerea să fie mai credincioase decât avea să fie el vreodată.

Georgina şi soţia lui Anthony intrară în salon înainte ca Jeremy să apuce să-şi apostrofeze prietenul. Da, Rosalyn Malory era o altă femeie frumoasă, se gândi Drew. Auzise cum o câştigase Anthony. Avea nevoie de un soţ care să o protejeze de un văr lipsit de scrupule, care încerca să-i fure averea. Anthony se oferise voluntar, spre uimirea familiei sale. Era un alt crai, pe care nu-l vedeau însurându-se vreodată.

Drew putea spune un lucru cert despre bărbaţii Malory: aveau, fără îndoială, gusturi bune când venea vorba despre femei. Iar James Malory făcuse cea mai bună partidă, căci reuşise să o facă pe singura soră a fraţilor Anderson să se îndrăgostească de el. Nu o merita, desigur. Niciunul dintre fraţii ei nu considera că ar fi meritat-o. Dar

nu putea nega nimeni că o făcea fericită.

Drew nu ardea de nerăbdare să stea închis pe o corabie cu grozavul său cumnat, dar era cu siguranţă încântat că avea să petreacă mai mult timp cu sora şi cu nepoata sa, dat fiind că nu ajungea în Londra prea des. Păcat că nu puteau să-l lase pe James la ţărm. Ar trebui să sugereze asta. Ar fi putut foarte bine avea grijă de familia acestuia, având în vedere că era şi familia lui. Şi era sigur că James nu-şi dorea cu adevărat să meargă, ţinând cont de amintirile urâte pe care le avea de la ultima sa vizită în Bridgeport.

N-ar fi rău să facă o asemenea sugestie, se gândi Drew. Mai era o săptămână până aveau să pornească în călătorie, timp suficient ca James să se gândească măcar să rămână acasă. Era timp suficient ca Drew să-l vadă pe Jeremy însurându-se şi să deplângă faptul că încă un burlac convins dezerta. Dacă avea să devină vreodată atât de prost, spera să îl împuşte careva înainte.

Capitolul 6

Drew se grăbea. Tocmai i se spusese că nava fratelui său, Boyd, *Oceanus,* era ancorată în port, aşteptând să andocheze. Aveau să treacă zile întregi până să fie trasă în dană, căci şirul de nave în aşteptare era lung. Dar asta nu însemna că Boyd nu vâslise deja până la ţărm, dar, dacă nu o făcuse, Drew avea să găsească o şalupă mică să îi facă o vizită.

Nu ştiuse că Boyd urma să se oprească în Anglia, dar sosise exact la momentul potrivit. Familia tocmai se întorsese în Londra cu o zi în urmă, de la nunta lui Jeremy, şi avea să pornească pe mare spre Connecticut în mai puţin de o săptămână. Drew venise în ziua aceea la docuri pentru

a-şi anunţa secundul că aveau să ridice ancora mai repede decât era planificat.

Se aşteptase să găsească nava *Oceanus* în Bridgeport, dat fiind că de obicei transporta zahăr şi tutun din Indiile de Vest în statele din nord-vest. Aştepta cu nerăbdare să-şi revadă fratele. Acesta era motivul pentru care naviga spre portul lor de bază.

Dacă Boyd venise în Anglia doar să o viziteze pe Georgina, atunci era posibil să-l încânte ideea de-a se întoarce acasă cu Drew de data aceasta. Era un gând plăcut, mai ales având în vedere că James, cumnatul lor, nu pricepuse aluzia şi era hotărât să călătorească împreună cu soţia şi cu fiica sa. I-ar fi prins bine ajutorul acestui membru al familiei Malory la bord.

Georgina şi Boyd erau singurii din familia Anderson care nu îşi conduceau propria navă. Nimeni nu se aşteptase ca ea să o facă vreodată, şi probabil că ar fi iscat o ceartă de toată frumuseţea cu toţi cei cinci fraţi ai ei dacă ar fi sugerat aşa ceva. Boyd pur şi simplu nu voia. Îi plăcea la nebunie să navigheze, doar că nu avea nici cea mai mică dorinţă de a prelua comanda.

Mereu crezuseră că era din pricina fricii, că avea nevoie de timp pentru a o depăşi şi că în cele din urmă avea să devină căpitanul navei sale *Oceanus* când avea să fie pregătit. Dar în cele din urmă recunoscu că nu era nevoie să facă acel pas vreodată, că prefera pur şi simplu să se bucure de călătorii fără responsabilitatea de a fi la cârmă, şi, dat fiind că îşi plătea căpitanii din propriul buzunar, fraţii săi nu aveau niciun motiv să se plângă. Având în vedere că nu era nevoie de Boyd când *Oceanus* avea să ridice ancora din nou, era posibil să accepte să călătorească cu el, Georgina şi familia acesteia pe Triton.

În timp ce înainta grăbit pe cheiul aglomerat către biroul Skylark, unde se aştepta să îl găsească pe Boyd, Drew nu băgă prea mult în seamă aglomeraţia, încercând

doar să-l evite. Dar ar fi fost greu să nu o vadă pe femeia care era cât pe ce să cadă exact în faţa lui.

Din reflex, o prinse de braţ, împiedicând-o să cadă. Nu o văzu prea bine, căci era cu ochii pe cei doi bărbaţi care mergeau în urma ei, care dădură fuga exact în momentul în care Drew o reaşeză pe picioarele ei.

— Dă-mi drumul, mormăi ea, iar el se supuse.

Drew nu era sigur dacă cei doi bărbaţi o însoţeau sau nu, căci acum, că stătea pe propriile picioare, rămăseseră în urma ei, încercând să pară că nu erau, de fapt, cu ochii pe ea. Ciudat. Drew îşi întoarse privirea spre femeie pentru a vedea de ce nu apreciase faptul că îi sărise în ajutor şi uită complet de însoţitorul acesteia.

Ochii ei de un albastru pal cum nu mai văzuse vreodată, cu gene negre, îi aruncau priviri crunte. Frumuseţea ochilor îl năuci într-atât încât îi trebui un moment ca să vadă şi restul. Drew nu se lăsa impresionat cu uşurinţă. Aţâţat, cu siguranţă. Dar să rămână cu gura căscată, pur şi simplu nu i se întâmpla, lui care le curtase pe cele mai frumoase dintre frumoasele din întreaga lume. Cea pe care o avea în faţă era drăguţă, dar multe o întreceau. Avea un nas obraznic, sprâncene negre uşor arcuite, probabil din pricină că se încrunta. Dar nişte buze pline, cărnoase, de un roşu intens, însă nu de la carmin, ci pentru că şi le muşcase, ar fi zis el.

Părul ei negru era strâns într-o coafură măiestrită. Rochia albastră şi pălăria de aceeaşi culoare erau aproape la fel de deschise ca ochii ei. Era îmbrăcată ca o doamnă după ultima modă, însă avea o piele aurie bronzată, pe care doamnele din Anglia pur şi simplu nu aveau cum să o aibă. Ar fi putut pune prinsoare că venise de curând dintr-un loc cu o climă mai caldă.

Oare asta să-l fi surprins, pielea bronzată care era mai închisă decât ochii ei? Sau buzele acelea cărnoase ispititoare? Sau poate era din pricină că îl privea încruntată

când el nu făcuse decât să o ajute, pentru Dumnezeu.

— Ar fi trebuit să te las să-mi cazi la picioare, scumpo?

— Poftim?

— Era cât pe ce să cazi, îi reaminti el. Sau ai uitat? Ştiu că am acest efect asupra femeilor, le fac să-şi piardă şirul gândurilor, adăugă el cu un zâmbet strengăresc.

În loc să-i spulbere mânia cu replica lui fermecătoare, după cum se aştepta, cuvintele lui nu o făcură decât să inspire indignată, spunând:

— Mi-ai învineţit braţul, bădăranule.

— Da? Ia să vedem!

Ea îşi trase braţul, ca el să nu ajungă.

— Nu cred că e cazul. Dacă într-adevăr încercai să mă ajuţi, îţi mulţumesc. Dar data viitoare nu mai fi aşa brutal.

Lui Drew îi pieri zâmbetul de pe buze şi răspunse:

— Nu va mai fi o dată viitoare, căci, dacă te mai împiedici, sigur mă voi gândi bine înainte de a încerca să te prind. Ba chiar sunt sigur că te voi lăsa să cazi. Zi bună, domnişoară.

O auzi icnind revoltată în timp ce se îndepărta. Era un sunet atractiv, dar nu-i readuse zâmbetul pe buze. „Femeie nerecunoscătoare”, se gândi el. Era atât de nervos, că nu simţi nevoia să se uite în urmă după ea, ceea ce era neobişnuit pentru el când întâlnea o femeie frumoasă. Nu făcu decât să treacă pe lângă însoţitorii ei, dacă într-adevăr cei doi bărbaţi îndeplineau acest rol. Păcat că niciunul din ei nu avu nimic de obiectat.

Capitolul 7

Pe cheiul Londrei era mare forfotă, dar nu era cu nimic diferit faţă de ultima dată când Gabrielle fusese aici, cu trei ani în urmă, când pornise spre Caraibe, încrezătoare că avea să-şi găsească tatăl. Navele care soseau explicau numărul mare de căruţe de la ora aceea, care transportau mărfurile de pe corăbii spre depozite sau direct la piaţă. Sunetele, mirosurile erau aproape familiare şi o distrăseseră într-atât încât nu văzuse cotiga care fu cât pe ce să o doboare şi nici pe bărbatul care o prinsese să nu cadă. Poate că, dacă l-ar fi văzut de la început, nu ar fi fost atât de surprinsă de atracţia imediată pe care o simţise şi nu s-ar fi făcut de râs în asemenea hal. Dumnezeule, nu se mai purtase atât de revoltător niciodată în viaţa ei – şi el nu făcuse decât să încerce să o ajute!

Corabia ei ajunsese pe Tamisa dimineaţa devreme, dar fusese nevoie de aproape toată ziua pentru a duce pasagerii cu bărcile la mal. Era bucuroasă de ora târzie. Îi îngăduia să-şi găsească o cameră peste noapte şi să amâne livrarea scrisorii pe care o avea în buzunar.

Doi dintre membrii echipajului tatălui său veneau în urma ei la o distanţă discretă, doi dintre cei mai de încredere oameni, Richard şi Ohr. Fuseseră trimişi în Anglia cu ea să o protejeze şi să se asigure că lordul căruia îi era destinată scrisoarea îndeplinea serviciul solicitat de tatăl ei. Cei doi erau o prezenţă bizară în rol de damă de companie, dar, dacă nu ar fi însoţit-o, se îndoia că ar fi putut duce totul la capăt.

Urma să meargă la vânătoare de soţi, în stilul grandios preferat de englezi. Fusese trimisă cu însoţitorii ei să-şi creeze o nouă garderobă magnifică întocmai în acest scop şi să prindă finalul sezonului estival. Tatăl său se ocupa de răscumpărarea a doi ostatici, astfel că nu putuse pleca, dar promisese să i se alăture într-o lună sau două. Încercase să-l convingă că îl putea aştepta. El susţinuse că plecarea nu putea fi amânată. Şi avusese câştig de cauză.

Margery venise şi ea. Nu era de mirare că femeia între două vârste refuzase categoric să o lase să călătorească spre Anglia fără o adevărată damă de companie, după cum se exprimase ea, dar, spre deosebire de Gabrielle, îi lipsise teribil ţara de baştină. Fusese entuziasmată pe durata întregii călătorii datorită faptului că se întorcea în cele din urmă acasă. De îndată ce ajunseseră la chei, dăduse fuga să găsească o trăsură de închiriat, ceea ce nu era o sarcină uşoară cu toate sosirile din ziua aceea, dar susţinea că ştia exact ce să facă pentru a nu primi un refuz şi nu îi trebui decât o oră să o dovedească, motiv pentru care Richard o tachină tot drumul până la han.

Gabrielle încerca să nu se gândească de ce anume era atât de îngrijorată în clipa aceea. Se gândi în schimb la timpul petrecut în Caraibe cu tatăl ei. Niciunul dintre ei nu se gândise pana de curând la dezavantajele şederii ei în acea parte a lumii, cu el, nici la faptul că avea să piardă toate lucrurile pe care o tânăra englezoaică la vârsta măritişului ar fi trebuit să le facă după ce împlinea optsprezece ani. Cu toate acestea, nu putea spune că regreta. Nu ar fi renunţat pentru nimic în lume la anii aceia minunaţi cu tatăl ei.

Cei doi bărbaţi serviră cina împreună cu ea şi cu Margery şi rămaseră să-i ţină companie lui Gabrielle. Ohr şi Margery jucau cărţi, iar femeia mai în vârstă din urmă era epuizată de cât se entuziasmase fiindcă venise acasă, astfel că nu acorda prea mare atenţie nici jocului, nici conversaţiei.

Din tot echipajul lui Nathan, Ohr era cel mai vechi membru. Folosea o serie de nume false şi el, ca toţi ceilalţi, dar Ohr era chiar numele lui real. Dacă avea şi un nume de familie, nu se deranjase vreodată să-l pomenească. Cei mai mulţi oameni credeau că îşi spunea astfel după un termen nautic. Şi Gabrielle crezuse exact acelaşi lucru. Motiv pentru care el spunea de fiecare dată, fără să fie întrebat,

că numele lui se scria cu *h.* Faptul că arăta a metis din Orient, purtându-şi părul foarte lung într-o singură coadă pe spate, făcea pe toată lumea să-şi ţină gura în această privinţă. Oamenii presupuneau, neştiind altceva, că era un nume oriental.

Avea peste 1,85 şi un chip care părea fără vârstă. Pomenise cândva că tatăl său fusese un american care naviga des spre Orientul îndepărtat. Ohr se înrolase în echipajul unei nave americane care se îndrepta spre partea de vest a lumii, cu gândul de a-şi găsi tatăl, dar nu apucase să încerce, devenind în schimb pirat.

Cel de-al doilea marinar pe care îl trimisese tatăl ei să o protejeze era cunoscut după numele de Jean Paul, plus o serie de alte nume. Dar îi dezvăluise în secret, după ce se împrieteniseră, că numele său adevărat era Richard Allen. Îi spusese acest lucru, dar nu adăugase altceva despre trecutul său, nici de unde era, iar ea nu insistase niciodată. Nu era cu mult mai mare decât Gabrielle şi sărea în ochi printre ceilalţi piraţi, nu pentru că era înalt şi chipeş, ci pentru că era extrem de îngrijit, atât el, cât şi hainele sale.

Purta părul lung şi negru strâns la spate şi avea faţa bărbierită, cu excepţia unei mustăţi subţiri. Hainele lui erau la fel de excentrice ca ale tuturor celorlalţi, dar impecabile, iar cizmele lui străluceau mereu. Nu purta bijuterii stridente, în afară de un inel de argint cu un fel de muchie. Avea umerii laţi, dar era zvelt, iar ochii lui verzi scânteiau. Dantura lui albă strălucea mereu, dezvăluită atunci când zâmbea sau râdea. Gabrielle îl găsea atrăgător, un tânăr extrem de senin.

Richard îşi exersa constant accentul francez, deşi era la fel de atroce ca întâia oară când îl întâlnise ea. Cel puţin încetase să mai înjure tipic englezesc atunci când era stresat, ceea ce îi trăda imediat adevărata naţionalitate.

Îl întrebase cândva de ce se ostenea să treacă drept francez, când numele false erau suficiente pentru

majoritatea piraţilor. Nu făcu decât să ridice din umeri, spunând că nu voia să fie ca restul piraţilor şi că era hotărât să ajungă să stăpânească această formă de deghizare înainte de a renunţa la ea.

Richard îi spusese cândva că, deşi dorise să o curteze, se temea că tatăl ei l-ar ucide dacă ar face-o, astfel că reuşise să reziste tentaţiei. Ea râsese. Era un tânăr fermecător, plin de umor şi îndrăzneţ, dar nu se gândise niciodată la nimic altceva în afară de prietenie în ceea ce-l privea.

Dar faptul că nu avea decât o legătură platonică cu un tânăr atât de chipeş precum Richard Allen nu însemna că nu cedase câtorva atracţii romantice de-a lungul anilor în Caraibe. Fusese un lucru bun că majoritatea dintre ei erau marinari, în afară de Charles, căci să ia de soţ un marinar era ultimul lucru pe care şi-l dorea, având în vedere că ştia din proprie experienţă cât de puţin timp petreceau acasă cei care aveau o astfel de meserie.

Când avea să se căsătorească, bărbatul respectiv avea să fie nevoit să îşi împartă efectiv viaţa cu ea. Aşa vedea ea căsătoria. Dacă lipsea luni de zile, cum se întâmpla cu marinarii, dacă sfârşea prin a fi singură în cea mai mare parte a timpului, atunci ce rost avea să se căsătorească?

Mama ei văzuse cam la fel lucrurile. De-a lungul anilor, îi spusese de multe ori că era inutil să iubească un bărbat care era îndrăgostit de mare. Competiţia era disproporţionată.

— De ce l-ai lăsat să te supere, *cherie*? întrebă Richard, în timp ce ea păşea de colo-colo prin cameră.

Ştia exact la cine se referea – la bărbatul chipeş pe care îl întâlnise pe chei –, dat fiind că încercase să şi-l scoată din minte. Dar nu avea un răspuns pe care dorea să-l împărtăşească, astfel că spuse:

— Nu m-am supărat.

— Era cât pe ce să-i tragi una.

— Prostii! Eram doar speriată, răspunse ea. Cotiga aceea m-ar fi doborât dacă nu mă prindea el. Dar m-a strâns de braţ atât de tare, încât cred că m-ar fi durut mai puţin dacă aş fi căzut la pământ, aşa că nu mi-a fost de mare ajutor.

Era o minciună sfruntată. Richard ridică dintr-o sprânceană, sugerând că bănuia acest lucru, făcând-o să roşească şi să încerce să invoce un alt motiv, care să fie şi adevărat.

— Sunt foarte agitată încă de când am pornit pe mare, continuă ea.

— Pânzele sus! ciripi Miss Carla.

Cele patru perechi de ochi se întoarseră către papagalul de un verde aprins din micuţa colivie de lemn în care era ţinut ocazional. Pasărea fusese a lui Nathan. Era adorabilă când stătea pe umărul lui, dar pe toţi ceilalţi îi considera duşmani.

În primul an, ori de câte ori Gabrielle încercase să mângâie pasărea sau să o hrănească, de obicei se trezea cu degetele însângerate. Insă fusese suficient de perseverentă încât în cele din urmă Miss Carla dezertase în tabăra inamică, cum s-ar spune, iar Nathan îi făcuse pasărea cadou în cel de al doilea an petrecut pe insule.

Până atunci, vocabularul papagalului se limitase la termeni nautici – şi care o discreditau pe mama ei. Chiar şi numele pe care i-l dăduse Nathan fusese o insultă deliberată la adresa soţiei sale.

I se păruse amuzant să o înveţe să spună lucruri precum „Carla e o pasăre proastă”, „Sunt o hoaşcă bătrână” şi, cea mai rea dintre toate: „Un bănuţ să-mi scot chiloţii”.

Fusese atât de stânjenit când cârâise prima dată „Carla e o pasăre proastă” în faţa lui Gabrielle, că dusese pasărea imediat pe plajă, să o înece în ocean. Gabrielle

fugise după el pentru al opri, deşi nu era sigură că ar fi omorât-o pe Miss Carla, iar mai târziu râseseră amândoi pe tema aceasta.

Ohr îşi aruncă şervetul spre colivia păsării, făcând-o să bată tare din aripi de trei ori şi să câraie: „Fată rea, fată rea!”

Richard râse înfundat de papagal, dar apoi reveni la subiect, întrebând-o pe Gabrielle:

— Ai emoţii din pricina căsătoriei?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— A căsătoriei? Nu, ba chiar aştept cu nerăbdare să îi întâlnesc pe toţi tinerii aceia chipeşi care vor fi în Londra pe durata sezonului. Sper să mă îndrăgostesc de unul dintre ei, adăugă ea zâmbind.

Ceea ce era adevărat, doar că nu era sigură că voia să locuiască în Anglia din nou, acum, că iubea insulele atât de mult. Şi cu siguranţă nu-i plăcea ideea de a trăi atât de departe de tatăl ei. Dar spera totuşi că avea să-l convingă pe bărbatul cu care se va căsători să se mute în Caraibe sau măcar să petreacă o parte din an acolo.

— Dar să-i cer o favoare unui bărbat pe care nu îl cunosc şi pe care tata îl cunoaşte foarte puţin… ei bine, chiar urăsc ideea de a face acest lucru, adăugă ea. Ştiţi, ar putea să ne închidă pur şi simplu uşa în nas.

Putea spera asta.

— Suntem aici să ne asigurăm că nu va face asta, spuse Ohr încet.

— Vedeţi! exclamă ea. Atunci i-am forţa mâna, şi pur şi simplu nu se face aşa ceva cu lorzii englezi. Îl cunoaşte vreunul din voi sau ştiţi cum l-a ajutat tata, pentru a-i putea cere acest favor?

— Nu l-am întâlnit niciodată, răspunse Richard.

— Eu da, deşi nu ştiam că este aristocrat, spuse Ohr. Din experienţa mea cu feluriţii lorzi, atâta cât e, am învăţat că sunt, cei mai mulţi, doar nişte papiţoi care dau înapoi la

cel mai mic semn de agresiune.

Ea nu-şi dădea seama dacă Ohr glumea sau nu, însă Richard îi aruncă o căutătură urâtă, dar grăitoare. Dumnezeule, oare prietenul ei era un lord englez şi nu trădase niciodată acest secret? Îl scrută cu privirea, dar el nu făcu decât să ridice dintr-o sprânceană. Probabil că habar n-avea că îi stârnise curiozitatea cu reacţia sa la comentariul lui Ohr.

Alungă acest gând din minte. Era absurd, în orice caz. Era posibil ca englezii să devină piraţi, dar nu şi lorzii. Şi s-ar putea ca lordul pe care aveau să-l viziteze a doua zi să fie cel mai mare dandy, dar acest fapt nu-i alungă rezervele. Era pur şi simplu îngrozită că trebuia să solicite un favor care nu-i era datorat ei personal. Ea era cea care avea să rămână datoare, şi ura acest gând.

Crescuse şi se schimbase mult în ultimii trei ani. Descoperise că putea fi inventivă, că, dacă trebuia făcut ceva, putea face. Supravieţuise unui uragan ce se petrecuse cât tatăl ei era plecat, iar ea şi Margery săriseră să ajute oraşul să-şi revină după eveniment. Rămăsese singură doar cu Margery săptămâni întregi când tatăl ei pleca pe mare fără ea şi îi plăcea să-şi ia propriile decizii.

Îi plăcuse să îl însoţească în căutarea comorilor şi avea să ducă lipsa acelei aventuri după ce avea să se mărite. Dar, în primul rând, îi displăcea să depindă de alţii pentru a face un lucru sau altul. Astfel că era pur şi simplu împotriva firii ei să ceară ajutorul acestui lord englez.

— Îl putem lua ostatic până îţi găseşte un soţ, spuse Richard rânjind.

Îşi dădu seama că doar o tachina şi îi zâmbi la rândul ei. Un fapt era limpede în ceea ce îl privea pe Richard: reuşea cu uşurinţă să te facă să nu te mai gândeşti la lucrurile la care nu voiai. Şi trebuia să înceteze să se mai gândească la bărbatul acela înalt şi chipeş pe care îl întâlnise pe chei în ziua aceea.

Dumnezeule, o zăpăcise. Îl atacase din senin, cum ar fi zis tatăl ei, pentru nimic. Nu era de mirare că se făcuse de râs. Dar ar fi fost şi mai stânjenită dacă el ar fi observat că îl privea cu insistenţă, cum se surprinsese făcând înainte ca el să-şi desprindă privirea.

Era un munte de bărbat, cu cârlionţi şaten-aurii. Şi ar fi putut jura că avea ochii negri, atât de întunecaţi erau. Era foarte bine clădit – şi pe deasupra şi chipeş.

Nu intenţionase să fie atât de aspră cu el, dar încă îi duduia inima în piept din pricina acelei cotigi, care o făcuse să-şi piardă echilibrul. Şi el o strânsese destul de tare de braţ. Iar ea se temuse că Ohr şi Richard, care erau atât de protectori cu ea, ar putea provoca o scenă pentru că bărbatul pusese mâna pe ea.

Ceea ce nu era o temere prostească. O făcuseră deja cu zece minute înainte, când un marinar o înghiontise uşor. Mai că îl aruncaseră peste chei, în apă. Le spusese atunci să fie mai discreţi şi să meargă în urma ei, aşa cum se cădea să o facă servitorii englezi.

Apoi, când bărbatul înalt şi chipeş privise în jos spre ea cu ochii aceia negri, iar privirea lui devenise senzuală, începuse să se neliniştească şi mai tare. Şi, ca şi când asta nu ar fi fost suficient de rău, când îi aruncase zâmbetul acela cuceritor, simţise că se mişcase ceva în adâncurile ei. Se fâstâcise deja atât de tare, că îi luase o clipă ca să se gândească ce să spună, iar tonul ei ieşise mai aspru decât intenţionase, suficient încât să-l facă să se poarte ca un bădăran.

Oftă în sinea ei. Probabil nu avea să-l mai vadă niciodată. Întâlnise destui americani în Caraibe, aşa că-i putuse recunoaşte accentul. Americanii vizitau Anglia, dar nu rămâneau aici, şi celor mai mulţi dintre ei nici măcar nu le plăceau englezii. Ei bine, nici măcar nu trecuse prea mult de când cele două ţâri se războiseră! Astfel că, dacă avea să-l mai vadă vreodată pe acel american, avea să-i fie mare

mirarea. Avea să retrăiască toată acea stânjeneală pe care o simţise astăzi din pricina modului în care ea însăşi se purtase şi probabil că avea să se facă din nou de râs.

Capitolul 8

Nervii lui Gabrielle erau aproape ferfeniţă când ajunseră să bată la uşa din Berkeley Square. Casa se afla în zona aristocratică a oraşului. Le trebuise jumătate din dimineaţă să afle unde locuia lordul. Tatăl său habar n-avea, căci nu-l mai văzuse de mai bine de cincisprezece ani. Nu ştia decât că acesta se mutase din nou în Anglia cu ceva ani în urmă, împreună cu fiul său.

Încercase să arate cât de bine putea pentru această întâlnire, iar Margery o ajutase, călcându-i hainele, dar emoţiile o făceau să simtă că nu putea face faţă situaţiei. Şi îi era frig. Dumnezeule. Era încă vară în Anglia! Dar se obişnuise mult prea mult cu clima caldă din Caraibe, şi, din nefericire, actuala ei garderobă reflecta acest fapt.

Nu avea decât câteva rochii elegante, şi acelea făcute din materiale subţiri. Aruncase cu multă vreme în urmă aproape toată garderoba cu care plecase din Anglia, căci era mult prea cald în Caraibe. Acum cuferele ei erau pline de fuste şi bluze obişnuite, în culori vii, dar nu avea nici măcar un jupon.

Avea o pungă plină de bani pentru noua ei garderobă, dar asta nu o putea ajuta să facă o impresie bună astăzi. Spera să nu fie nimeni acasă, iar omul să fie plecat din Anglia. Dacă nu ar fi fost însoţită de Richard şi de Ohr, nu ar sta aici muşcându-şi buza. S-ar afla pe prima corabie care se întorcea în St. Kitts.

Uşa se deschise. În prag stătea un servitor. Sau poate

nu era servitor. Cu o barbă cenuşie în dezordine, pantaloni tăiaţi şi în picioarele goale, părea că vine de pe insule mai ceva decât ei.

— Care-i treaba, ziceţi repede, spuse el fără prea multă politeţe.

Cu chipul inexpresiv, Ohr spuse:

— O scrisoare pentru stăpânul tău, spre a-i fi înmânată personal. Aşteptăm înăuntru.

Nu-i lăsă omului nicio şansă de a-şi exprima dezacordul. O luă pe Gabrielle de braţ şi trecu pe lângă el.

— Ia staţi naibii aşa, protestă bărbatul. Unde vă e cartea de vizită, hmm?

— Scrisoarea este…

— E vreo problemă, Artie?

Toate privirile se întoarseră înspre femeia care apăru într-unul dintre intrândurile lungului hol de la intrare în care se aflau acum. Nu era mai înaltă decât Gabrielle, poate cu un centimetru jumătate sau cam aşa ceva mai scundă, cu păr castaniu-închis şi ochi căprui. Părea a avea în jur de treizeci de ani, cu un chip care avea să fie excepţional de încântător la orice vârstă.

Cei trei vizitatori fură atât de răvăşiţi de frumuseţea ei, încât rămaseră fără cuvinte, oferindu-i servitorului numit Artie ocazia de a spune:

— Au dat buzna, George, dar îi pun eu pe fugă acuşica.

Femeia – George – ţâţâi din buze, spunând:

— Nu e nevoie. Iar apoi zâmbi spre Gabrielle şi adăugă cu graţie: Sunt Georgina Malory. Cu ce vă pot ajuta?

Gabrielle nu reuşi să răspundă din cauza stânjenelii. Se simţea ca o cerşetoare amărâtă. Nu-i păsa de ce anume făcuse tatăl ei pentru a-l ajuta pe Lord Malory, nu avea cum să fie un serviciu atât de important încât să se aştepte ca oamenii aceştia să o primească şi să o introducă în înalta

societate. Şi era posibil să aibă nevoie de două sezoane până să-şi găsească un soţ!

Lansarea unei debutante în societate era un demers însemnat. Presupunea să mergi la petreceri peste petreceri, să faci planuri, să achiziţionezi o nouă garderobă, să găseşti însoţitori şi doamne de companie potrivite. Vorbise deseori cu mama ei despre asta, înainte ca aceasta să îl cunoască pe Albert. Iar Carla cunoştea oamenii potriviţi. Aştepta cu nerăbdare debutul în societatea londoneză al fiicei sale. La fel şi Gabrielle, pe atunci – ba chiar şi în timpul călătoriei spre Anglia. Dar acum, că venise momentul să apeleze la favoruri, nu-şi dorea decât să se întoarcă în Caraibe.

Richard luă cuvântul, cu un zâmbet fermecător, ba chiar scoţându-şi pălăria elegantă în faţa doamnei.

— Avem o scrisoare pentru Lord Malory, doamnă. Să îndrăznesc să sper că nu este soţul dumneavoastră?

— Ba da, sunt, se auzi o voce baritonală şi un ton clar neprietenos dinspre capătul scărilor. Aşa că ia-ţi ochii de la soţia mea, altfel va trebui să te fac bucăţi.

Gabrielle ridică privirea spre scări şi chiar făcu un pas înapoi spre uşă. Dumnezeule, nu mai văzuse nicicând un bărbat atât de vânjos sau atât de ameninţător. Nu era vorba despre tonul lui neprietenos. Nicidecum. Nici lipsa de expresie de pe chipul său. Pur şi simplu avea o aură care avertiza că era primejdios, letal chiar… dând de înţeles că ar face bine să se grăbească spre cea mai apropiată ieşire.

Cum chipul îi era inexpresiv, nu arăta gelos, însă tonul lui mustea de gelozie. Era regretabil că Richard îşi formulase întrebarea într-un fel ce sugera că era interesat de doamnă şi chiar mai regretabil că fusese auzit de soţul acesteia.

Gabrielle clătină din cap. Nu, nu putea să fie acesta bărbatul căruia trebuia să-i ceara ajutorul. Tatăl ei făcuse, probabil, o greşeală. Desigur! Probabil erau mai mulţi lorzi

cu numele de Malory în Londra. Veniseră la reşedinţa nepotrivită.

Gândul acesta îi aduse o mare uşurare. Era cât pe ce să spună cu voce tare ce gândea, când îl auzi pe Ohr rostind:

— Ne întâlnim din nou, căpitane Hawke. Au trecut atâţia ani, că s-ar putea să nu-ţi mai aminteşti…

— Nu uit niciodată un chip.

Gabrielle se întoarse să-i arunce o privire surprinsă lui Ohr. La naiba, se aflau la casa potrivită, la urma urmelor. Dar Ohr i-ar fi putut spune ce fel de om era lordul, în loc să pomenească despre filfizoni, inducând-o în eroare. Şi nu se îndoia că Malory fusese exact la fel când îl întâlnise Ohr, cu mulţi ani în urmă. Aerul primejdios nu dispărea peste noapte.

— Nu mai folosim acest nume, continuă Malory rece. Aşa că ştergeţi-l din memorie sau o voi face eu.

Era clar o ameninţare, a doua în tot atâtea minute. Dacă prima nu-i făcuse să reacţioneze pe cei doi bărbaţi care o însoţeau, cea de-a doua reuşi negreşit. Tensiunea era acum palpabilă la cei trei bărbaţi.

Dintre toate felurile în care îşi imaginase Gabrielle că avea să se desfăşoare această întâlnire, acesta nu se număra printre ele. Dar viziunea ei despre aristocraţii englezi era complet diferită, întâlnise mulţi de-a lungul anilor în care crescuse aici şi niciunul dintre ei nu fusese intimidant. Acest bărbat era mai mult decât intimidant. Masiv, blond şi atât de musculos încât nu i-ar fi fost greu să facă pe cineva bucăţele.

Malory continuă să coboare scările. Gabrielle era gata să plece înainte de a mai fi rostite alte ameninţări. Nu şi Ohr. Nu pomenise despre scrisoare, şi i-o întinse bărbatului când acesta ajunse lângă ei.

Ea gemu în sinea ei. Ştia că ar fi trebuit să păstreze chiar ea scrisoarea, în loc să-l lase pe Ohr să-i poarte de

grijă. Era sigilată.

Nu o deschisese niciunul dintre ei. Nici măcar nu ştia cum îşi formulase tatăl ei rugămintea – ca pe un favor sau ca pe o poruncă? Dumnezeule, doar nu îndrăznise să îi poruncească ceva unui bărbat precum acesta, nu-i aşa?

Îşi ţinu răsuflarea, în timp ce Lord Malory deschise scrisoarea şi-o cercetă iute cu privirea.

— La dracu', mormăi el, după ce termină.

Gabrielle era îngrozită.

— Ce este, James? întrebă soţia lui, încruntându-se curioasă.

El nu spuse nimic, nefăcând decât să-i dea scrisoarea ca să o citească singură. Ea nu rosti niciun blestem. De fapt, o uimi pe Gabrielle zâmbind.

— Ei, pare amuzant, declară Georgina – şi părea că vorbea serios. Apoi privi către soţul său. Chiar nu ai citit-o?

— Ba da, dar văd că nu ai priceput care sunt implicaţiile, răspunse el.

— Că vor fi multe petreceri la care să mergem? întrebă ea.

— Nu.

— Că va fi puţin aglomerat aici, dat fiind că sunt în vizită şi doi dintre fraţii mei?

— Nu.

— Atunci ce te-a enervat, în afară de remarca aceea care a provocat accesul acela fermecător de gelozie?

Gabrielle ghici. Deşi nu rostise încă niciun cuvânt, probabil că Malory presupuse că, fiind fiica unui pirat, nu putea fi introdusă în lumea bună.

Însă nu făcu decât să spună:

— Muşcă-ţi limba, George. Nu sunt şi nu voi fi niciodată fermecător.

Nu negase gelozia, ceea ce îl făcu pe Richard să se îmbujoreze şi nici nu răspunsese la întrebare, ceea ce o făcu pe soţia sa să îşi dea din nou cu presupusul.

— Atunci înseamnă că te simţi vinovat că ai făcut atâtea ameninţări inutile.

Era o afirmaţie foarte provocatoare. Cum de îndrăznea femeia să vorbească astfel? Şi, că veni vorba, de ce se căsătorise o femeie minionă şi plină de viaţă ca ea cu o brută masivă şi ameninţătoare? Nimic de spus, era chipeş, cu părul lui blond şi lung care îi ajungea până la umeri şi cu ochii aceia verzi pătrunzători. Dar era letal. Gabrielle nu avea absolut nicio îndoială.

Însă, cu toate acestea, nu făcu decât să pufnească înspre soţia sa spunând:

— Mă simt pe dracu’.

— Mă bucur să aud asta, spuse Georgina mai vioaie, apoi adăugă drept explicaţie pentru cei prezenţi: Este nesuferit când se simte vinovat.

— Al dracului să fiu dacă mă simt vinovat, George.

Nu doar cuvintele, ci şi tonul te convingeau că afirmaţia era adevărată, însă femeia spuse:

— Da, da şi pot să fiu sigură de asta, ai vrea să adaugi, deşi ştim amândoi mai bine.

— George.

Un singur cuvânt, însă atât de ameninţător, şi totuşi femeia continuă să îl ignore, spunându-le cu afabilitate însoţitorilor lui Gabrielle:

— Domnilor, vă puteţi relaxa acum. Soţul meu nu va face pe nimeni bucăţele astăzi.

— S-ar putea s-o faci tu, draga mea, când îţi vei da seama că va trebui să îţi anulezi călătoria pentru a onora această solicitare.

Georgina se încruntă.

— O, Doamne, nu m-am gândit la asta.

— Nici nu-mi imaginam că ai făcut-o, răspunse Malory.

— A, deci de-asta erai nervos? Credeai că voi fi dezamăgită?

El nu negă, ci confirmă spunând:

— Nu eşti?

— Câtuşi de puţin. Probabil ca Jack va fi totuşi. Ştii cât de nerăbdători pot fi copiii. Dar putem să mergem foarte bine în această călătorie la anul.

Gabrielle se albi la faţă, dându-şi seama că această favoare avea să interfereze cu planurile lor. În cele din urmă, deschise gura:

— Vă rog să nu vă schimbaţi planurile din pricina mea. Probabil că tata nu a luat în consideraţie faptul că s-ar putea să nu fiţi disponibili pentru a mă ajuta. Decizia lui de a mă trimite aici a fost luată în pripă. Putem face alte planuri, aşteptând până va ajunge şi el, pentru a găsi o altă soluţie.

— Când se va întâmpla asta? întrebă Georgina.

Dar Ohr spuse în acelaşi timp:

— Nu, nu putem. Este încă în Caraibe şi nu va ajunge aici prea curând.

— Ei bine, atunci nu se poate, spuse Georgina oarecum categoric.

Dar Malory fu cel care tranşă discuţia:

— Vei rămâne. Însă nu terminase. Cu o privire şi un ton care nu lăsau loc de discuţie, le spuse însoţitorilor ei: Nu şi voi. V-aţi îndeplinit datoria. Este în grija mea acum. Uşa e acolo.

Ohr şi Richard nu intenţionaseră să stea în această parte a oraşului. Gabrielle îi îmbrăţişă iute în semn de rămas-bun. Se simţea prost că James Malory aproape că îi dăduse pe uşă afară, dar era sigură că faptul că Richard îi stârnise gelozia lui Malory era motivul pentru care trebuiau să plece mai degrabă decât i-ar fi plăcut.

Rămasă singură cu lordul şi cu doamna, simţi că emoţiile i se înzecesc. Dar Georgina o linişti cât de cât când întrebă:

— Mergem în sufragerie? Dacă nu ai mâncat încă,

bufetul este cald. Luăm masa la ore bizare aici, astfel că micul dejun este servit cam toată dimineaţa. În orice caz, haide să bem o ceaşcă de ceai şi să ne cunoaştem.

Gabrielle o urmă pe doamnă şi, din nefericire, James Malory veni în urma lor. Era sigură că nu avea să se poată relaxa cu bărbatul acela în încăpere. Era mult prea intimidant, şi, în plus, era încă atât de stânjenită că dăduse buzna în viaţa lor, încât de-abia îşi putea exprima scuzele pe care credea că li le datora.

— Îmi pare foarte rău că sosirea mea v-a încurcat planurile.

— Nu mai spune niciun cuvânt, draga mea, răspunse Malory, pe un ton mult mai afabil acum. Cu riscul de a primi o privire cruntă de la George, nu mă deranjează să recunosc că nu puteai să soseşti într-un moment mai potrivit.

— Nu eraţi mulţumiţi de planurile făcute?

Cum el nu răspunse, Georgina râse şi explică:

— E în continuare îngrijorat de privirea aceea cruntă despre care pomenise. Vezi tu, deşi s-ar da peste cap să-mi facă pe plac, călătoria pe care voiam să o facem a fost aranjată în grabă, pentru a profita de faptul că nava fratelui meu Drew e la Londra. Dar soţul meu nu se înţelege tocmai bine cu fraţii mei…

— Nu e nevoie să vorbeşti pe ocolite, George, o întrerupse Malory. Îi dispreţuiesc pe fraţii ei, şi ei pe mine. E o plăcere reciprocă.

Gabrielle clipi, dar Georgina îşi dădu ochii peste cap.

— A simplificat lucrurile, dar chiar încearcă să se înţeleagă.

— Ideea este că am încetat să încercăm să ne mai ucidem unii pe alţii cu ani în urmă, adăugă James.

Părea serios, dar Gabrielle pur şi simplu nu putea crede aşa ceva. Iar faptul că presupunea că glumea reuşi să o facă oarecum să se relaxeze.

— În orice caz, continuă Georgina, James nu era fericit să călătorească pe nava fratelui meu, astfel că e, fără îndoială, încântat că amânăm excursia.

În mod uimitor, reuşiseră să înlăture în mare măsura vina pe care o resimţea Gabrielle pentru că dăduse buzna. Nu în întregime, dar cu siguranţă se simţea mai bine în această privinţă.

— Am o servitoare care va trebui să stea aici cu mine, le spuse ea.

— Desigur, răspunse Georgina. Ţi-aş fi angajat una dacă nu aveai deja.

— Mulţumesc. Nu va trebui să profit de ospitalitatea dumneavoastră decât câteva săptămâni, până la venirea tatălui meu, care va găsi o nouă locuinţă. Apreciez din suflet faptul că sunteţi dispuşi să mă găzduiţi pentru restul sezonului. Că veni vorba, dacă nu vă deranjează întrebarea, cum l-aţi cunoscut pe tata? îl întrebă ea pe James.

— Nu ţi-a spus? se miră el.

— Nu, totul a fost atât de brusc – decizia lui de a mă trimite aici. Iar apoi am fost foarte dezamăgită că nu a putut naviga cu mine fiindcă a trebuit să rămână să rezolve nişte afaceri. Am vrut să-l aştept, dar, cum sezonul începuse deja, voia să ajung aici cât mai curând. În orice caz, nu am apucat să-l întreb.

— Şi eu sunt tare curioasă, recunoscu Georgina, aruncându-i o privire soţului său. Ce datorie ai faţă de el? Nu explica în scrisoare.

— Cum să stabileşti preţul unei vieţi? Brooks mi-a salvat-o pe a mea. Nu i-am cerut-o.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Georgina.

— Cu mult înainte să te cunosc. Mă luasem la bătaie unde nu trebuia, şi vreo douăzeci de marinari beţi încercau să mă facă bucăţi.

— Doar douăzeci? pufni ea. Şi consideri că viaţa îţi era în pericol? Tocmai tu?

James râse înfundat.

— Apreciez votul de încredere, draga mea. Dar deja mă înjunghiaseră, mă împuşcaseră şi mă declaraseră mort.

Pe fruntea ei apăru imediat o încruntătură de îngrijorare.

— Chiar erai aproape mort?

— Nu, dar unul dintre marinari îmi spărsese şi capul, aşa că nu mai eram conştient, iar ei erau prea beţi pentru a mai observa că încă respiram.

— Erai inconştient?

— Da. Dar, dat fiind că erau convinşi că sunt mort, erau hotărâţi să scape de indicii. M-au aruncat de pe chei, acolo în St. Kitts. Era un chei înalt. Iar apa nu m-a trezit. Se pare că mă duceam ca bolovanul la fund.

— Aşa că Nathan Brooks te-a pescuit?

— Dacă îl auzi pe el povestind, aproape s-a înecat încercând să o facă, replică el.

— Dar, evident, a reuşit.

— A fost noroc de la început până la sfârşit, draga mea. Nava lui era ancorată acolo. Întâmplător, am fost aruncat în apă undeva lângă ea. Dar era noaptea târziu. Nu era nimeni în preajmă şi nu ar fi fost nici el să audă larma dacă nu s-ar fi întors pe navă să ia o hartă pe care o uitase. Şi nici nu s-ar fi ostenit să pescuiască un cadavru, dacă nu l-ar fi auzit pe unul dintre marinari întrebând dacă erau siguri că eram mort. Aşa că a sărit în apă să verifice. M-am trezit ud leoarcă, întins sub chei, unde mă lăsase.

— Atunci cum ştii…

— Lasă-mă să termin. Nu putuse să mă care mai departe. E un bărbat înalt, dar sunt foarte greu când sunt imobil. Plecase după unul dintre oamenii lui, să-l cheme să-l ajute, tipul oriental pe care l-ai întâlnit astăzi. Apoi m-a dus acasă la el să mă dreagă. Asta-i tot.

— Ţi-a cerut un serviciu mărunt în schimb, spuse Georgina zâmbind. I-aş fi plătit o avere dacă ar fi cerut-o

pentru că ţi-a salvat viaţa.

James îşi privi soţia cu tandreţe, ceea ce îi păru foarte bizar lui Gabrielle, având în vedere expresia unui bărbat atât de intimidant.

— Asta pentru că mă iubeşti, George, aşa că sunt al dracului de bucuros că nu mi-a cerut aşa ceva.

Capitolul 9

După ce îşi încredinţară neaşteptatul oaspete menajerei care urma să o ajute să se instaleze, Georgina îşi târî imediat soţul în salon pentru a afla ce gândea cu adevărat despre această întorsătură a evenimentelor. Dar uitase că Boyd dormea încă acolo, pe canapea. Iar Judith, fiica lui Anthony, rămăsese la ei peste noapte. Ea şi Jacqueline se strecuraseră în salon şi se amuzau într-un colţ al încăperii.

Fetele fuseseră îndeajuns de liniştite încât să nu-l trezească pe Boyd, iar el reuşise să doarmă în ciuda zgomotului de pe hol. Ajunsese acolo împleticindu-se în dimineaţa aceea, exact după ce ea şi James coborâseră la micul dejun, îi dăduse un pupic şi o îmbrăţişase cu chiu, cu vai, apoi adormise instantaneu pe canapeaua din salon. Nu se ostenise să-l trezească pentru a-i spune să meargă să găsească un pat. Era încă destul de beat după ce petrecuse noaptea întreagă.

Cu doi ani mai mare decât ea, Boyd era cel mai mic dintre cei cinci fraţi ai ei. Era totodată şugubăţul familiei. Pusese la cale nişte feste de pomină de-a lungul anilor, unele extrem de amuzante, altele cât se poate de stânjenitoare, plus unele pe care ea, una, le considera primejdioase, deşi fraţii săi nu-i împărtăşeau opinia. Dar numai pentru o foarte scurtă clipă se întrebase dacă

Gabrielle Brooks ar putea fi vreo glumă nereuşită de-a lui, căci nu se trezise să-i pună capăt înainte ca lucrurile să scape de sub control. Doar dacă nu cumva fusese atât de beat când o pusese la cale, încât nu se mai gândise la împrejurările neprevăzute, pentru a se asigura că gluma este dezvăluită înainte de a merge prea departe. Nu, nu putea să creadă că el avea vreo legătură cu sosirea tinerei.

Îi plăceau festele, dar nu era într-atât de prost încât să-l enerveze pe soţul ei cu aşa ceva.

Cu toate acestea, Boyd era cel mai impetuos din familie acum. Fratele lor Warren deţinuse această distincţie, până când se căsătorise cu Amy Malory. Aproape nimic nu-l mai deranja pe Warren zilele acestea, căci era foarte fericit în căsnicie.

Georgina se întoarse să găsească o altă cameră în care ar fi putut sta de vorbă cu James, dar acesta nu se clintea. Râmase ca o stâncă în calea ei, spunând:

— Recunoaşte, George. Ai reacţionat bine, dar ştim amândoi cât de mult aşteptai excursia aceasta în Connecticut.

— Da, o aşteptam şi o voi mai aştepta. Putem foarte bine să mergem anul viitor.

— Anul acesta era convenabil, chiar dacă a fost o decizie pe care ai luat-o în pripă, din pricină că unul dintre fraţii tăi e aici să te ducă. S-ar putea ca la anul să nu mai fie.

— Adevărat, aşa că nu va trebui decât să mă asigur că nava mea, *Amphitrite,* se va afla anul viitor în port să ne ducă. Voi avea o grămadă de timp să pun lucrurile la punct. Sunt sigură că ţi ar plăcea mai mult aşa, mai ales că ai putea să fii căpitan.

— Absolut, încuviinţă el.

— Ar trebui să-l trezesc pe Boyd, nu crezi?

Îşi petrecu braţul soţului pe după talie, trădându-şi intenţia de a se ocupa de fratele ei.

— Lasă-l. Nu a avut suficient timp să doarmă pentru a îndepărta aburii licorii în care s-o fi înecat aseară. Şi, în afară de a-mi servi ca sac de box, nu prea e bun la altceva.

Nu se gândise la asta, dar faptul că Boyd şi James se aflau în aceeaşi casă, având în vedere că acesta din urmă era extrem de irascibil, era sinonim cu un butoi de pulbere. Şi numai James putea controla lucrurile, având în vedere că Boyd era prea impulsiv, ridicând pumnul fără să gândească.

Îi aruncă o privire aspră soţului ei.

— Nu a fost câtuşi de puţin amuzant. Te vei strădui să-ţi stăpâneşti iritarea.

Era un ordin – nu că el avea să se supună, dar ea considera că trebuia ca el să-i cunoască voia.

— Îţi faci prea multe griji, George, spuse el laconic.

— Afirmaţia aceasta ar putea funcţiona oricând altcândva, dar ştii prea bine…

— Vorbeşte mai încet până nu te aud fetele.

Ea se abţinu să pufnească şi nu făcu decât să-şi dea ochii peste cap.

— Când se pun pe şuşotit, restul lumii încetează să mai existe.

Privi spre cele două fete care stăteau cu picioarele încrucişate de cealaltă parte a încăperii, cu umerii atingându-li-se şi cu capetele, unul blond, celălalt arămiu, cu şuviţe aurii, aplecate unul spre celălalt. Jack zâmbea larg în timp ce îi şoptea ceva verişoarei ei. Judy încuviinţă din cap, apoi râse uşor, ducându-şi repede mâna la gură pentru a-şi înăbuşi hohotele. Amândouă ridicară imediat ochii spre el şi roşiră uşor, ca şi când şi-ar fi făcut griji că au fost auzite. Ceea ce era imposibil. Nimeni nu auzea vreodată ce-şi spuneau ele. Perfecţionaseră şoptitul, ridicând asta la nivel de artă.

— N-are legătură, conchise James, ceea ce aproape că o făcu să zâmbească larg. Dar apoi o strânse uşor, înainte de a-i da drumul, adăugând: Şi s-ar putea să vrei să-l

convingi pe vreunul dintre fraţii tăi să-şi prelungească vizita pentru o vreme. Sau o voi face eu.

Ea clipi.

— Tu? De ce? De obicei, îi împingi să iasă pe uşă afară!

— Pentru că ştiu că vei dori să ai un însoţitor la toate acele petreceri de care te vei ocupa în curând, şi al dracului să fiu dacă voi fi eu acela.

Ea râse.

— Înţeleg. Tu ai rămas dator, dar voi plăti eu datoria, de una singură?

— Trebuie să recunoşti, e terenul tău, nu al meu. Crezi că nu am văzut cum îţi licăreau ochii când ai spus că pare distractiv?

— Nu caut nod în papură, spuse ea zâmbindu-i larg. Sunt întru totul de acord. Şi, dat fiind că nu ai mai pomenit niciodată despre asta, înţeleg că te-ai ales cu datoria aceasta în timpul perioadei tale dezlănţuite şi nechibzuite petrecute pe mare?

— Nu am fost niciodată nechibzuit, George.

— Având în vedere ocupaţia pe care ţi-ai luat-o, ai fost, negreşit, îl contrazise ea. Şi tocmai aceasta este partea pe care n-o înţeleg. De unde naiba a ştiut acest bărbat cum să te găsească aici, dacă v-aţi întâlnit în Caraibe? Nu aveai obiceiul să îţi foloseşti adevăratul nume pe atunci, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Hawke era singurul nume pe care îl foloseam pe vremea aia. Dar se pare că am vorbit în somn din pricina medicamentelor care mi au fost date pentru a mă ajuta cu rănile – şi unele lucruri au fost despre familia mea. A aflat cine sunt şi a sfârşit prin a-mi spune povestea vieţii lui. După asta am devenit prieteni.

— Aşadar, cine este? E englez? De-asta şi-a trimis fiica aici pentru a-şi face debutul în societate?

— Chiar trebuie să ştii?

Ea se încruntă auzind răspunsul.

— Pentru a o introduce în lumea bună şi pentru a-i găsi un soţ, da, chiar trebuie neapărat să ştiu din ce familie vine. Ştii cât de mult ţineţi voi, aristocraţii, la descendenţă, adăugă ea oarecum dezgustată.

— Nu mă băga şi pe mine în aceeaşi găleată doar pentru că vouă, americanilor, nu vă plac aristocraţii. Tu te-ai măritat cu unul, nu eu. Pledoaria mea se încheie aici.

Ea râse, lovindu-l uşor în piept.

— Răspunde-mi la întrebare.

— N-o să-ţi placă. De fapt, s-ar putea să îmi trânteşti uşile în nas, din nou.

— O, haide, nu poate fi atât de rău.

— Mi-e teamă că nu pot fi de acord, draga mea. Este fiica unui pirat adevărat, nu a unuia care doar a cochetat cu ideea, ca mine, ci unul care a transformat asta în cariera vieţii sale.

— Cine este fiica unui pirat? întrebă Drew, intrând în cameră în urma lor.

Capitolul 10

O petrecere deja? Gabrielle nu avusese ocazia să se relaxeze de când sosise la reşedinţa londoneză a familiei Malory. Poate că emoţiile ei se mai temperaseră în timpul conversaţiei cu James şi cu Georgina Malory, dar nu dispăruseră complet. Şi se aşteptau să participe la o petrecere în seara aceasta?

După ce fusese condusă într-o cameră de sus, nu făcuse decât să se plimbe de colo-colo până când sosise Margery, câteva ore mai târziu. Menajera alesese să rămână la han în dimineaţa aceea fiindcă nu putuseră găsi o trăsură suficient de mare, în care să încapă cu toţii, şi să vină mai târziu cu bagajele şi cu Miss Carla.

Deja îi era dor de Ohr şi de Richard. Nu intenţionaseră

să locuiască în aceeaşi casă cu ea, ci doar să se asigure că era bine primită. Dar Malory le spusese limpede că nu erau bine-veniţi. Cu toate acestea, prietenii ei nu aveau să o părăsească de tot, ci doar aveau să stea în altă parte. Planul iniţial era ca ei să rămână în Anglia până la sosirea lui Nathan, dat fiind că era foarte posibil ca el să fie în drum spre ei înainte ca aceştia să ajungă în Caraibe, aşa că aveau să închirieze un apartament lângă chei, de unde puteau urmări sosirea navei *Crusty Jewel.* Presupunea că tatăl ei le poruncise pur şi simplu să rămână acolo pentru a fi cu ochii pe ea.

Tatăl său se ocupa de detalii de genul acesta fără a-i spune, deşi de obicei afla. Firea lui excesiv de protectoare fusese o surpriză pentru ea, căci făcuse în aşa fel încât să i se trimită veşti regulat de-a lungul anilor cu privire la progresele şi la activităţile ei în timp ce creştea. Grădinarul mamei sale fusese plătit de Nathan. Nu e de mirare că bătrânul o întreba mereu ce punea la cale!

Când Nathan îi mărturisise despre grădinar, ea înţelesese că era foarte probabil ca el să fi fost la curent cu legătura mamei ei cu Albert. Nu spusese nimic despre asta, iar ea nu pomenise nici atât, dar se simţise prost luni întregi gândindu-se la acest lucru şi avea sentimentul că papagalul nu fusese învăţat să spună replici dispreţuitoare la adresa Carlei decât după ce tatăl ei aflase că îi era necredincioasă.

Georgina Malory o adusese pe Margery când aceasta sosise, spunându-i că aveau să ia în seara aceea parte la o serată, pe care o organiza nepoata ei prin alianţă.

Fin

— Nu intenţionam să merg, recunoscu doamna. Regina dă atâtea petreceri când e în Londra, că nu simt nevoia să merg decât la câteva. Dar, întâmplător, fraţii mei Drew şi Boyd sunt amândoi în oraş în vizită şi vor fi nişte însoţitori potriviţi. Astfel că m-am gândit că ar fi ocazia

perfectă pentru tine pentru a testa terenul, cum ar veni. Aşa că vom merge.

Gabrielle ar fi preferat să nu-şi facă încă apariţia în public, dar nu era într-atât de nepoliticoasă încât să mărturisească asta. Avea câteva scuze perfecte pentru a refuza, cum ar fi garderoba lipsă şi oboseala pricinuită de călătorie, dar nu recurse la ele. Deja o încurcase pe doamna aceasta drăguţă cu prezenţa ei, făcând-o să-şi anuleze propriile planuri. Era hotărâtă să nu-i mai dea bătăi de cap în niciun fel.

— Fraţii dumneavoastră nu locuiesc în Londra? întrebă ea.

— În Londra? Doamne, nici măcar în Anglia. De fapt, deşi casa familiei noastre se află în Connecticut, ai putea spune că toţi cei cinci fraţi ai mei locuiesc pe mare. Vezi tu, familia mea deţine Skylark Shipping, şi fiecare dintre fraţii mei îşi comandă propriul vas.

„Marinari”, se gândi Gabrielle oarecum amuzată. Nu putea scăpa de ei nici măcar în Anglia. Dar măcar aceştia doi din familia Georginei erau doar în vizită. Şi s-ar putea chiar să-i placă. Nu s-ar căsători niciodată cu unul, dar avea o mulţime de lucruri în comun cu marinarii, la urma urmelor.

— Legat de petrecerea din seara aceasta, spuse Gabrielle. Am o rochie care ar putea fi potrivită, dar voi avea nevoie să fac o vizită la o cusătoreasă mâine. Am fondurile necesare pentru garderoba din acest sezon, aşa că ar trebui să încep să mă ocup de ea imediat.

— Sunt de acord, şi nu trebuie să aştepţi până mâine. Voi trimite după a mea chiar astăzi. Se pricepe foarte bine să facă adevărate miracole într-un timp scurt.

— Ar fi minunat, recunoscu Gabrielle. Trebuie doar să ştiu câte rochii de bal ar fi necesar să comand. Aţi putea face o estimare?

— Cel puţin şase.

Gabrielle clipi şi spuse cu răsuflarea întretăiată:

— Atât de multe acum, spre finalul sezonului?

— O, da, răspunse Georgina, dându-şi ochii peste cap. E din pricina competiţiei dintre doamnele care găzduiesc de obicei astfel de reuniuni. Dacă vreuna dintre ele o depăşeşte pe alta al cărei bal a avut loc deja, atunci trebuie pur şi simplu să organizeze un nou bal, pentru a reveni în frunte, cu cel mai reuşit bal al sezonului. Este o mare prostie, după părerea mea, dar acesta este motivul pentru care suntem asaltaţi cu atât de multe invitaţii spre finalul verii. Apropo, de ce ai aşteptat atâta să vii la Londra? Nu mai sunt decât câteva săptămâni în care vor avea loc reuniuni semnificative. Eşti conştientă că mulţi dintre cei mai eligibili burlaci au ales şi au făcut deja promisiuni?

Gabrielle încuviinţă din cap, adăugând:

— M-ar mira să se fi făcut multe alegeri. Sosirea nu a depins de mine, doar că tatăl meu şi-a dat subit seama că ar fi trebuit să rezolv de multă vreme acest aspect şi m-a trimis în mare grabă.

Georgina râse înfundat.

— Să rezolvi? E o perspectivă unică asupra lucrurilor.

Gabrielle zâmbi larg.

— Ei bine, ca să fiu sinceră, nu a fost ideea mea să vin aici. Aş fi preferat să găsesc un soţ acasă, în insule. Dar sunt foarte entuziasmată, acum, că mă aflu aici. Sper doar să-l pot convinge pe cel cu care mă voi căsători să mă ducă în Caraibe din când în când. Ştiu că îmi va fi teribil de dor de tatăl meu dacă nu-l voi vedea decât rar, la fel ca înainte.

— Ca înainte?

— I-am dus lipsa în copilărie. Am locuit aici cu mama; el munceşte în Indiile de Vest. Venea foarte rar să ne viziteze.

— A, asta explică de ce ai un accent atât de cultivat. Aşadar, ai crescut aici, în Anglia?

— Da, în apropiere de Brighton. Mama s-ar fi ocupat

de lansarea mea în societate. Cunoştea oamenii potriviţi. Dar a murit când aveam 17 ani, aşa că am plecat să locuiesc cu tata. Nu v-a explicat asta în scrisoare?

— Nu, nu a pomenit nimic despre familia ta.

— Dumnezeule, m-aţi primit fără să ştiţi absolut nimic despre mine? Sunteţi prea bună, Lady Malory.

Georgina râse.

— Nu, sunt americană. Nu punem mare preţ pe titluri acolo de unde vin, aşa că te rog să nu-l foloseşti pe cel cu care m-a cadorisit soţul meu. Dacă aş putea scăpa de titlu, fără a scăpa şi de soţ, poţi fi sigură că aş face-o.

Gabrielle nu era surprinsă. Cunoscuse suficient de mulţi americani în Caraibe pentru a şti că preferau să fie recunoscuţi pentru propriile merite, nu pentru cele ale strămoşilor lor. Dar în Anglia oamenii luau descendenţa mult mai în serios, cel puţin nobilii – mai ales când venea vorba despre căsătorie.

Înainte să apuce să o liniştească pe doamnă, Margery ridică privirea de la bagaje, completând fără a fi întrebată:

— Are vreo doi conţi pe care îi poate pune la bătaie.

Gabrielle roşi auzind exprimarea, dar simţi că era prudent să adauge:

— Cu câteva generaţii în urmă, aşa că nu am niciun titlu. Dar nici nu caut unul.

— Dar nu l-ai refuza dacă ar fi cazul?

— Nu, bineînţeles că nu.

Georgina zâmbi larg.

— Am întrebat doar pentru că eu aş face-o.

— Dar nu ai făcut-o.

— Doar pentru că eram deja căsătorită înainte de a afla că James are un titlu!

Gabrielle nu ştia dacă să o compătimească sau să o felicite pe Georgina, dar Miss Carla o scuti de la a face o remarcă, fiindcă, atunci când Margery mută colivia de pe următorul cufăr pe care se pregătea să-l deschidă, pasărea

cârâi:

— Dă-mi drumul, dă-mi drumul!

Georgina spuse cu răsuflarea întretăiată:

— E ceea ce cred eu că e?

Gabrielle decise să înlăture acoperământul de pe colivie, astfel ca doamna să poată vedea singură. Era mai bine să fie avertizată în felul acesta, căci papagalul putea fi extrem de guraliv şi nu dorea să se trezească din senin cu uşa spartă pentru a afla care era pricina larmei. Dar ciudat era cu papagalii că femeilor le venea greu să reziste să nu le vorbească, iar Georgina Malory nu făcea o excepţie. Se apropie de cuşcă să o cerceteze pe Miss Carla şi o salută imediat.

— Pasăre proastă, răspunse papagalul.

Gabrielle se îmbujoră până în vârful urechilor, dar Georgina izbucni în râs, spunând:

— Uimitor! Mai spune ceva?

— Prea multe, mormăi Gabrielle. A fost a tatălui meu. Mi-a dat-o după ce m-am ataşat de ea, dar deja o învăţase câteva expresii bizare, care sunt prea stânjenitoare pentru a fi menţionate.

Georgina ridică dintr-o sprânceană.

— Prea vulgare pentru urechile fragede? Doamna oftă. Ei bine, păcat. Aş fi sugerat să o aduci jos să ne amuzăm în familie din când în când, dar fiica mea cea mare nu are decât şapte ani şi e uşor impresionabilă. Aude deja mai mult decât ar trebui de la bărbaţii din familie.

— Voi încerca să o fac să-şi ţină gura.

Georgina chicoti.

— Iar eu voi încerca să o împiedic pe Jack să investigheze.

— Jack?

— Fiica mea, Jacqueline.

— A, înţeleg.

— Nu, nu înţelegi, dar nimeni nu pricepe înclinaţia

soţului meu de a da femeilor la care ţine cel mai mult porecle neobişnuite.

— Nu sunt neobişnuite, George, spuse James din cadrul uşii, care era deschisă. Sunt pur şi simplu nume la care nu s-ar gândi nimeni altcineva. Acum, haide şi lasă fata să se instaleze. O să vrea să se odihnească înainte să o târăşti la Regan în seara aceasta.

— La Regan?

— Încă un nume din acelea, de data aceasta pentru nepoata lui preferată, Regina, îi explică Georgina, apoi adăugă încruntându-se: Ai nevoie de odihnă?

— Nu, sunt bine.

— Bun, atunci aşteaptă cusătoreasa cam într-o oră. O să trimit după ea acum.

Capitolul 11

Gabrielle coborî la ora potrivită. Rochia ei de tul, bleu pal, care aproape că se potrivea cu ochii, era prea subţire pentru o seară în Anglia. Din nefericire, singura haină pe care o avea era cea de călătorie, din lână groasă, care nu era deloc potrivită pentru o petrecere.

Însă noile ei haine aveau să sosească a doua zi, o asigurase cusătoreasa, şi aveau să continue să fie livrate şi săptămâna următoare, aşa că nu intenţiona să-şi facă griji că urma să rabde niţel de frig în seara aceea. Şi îşi făcuse o coafură interesantă. Se pricepea să-şi aranjeze părul singură, ceea ce era un noroc, având în vedere că Margery nu era cu adevărat o cameristă personală. Îndeplinea acest rol doar temporar.

Se părea că era prima care ajunsese, aşa că intră în salon pentru a-i aştepta pe membrii familiei Malory. Crezu că era singură, până când văzu două căpşoare iţindu-se de

după canapea. Unul era auriu, celălalt asemenea, dar cu şuviţe arămii strălucitoare. Putea spune cu sinceritate că nu mai văzuse niciodată copii aşa frumoşi.

— Eu sunt Jack, îi spuse fata cu părul auriu. Aceasta este verişoara mea Judy. Tu trebuie să fii fiica piratului.

Gabrielle nu ştia dacă să fie stânjenită sau amuzată de candoarea copilei. Dumnezeule, toată lumea din casă ştia cu ce se ocupa tatăl ei?

— Presupun că eu sunt, da, spuse ea.

— Şi tu eşti pirat? întrebă cealaltă fetiţă.

Reuşi să nu râdă.

— Nu, dar mi-am încercat mâna la căutarea comorilor.

— O, pare distractiv! spuseră fetele aproape deodată.

Gabrielle zâmbi larg.

— Este, într-adevăr.

— Şi sunt sigur că vă va povesti pe îndelete despre asta, dar nu în seara aceasta, spuse James Malory din uşă. Fuguţa, mânzelor, vă aşteaptă cina.

Fetele ieşiră una după alta din încăpere, bâiguind neconvingător în semn de protest. Gabrielle fusese relaxată înainte să apară Malory, dar acum se încordă, ceea ce o făcu să se întrebe dacă avea să se simtă vreodată în largul ei în prezenţa lui.

— George coboară imediat, o informă James cu nonşalanţă. Încearcă să-şi convingă fraţii să vă însoţească în seara aceasta.

„Vă” în loc de „ne” însemna că el nu mergea. Simţi o uşurare instantanee.

— Înseamnă că nu veniţi?

— Dumnezeule mare, nu. O ador pe nepoata mea şi nu aş lipsi de la vreuna dintre cinele ei în familie, dar petrecerea aceasta e altceva. Nu mă feresc să recunosc că urăsc reuniunile sociale de genul acesta, astfel că voi face tot posibilul să evit toate evenimentele la care plănuieşte soţia mea să te ducă.

— Ceea ce înseamnă că voi fi prins… ca…

Vocea masculină baritonală se întrerupse. Bărbatul care rămăsese fără glas stătea lângă Malory, holbându-se la ea, nevenindu-i să creadă. Dumnezeule mare, el? Uriaşul blond de pe chei cu care fusese atât de nepoliticoasă? Roşi instantaneu, reamintindu-şi cum se purtase în ziua aceea. La naiba, ştiuse că avea să-i vină să intre în pământ de ruşine dacă avea să mai dea ochii cu el – şi iată-l, în casa în care urma să locuiască în următoarele câteva săptămâni. Negreşit, îi venea să se facă una cu pământul.

— Să înţeleg că vă cunoaşteţi deja? spuse James sec, privind când la unul, când la altul. Sau să îndrăznesc să spun că e vorba despre dragoste la prima vedere?

Drew îşi reveni primul şi pufni.

— Dragoste? Nicio şansă! Am salvat-o ieri, pe chei, când era să cadă, căci a fost atât de stângace încât mai că mi s-a rostogolit la picioare.

Din fericire, replica lui reuşi să înlăture toate urmele de stânjeneală din obrajii lui Gabrielle. Sau poate că furia care începea să clocotească în ea era de vină.

— Stângace? ripostă ea. Nu a fost vina mea că o cotigă mai că m-a doborât. Dar ai fost un bădăran în aşa-zisa ta salvare.

— Bădăran? spuse James cu interes. Nu mă surprinde. E american, la urma urmelor.

— Nu te lua de mine, Malory, aproape că mârâi Drew. Nu este momentul potrivit acum.

— Îmi pare rău să te contrazic, băiete dragă. Oricând e un moment potrivit pentru a pomeni cât de barbar…

— James Malory, să nu îndrăzneşti. Soţia lui sosise şi îl întrerupse, făcându-şi loc între cei doi bărbaţi. Doamne, nu vă pot lăsa singuri în aceeaşi încăpere cinci minute!

— Bineînţeles că poţi, draga mea, răspunse James. E încă în picioare, nu-i aşa?

Tânărul blond masiv şi Georgina scoaseră amândoi un

sunet nepoliticos drept răspuns. Gabrielle nu ştia ce să înţeleagă din ripostele lor şi din ameninţarea implicită a lui James Malory. Părea ceva serios, însă niciunul din ei nu arăta astfel.

De fapt, Georgina se aplecă să-l sărute pe James, spunându-i:

— Probabil vom ajunge târziu, aşa că nu sta treaz să ne aştepţi.

— Voi aştepta.

Expresia lui deveni senzuală, şi îşi strecură braţul pe după talia ei, trăgând-o aproape. Uriaşul blond îşi dădu ochii peste cap. Georgina nu făcu decât să chicotească şi se îndepărtă de soţul ei.

— Vino, Gabby, spuse ea luând-o de braţ. De-abia aştept să te prezint Reginei. Ştii, e o peţitoare incorigibilă. Nu mă îndoiesc că îţi va găsi un soţ cât ai zice peşte. Dar apoi se întoarse către soţul ei, avertizându-l: Era cât pe-aci să uit. Boyd m-a implorat să-l scutesc de participare, aşa că încearcă, rogu-te, să-l eviţi. A spus că a avut o călătorie mai lungă decât se aştepta şi că nu e pregătit de socializare fără cel puţin trei nopţi de beţivăneală.

— Ce prostie! spuseră James şi uriaşul aproape la unison.

— Da, aşa am zis şi eu, dar încă îl durea capul după prima noapte de excese, aşa că nu am insistat.

— Doar pentru că m-ai păcălit pe mine să îndeplinesc rolul acesta, se plânse uriaşul, dar pe un ton afabil.

Gabrielle îşi dădu seama că trebuia să fie fratele Georginei, Drew, de care pomenise mai devreme. Şi nu prea părea nici el încântat să le însoţească în seara aceea. Doar că nu reuşise să găsească o scuză pentru a se eschiva, ca fratele său Boyd. S-ar fi simţit prost din această pricină dacă nu ar fi fost în continuare înciudată de remarca lui legată de stângăcia ei.

Georgina îi urni în scurt timp. Nu era mult de mers

până la Park Lane, astfel că nu făcură cine ştie ce conversaţie în trăsură. Din fericire. Gabrielle se chinuia şi aşa destul cu gândul că bărbatul de care fusese atât de atrasă pe chei, care o făcuse de râs, nu numai că stătea alături de ea în clipa aceea, ci şi locuia în aceeaşi casă cu ea – şi probabil avea să dea ochii cu el mult prea des în următoarele câteva săptămâni.

Se întreba dacă n-ar trebui să-şi schimbe atitudinea, încercând să corecteze lipsa de politeţe din ziua aceea. Dar era exclus să-şi explice purtarea neobişnuită, căci ar fi fost nevoie să admită cât de atrăgător îl considera. Poate că avea să găsească o scuză plauzibilă.

Îşi reaminti de zâmbetul lui fermecător şi de cât de mult o afectase. Devenise nepoliticos doar după ce ea se arătase ţâfnoasă. Acela să fi fost singurul motiv pentru care era morocănos? Sau chiar nu-i făcea plăcere să le însoţească pe ea şi pe sora lui?

De îndată ce intrară în casa aceea mare care le aparţinea lui Nicholas şi Reginei Eden, Georgina plecă să o caute pe aceasta din urmă, lăsând-o singură cu uriaşul. El o conduse spre salon şi îi făcu semn unui cunoscut, dar nu se îndepărtă de ea.

Nu părea a-i acorda prea mare atenţie, aşa că ea aproape că se relaxă. Apoi, fără veste, o întrebă:

— Chiar ai venit aici să-ţi găseşti un soţ, doamnă pirat?

Ea trase aer în piept. Deci auzise şi el despre tatăl ei. O insulta pur şi simplu, numind-o pirat, sau chiar credea că este unul dintre ei?

De fapt, dat fiind că era marinar, ştia negreşit că existau femei pirat şi probabil auzise de astfel de femei din vremurile de glorie ale pirateriei în Caraibe. Pierre chiar avea o astfel de femeie cu el acum. I se spunea Roşcata şi lupta la fel de bine ca un bărbat, ba chiar mai abitir, se zvonea. Probabil îi plăcea acest lucru la ea, la cât de rău

era el însuşi.

Gabrielle se cutremură amintindu-şi de acel căpitan. Nu-i dispăruse niciodată teama de el cât trăise în Caraibe, nici măcar după ce auzise că se însoţise cu Roşcata. Dar acum, că se întorsese în Anglia, era sigură că nu avea să-l mai revadă niciodată. Între Anglia şi locurile în care hălăduia el de obicei se interpunea oceanul, la urma urmelor.

— Ţi-e frig? îşi dădu Drew cu presupusul. Sau poată că, de fapt, nu vrei un soţ?

Ah, deci el observase că se înfiorase. De ce asocia acest lucru cu ideea găsirii unui soţ? Şi de ce se simţea o undă de speranţă în vocea lui? Întrebarea lui era prea personală pentru a-i răspunde, mai ales după ce i se adresase cu apelativul batjocoritor de „doamna pirat”.

— Uite, căpitane…

— Drew, o întrerupse el. Drew Anderson.

— Da, ştiu, spuse ea. Am stat de vorbă pe îndelete cu sora ta astăzi.

— Da? Sunt uluit că a fost dispusă să te ajute. De fapt, sunt surprins că a binevoit să stea îndeajuns în preajma unui pirat încât să aibă o conversaţie. Dar, la naiba, trebuie să-mi retrag cuvintele, a mai făcut asta.

Începuse prin a o insulta, ceea ce o făcu să se enerveze din nou, dar sfârşise cu un comentariu neobişnuit, care îi stârni curiozitatea. Se îndoia că avea să intre în amănunte dacă îi cerea ea.

Curiozitatea o îmboldi să încerce totuşi.

— Cum aşa?

— A fost absolut accidental. Nu ştia că avea de-a face cu un pirat. De fapt, ca să fiu cinstit, ar trebi să spun fost pirat.

— Soţul ei, presupun? Cum de a ajuns să se mărite cu o asemenea brută?

Încă dinainte ca el să se încrunte spre ea, avertizând-

o că întrecuse măsura, ea îşi regretă întrebarea. Era firesc să fie curioasă cu privire la oamenii la care locuia, dar, dat fiind că el se număra printre aceştia, era mai bine ca el să nu ştie acest lucru. Şi chiar nu ar trebui să rostească vorbe insultătoare despre cumnatul lui, tocmai omul care fusese forţat să o primească. Fusese o dovadă de nepoliteţe din partea ei.

Înainte să apuce să-şi ceară scuze, el o surprinse întrebând-o:

— Chiar ţi se pare o brută? Eu şi fraţii mei am considerat mereu acest lucru, dar eu chiar mă întreb cum e perceput James Malory de o femeie.

— O brută, negreşit. Dar presupun că sora ta nu e de această părere.

— Nu, îl adoră, răspunse el. Greu de înţeles, nu-i aşa?

Ea sesiză umorul din tonul lui şi se întrebă o clipă dacă impresia aceasta se datora faptului că împărtăşeau aceeaşi opinie. Decise că prefera să nu afle şi îşi ţinu ochii departe de el. Era prea atrăgător ca să-l poată privi cu indiferenţă.

— De fapt, spuse ea după o clipă, dacă poţi trece peste senzaţia că nu vrea decât să te bată măr, atunci trebuie să recunosc că este un bărbat chipeş.

— Nu aş merge atât de departe încât să spun aşa ceva.

— Ce să spui? întrebă Georgina, întorcându-se la ei, urmată de nepoata sa.

Gabrielle se îmbujora. Având în vedere cât de dezagreabil fusese bărbatul acesta cu ea, nu se îndoia că avea să dea totul în vileag. Era împrejurarea perfectă pentru a o face de ruşine – şi părea hotărât să o facă. Poate că cedase îndeajuns încât să poarte o conversaţie cu el, dar nu uitase cum începuse aceasta.

O surprinse din nou, luând lucrurile în glumă şi mulţumindu-se să spună:

— Crede că bruta cu care te-ai măritat e un bărbat chipeş.

— Bineînţeles că da, răspunse Georgina. Nu am întâlnit niciodată vreo femeie care să nu creadă asta. Dar aş vrea să-ţi scoţi cuvântul „brută” din vocabular.

— Nu până nu renunţă el la „barbar”, spuse Drew zâmbind.

Femeia care o însoţea pe Georgina chicoti.

— Mă bucur că Nick al meu nu e aici să vă audă.

Regina Eden era răpitoare. Avea părul negru şi cei mai uimitori ochi albaştri cobalt, îndeajuns de migdalaţi încât să pară exotici. Iar râsetul ei fu urmat de un zâmbet cald şi primitor.

Georgina îi explică lui Gabrielle:

— Vei afla că soţul lui Reggie nu-l prea are la inimă pe al meu. Obişnuiau să încerce să se omoare unul pe altul.

Georgina vorbise pe un ton glumeţ, care o făcu pe Gabrielle să nu-i ia comentariul în serios. Dar apoi Regina adăugă:

— Şi mai că au reuşit de câteva ori, dar acum se înţeleg de minune, cel puţin prin comparaţie cu ce a fost.

— Nu aş spune „de minune”, comentă Georgina zâmbind. Dar recunosc că probabil nu sunt decât nişte obiceiuri vechi greu de lepădat. Încă se împung verbal. Şi cu fraţii mei la fel, adăugă ea, privind dezaprobator spre Drew.

El nu păru a fi câtuşi de puţin deranjat, ba chiar zâmbi cu neobrăzare.

— Ştiu când sunt depăşit numeric, prilej numai bun pentru a merge să găsesc ceva răcoritor până vă cunoaşteţi, doamnelor.

Se îndepărtă agale, dar numai una dintre ele întoarse privirea după el. Gabrielle se surprinse holbându-se la el şi mormăi în sinea ei. Avea să fie o problemă să-şi ţină ochii departe de bărbatul acesta când era în preajmă. O

insultase îndeajuns încât să dorească să-l ignore cu orice preţ, dar pur şi simplu nu putea. Era atât de puternic atrasă de el, că, până şi atunci când îi stârnea furia, o afecta în feluri pe care nu le putea controla.

Dar va trebui să găsească o cale de a se descurca atunci când îl avea în preajmă. Nu era un simplu marinar pe care să-l poţi convinge să renunţe la mare dacă insistai îndeajuns. Era căpitanul propriului său vas – ba, mai mult, familia sa deţinea o companie de transport maritim! Nu putea găsi un bărbat mai nepotrivit pe care să vrea să-l cunoască mai bine.

Capitolul 12

— Ne-a fost dor de ea!

— Nu a coborât încă?

Drew lăsă furculiţa jos şi zâmbi spre cele două fetiţe care tocmai dăduseră fuga în camera unde se servea micul dejun. Entuziasmul lor era vădit. Şi nu trebuia să întrebe despre cine vorbeau. Tocmai se gândea la aceeaşi femeie şi îşi punea aceleaşi întrebări!

Îi spuse nepoatei sale:

— Dacă te referi la pirat, e probabil încă în pat. Ne-am întors destul de târziu aseară de la petrecerea verişoarei tale Regina.

— S-a distrat acolo? întrebă Judith.

— Probabil, răspunse el, reuşind să păstreze un ton neutru, deşi gândul îl irita. A fost înconjurată de toţi burlacii care au participat.

— A spus că nu e pirat, îl corectă Jacqueline, venind şi şterpelindu-i un cârnat din farfurie.

— Dar a fost la vânătoare de comori! adăugă Judith.

— Iar tata a zis că ne va povesti despre toate astea,

completă Jacqueline.

Îşi privi nepoata fix, dar ea nu făcu decât să-i zâmbească obraznic, apoi dădu gata cârnatul. El scutură din cap, râzând înfundat. Jack era adorabilă şi neastâmpărată, graţioasă, deloc greoaie şi prea drăgălaşă pentru vârsta ei. Avea să fie greu de stăpânit când avea să se facă mai mare, era sigur.

— Aproape că a trecut dimineaţa, şi voi două încă nu aţi mâncat? întrebă el.

— O, am mâncat, cu mult în urmă, spuse Jacqueline.

— Doar că am venit să verificăm, explică Judith. Nu voiam să o ratăm pe doamna. Iar eu merg acasă astăzi. Voi fi foarte dezamăgită dacă n-o să aud povestea despre căutarea comorilor de la ea.

— Dacă o văd, drăgălaşelor, o trimit să vă găsească pe amândouă.

Îl crezură pe cuvânt şi ieşiră în fugă din cameră, la fel de exuberante pe cât intraseră. Acum, că se lăsase liniştea din nou, gândurile lui se întoarseră exact unde le lăsase, învârtindu-se în jurul vizitatoarei surorii sale.

Sosirea ei schimbase planurile Georginei – şi, prin urmare, şi pe ale lui. Dat fiind că sora lui şi familia ei nu aveau să-l mai însoţească în călătoria spre Connecticut, putea să revină la programul iniţial, care i-ar fi permis să petreacă încă o săptămână sau două cu sora sa aici, dar nu era sigur dacă era cazul să mai rămână acum. Putea să o viziteze pe Georgie cu altă ocazie. Nu se simţea în largul lui să locuiască la ea în timp ce găzduia pe cineva de care el se simţea atras, mai ales că nu avea acces la oaspetele neaşteptat al surorii sale.

Piraţi. Nu dăduse peste vreunul niciodată, dar fratele său Boyd, da. Piraţii îi furaseră marfa pe mare. Acelaşi lucru i se întâmplase şi fratelui său Thomas, care ajunsese cu greu în port, atât de rău îi fusese avariată corabia în luptă. Cu toate acestea, Thomas nu se supărase, dar ăsta nu era

un lucru surprinzător. Era cel mai răbdător dintre toţi cei şase fraţi Anderson.

Ironia făcea ca tocmai James Malory să se fi luat la bătaie cu amândoi fraţii pe mare – şi câştigase. Râdeau cu toţii de asta acum, deşi nu făcuseră la fel la momentul respectiv. Piratul gentilom, aşa îşi spunea pe atunci.

Timp de un deceniu, James se amuzase pe mări, atacând de-a valma orice corabie care părea a oferi o provocare, chiar şi pe cele englezeşti. Fusese un joc pentru el, o testare a iscusinţei sale – şi, după spusele Georginei, pentru un bărbat care ajunsese atât de blazat după ce fusese unul dintre cei mai notorii crai din Londra, căruia nici duelurile nu-i stârneau nicio emoţie, viaţa de gentilom pirat fusese salvarea lui.

Lui Drew i se părea uimitor că Gabrielle Brooks ghicise că James era piratul cu care se însoţise Georgina în trecut. Piraţii recunoşteau piraţii? Nu credea asta.

Când James şi Georgie îi explicaseră care era povestea musafirei lor, James recunoscuse că tatăl fetei nu ştiuse că şi el era pirat, ştiind doar că pe atunci era cunoscut sub numele de căpitanul Hawke. Îşi dezvăluise adevărata identitate în timp ce delira. Aşa că era foarte probabil ca Gabrielle să fi fost doar sarcastică când îşi dăduse cu părerea, numindu-l pe James brută.

Femeie nepoliticoasă şi nerecunoscătoare. Îl revoltau tot mai multe lucruri la ea, dar cel mai rău era că venise aici să-şi găsească soţ. Dacă nu ar fi fost asta, poate că ar fi încercat să dreagă lucrurile. Dar nu voia. Avea nevoie să se folosească de dispoziţia ei dezagreabilă pentru a-şi reaminti că îi era inaccesibilă.

Nu că ar fi avut prea mare nevoie să i se aducă aminte, când simplul fapt că dăduse cu ochii de ea cu o zi în urmă îl făcuse să-şi amintească instantaneu cât de tare îl scosese din sărite pe chei. Ceea ce era ciudat. Nu era în firea lui să lase lucrurile să-l afecteze într-atât încât să nu le

poată ignora. Era mult prea nepăsător. Putea chiar trece cu vederea certurile şi luptele cu fratele său Warren, care în trecut fusese atât de posomorât, că putea scoate din minţi un sfânt, fără să fie câtuşi de puţin tulburat. Dar femeia aceasta îl tulbura mult prea mult.

Boyd apăru în uşă şi încercă să se sprijine de ea, dar fu cât pe ce să cadă în încăpere. Drew era atât de cufundat în gânduri, că nu auzise uşa deschizându-se, dar era evident că fratele său tocmai intra. Arăta de parcă nu ar fi dormit toată noaptea.

Boyd avea părul de aceeaşi culoare ca al lui – şaten-deschis cu şuviţe aurii –, dar fratele său nu şi-l mai tunsese de când coborâse de pe navă şi probabil că nici nu se mai pieptănase tot de atunci, la cât de răvăşit era. Avea ochii ceva mai deschişi decât ai lui, dar în momentul acela păreau destul de roşii. Dintre cei cinci fraţi, doar Boyd şi Thomas nu moşteniseră înălţimea neobişnuită a tatălui lor.

— Nu ai dormit încă? ghici Drew.

— Am dormit, doar că habar n-am unde, răspunse Boyd.

— Asta s-a întâmplat aseară? M-ai părăsit pentru un pat moale?

— Foarte moale, îmi amintesc vag, dar sunt sigur că ai găsit drumul spre casă şi fără mine.

Drew râse înfundat.

— Da, şi la o oră decentă. Dar apoi clătină din cap. Chiar că sari calul când ajungi în port. Atât de lungă a fost ultima călătorie?

— Nu, doar că am avut o pasageră care m-a făcut să mi se urce sângele la cap timp de două săptămâni nenorocite.

Drew ridică dintr-o sprânceană.

— Nu ai putut face nimic în sensul ăsta?

— Era căsătorită, avea doi copii cu ea şi era atât de al naibii de încântată că urma să-şi revadă soţul, că nu am

avut nicio intenţie să îi spun ce simţeam.

— Şi ţi-ai scos-o din cap acum?

— Întreabă-mă după ce mă trezesc din beţie, spuse Boyd, apoi adăugă mustăcind: Seara ta cum a fost?

— Ce-ar fi să mă întrebi după ce o întâlneşti pe femeia pirat?

— Nu, mulţumesc. Am deja o listă lungă de scuze pentru draga noastră soră. Nu mă va băga în niciuna dintre aceste trebuşoare neprihănite. Am învăţat de la Malory cum să le evit. În plus, te pricepi mult mai bine decât mine la plicticoşenii.

Drew izbucni în râs.

— Eşti tot numai suflet, frate. Dar vrei să punem pariu că te vei răzgândi după ce o vei cunoaşte?

Boyd nu făcu decât să zâmbească larg.

— Nu mă prinzi cu asta. Dacă era aşa o frumuseţe, te-ai fi asigurat ca nava mea să plece chiar mâine.

— Cum vrei, spuse Drew ridicând din umeri.

Boyd îşi miji ochii.

— E drăguţă?

— Ce contează? replică Drew degajat. Femeia e aici să-şi găsească soţ, îţi aminteşti? Sau eşti pregătit să te aşezi la casa ta?

Boyd se gândi o clipă.

— Spre deosebire de tine, nu am câte o drăguţă în fiecare port, aşa că nu m-ar deranja să am o nevastă frumoasă la care să mă întorc acasă. Nu uita că nu eu am zis că nu-mi voi pune pirostriile niciodată, ci tu. Dar, când mă voi aşeza la casa mea, sigur nu va fi cu o femeie al cărei tată e pirat.

— Bine zis, fu de acord Drew. Având în vedere că ne ocupam de transporturi legale, Clinton ar putea să obiecteze dacă ai aduce în familie un pirat. Nu ai niciun motiv să ţi-l pui în cap pentru totdeauna, la urma urmelor.

— O, deci acum mă provoci? întrebă Boyd pe un ton

combativ.

Drew îşi dădu ochii peste cap.

— Du-te la culcare. Dacă umbli după o bătaie ca să-ţi completezi excesele, măcar aşteaptă până te trezeşti.

— Proastă idee, mormăi Boyd. Aş simţi prea mult atunci. Poate că mă va ajuta Malory, în schimb.

— O, păi de ce nu ai spus de-a dreptul că vrei să mori, replică Drew sec.

Capitolul 13

Gabrielle privi în jur prin sala de bal scânteietoare. O petrecere într-o seară, un bal grandios în alta. Când îi spusese că nu aveau să stea nici măcar o singură seară acasă tot restul sezonului, Georgina nu glumise. Ceea ce nu o deranja pe Gabrielle. Dorea să aibă de unde alege pentru lista matrimonială pe care avea să o facă, şi, cu cât participa la mai multe evenimente, cu atât avea mai multe ocazii să întâlnească mai mulţi holtei.

Întâlnise deja doi gentilomi în seara aceea, şi încă trei îşi anunţaseră intenţia de a dansa cu ea. Avea să poată vorbi cu ei mai târziu, în timpul dansului. Dar acum se holba la bărbatul din cealaltă parte a sălii de bal, pe care nu şi-l putea scoate din cap.

Pentru un căpitan american de marină, nu încăpea îndoială că Drew Anderson era extrem de arătos în hainele lui de seară. Era surprinsă de cât de bine stăteau hainele pe el, ca şi când ar fi făcut parte din aristocraţie. De fapt, era imposibil să îţi dai seama că era american până când nu-i auzeai accentul. Nu că ar fi contat pentru femeile prezente. Era un bărbat mult prea chipeş. Femeile, tinere şi vârstnice, încercau să-i atragă atenţia.

În clipa aceea, vorbea cu o doamnă încântătoare cu

care tocmai încheiase un dans. Pe ea nu o invitase la dans. De-abia îi adresase două vorbe de când sosiseră la acest bal.

Desigur, lista ei de dans se umpluse imediat, dar ar fi putut-o ruga să-i păstreze un dans înainte să sosească. Veniseră până aici în aceeaşi trăsură cu Georgina, la urma urmelor. Avusese destule ocazii. Şi aşa era politicos, chiar dacă nu voia cu adevărat să danseze cu ea. Dar nu făcuse decât să-i arunce o privire nesuferită când coborâse mai devreme, şi ştia că arăta extrem de drăguţă în noua rochie de bal care sosise exact la timp în seara aceea.

Din satin albastru ca gheaţa, cu trandafiri brodaţi cu fir roz strălucitor de-a lungul cusăturilor, rochia venise însoţită de pantofi asortaţi şi de funde de păr în aceleaşi culori. Deja auzise câţiva oameni spunând că era senzaţia serii. Dar oare Drew Anderson credea asta? Evident că nu, ar spune ea, după privirea nesuferită pe care i-o aruncase şi după ceea ce auzise fără să vrea astăzi.

Auzise prea mult. Şi, dacă stătea să se gândească, nu ar fi auzit nimic din conversaţia aceea dintre cei doi fraţi dacă ar fi dormit mai mult, cum îi sugerase Margery. Dar nu, se trezise flămândă după ce abia se atinsese de farfuria cu mâncare pe care i-o adusese Drew cu o seară înainte, la petrecerea Reginei. Nu că nu i-ar fi fost foame atunci, dar cumva reuşise să umple farfuria cu toate mâncărurile care nu-i plăceau.

Ajunsese la parter în dimineaţa aceea exact în momentul în care Boyd Anderson îi spunea fratelui său: „Eşti mult mai bun decât mine la plicticoşenii” Drew nu părea plictisit acum; părea chiar interesat de doamna cu care vorbea încă, însă remarca se referea la ea şi la faptul că trebuia să o însoţească. „Având în vedere că ne ocupăm de transporturi legale, Clinton ar putea să obiecteze dacă ai aduce în familie un pirat.”

Amândoi o găseau demnă de dispreţ, în mod vădit.

Ceea ce nu o rănea – nu prea tare, în orice caz. Nu îi cunoşteau nici pe ea, nici pe tatăl ei. Cum îndrăzneau să o judece aşa pripit?!

„O drăguţă în fiecare port.” „Nu-ţi pui niciodată pirostriile.” Înţelegea perfect acum. Drew Anderson era un ticălos. Şi *el* era cel care o dispreţuia?

— Sperii toţi tinerii eligibili cu o căutătură aşa cruntă, îl auzi ea pe Drew spunând. Aş da orice să ştiu ce gândeşti.

Ridică ochii şi îl văzu stând lângă ea. Îşi desprinsese privirea de la el doar o clipă. Cum de reuşise să traverseze încăperea atât de repede? Dacă l-ar fi văzut venind, ar fi apucat-o în altă direcţie. Nu voia să stea de vorbă cu el, de fapt.

— Gândurile mele te-ar costa cam mult, spuse ea pe un ton neprietenos, privind în altă parte.

— Cât de mult? insistă el.

— Mai mult decât ţi-ai putea permite vreodată.

— Păcat! Speram să găsesc o sursă de amuzament, să mai alung plictiseala.

Ea trase iute aer în piept şi privi din nou spre el.

— Aşadar, crezi că gândurile mele te-ar amuza? Crezi că ar fi pline de prostii…

— Nu am spus aşa ceva, o întrerupse el.

— Nu era nevoie. Se subînţelegea din tonul tău, spuse ea, apoi adăugă cu răsuflarea întretăiată: Nici nu mă aşteptam la altceva din partea unei brute.

Se pare că el o auzi, căci oftă:

— Toţi bărbaţii sunt brute pentru tine?

— Nu, dar tu eşti cel care m-a înhăţat atât de tare încât mi-ai învineţit braţul.

Îşi miji ochii auzind acuzaţia şi spuse poruncitor:

— Arată-mi vânătăile!

Ea nu se ostenise să se uite la braţ să vadă dacă avea vreuna şi era pe cale să spună asta, când el îi apucă mâna şi o întoarse. Expresia i se schimbă imediat. Se uită şi ea să

vadă vânătaia. Era una singură, mică. Dumnezeule mare, niciodată în viaţa ei nu fusese mai bucuroasă să vadă o vânătaie, dar acum era, negreşit.

— Ţi-am spus, zise ea cu cea mai mare încântare posibilă.

— Da, aşa e, răspunse el încet şi părea spăşit – nu, de fapt, părea uluit. Îmi cer scuze, Gabby. Cu siguranţă nu am intenţionat să te învineţesc, ci doar să te ajut în ziua aceea. Îmi pare rău că te învineţeşti atât de uşor.

Ultima remarcă o puse pe gânduri. Nu se învineţea uşor şi, adevărul fie spus, când o prinsese de braţ în ziua aceea, nu strânsese atât de tare încât să-i lase urme…

Trase aer în piept, amintindu-şi de drumul plin de zdruncinături cu trăsura, în drum spre reşedinţa Malory, şi că vehiculul săltase peste un hârtop destul de mare, atât de mare că ea ţipase fără să vrea, iar Ohr făcuse o remarcă în această privinţă. Acum nu mai avea nicio îndoială că atunci se alesese cu vânătaia.

Nu avea de gând să-i spună. Îi plăcea teribil expresia lui conciliantă din momentul acela… O, la naiba!

— M-am înşelat, spuse ea aspru. Aşa că poţi să-ţi retragi scuzele.

— Poftim?

Se îmbujoră în ciuda faptului că se enervase pe sine însăşi.

— Tocmai mi-am amintit că m-am ales cu vânătaia aceasta în trăsură, a doua zi după ce te-am văzut pe chei. Dar asta nu înseamnă că nu eşti o brută, adăugă ea cu fermitate.

El izbucni în râs. Asta atrase prea multe priviri. Un bărbat masiv ca el avea un râs sonor, puternic – şi la naiba dacă nu era şi senzual. Ea nu prea reuşi să ignore fiorul pe care îl simţi pe şira spinării.

— Văd că am reuşit să alung plictiseala până la urmă, mormăi ea.

— Da, dar nu speram decât la o remarcă spirituală, de care sunt sigur că eşti capabilă. În niciun caz nu mă aşteptam la un festin de… prostie.

Zâmbetul lui cuceritor sugera clar că o tachina acum. O făcea să se simtă stânjenită, dar ceea ce o surprindea şi mai mult era că îi venea să-i zâmbească la rândul ei.

Dispoziţia i se schimbă rapid, şi găsi că acest amănunt fermecător era şi mai deconcertant decât opoziţia lui de mai devreme. Îi reamintea de acel zâmbet cât se poate de autentic pe care i-l oferise pe chei, care o făcuse să simtă nişte palpitaţii stranii în stomac.

Trebuia să se îndepărteze de el. Începu să simtă din nou palpitaţiile acelea. Îşi căută partenerul de dans din momentul acela, care plecase să-i aducă o băutură răcoritoare. Peter Wills – Willis sau ceva de genul. Dar nu se vedea nicăieri. Nu era surprinsă. Voise să facă o pauză de dans pentru a evita să o doară picioarele în noii ei pantofi şi observase cât de lungă era coada la şampanie înainte să-l trimită să-i aducă un pahar.

— De ce stai singură aici? întrebă Drew. Ştii, glumeam doar când am pomenit despre căutătura cruntă. Cu siguranţă nu m-ar fi împiedicat să te abordez dacă aş fi fost interesat să te cunosc. Aşadar, de ce nu dansezi?

— Mi-era foarte sete. L-am trimis…

— Excelent, o întrerupse el şi o trase pe ringul de dans înainte ca ea să apuce să obiecteze. Mă întrebam cum aş putea să dansez cu tine. Iar muzica se va termina până să se întoarcă partenerul tău. E păcat s-o irosim.

O atingea. Îi ţinea mâna în palma lui caldă, în vreme ce pe cealaltă i-o aşezase ferm pe talie. Îi simţi atingerea cu atâta intensitate, că, preţ de o clipă, nu se putu gândi la altceva şi abia auzi ce spunea.

Ochii lui erau, într-adevăr, negri. Lumina din sala de bal era destul de puternică de la numărul mare de candelabre, şi, cum stătea aproape de el, nu putu detecta

nicio altă culoare în ei. Cât se poate de tulburători… ochii aceia. O făcură să simtă din nou acele palpitaţii în pântece – nu, probabil că acesta era efectul lui asupra ei. Atracţia pe care o simţea era mai puternică decât orice altceva mai simţise vreodată.

Umerii lui, Dumnezeule, erau atât de laţi. Era un bărbat înalt, voinic şi mult prea plăcut privirii. Palpitaţiile acelea din interiorul ei nu conteneau. Chiar ar trebui să se îndepărteze de el, dar ar fi prea nepoliticos să pună capăt dansului atât de abrupt şi, o, Doamne, nu îşi dorea asta cu adevărat.

Mirosea atât de bine, ca mirodeniile exotice. Dansau atât de aproape. Şi, cu toate acestea, nu avea voinţa necesară pentru a se depărta de el sau pentru a-i atrage atenţia că era extrem de necuviincios. Vai, piepturile lor erau atât de apropiate, că aproape se atingeau; ba chiar îl atinse cu sânii la un moment dat şi simţi o furnicătură instantaneu.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, de fapt, îi spuse el încet la ureche. Chiar te-ai întors în Anglia doar pentru a-ţi găsi un soţ?

Salvarea venise! Un subiect perfect pentru a-i îndepărta gândurile de la senzaţiile pe care le stârnea el în ea.

— Da, dar nu-ţi face griji, nu voi pune ochii pe tine. Sunt conştientă că nu eşti decât un fustangiu.

— Aşa să fie? Şi unde ai auzit asta?

Nu avea de gând să recunoască faptul că îi auzise pe el şi pe fratele său fără să vrea de dimineaţă şi că se grăbise să plece înainte ca ei să o observe.

— Probabil că a pomenit sora ta despre asta.

— Nu, nu ar fi făcut-o. Poate fi furioasă pe mine, dar nu ar folosi niciodată un astfel de cuvânt pentru a mă descrie.

— O drăguţă în fiecare port?

El râse înfundat.

— Recunosc, asta e, într-adevăr, ceva ce ar fi putut spune Georgie. Dar apoi îi aruncă o privire cu subînţeles şi ghici. A, înţeleg. Asta te-a făcut să crezi că sunt un fustangiu.

Ea ridică din umeri şi reuşi să pară detaşată.

— Dacă ai o problemă doar cu cuvântul în sine, merge la fel de bine şi „afemeiat”, nu crezi?

El tresări. Pe ea o cuprinseră subit remuşcările. Chiar trebuia să strice aceste câteva minute cu el? Dansul era pe sfârşite. Avea să revină la şirul lung de parteneri de dans care aveau s-o calce pe picioare. El avea să se ducă să stabilească o nouă întâlnire cu o altă doamnă, pentru mai târziu în seara aceea. Nu se îndoia că asta făcea mai devreme cu doamna aceea cu care îl văzuse vorbind.

Se luptă cu gândul de a-i spune adevărul, că nu fusese ideea ei să se întoarcă în Anglia şi, cu siguranţă, nu fusese ideea ei să apeleze la ajutorul familiei lui. Dar chiar nu era un lucru pe care el trebuia să-l ştie, şi asta nu avea să schimbe nimic la relaţia care le era îngăduită – adică absolut niciuna. Căci voia cu adevărat să se căsătorească, de preferinţă cu un bărbat pe care îl putea convinge să locuiască o parte din an în St. Kitts, astfel încât să-şi poată vedea tatăl regulat, dar *Drew* nu voia să se însoare niciodată.

— Văd că a mai apărut un Malory, remarcă Drew când dansul tocmai se termină.

— Câţi sunt?

— Prea mulţi, răspunse el râzând înfundat. Dar acesta, la fel ca James, nu se dă în vânt după asemenea evenimente, motiv pentru care mă întreb ce face aici, dacă nu cumva… I-ai întâlnit când au venit să o ia pe Judith astăzi?

— Pe părinţii ei? Nu, făceam ultimele modificări la această rochie.

— Atunci s-ar putea să fie aici doar pentru a te cunoaşte. Şi e o rochie foarte drăguţă, apropo.

O măsură cu privirea de sus în jos, zăbovind pe sânii ei.

Ea dori ca el să nu fi spus asta. Îşi dori să nu se fi uitat la ea în felul acela. Era motivul îmbujorării care îi cuprinsese obrajii când o lăsă în faţa membrilor familiei Malory pe care tocmai îi pomenise. Georgina îşi găsise deja rudele prin alianţă şi făcu prezentările.

Anthony Malory era incredibil de chipeş, dar, ciudat, nu semăna deloc cu fratele său James. Mai înalt şi negreşit mai brunet, avea acelaşi păr negru şi ochi albaştri ca nepoata sa Regina. Soţia sa, Rosalyn, era absolut răvăşitoare, cu părul ei roşcat-auriu, cu încântătorii ei ochi verzi-căprui şi o siluetă zveltă, însă voluptuoasă. Acum era limpede cu cine semăna Judith.

— Tu trebuie să fii femeia pirat, spuse Anthony cu îndrăzneală.

Soţia lui spuse cu răsuflarea întretăiată:

— Anthony!

Iar Georgina o mustră:

— Nu atât de tare, Tony. Şi nu mai spune cuvântul acela în public referindu-te la Gabby. Nu vrem să-i distrugem şansele de a face o partidă bună.

Dar Gabrielle văzu că nu mai era nimeni în afară de ei în preajmă ca să audă ceva fără să vrea, iar bietul om se simţi cuprins de remuşcări, deşi era sigură că nu voise decât să o tachineze. Astfel că zâmbi larg şi spuse:

— Da, însetată de sânge şi toate celelalte. Păcat că nu e o punte aici, să o pot dovedi.

El râse înfundat.

— Bine spus, draga mea.

Dar Drew şopti în spatele ei:

— Crede că glumeşti, dar aş vrea să nu fie aşa. Piraţii nu sunt fecioare şi nu dau doi bani pe convenţii, aşa că ai

putea dovedi că eşti una de-a lor petrecând noaptea cu mine.

Gabrielle roşi instantaneu. Dar, când se întoarse să-l mustre, aproape că rămase fără răsuflare văzându-i expresia. Era atâta dorinţă în ochii lui, ca şi când şi-o imagina deja în patul lui. Şi, Dumnezeule, începu să facă şi ea acelaşi lucru. Nu numai că simţea palpitaţii în stomac. Tot trupul i se încinsese şi parcă avea frisoane! Îşi duse mâna la piept, încercând să-şi oprească duduitul inimii.

În spatele ei, Georgina le spunea lui Rosalyn şi lui Anthony despre câteva dintre petrecerile la care intenţiona să o ducă pe Gabrielle în următoarele două săptămâni. Dar Anthony trebuie să fi observat interacţiunea dintre Gabrielle şi Drew, căci remarcă:

— Nu ar trebui să dureze prea mult să-şi găsească soţ. Bărbaţii din Londra par pe gustul ei – ba chiar şi cei din America.

Auzind asta, Georgina privi curioasă spre fratele ei, apoi ochii îi scânteiară o clipă şi îl întrebă:

— Te porţi cum trebuie, da?

El îi zâmbi inocent.

— Nu aşa fac mereu?

Georgina pufni.

— Nu, nu o faci. Dar ai grijă să o faci de acum înainte.

El îşi dădu ochii peste cap, ca şi când ea ar fi făcut din ţânţar armăsar, dar Gabrielle era cât se poate conştientă de mâna pe care i-o pusese pe talie pentru a o îndrepta către rudele sale. Era o atingere obişnuită pentru toţi cei care ar fi sesizat-o, dar nu şi pentru ea. Simţi strângerea uşoară a degetelor lui înainte de a-i da drumul.

Wilbur Carlisle fu nevoit să-i rostească numele de două ori pentru a-i atrage atenţia. Fusese mult prea ocupată să se întrebe de ce Drew tocmai o atinsese în felul acela categoric posesiv pentru a mai observa că următorul ei partener de dans sosise să-şi preia rolul. Îl văzuse Drew

pe tânărul gentilom apropiindu-se şi o atinsese în felul acela doar pentru a face o sugestie subtilă? Wilbur se uitase într-adevăr la Drew uşor curios. Nu, se purta prosteşte şi făcea şi ea din ţânţar armăsar.

Îi aruncă un zâmbet strălucitor lui Wilbur, îndreptându-şi întreaga atenţie spre el. Dacă ar trebui să facă o alegere pe dată, l-ar alege pe Wilbur ca soţ. Era chipeş, afabil şi spiritual. Nu-i găsea niciun cusur, în afară de faptul că nu-i provoca palpitaţiile pe care i le stârnea Drew. Îl întâlnise cu o seară în urmă la Regina şi îi făcuse plăcere scurta lor conversaţie. Ba chiar o făcuse să râdă de câteva ori, lucru pe care nu-l încercase niciunul dintre ceilalţi bărbaţi pe care îi întâlnise până acum. Era încântată că venise şi el în seara aceasta şi putea să-l cunoască mai bine. Negreşit, era cel mai chipeş dintre gentilomii care începuseră să roiască în jurul ei pentru a o invita la dans. Nu la fel de chipeş ca Drew, desigur... Dumnezeule mare, trebuia să înceteze să se mai gândească la crai afemeiaţi ca Drew Anderson şi să se concentreze asupra bărbaţilor care erau la fel de interesaţi de căsătorie ca ea!

Capitolul 14

Gabrielle dormi foarte puţin în noaptea aceea. Remarca lui Drew nu-i ieşea din minte şi o ţinea trează. Să dovedească faptul că era într-adevăr pirat petrecând noaptea cu el. Ar fi trebuit să fie scandalizată. Dar nu era. Când cugetase asupra spuselor lui după ce ajunsese acasă, fusese prea încântată de ceea ce dăduse el de înţeles – o dorea. Şi ce efect remarcabil avea acest fapt asupra ei! Într-o clipă era ireal de entuziasmată, pentru ca apoi să o cuprindă cea mai neagră disperare. Căci nu putea face nimic în legătură cu dorinţa pe care o simţea Drew faţă de

ea. Şi nici el.

Margery o trezi a doua zi dimineaţa mai devreme decât i-ar fi plăcut. Aproape că o goni, ca să mai doarmă câteva ore, dar îşi aminti că Margery nu fusese acasă în ultimele două zile. Avea mulţi prieteni vechi în Londra pe care voia să-i viziteze. Astfel că acum era momentul potrivit pentru a sta de vorbă cu ea şi s-o întrebe ce părere avea despre potenţialii ei peţitori, în caz că Margery ieşea în oraş şi în ziua aceea.

— Ajută-mă să-mi dau seama ce calităţi ar trebui să caut la un soţ, spuse ea, în timp ce Margery răscolea prin garderobă să-i aleagă rochia de zi.

— Foloseşte-ţi mintea, fetiţo, spuse Margery întinzând două rochii. Cea roz sau cea albastră?

— Cea roz, răspunse Gabrielle fără să privească la rochii. Dar mintea nu-mi spune exact ce să caut, nu mă ajută decât să stabilesc ce mi se pare agreabil la un bărbat după ce îl întâlnesc.

Margery ţâţâi.

— Bunătate, toleranţă, răbdare, onoare, compasiune…

— Stai! spuse Gabrielle ridicând o mână. Unele dintre aceste calităţi nu pot fi remarcate cu una, cu două. Aş putea cunoaşte un bărbat de ani de zile fără să ştiu dacă e onorabil sau nu. Sau e vreo cale de a-ţi da seama şi nu-mi vine mie în minte?

Margery aruncă rochia roz pe pat, apoi se duse spre dulap să aducă lenjerie intimă.

— Mă întrebi dacă e vreo cale de a afla dacă un bărbat are onoare? Dumnezeu să te aibă în pază, fetiţo, dar, dacă aş şti cum se face asta, aş îmbutelia-o şi aş vinde-o.

Gabrielle oftă.

— De ce altceva să mai ţin cont?

— De preferinţele tale personale, desigur.

— Vrei să spui simţul umorului? Chiar îmi place asta la un soţ.

— Şi?

— Un trup frumos. Ţin la asta.

Margery îşi dădu ochii peste cap.

— Nu-i adevărat. Moştenitorul familiei Millford avea o burtă rotunjoară, pe lângă faţa chipeşă.

— Avea doar puţină burtă, şi hai să nu pomenim despre snobul acela, spuse Gabrielle indignată, apoi icni: Snobism, desigur! Nu voi tolera aşa ceva!

— Şi mai ce?

— Un ten palid nu merge. Jur, jumătate dintre bărbaţii pe care i-am întâlnit aici arată ca nişte fantome. Sunt atât de palizi…

Margery râse înfundat.

— Şi de unde ştii tu cum arată o fantomă, hmm?

— *Ştii ce vreau să spun.*

— Ei bine, nu aş pune tenul la socoteală, fetiţo. Scoate-l la soare câteva zile şi se rezolvă, nu?

— Adevărat.

— Înseamnă că ai început lista aceea pe care te gândeai s-o faci?

— Asta fac acum.

— Ia vezi să nu faci vânătoarea asta de soţi mai grea decât e, adunând o adevărată colecţie de nume. Îţi trebuie câteva variante, nu să te ia durerea de cap alegând între ele. Cu câţi începi?

— Doar cu câţiva, răspunse Gabrielle, apoi se încruntă. Dar cred că ai dreptate. Cei doi pe care aveam de gând să-i pun pe listă nu mă interesează cu adevărat. Ceea ce înseamnă că nu rămâne decât Wilbur Carlisle momentan.

— Îţi place?

— E aproape prea perfect, răspunse Gabrielle încruntându-se. Nu e nimic la el care să nu-ţi placă.

Margery râse înfundat.

— Să nu îndrăzneşti să găseşti cusur în asta, Gabby, aşa că descreţeşte-ţi fruntea şi aminteşte-ţi că nu ai fost decât la două petreceri până acum.

Gabrielle zâmbi larg.

— Ştiu. Georgina m-a asigurat că mai sunt o mulţime de bărbaţi pe care îi voi întâlni. Dar sper că va veni şi Wilbur, ca să-l poţi vedea şi tu. Aş vrea să ştiu ce părere ai...

— Bine, dar părerea mea nu contează deloc şi nici nu ar trebui să conteze, spuse Margery. Pentru că ţi-ai dat singură răspunsul la întrebare, nu-i aşa? Ştii exact ce doreşti de la un bărbat. Aşa că dă-i drumul, fă lista aceea, dar ai încredere în ce-ţi spune inima.

Margery nu mai zise nimic pe tema aceasta, ci o ajută să se îmbrace aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, apoi plecă să bea o ceaşcă de ceai, în timp ce Gabrielle se aşeză la măsuţa de toaletă pentru a-şi aranja părul în coafura simplă pe care o prefera pe timpul zilei. Dar ultima remarcă a lui Margery îi rămase în minte, îndeosebi fiindcă ştia deja ce dorea de la un bărbat. I se păruse ciudat că spusese „bărbat”, nu „soţ”, dar nu i se părea bizar deloc că singurul nume care îi venea în minte când se gândea la un bărbat era Drew. Şi o cuprinse din nou sentimentul îmbătător şi disperarea care o ţinuseră trează vreme îndelungată cu o noapte în urmă.

Dar, amintindu-şi cât de bine fusese când o ţinuse în braţe în timp ce dansaseră, începu în curând să se întrebe cum ar putea să treacă peste propriile obiecţii şi cum le-ar putea înlătura pe ale lui. Principalul ei argument contra, singura ei obiecţie împotriva căsătoriei cu Drew era faptul că era marinar – şi asta pentru că nu voia să-şi petreacă viaţa singură acasă, lună după lună, aşteptându-şi tânjind marinarul să se întoarcă, aşa cum făcuse mama ei. Era inutil să iubească un bărbat îndrăgostit de mare. Sfatul

acesta îi fusese băgat în cap de când era copilă şi i se întipărise în suflet. Dar asta fusese înainte de a pleca pe mare, descoperind că îi plăcea teribil să navigheze. În definitiv, unde era scris că trebuia să stea acasă şi să-şi lase bărbatul să plece singur pe mare? De ce nu ar putea locui pe mare cu soţul ei?

De îndată ce îi veni în minte acest gând, disperarea se evaporă, lăsându-i doar sentimentul acela îmbătător. Obiecţiile lui cu privire la o relaţie cu ea erau minore. OK, nu voia să se însoare. Poate că doar credea asta. Şi poate că susţinea asta doar pentru că nu avusese niciodată un motiv să se gândească serios la căsătorie.

Putea să-i ofere ea motivul acela, dacă înceta să-l îndepărteze cu aproape fiecare cuvânt pe care îl scotea din gură. Dar va trebui să scape întâi de trofeele lui. „O drăguţă în fiecare port.” Expresia era extrem de… enervantă. Nu se îndoia că el ar fi încercat să o transforme în drăguţa lui în acest port englez dacă ea nu şi-ar fi căutat de zor un soţ. Remarca lui scandaloasă prin care îi propunea să petreacă noaptea cu el sugera că ar fi făcut-o.

Gândurile acestea o urmară tot restul dimineţii şi după-amiaza. Mergeau la teatru în seara aceea, dar nici asta nu o distrăgea. Era o piesă nouă, la care urma să meargă până şi James. Ceea ce însemna că Drew nu trebuia să le însoţească pe ea şi pe Georgina. Nu era sigură că avea să-l vadă în ziua aceea, dar era nerăbdătoare să afle dacă era măcar posibil să înlăture duşmănia care se iscase între ei.

Fu chiar uşurată când Richard apăru în după-amiaza aceea să vadă ce mai făcea, nu pentru că era bucuroasă să-l vadă, deşi era, ci pentru că ştia că avea să o ajute să-şi ia mintea de la Drew – şi asta destul de repede şi, din fericire, doar prin ţinuta lui. Abia dacă îl recunoscu!

— Uită-te la tine! exclamă ea când coborî, găsindu-l în holul de la intrare şi îmbrăţişându-l cu căldură.

Richard era îmbrăcat la fel de bine ca un lord. Ba chiar îşi tunsese părul negru sau părea că o făcuse, până când îşi scoase pălăria, iar coada îi alunecă pe spate.

— Ai fost la cumpărături, continuă ea.

— Unul dintre noi trebuia s-o facă, dacă e să continuăm să venim în această parte a oraşului pentru a te vizita, iar Ohr a refuzat să se apropie de vreun costum. Aşadar, ne-ai găsit un soţ?

Ea râse.

— Ne-ai?

— Ei bine, avem un interes comun, nu-i aşa? Dacă îţi alegi soţul până ajunge Nathan aici, atunci ne putem îndrepta direct spre casă imediat după nuntă, şi, nu mă feresc să-ţi spun, cu cât petrec mai puţin timp aici, cu atât mai bine.

Ea ridică întrebător dintr-o sprânceană, dar trecu direct la următoarea întrebare, ca şi când nu ar fi recunoscut exact în clipa aceea că era agitat că revenise în Anglia. Ea se întrebă dacă avea să afle vreodată de ce fugea.

— Te-ai văzut cu avocatul? întrebă Richard.

— Nu, dar am o întâlnire mâine.

Pe hol apăru un servitor. Gabrielle îl luă pe Richard de braţ şi îl conduse spre ieşirea din dos, spre grădina mare din spatele casei, gândindu-se că acolo nu aveau să fie deranjaţi, dar el observă imediat că era deja cineva acolo.

— Minunat, spuse el. Speram să o văd în această vizită.

— Să o vezi?

— Pe Lady Malory, răspunse el.

Ea îi urmări privirea spre locul în care Georgina stătea la marginea unei fântâni, încercând să citească o carte şi să stea cu ochii pe cei doi copii ai ei mai mici, Gilbert şi Adam, care o însoţeau. Erau plini de energie. Georgina nu reuşea să citească mare lucru.

Gabrielle făcuse cunoştinţă cu gemenii şi cu doica acestora abia cu o zi în urmă. Nu ştia de ce lipsea doica astăzi; poate că Georgina dorea pur şi simplu să petreacă puţin timp liber cu copiii ei.

Dar nu îi trebui decât un moment pentru a-şi reaminti gelozia pe care i-o stârnise Richard lui James Malory la sosirea lor. Privi spre el, întrebându-se dacă să râdă sau să-l dojenească.

În cele din urmă, spuse:

— Richard, e femeie măritată.

— Da, dar uită-te cu cine e măritată, răspunse el. Nu poate fi cu adevărat fericită cu o asemenea brută. Nu eşti de acord?

„Absolut”, fu primul ei gând, însă văzuse cum se purtau cei doi unul cu celălalt, şi, chiar dacă Richard nu pricepuse, ea o făcuse cu siguranţă. Pe lângă vădita atracţie fizică dintre ei, remarcase totodată apropierea lor emoţională şi faptul că Georgina nu se temea câtuşi de puţin de el. Orice femeie care putea vorbi cu soţul său aşa cum vorbea Georgina Malory cu James ştia că era iubită şi avea, mai mult ca sigur, sentimente similare.

Dar Gabrielle văzu că prietenul ei era serios, astfel că răspunse cu prudenţă:

— Ai crede că e intimidată de un bărbat care le inspiră frica altora, nu-i aşa? Dar nu mi-a lăsat niciodată impresia aceasta, dimpotrivă. Şi am vorbit cu ea de câteva ori în particular. Poate că nu e fericită din pricina situaţiei în care am pus-o. Aveau alte planuri, la urma urmelor. Dar nu mi-a dat de înţeles că am deranjat-o şi pare destul de fericită altfel. Tu ţi-ai format o părere doar pe baza partenerului ei de viaţă, nu?

El nu răspunse, ci zise în schimb:

— Ar trebui să vorbesc cu ea.

Ea îşi dădu brusc seama că el nu-şi desprinsese ochii de pe Georgina de când intrase în grădină. Se străduí să o

vadă cu ochii unui bărbat. Georgina Malory era frumoasă. Naşterile nu avuseseră niciun efect asupra siluetei ei; era zveltă şi voluptuoasă exact în locurile potrivite.

Gabrielle se alarmă.

— Fii rezonabil, Richard. Ai spus-o chiar tu. Uită-te cu cine e măritată! Chiar vrei ca bărbatul acela să te lase fără suflare?

— Nu ar şti niciodată.

— Richard!

— Şi nu mă gândesc să i-o fur. O singură aventură e suficientă.

Afirmaţia reuşi să o înfurie. Bărbaţii nu se gândeau decât să-şi satisfacă plăcerea şi nu se mai uitau în urmă. Richard intenţiona să cedeze ispitei.

Îl privi cum înainta vioi prin grădină, apropiindu-se de soţia lui Malory. Ar fi trebuit să-l oprească, dar era sigură că avea să fie respins, aşa că era mai bine să-l lase să afle asta singur şi să şi-o scoată din minte. Richard nu avea timp pentru subtilităţi, la urma urmelor, având în vedere că Gabrielle însăşi nu urma să stea la ei decât câteva săptămâni, iar el nu putea veni în vizită zi de zi fără ca James să bage de seamă. Astfel că era nevoit să uite de subtilităţi şi să treacă la atac.

Se aşeză lângă Georgina. Stătură de vorbă vreme îndelungată. Ba chiar observă că Georgina râdea. Ei bine, Richard era foarte chipeş şi putea fi foarte amuzant. Dar avusese dreptate. După o scurtă încălzire, prietenul ei trebuie să fi trecut direct la subiect.

Chiar dacă nu o văzuse, palma pe care Georgina i-o dădu lui Richard fu suficient de puternică pentru a se auzi în toată grădina. Tresări pentru prietenul ei. Dar chiar nu era surprinsă. Spera să nu fie totuşi prea dezamăgit. De fapt, din câte îl cunoştea, probabil avea să încerce din nou. Dar era sigură că avea să fie inutil. Georgina Malory nu era doar o femeie măritată. Întâmplător, era o femeie fericită în

căsătorie, care îşi mai şi iubea soţul.

— Cred că ar trebui să-mi cer scuze.

Gabrielle sări, atât de tare se speriase. Gemu în sinea ei, înainte de a se întoarce pentru a da ochii cu James Malory, care venise pe nesimţite în spatele ei.

— Scuze?

— Va trebui să-l pun la punct pe prietenul tău, spuse James.

Ea se temea că avea să audă asta. Dar glasul lui nu suna şi nici el nu arăta furios. Însă nu-l cunoştea îndeajuns de bine cât să-şi dea seama că expresia lui nu-i trăda niciodată adevăratele sentimente.

— Trebuie? întrebă ea. E inofensiv, de fapt. Iar Georgina i-a spulberat deja speranţele.

— A întrecut măsura. Mă tem că nu pot îngădui aşa ceva.

Richard, părând dezamăgit, începu să se întoarcă spre ea. Dar apoi îl văzu pe James alături de ea şi o apucă în direcţia opusă. Fu aproape amuzantă viteza în care sări gardul înalt care despărţea grădina de proprietatea vecină.

— Foarte înţelept din partea lui. Nu mă caţăr pe ziduri.

Gabrielle s-ar fi simţit uşurată dacă nu ar fi avut sentimentul că Malory nu avea să lase lucrurile astfel.

— Ar ajuta dacă ţi-aş da cuvântul meu că nu o va mai aborda niciodată pe soţia ta?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Deşi nu mă îndoiesc de cuvântul tău, draga mea, trebuie să subliniez că nimeni nu poate controla în întregime acţiunile altcuiva.

— Adevărat, dar îl voi face să-mi dea cuvântul. După ce promite ceva, e cât se poate de demn de încredere.

— Prea bine. Asta va fi suficient pentru a mă face să nu-l mai urmăresc. Dar ai putea dori să-ţi avertizezi prietenul că nu va fi de-ajuns dacă voi mai da vreodată

ochii cu el.

Ea încuviinţă din cap, recunoscătoare pentru acea clarificare. Iar dacă Richard nu avea să bage bine la cap avertismentul pe care ea avea să i-l transmită când urma să-l viziteze, în această după-amiază, el avea să fie singurul răspunzător de ceea ce urma să se întâmple.

Capitolul 15

Mai târziu în acea după-amiază, Gabrielle îl întâlni pe celălalt frate Anderson care vizita familia Malory. De fapt, dădu peste el, căci tocmai ieşea grăbit din camera lui de la etaj când ea trecea pe lângă uşă. Coliziunea nu-i doborî, dar îl făcu să-şi ceară imediat scuze, urmate de o pauză grăitoare în care o studie din cap până în picioare.

Boyd Anderson o surprinse, căci nu semăna deloc cu fratele său Drew. Era mai scund şi ceva mai îndesat şi chiar şi trăsăturile erau diferite de ale fratelui său. De fapt, cei doi fraţi aveau în comun doar culoarea părului – şaten-auriu.

— Ei, la dracu', spuse el, sprijinindu-se cu o mână de perete, blocându-i ei drumul. Văd că am avut un motiv întemeiat să te evit, la urma urmelor.

Ea înţepeni instantaneu. Avea să o insulte la fel cum tindea să facă şi fratele lui?

— Zău?

— Da, spuse el. Eşti mult prea drăguţă. Mi-ar fi fost mai bine dacă nu aflam asta.

Ea se relaxa, ba chiar izbucni în râs.

— Şi acum?

— S-ar putea să trebuiască să mă aşez la coadă, spuse el zâmbind larg. Cât de lungă e?

— Nu e lungă deloc.

Părea a nu o crede. Apoi se plesni peste frunte.

— Aşa e, nu eşti aici decât de câteva zile.

— Nu acesta e motivul, recunoscu ea. Am stârnit un mare interes, dar nu sunt decât câţiva bărbaţi care mi-au atras atenţia până acum.

— Voi considera că acest fapt e un avantaj. Ce planuri ai pentru astă-seară?

— Teatru.

— Chiar? Întâmplător, îmi place teribil teatrul.

Familia Malory îndrăgea negreşit teatrul, ba chiar aveau propria lojă sus, cu o perspectivă splendidă asupra scenei. Avea să afle că şi Drew iubea teatrul, cel puţin acesta fu motivul pe care îl invocă pentru a se justifica că îi însoţea în seara aceea, chiar dacă nu era nevoit să o facă. Gabrielle nu se îndoia că era o scuză. Evident, aflase că mergea şi fratele său. Ceea ce nu era la fel de evident era de ce i-ar păsa – dar era sigură că îi păsa. Competiţia dintre ei era subtilă, dar exista, cu siguranţă. Şi, pe măsură ce seara înainta, Drew părea hotărât să se asigure că Boyd nu avea să prindă niciun moment singur cu ea şi viceversa.

Când James şi Georgina merseră să stea de vorbă cu nişte prieteni la pauză, lăsând-o singură, flancată de fraţii Anderson, ea pomeni de nişte răcoritoare. Era cu adevărat însetată la cât se amuzase în primele acte ale comediei care se juca în seara aceea.

— O idee splendidă, spuse Drew şi îl privi fix pe Boyd, dând limpede de înţeles că voia ca fratele său să se ocupe de această sarcină.

Dar Boyd nu făcu decât să îi întoarcă privirea şi chiar făcu semn din cap de câteva ori înspre uşă, insinuând exact acelaşi lucru.

Gabrielle înţelese jocul celor doi şi oftă.

— Nu vă deranjaţi, spuse sec, ridicându-se ea însăşi. Merg să-mi iau singură.

Drew sări instantaneu în picioare.

— O idee şi mai bună. Te însoţesc.

— Şi eu, spuse Boyd alăturându-li-se.

Gabrielle îşi ascunse zâmbetul şi nu aşteptă ca ei să o prindă din urmă. La parter, fu încântată să-l găsească pe onorabilul Wilbur Carlisle, care îi făcu cu mâna, şi traversă holul să stea de vorbă cu el.

— Ce plăcere să te revăd, Wilbur.

— Plăcerea este întru totul de partea mea, Miss Gabby. Am încercat să-ţi atrag atenţia mai devreme, dar erai foarte prinsă de piesă – şi de gentilomii care te însoţesc.

Se simţea curiozitate în tonul lui sau se cenzura? Dar ea îşi dădu seama că nu ştia cine erau Drew şi Boyd. Privi în urmă şi văzu că o pierduseră din ochi în holul aglomerat şi acum o căutau. Nu avea să poată rămâne prea mult timp singură cu Wilbur.

— Sunt cu familia Malory, Wilbur. Cei doi gentilomi sunt fraţii lui Lady Malory.

— A, da, cred că am auzit de ei. Se ocupă de transport maritim, nu-i aşa?

— Da, întreaga familie din partea ei. Dar, spune-mi, zise ea, ridicându-şi privirea cu cochetărie spre el, de ce nu mi-ai făcut o vizită?

El păru deodată a nu se simţi deloc în largul lui.

— Am vrut, dar, ei bine, la naiba, presupun că trebuie să mărturisesc că James Malory este motivul pentru care am stat deoparte.

— Îl cunoşti?

— Deloc, răspunse Wilbur. Dar am auzit atâtea lucruri, adică, am încercat cu disperare să-mi fac curaj să intru pe teritoriul lui – şi o voi face. Te asigur că o voi face. Mai am nevoie doar de câteva zile pentru a-mi reaminti că zvonurile sunt rareori adevărate şi că probabil e inofensiv…

— Deloc inofensiv, spuse James în spatele lor.

Gabrielle aproape că râse, căci James părea foarte

îndurerat să dea peste doi oameni care discutau despre el – şi nu într-o lumină tocmai pozitivă. Doar că nu ştia că în orice alte împrejurări l-ar fi apucat probabil pe Wilbur de guler şi l-ar fi aruncat pe cea mai apropiată fereastră. Dar pentru ea şi fiindcă Wilbur era unul dintre pretendenţii ei, James Malory părea hotărât să se poarte cât de bine putea. Astfel că lama ascuţită a limbii sale râmase băgată în teacă pentru seara respectivă.

Gabrielle observă că Wilbur roşise până la urechi. James observă şi el şi spuse:

— Glumeam, Carlisle. Te rog să o vizitezi în voie pe Gabrielle săptămâna aceasta. Atâta timp cât nu are decât lucruri bune de spus despre tine, eşti bine venit în casa mea.

Un avertisment şi o invitaţie în aceeaşi propoziţie. Era uimitor cum de reuşea Malory aşa ceva. Dar Gabrielle era sigură că făcuse invitaţia doar de dragul ei. Iar Wilbur nu păru să fi sesizat avertismentul. Cu temerile oarecum liniştite, îi mulţumi lui James şi menţionă că ar fi încântat să accepte oferta înainte de a o lua la picior.

— Nu e prea curajos, nu-i aşa? comentă James de îndată ce Wilbur dispăru.

— E vreun bărbat curajos în prezenţa dumitale? întrebă Gabrielle în apărarea lui Wilbur.

James izbucni în râs.

— *Touche,* draga mea. Dar râsul lui le atrase atenţia lui Drew şi lui Boyd, şi, cum amândoi începură să se îndrepte spre ei, James adăugă: Doar aceştia doi, deşi aş dori să fie altfel.

— Ai găsit-o, spuse Boyd ajungând primul la ei.

— Aţi pierdut-o? răspunse James.

— Nu atât de dezastruos pe cât ai pierdut-o tu pe Georgie ultima dată în Caraibe, răspunse Drew, venind de partea cealaltă a lui Gabrielle.

— Nu am pierdut-o pe sora ta, măgarule, tu ai plecat

cu ea pe mare.

— Şi am luat-o de sub nasul tău, spuse Drew zâmbind cu superioritate.

— Ai grijă, yankeule. Încă nu mi-am luat revanşa pentru asta.

Gabrielle îşi simţi trupul încordându-i-se. Era sigură că, la vederea expresiei de pe chipul lui James, orice alt bărbat ar fi dat înapoi şi ar fi apucat-o în direcţia opusă. Dar cei doi americani nu făcură decât să râdă reamintindu-şi. Chiar nu se temeau de James Malory. Pentru că era cumnatul lor? De fapt, în timp ce continuară să-l şicaneze, îşi dădu seama că era din pricină că mai avuseseră de-a face cu el şi supravieţuiseră.

— Malory, eşti, fără îndoială, fenomenal cu pumnii aceia mortali ai tăi, spuse Boyd cu o admiraţie nedisimulată.

— Să nu pomeneşti aşa ceva în faţa fratelui meu, Tony, răspunse James. Se crede la fel de bun ca mine în ring.

— Ei, asta ar fi o luptă la care mi-ar plăcea teribil să asist, spuse Boyd. Nu cumva Warren a luat lecţii de la el o vreme?

James încuviinţă din cap.

— Fratele vostru Warren era hotărât să mă provoace la luptă.

— A reuşit să o facă înainte să recunoască faptul că era îndrăgostit de nepoata ta? întrebă Drew curios.

— Într-adevăr. Una dintre amintirile mele dragi… lupta aceea.

— Warren a fost mereu bun la lupta cu pumnii. Rareori îl învingeam eu şi Drew. Iar tu l-ai luat prin surprindere, atunci când te-ai luptat cu noi toţi, acasă, în Bridgeport.

— Vrei să spui ceva anume de baţi câmpii în halul ăsta? întrebă James sec.

Boyd râse înfundat.

— Voiam doar să ştiu cât de rău ai şters podeaua cu el în ultima luptă.

— Nu-i acorzi fratelui tău suficient credit. S-a descurcat destul de bine.

— Dar totuşi a pierdut?

— Bineînţeles.

— Pe cine faceţi cu ou şi cu oţet? vru să ştie Georgina când li se alătură.

James refuză să răspundă, nefăcând decât să ridice dintr-o sprânceană înspre fraţii ei. Boyd explică, şi, după cum James probabil ghicise, Georgina începu să-i mustre pe cei doi fraţi că discutau subiecte violente în faţa lui Gabrielle.

Drew, în glumă sau nu, remarcă:

— O fiică de pirat e, probabil, obişnuită să audă discutându-se subiecte şi mai rele. Nu-i aşa, scumpo? o întrebă pe Gabrielle.

Cumva, ea reuşi să îi zâmbească.

— O, sigur. Nu ne facem victimele bucăţi cu pumnii, le hăcuim cu săbiile.

Se îndepărtă înainte ca el să-şi dea seama că o insultase şi fu satisfăcută s-o audă pe Georgina începând să-l muştruluiască pentru că folosise din nou cuvântul acela. Dar îl folosise deja îndeajuns de des în seara aceasta, fără ca Georgina să fi auzit. Voia să o provoace? Sau să-i reamintească lui Boyd de provenienţa ei? Era greu de spus. Dar nu avea să uite conversaţia pe care o auzise fără să vrea cu o zi în urmă, când Boyd spusese: „Când mă voi aşeza la casa mea, sigur nu va fi cu o femeie al cărei tată e pirat”. Deşi Boyd nu părea a împărtăşi aversiunea lui Drew faţă de căsătorie, părea a avea resentimente mai puternice faţă de piraţi. Nu că ar fi contat. Chiar dacă i se părea destul de chipeş şi chiar dacă părea de-a dreptul cucerit de ea, în ciuda aversiunii sale faţă de piraţi, nu o făcea să

simtă palpitaţii în stomac, aşa cum i se întâmpla cu nesuferitul lui frate.

Cu toate acestea, se distra, în ciuda micilor neplăceri. Şi nu o interesa motivul pentru care se afla Drew acolo, era doar bucuroasă că venise. De fapt, se bucura şi de prezenţa lui Boyd. În ciondănelile lor şi în încercarea de a fi mai bun unul decât celălalt de dragul ei, fraţii dezvăluiau fără să vrea lucruri despre familiile Anderson şi Malory despre care altfel poate nu ar fi aflat niciodată.

Descoperi că unul dintre strămoşii neamului Malory fusese ţigan. Se pare că acesta era un zvon care circulase ani mulţi, dar fraţii confirmară că era adevărat. Îl numeau pe James fost pirat, dar o ziceau în glumă, aşa că ea nu-i crezu. Sugeraseră că Jason Malory, capul clanului Malory şi al treilea marchiz de Haverston, se căsătorise cu menajera sa! Nu credea nici asta. Drew şi Boyd vorbiră despre ceilalţi trei fraţi ai lor, pomenind că erau americani tipici din New England, deşi Boyd îşi tachină fratele, spunând că nu se potrivea nicicum în tiparul acela. Ceea ce nu-i fu deloc greu să creadă.

Reuşi, de asemenea, să-şi înceapă campania prin care avea să pună capăt neînţelegerilor dintre ea şi Drew. Pe chipul ei nu apăru nicio expresie acră şi reuşi să nu se arate prea sensibilă la tachinările lui Drew. Chiar şi când îl auzise mai devreme spunându-i fratelui său: „încetează să te mai scuzi ori de câte ori îţi scapă câte un la dracu’ sau la naiba – piraţii câştigă de departe când vine vorba despre vulgaritate”, Gabrielle reuşise să nu-i răspundă cu aceeaşi monedă, deşi fusese nevoită să strângă din dinţi pentru a-şi ţine gura închisă.

Restul piesei fu la fel de amuzant ca primele două acte. Era o poveste despre o familie engleză care încerca să-şi mărite fiica. Nu se gândise la propria situaţie şi nu ar fi făcut-o dacă Drew nu s-ar fi aplecat spre ea, şoptindu-i: „Pe cine crezi că va alege eroina? Pe tânărul lord cuviincios şi

cumsecade, deşi, la naiba, e stângaci, nu-i aşa? Sau pe ticălosul după care suspină întruna?”

Nu ar fi trebuit să-i răspundă. Chiar nu era o întrebare serioasă. Nu făcea decât să facă referire la situaţia ei, dat fiind că el făcea în mod evident legătura cu comedia pe care o urmăreau.

Fără să stea pe gânduri, spuse:

— Ticălosul curtenitor va câştiga negreşit.

Îl auzi cum trage aer în piept cu grijă înainte de a întreba:

— De ce?

— E limpede de ce. Îl iubeşte. Apoi zâmbi larg. Pui prinsoare?

Păru deranjat când îi răspunse:

— Nu, probabil ai dreptate. E o comedie, la urma urmelor. Fătuca aia prostuţă e lipsită de raţiune, după cum e portretizată aici, şi este clar că nu are îndeajuns de multă minte pentru a-şi da seama că nu va fi niciodată fericită cu un pungaş.

— Prostii, îl contrazise ea. Ar putea să-şi petreacă întreaga viaţă fără a-şi da seama că e un pungaş sau ar putea afla, dar să nu-i pese câtuşi de puţin. Fericirea e o chestiune de suflet, la urma urmelor.

— Da? Crezi că vei fi fericită când te vei îndrăgosti?

Nu se mai prefăceau că nu discutau despre ea. Şi, deşi vorbiseră în şoaptă, aplecându-se din ce în ce mai aproape unul de altul, nu îl privise nici măcar o dată, rămânând cu ochii la scenă. Dar se întoarse spre el în clipa aceea şi rămase fără suflare când văzu că era mai aproape decât crezuse. Aproape că li se atingeau buzele şi avea o privire intensă care o fermecă.

Dar îi răspunse, aproape fără suflu de data aceasta:

— Ştiu că voi fi.

— De unde ştii, Gabby?

— Pentru că, dacă bărbatul pe care îl iubesc mă

iubeşte şi el, nimic nu va sta în calea fericirii noastre. E inevitabil. Şi, în plus, îl pot face oricând să suporte pedeapsa aplicată de piraţii tatălui meu dacă nu mă face fericită.

Drew izbucni în râs. Din fericire, la fel făcu şi publicul în clipa aceea, astfel că nimeni nu ştiu că veselia lui nu avea nimic de-a face cu piesa.

Mai târziu în seara aceea, în timp ce Margery o ajuta să se pregătească pentru culcare, Gabrielle îşi evaluă propria prestaţie din seara aceea. Exact asta fusese. Trebuise să reziste imboldului de a-l muştrului pe Drew pentru replicile sale nepăsătoare, glumeţe sau nu. Avea să-l facă să-şi schimbe părerea despre ea – dacă nu cumva avea să-l pocnească mai întâi.

Capitolul 16

În seara aceea, Gabrielle se duse la culcare cu zâmbetul pe buze, ceea ce era o mare schimbare faţă de seara precedentă. Simţea că seara petrecută la teatru se desfăşurase minunat. Fuseseră câteva momente delicate, când răbdarea îi cam fusese pusă la încercare, dar până la urmă reuşise ceea ce-şi propusese, adică să-l facă pe Drew să înţeleagă că micul lor război se încheiase din punctul ei de vedere. Acum, dacă el şi-ar retrage tunurile…

A doua zi, Gabrielle şi Margery coborâră pe la mijlocul dimineţii pentru a se întâlni cu Georgina, care avea să le însoţească la biroul avocatului. Nu aştepta cu nerăbdare întâlnirea cu William Bates, nici să-i explice dezagreabilului personaj de ce dispăruse cu trei ani în urmă, când voise să o dea pe mâna acelui reprobabil tutore. Voia ca Georgina să fie de faţă în caz că ar fi devenit nesuferit din această pricină sau în caz că ar fi încercat să-i refuze moştenirea

pentru că se făcuse nevăzută pe nepusă masă.

Dar Drew le aştepta în holul din faţă şi, când ridică dintr-o sprânceană spre el, îi explică:

— Unul din gemeni e bolnav. O răceală urâtă, se pare, dar ştii cum sunt mamele. Georgie nu vrea să plece de lângă el, aşa că m-a rugat pe mine să vă însoţesc. Nu crede că v-ar putea deranja. A spus ceva cum că aş fi o prezenţă mult mai intimidantă decât ea, dacă avocatul îţi face necazuri.

— Ţi-a zis care ar putea fi problema?

— Că nu i-ai urmat sfatul?

— Nu era un sfat. Avea de gând să mă dea pe mâna unui desfrânat notoriu care ar fi trebuit să-mi fie tutore şi i-am zis că tatăl meu era în viaţă şi că nu aveam nevoie de tutore. Însă nu a vrut să asculte de vorbă bună.

— Aşa că ai plecat pur şi simplu din Anglia?

— Ei bine, tu ce ai fi făcut în astfel de împrejurări? ripostă ea.

El zâmbi.

— Probabil acelaşi lucru. Mergem?

Nu ar fi durat mult să ajungă la biroul lui William Bates dacă Margery nu şi-ar fi văzut una dintre vechile prietene pe stradă, aşa că îi rugă să oprească pentru câteva minute. Ei rămaseră să o aştepte, dar Margery nu părea dornică să se despartă prea curând de acea cunoştinţă.

— Mereu eşti atât de nerăbdătoare când te întâlneşti cu un avocat? o întrebă Drew, căci observase că bătea din picior.

— Nu m-am mai întâlnit decât cu unul singur şi… Se opri să ofteze. Bates a fost avocatul mamei mele. Îmi aduc aminte că în copilărie era foarte nepoliticos când mama mergea să-l vadă şi mă lua cu ea. Se purta cu atâta condescendenţă, tratând-o de parcă ar fi fost un copil…

— Fratele meu cel mai mare, Clinton, care se ocupă în

bună parte de afacerile companiei de transport a familiei mele, mi-a povestit despre avocaţi aroganţi şi bădărani, dar mi-a spus că nu sunt toţi aşa. De ce nu a apelat la un alt avocat?

Gabrielle zâmbi.

— E o întrebare bună. Probabil pentru că nu s-a gândit niciodată să o facă. Fusese şi angajatul tatălui ei. Loialitatea, presupun, a fost motivul pentru care l-a tolerat, plus faptul că nu era nevoită să aibă de-a face cu el des. Dar e doar o părere. Nu părea să o deranjeze niciodată şi nici să observe cât de bădăran era. Însă eu am remarcat, şi nu mi-a plăcut niciodată. De aceea sunt probabil agitată.

— Atunci hai să terminăm odată. Nu ai nevoie de camerista ta pentru asta. În calitate de frate al gazdei tale, sunt un însoţitor acceptabil, să ştii. Las-o să se bucure de reîntâlnirea cu prietena ei.

Gabrielle nici nu stătu pe gânduri. Faptul că rămânea singură cu Drew, chiar dacă mai întâi trebuia să se ocupe de afaceri, era un dar neaşteptat. Ar fi o schimbare foarte plăcută să ajungă să-l cunoască un pic mai bine. Şi părea amabil de data aceasta. Nicio insultă şi nicio glumă îndoielnică – deocamdată. Schimbase seara trecută ceva şi în privinţa lui? Era în sfârşit pregătit să încheie un armistiţiu?

Îi strigă lui Margery că nu trebuia să se grăbească deloc, că putea să se bucure de întâlnirea cu prietena ei şi că aveau să se vadă acasă mai târziu. Apoi îi spuse birjarului să pornească.

O apucară pe după un colţ, şi soarele dimineţii pătrunse în trăsură, prinzându-se de vârfurile şuviţelor lui Drew. Avea un păr frumos care în clipa aceea părea presărat cu picături aurii de rouă… Dumnezeule, era atât de arătos, şi ea simţi deodată impulsul copleşitor de a-l atinge. Nici măcar nu se uita la ea, privind pe fereastră. Ar simţi dacă s-ar apleca şi l-ar atinge? Bineînţeles că da. Şi

cum ar putea explica asta? Nu avea cum. Ar fi prinsă asupra faptului şi s-ar ruşina. Sau poate că el ar trage-o în braţele lui şi ar săruta-o...

— Am ajuns, spuse el.

— Unde? întrebă ea.

El o privi cu subînţeles şi îi oferi unul dintre zâmbetele lui senzuale. O, Dumnezeule mare, nu era posibil să ştie că se gândise să-l atingă, nu-i aşa?

O ajută să coboare din trăsură, luând-o de mână şi sprijinindu-şi-o pe cealaltă de talia ei, pentru a fi sigur că nu avea să cadă. Era un gest cât se poate de obişnuit, însă, cu toate acestea, ea fu profund conştientă de atingerea lui. Nu voia să se mişte, nu voia să piardă contactul dintre ei. Stăteau atât de aproape. Se întrebă dacă el bănuia că ea voia ca el să o sărute. Simţea o dorinţă atât de puternică, încât probabil i se reflecta pe chip. Dar fiindcă sosiseră la destinaţie, Drew era preocupat doar de afaceri şi nu făcu decât să o conducă direct în clădire şi sus spre biroul lui Bates.

Era dezamăgită, în special după ce o privise cu subînţeles şi îi zâmbise în felul acela. Iar apoi să şi-o alunge astfel din minte, fără ca măcar să o privească. Din pricina aceasta fu puţintel cam aspră când îşi spuse numele în faţa asistentului lui Bates. Şi probabil ar fi fost destul de aspră şi cu Bates dacă ar fi fost condusă direct în biroul acestuia. Dar i se ceru să aştepte, să ia loc, urmând a fi primită în scurt timp.

Nu se aşeză. Se plimbă de colo-colo. Drew o privi o clipă, apoi începu să păşească alături de ea. Când ea îşi dădu seama de ceea ce făcea el, se opri şi râse. Tensiunea se evaporă. Ba chiar se aşeză pe unul dintre scaunele lipite de perete.

Nu aşteptă mult, dar asistentul spuse:

— Însoţitorul dumneavoastră, dacă nu vă este rudă, va trebui să aştepte aici.

Drew îl ignoră pur şi simplu şi o conduse înăuntru. William Bates stătea la birou. Nu se ridică în clipa în care intrară. Era un bărbat corpolent care mânca mult, aproape chel şi cu obraji rotofei. Nu se schimbase deloc. Ba chiar afişa aceeaşi căutătură cruntă pe care o avusese la ultima lor întâlnire.

— Îţi dai seama că te-aş fi putut declara moartă, Miss Brooks?

Ea îl privi uluită, nu pentru că încerca să o intimideze din nou, ci pentru că nu o mai intimida deloc acum. Dumnezeule, nu-i venea să creadă cât de impresionant i se păruse când era mai tânără. Era de mirare că avusese curajul să-l sfideze şi să părăsească ţara, aşa cum o făcuse. Dar nu era decât un bărbat corpolent căruia îi plăcea să se dea mai important decât era.

— Prostii, spuse Gabrielle. Ţi-am trimis o scrisoare prin care te informam că plec din Anglia pentru a locui cu tatăl meu.

— Şi ai presupus pur şi simplu că am primit-o?

— Dacă ai primit-o sau nu, nu este relevant. Am plecat pentru că ai încercat să mă dai pe mâinile unui bărbat care nu se cade să fie tutorele nimănui.

— Erai minoră!

— Nu eram singură pe lume!

— Nu aveai nicio rudă în Anglia!

Ea se aplecă, sprijinindu-şi mâinile de biroul lui şi zâmbindu-i cu răceală.

— Nu e nevoie să ne certăm, domnule Bates. M-am întors în Anglia, iar asta e tot ce contează. Sunt suficient de matură pentru a-mi primi moştenirea, aşa că dacă ai documente pe care trebuie să le semnez, scoate-le la iveală acum. Altfel, transferă-mi imediat averea mamei. Gabrielle scoase o carte de vizită din poşetă şi o lăsă pe biroul avocatului. Acesta este numele băncii la care trebuie transferaţi banii.

— Ia stai aşa…

— Fă cum îţi spune doamna şi transferă banii, spuse Drew.

— Cine eşti dumneata, domnule? întrebă Bates.

— Drew Anderson, rudă cu familia Malory. Trebuie să menţionez vreun titlu?

William îşi drese vocea.

— Nu, nu, deloc. Familia aceasta este bine cunoscută în oraş. Chestiunea va fi rezolvată degrabă. Zi bună, Miss Brooks!

Încuviinţă din cap, apoi se ridică respectuos odată cu ea, în timp ce Gabby ieşi din birou, urmată îndeaproape de Drew.

Afară, în timp ce Drew o ajută să urce în trăsură, îi mulţumi pentru ajutor. El râse înfundat.

— Glumeşti, nu? spuse el. După cum s-a exprimat Georgie, am crezut că va trebui să-i dau pe câţiva cap în cap. Dar nu ai avut nevoie de niciun fel de ajutor. Ai rezolvat situaţia de parcă ai avea de-a face cu avocaţi în fiecare zi.

Ea roşi auzind complimentul.

— Nu era deloc atât de înspăimântător pe cât mi-l aminteam.

— Prostii! A încercat totuşi să te sperie, dar nu l-ai lăsat. Nu aş fi spus nimic, dar îmi place să fac caz de cuvântul „titlu”. Acasă nu are niciun efect, dar aici poate produce nişte rezultate amuzante. Acum, ce ai zice de o plimbare până la Mall, în Hyde Park, dat fiind că am terminat repede aici? Sau poate chiar o plimbare cu barca pe loc? Cum se cheamă cel pe care l-a creat unul dintre regi în parc?

— Regina Carolina, soţia lui George al II-lea, e cea care a construit Serpentine acum un secol. Şi e o idee foarte drăguţă, deşi pare că va ploua în curând. Eşti sigur?

— Atâta timp cât nu plouă cu găleata, n-o să ne

topim.

Sentimentul acela îmbătător revenea. Ce încântare neaşteptată! Coborâse în dimineaţa aceea îngrozită de confruntarea cu William Bates, dar nu numai că aceasta decursese surprinzător de bine, însă avea şi să petreacă ziua cu Drew.

Merseră la lac în Hyde Park. Nu erau bărci de închiriat când ajunseră acolo, aşa că se plimbară de-a lungul malului.

— Să înţeleg că eşti bogată acum? întrebă Drew când se opriră să hrănească nişte raţe.

— Deloc, replică ea, privind cum i se mula vestonul pe trup când se apleca spre raţe. Însă moştenirea mamei mele îmi oferă un oarecare confort, şi mi-a rămas şi căsuţa.

— Căsuţa? Păru surprins când îşi întoarse privirea spre ea. De ce îmi închipuiam că ai crescut într-un conac?

Ea râse.

— Poate pentru că aşa a fost. Aici căsuţă nu denotă neapărat dimensiunea. Casa mamei mele este destul de mare, cu pământuri întinse.

— Ţi-a plăcut să trăieşti aici? întrebă el. Sau preferai în Caraibe?

— Prefer clima caldă din insule.

El îi puse braţul pe după al lui pentru a-şi continua plimbarea, foarte cuviincios, şi totuşi aceea era singura căldură la care se gândea ea. Era foarte greu să se concentreze asupra conversaţiei cu el când umerii li se atingeau şi îi simţea căldura trupului atât de aproape de al ei.

— Atunci de ce ai venit aici să-ţi cauţi soţ?

— Tata a vrut să îmi fac debutul în societate fiindcă asta ar fi planificat mama pentru mine dacă ar fi trăit. Dar de ce ţi se pare neobişnuit? Sunt englezoaică, la urma urmelor.

— Ce fel de bărbat cauţi? Dă-mi câteva indicii şi voi fi

atent la candidaţi.

Să o ajute să-şi găsească un soţ? Gabrielle mai că izbucni în râs. Probabil o testa, aşa că răspunse cu degajare:

— Cred că vreau ce vor majoritatea fetelor. Aş vrea un soţ înalt, chipeş şi spiritual. O, şi ar fi minunat să-i placă să călătorească pe mare.

Tocmai îl descrisese pe el. Se întrebă dacă observase. După râsetul lui înfundat, nu ar fi zis asta.

— Cred că e prima oară când am auzit un asemenea criteriu pentru alegerea unui soţ, spuse el. De ce călătoria?

— Pentru că îmi place.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Chiar?

— De ce te surprinde?

— Pentru că majoritatea femeilor pe care le cunosc nu se dau în vânt după mersul pe mare. Fie li se pare înspăimântător, fie nu vor să se îndepărteze de confortul casei.

— Înseamnă că nu au manevrat niciodată cârma!

Privirea lui spunea că era sigur că glumea în clipa aceea.

— Ei bine, atunci va trebui să-l şterg pe bătrânul Wilbur de pe lista cu pretendenţi. Pare genul de bărbat care nu va pune niciodată piciorul pe o corabie.

— Prostii! Ce te face să spui asta?

— L-am văzut dansând cu tine, răspunse el. Are două picioare stângi. Nu prea poţi să-ţi ţii echilibrul ca lumea cu două picioare stângi, nu-i aşa?

De data aceasta chiar râse la tachinarea lui. El nu făcu decât să zâmbească larg şi aruncă o piatră în apă. Hyde Park era încă plin de flori, iar lacul era frumos în perioada aceea a anului, dar ea nu observă decât vag, dat fiind că abia îşi desprindea ochii de la Drew. Briza dinspre apă i se părea totuşi cam rece, ori de câte ori el se

îndepărta de ea, dar nu avea de gând să se plângă de frig şi să rişte să pună capăt ieşirii lor sau, de fapt... Nu, nu avea de gând să-l facă să se gândească să o încălzească. Nu putea fi atât de îndrăzneaţă; ei bine, putea, dar erau într-un loc public.

— Dar tu? întrebă ea. Vii deseori în Anglia?

— Eu şi fraţii mei încercăm să ajungem cel puţin o dată pe an de când sora mea locuieşte aici. Am deschis un birou Skylark în Londra după ce s-a căsătorit Georgie, astfel că Anglia este din nou una dintre rutele noastre comerciale regulate.

— Încotro te duc rutele tale obişnuite?

— În Caraibe. Mă voi întoarce acolo după ce plec din Anglia. Mă duceam acasă în Bridgeport, însă numai pentru că urma să mă întâlnesc cu Boyd acolo. Dar pentru că a venit aici în schimb, îmi voi relua afacerile.

Ea zâmbi larg.

— Şi ţie îţi place în Caraibe?

Zâmbi şi el şi recunoscu:

— Da, dar nu e un drum prea lung de acolo până în portul nostru de bază din Bridgeport, Connecticut.

— Corabia ta e ancorată în Londra, din câte am înţeles? Când el încuviinţă din cap, ea întrebă: Cum se numeşte?

— *Triton.* E o frumuseţe, elegantă şi rapidă pentru dimensiunea ei, spuse el cu vădită mândrie.

— De cât timp o conduci?

— Aveam douăzeci de ani când am preluat comanda, răspunse el.

— Nu e un nume din mitologia greacă?

— Ba da. Majoritatea navelor noastre au nume similare. Tata a botezat toate corăbiile pe care le-am comandat eu şi fraţii mei, aşa că se poate spune că i-a plăcut la nebunie mitologia greacă.

— A ales nişte nume prestigioase, spuse ea, apoi râse.

Ezit să pomenesc numele corăbiei tatălui meu. Pur şi simplu nu se compară.

— O, haide. Mi-ai stârnit curiozitatea, aşa că trebuie neapărat să mărturiseşti.

— *Crusty Jewel.*

— A, nu simbolizează nimic?

— Dimpotrivă. Căutarea comorilor este pasiunea lui, şi dacă, ba nu, *când* va găsi în cele din urmă oala aceea cu aur, cum ar veni, se aşteaptă să dea peste un cufăr plin de monede şi bijuterii vechi, ţepene de-atâta stat în pământ veacuri întregi.

Fu încântată să vadă că el zâmbea înţelegător. Ar fi putut deveni nesuferit cu privire la tatăl ei, dar, în mod remarcabil, se purtase impecabil întreaga zi. Glumeţ, şarmant şi fără a pomeni nici măcar o dată despre piraţi.

Observă o barcă cu vâsle care se întorcea la mal, de unde putea fi închiriată, şi pomeni din nou despre plimbarea pe lac, astfel că se întoarseră. Dar de-abia termină de vorbit, că începu să picure.

— S-a dus plimbarea noastră, mormăi el. Grăbeşte-te, va începe să toarne într-un minut.

Nu dură nici atât. Potopul începu aproape imediat după ce el închise gura. Toată lumea din parc gonea într-o parte sau alta, să scape de ploaie. Dar pur şi simplu nu avea cum să alerge în rochia aceea cu care ieşise şi noile jupe, nu fără a-şi ridica fustele. Încercă totuşi să ţină pasul cu el, căci o prinsese de mână să o ia la fugă, dar remarcă în curând care era problema ei. În loc să renunţe de-a dreptul şi să accepte faptul că aveau să fie udaţi până la piele înainte de a ajunge la trăsură, o surprinse luând-o în braţe. Putea să alerge mult mai repede chiar şi ducând-o în braţe.

Cu toate acestea, ajunseră uzi leoarcă. De îndată ce intrară în trăsură, începură să râdă de starea lor deplorabilă.

— A fost un act cavaleresc din partea ta, dar tot ne-am udat! spuse ea.

Se opri în timp ce-şi scotea vestonul pentru a-i îndepărta o şuviţă udă de pe obraz, făcând-o să-şi dea seama că i se desfăcuse coafura cu totul, iar şuviţele ude îi căzuseră pe spate şi pe piept. Ducându-şi mâna la cap, exclamă:

— O, nu, se pare că mi-am pierdut şi pălăria! Ce ghinion, era preferata mea.

— Stai aşa, spuse Drew şi dădu fuga afară.

Ea încercă să-l oprească, dar el nu păru să o audă. Însă nu zăbovi mult şi strigă la birjar:

— Înapoi în Berkeley Square! Apoi urcă iar în trăsură şi puse o pălărie jalnică pe scaunul de lângă ea. Vezi ce sunt dispus să fac pentru tine?!

Replica lui o luă prin surprindere.

— Mulţumesc, spuse ea, aruncând o privire mohorâtă spre pălăria distrusă. S-ar putea să pot salva fundele după ce se usucă.

— Eu, unul, aş cumpăra una nouă.

Ea râse şi privi spre el – şi i se tăie răsuflarea. Îşi scosese vestonul. Cămaşa albă i se lipise de piele, scoţând la iveală fiecare muşchi bine conturat de pe pieptul lui lat şi braţele puternice. Ochii li se întâlniră, şi râsul îi îngheţă pe buze. Abia avu timp să observe dorinţa din privirea lui înainte ca el să o cuprindă în braţe şi să înceapă să o sărute.

O, Dumnezeule, ştiuse instinctiv că un sărut cu el avea să fie mai incitant decât îşi putea închipui. Buzele lui se mişcau uşor, iar şi iar, peste ale ei, atrăgând-o cu iscusinţă în mrejele senzualităţii. Nu putea gândi, nu voia. Apoi îi deschise gura încet cu limba şi subit sărutul deveni mult mai intens, infinit mai ispititor. Era atâta pasiune în sărutul lui în clipa aceea, că preţ de un moment se alarmă…

— Drew, nu cred…

— Nu gândi, o întrerupse el. Lasă-mă doar să te încălzesc. Eşti îngheţată.

Era? Nu observase! Dar gura lui reveni asupra buzelor ei, şi pasiunea ieşi din nou la iveală. Îşi petrecu braţele pe după gâtul lui. El îi susţinea capul cu o mână, iar pe cealaltă şi-o trecea în susul şi în josul spatelui ei, trăgând-o totodată spre el, astfel încât sânii ei erau lipiţi de pieptul lui. Dacă s-ar fi putut apropia mai mult de el, ar fi făcut-o.

Când, în cele din urmă, se desprinseră unul de altul, aerul dintre ei părea încins. Era posibil să fie, căci se înfierbântaseră amândoi cât timp se sărutaseră. Nici măcar nu-şi dădu seama că ajunseră la reşedinţa Malory până când Drew o luă de mână, o ajută să coboare din trăsură şi o conduse la uşă. Ar fi putut face orice dorea cu ea în trăsura aceea, atât fusese de zăpăcită de senzaţii, dar nu făcuse decât să o sărute şi să o încălzească într-un fel atât de incitant şi de încântător. Mai târziu, avea să fie recunoscătoare că asta fusese tot ce făcuse. Dar în momentul acela era pur şi simplu dezamăgită că plimbarea se încheiase.

— Vezi, te-am adus acasă teafără şi nevătămată, spuse el cu un zâmbet tandru.

Ea nu apucă să răspundă. Cineva o salută dintr-odată, şi, când se întoarse, dădu cu ochii de Wilbur Carlisle care cobora din trăsura sa.

Ce coincidenţă nefericită ca Wilbur să descopere chiar acum că avea totuşi curajul de a intra în bârlogul leului.

— Dumnezeule, spuse ea, uitându-se la starea deplorabilă în care arăta. Trebuie să mă schimb mai întâi. Nu vreau să mă vadă leoarcă în halul acesta. Poţi să-i explici ce s-a întâmplat, Drew?

— Să mă ocup de unul dintre pretendenţii tăi? spuse el. Nicio şansă, scumpo, doar dacă nu cumva vrei să-i spun că nu mai eşti disponibilă.

— Ba sunt, dacă nu cumva mă ceri tu în căsătorie.

El nu făcu decât să râdă şi îi deschise uşa.

— Du-te şi usucă-te. O să-l rog pe Artie să-l informeze pe tânărul tău iubit că îl vei face să mai aştepte puţintel.

Capitolul 17

Wilbur nu fu deranjat când află că trebuia să o aştepte – sau cel puţin aşa pretinse când i se alătură mai târziu. Încă iritată de faptul că Drew râsese când îi pomenise despre căsătorie, nu înlătura încă niciun nume de pe lista ei. Astfel că fu bucuroasă de vizita lui Wilbur. Mărturisirea lui din seara precedentă cu privire la motivul pentru care nu venise mai devreme în vizită o trimisese cu gândul la laşitate, iar asta o deranjase. Dar faptul că apăruse, în ciuda temerilor lui, arăta că avea totuşi destul de mult curaj.

În seara aceea, Georgina o duse la o cină festivă, una destul de grandioasă. Întâlni pentru întâia oară un tânăr conte care ar fi dat foarte bine pe lista ei, dar fu iute avertizată de câteva doamne că, deşi era o partidă excelentă, se logodise la începutul sezonului. Păcat. Faptul că-şi făcuse apariţia în lume la finalul sezonului avea unele dezavantaje.

Mai erau câţiva holtei încă disponibili, şi îi dădură târcoale ca de obicei, râvnindu-i atenţia. Îl surprinse pe Drew aruncându-i priviri crunte la un moment dat. Era gelos? I-ar fi plăcut să creadă asta, dar nu-şi putea scoate din minte râsul lui când venise vorba despre căsătorie. Nu renunţa la el. După acele momente intense cu el în trăsură din ziua aceea, era mai hotărâtă decât fusese vreodată să-l mute în capul listei. Presupunea doar că avea să fie nevoie de mult mai mult decât scurta perioadă de când se

cunoşteau pentru a-l face să se gândească serios la căsătorie. Dar astăzi fusese, cu siguranţă, un început bun.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl tău? Auzisem că s-a pierdut pe mare.

Lady Dunstan, unul dintre pilonii societăţii londoneze, pe care o întâlnise mai devreme în săptămâna aceea, o îndepărtase de numeroşii ei admiratori aducând-o pe terasă la o plimbare scurtă. Îi povestise lui Gabrielle despre balul pe care urma să-l dea. Lady Dunstan dorise să se asigure personal că avea să fie prezentă, dat fiind că avea un asemenea succes neaşteptat, acum, la finalul sezonului.

Dar întrebarea aceea o luă prin surprindere, neavând nicio legătură cu discuţia lor despre bal.

— Nu, nici vorbă, răspunse Gabrielle. Am locuit cu el în Caraibe de când a murit mama. Nu are niciun motiv să se întoarcă în Anglia, acum, că ea s-a dus.

— Desigur. Nu mă gândisem la asta. Mă bucur să aflu că e încă în viaţă. Nici măcar nu l-am cunoscut! Am vrut însă, căci o cunoşteam pe mama ta. Dar mereu era plecat pe mare într-un loc sau altul. Ce l-a reţinut…

— A, deci aici erai! o întrerupse Georgina, luând-o pe Gabrielle de braţ. Vino înăuntru, draga mea. A sosit cineva pe care aş vrea să-l cunoşti. Vă rugăm să ne scuzaţi, Lady Dunstan. Aşteptăm cu mare nerăbdare următorul bal pe care îl veţi da! Georgina o trase iute deoparte, şoptind: Din ce am auzit adineauri, aş spune că te-am salvat tocmai la timp. Femeia e o bârfitoare notorie. Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme. Nu i-ai zis despre tatăl tău nimic ce nu am vrea să se ştie, nu-i aşa?

— Nu.

— Bine. Încearcă să o eviţi dacă poţi, iar, dacă nu poţi, eschivează-te! Bate câmpii cât doreşti, dar nu-i spune nimic în care să-şi poată înfige dinţii.

Gabrielle înţelese şi o evită pe Lady Dunstan toată seara. Mai târziu în seara aceea, în timp ce Margery o ajuta

să-şi scoată rochia, se gândi dacă să dezbată situaţia cu ea şi să încerce să găsească o ocupaţie potrivită pentru tatăl ei. Carla se căsătorise cu el gândindu-se că se ocupa de comerţ, dar cei mai mulţi aristocraţi aveau să reacţioneze la asta aproape la fel de neplăcut ca în cazul în care ar fi spus că era pirat. În mod vădit, mama ei evitase subiectul cu prietenii ei. Bănuia că putea pur şi simplu să facă acelaşi lucru.

Presupuse că Georgina era cea care bătea acum la uşa camerei ei. În ultimele două seri trecuse pe la ea după ce ajunseseră acasă pentru a afla dacă se simţise bine şi dacă îi mai plăcuse vreunul dintre tinerii pe care îi întâlnise. Nu mai întâlnise pe nimeni în seara aceea, în afară de acel tânăr conte care era deja luat. Dar îi pomenise Georginei despre Wilbur doar cu o seară în urmă. Probabil auzise că o vizitase astăzi şi voia să ştie dacă interesul ei crescuse ca urmare a vizitei acestuia.

Astfel că fu o surpriză foarte plăcută să-l vadă pe Drew de cealaltă parte a uşii, nu pe sora lui. Însă chiar nu era pregătită să dea ochii cu el şi îşi ţinea pur şi simplu rochia cu o mână peste sâni. Iar Margery practic îi trânti uşa în faţă până când se făcea din nou prezentabilă, încheindu-i iute rochia.

Gabrielle îi strigă să aştepte. El se supuse. Când deschise uşa din nou, o întrebă:

— Vrei să bem un pahar înainte de culcare?

Ea ridică dintr-o sprânceană. La cât de urât se uitase la ea în seara aceea şi ţinând cont că nu-i adresase nicio vorbă în drum spre casă, apariţia lui era, cu siguranţă, neaşteptată. Dar era o nouă oportunitate minunată pe care pur şi simplu nu o putea rata. Încă dorea să cerceteze posibilitatea de a fi „prietenoasă” cu el, pentru a afla dacă mai era posibil după modul în care reacţionase în momentul în care pomenise despre căsătorie.

— Vai, da, mulţumesc, răspunse ea, apoi adăugă cu

un zâmbet larg: Chiar mi-a lipsit porţia zilnică de rom.

El râse şi îi întinse braţul, lăsând-o înaintea lui pe hol. Glumise în legătură cu porţia zilnică de rom, dar avea sentimentul că el o luase în serios. De fapt, având în vedere ce părea a crede despre ea, probabil presupunea că era obişnuită să consume băuturi spirtoase. Ei bine, avea multe de învăţat despre ea şi spera să-i poată da ocazia, căci Drew Anderson ajunsese, neîndoielnic, de la coadă în fruntea listei ei de bărbaţi eligibili.

Era atât de concentrată asupra bărbatului care mergea în urma ei, că nici măcar nu observă că Margery îi urmase jos până nu ajunseră în salon şi o auzi pe femeie căscând sonor. Majoritatea servitorilor se duseseră la culcare. Ştia că, dacă i ar sugera lui Margery să facă acelaşi lucru, ar primi un refuz hotărât. Margery îşi lua în serios rolul de damă de companie.

În salon ardea un foc mocnit, aprins mai devreme doar pentru a îmblânzi frigul din încăpere. Nu rămăsese aprinsă decât o singură lumină, şi aceasta discretă. Nu era suficient de cald pentru Gabrielle, aşa că se aşeză în fata şemineului, gândindu-se chiar să înteţească focul, dar Drew o distrase, căci se apucase să studieze conţinutul barului din celălalt capăt al încăperii.

— După cum credeam, nu e nici picătură de rom în casa aceasta. Ai de ales între coniac, brandy sau vin de porto.

— Vin de porto sună interesant, răspunse ea. Să nu crezi că l-am încercat vreodată.

— Pentru că e mai curând o băutură de bărbaţi, interveni Margery, instalându-se comod într-unul dintre scaunele de citit de lângă fereastră. Şi vreau şi eu un pahar, dat fiind că mă ţii trează.

El privi spre Margery. Părea gata să izbucnească în râs, iar ochii lui scânteiau în lumina lămpii când îi aduse un pahar ei mai întâi.

Nici măcar nu se uita la Gabrielle, dar ea începu totuşi să simtă palpitaţii în stomac!

Se întoarse la bar şi turnă pe îndelete încă două pahare. Continua să privească spre Margery. Gabrielle avea sentimentul că el spera ca Margery să adoarmă, ceea ce era foarte posibil având în vedere ora înaintată.

În cele din urmă, veni alături de ea lângă foc, îi înmână paharul, apoi ciocniră.

— Un toast, scumpo, spuse el cu o voce joasă, tulburătoare, iar zâmbetul lui căpătă o undă ştrengărească. Pentru un comportament pirateresc.

Vorbele lui mângâietoare îi ajunseră direct la inimă, făcând-o să simtă o căldură care i se răspândi în vene, sau poate că de vină era prima sorbitură din băutură. Însă nu dură. Prea repede îşi aminti că folosise acelaşi apelativ afectuos şi pe chei, când o împiedicase să cadă, şi cu alte ocazii, când era sarcastic – prin urmare, era clar că nu însemna nimic special pentru el, fiind pur şi simplu felul în care li se adresa tuturor femeilor. Putea la fel de bine să-i fi spus „domnişoară” sau chiar pe nume. Atât de puţin romantic era cuvântul pentru el.

Apoi îşi dădu seama. Închinase pentru un comportament pirateresc? Chiar spusese asta? îşi reaminti de remarca pe care o făcuse cu o seară în urmă, la bal. Voise ca ea să demonstreze că era pirat petrecând noaptea cu el. Acesta era motivul pentru care apăruse la uşa ei cu invitaţia aceasta? Avea să vină cu o nouă propunere? Poate chiar să o sărute din nou?

Inima începu să-i bată cu putere de emoţie. Abia dacă observă că o conduse spre canapea, o ajută să se aşeze şi îi puse paharul pe masa din faţa lor. Se înfioră. El remarcă.

— Frig?

Se fâstâcise atât de tare, că trebui să se gândească la întrebare. Se îndepărtaseră de foc, aşa că, da, îi era frig, dar totuşi nu-i era. Din pricina lui. Stăteau atât de aproape,

că picioarele li se atingeau, şi îi simţea căldura trupului. Zâmbi. Era mai mult decât suficient pentru a o încălzi.

— Nu, nu mi-e frig deloc, răspunse ea.

— Chiar?

Păru sincer surprins de răspunsul ei, ceea ce o făcu să înţeleagă că acum asocia fiorul acela la care asistase cu el însuşi. Şi, de vreme ce era prea târziu pentru a-şi corecta negaţia, roşi.

Căută ajutorul lui Margery din priviri, sau măcar să-i distragă atenţia, însă ora târzie sau băutura se dovediseră a fi prea mult pentru ea. Dormea dusă. Astfel că Gabrielle încercă să-şi alunge stânjeneala cu o gură de vin şi sfârşi prin a da peste cap întregul pahar. Ei bine, o ajută, fără îndoială. Nu se mai simţea timorată şi i se părea chiar o prostie că roşise.

Chicotul ei transmitea acelaşi mesaj… O, Doamne, tocmai chicotise. Nu chicotea niciodată. I se păru amuzant şi o făcu din nou.

— Nu eşti obişnuită cu vinul de porto? ghici el cu voce tare.

— Nu, îmi place mai curând romul.

— Nu bei deloc, nu-i aşa? o tachină el, zâmbindu-i cald.

— Nu. Adică da. Oftă, clătinând din cap. Nu încerca să mă încurci. Chiar sunt obişnuită cu băuturile spirtoase. Doar că în cantităţi moderate.

El îşi trecu un deget de-a lungul obrazului ei.

— Te-ai mai înmuiat, Gabby. Am observat imediat aseară. Dar astăzi, Dumnezeule, a fost frumos, nu-i aşa? Să îndrăznesc că te-ai gândit un pic la sugestia mea?

— La ce sugestie te referi?

Se aplecă spre ea, spunând cu voce blândă, aproape în şoaptă:

— Chiar trebuie să o repet?

Ca şi când ar fi putut uita remarca aceea care îi

bântuia gândurile din clipa în care o rostise. Dar era o tentaţie căreia trebuia să-i reziste. Avea să-şi dea numaidecât seama *de ce* trebuia să reziste. Vinul o zăpăcea… O, da, voia ca el să se gândească la căsătorie, nu doar să împartă aşternutul cu ea.

— Ştii că de fapt nu sunt…

Se întoarse cu faţa spre el să-i explice, dar nu era un moment potrivit pentru a face asta. Era încă prea aproape. Şi sfârşi prin a da senzaţia că-şi apropiase buzele de ale lui în mod deliberat, când lucrurile nu stăteau deloc aşa. Dar el se grăbi să profite de accident, apăsându-şi buzele ferm de ale ei. Iar ea se abandonă fără ezitare momentului.

Chiar crezuse că pasiunea care se aprinsese între ei mai devreme în acea zi era rezultatul împrejurărilor care îi făcuseră să ajungă acolo? Nu, într-adevăr. Înflăcărarea revenise acum – şi atât de iute! Ei erau de vină. Se întâmplă în momentul în care li se atinseră buzele.

Braţul lui îi înconjură gâtul, sprijinindu-i capul de umărul lui, în vreme ce buzele lui se mişcau posesiv deasupra alor ei. Ea ridică mâna, cuprinzându-i obrazul. Iar când limba lui i se strecură în gură, degetele ei urcară spre părul lui, apucând buclele moi ca şi când s-ar fi temut că avea să se oprească.

Se opri, într-adevăr, dar doar pentru a schimba direcţia, buzele lui alunecându-i pe obraz şi în jos, spre gât. Ea icni. Carnea îi fu traversată de fiori, în timp ce el sugea pielea sensibilă din locul acela. Simţi presiunea pe sâni în acelaşi timp şi îşi dădu seama că o atingea acolo…

Nu ar fi trebuit să o facă. Trebuia să-i spună. Se pregăti să o facă, dar nu apucă decât să deschidă gura înainte de a scăpa un nou icnet, când sfârcurile i se întăriră sub palmele lui. Simţea atât de multă dorinţă – dorinţa lui, a ei. Şi furnicăturile din sâni păreau să i se scurgă direct între picioare.

— Ştiam că eşti pirat, spuse el, exact înainte să-i vâre

limba în ureche, făcând-o să-i cuprindă gâtul cu braţele pentru a-l îmbrăţişa, pentru a-l încuraja. Dumnezeule, Gabby! De ce ai încercat să-ţi ascunzi firea dezlănţuită sub faţada aceea de doamnă? Îmi place la nebunie. Mă doreşti la fel de mult pe cât te doresc eu, nu-i aşa?

Era cât pe ce să geamă. Nu putea gândi. Senzaţiile care o traversau îi copleşeau toate simţurile. Îi văzu ochii negri scânteind de dorinţă, auzi sunetele joase de satisfacţie pe care le scotea din gât, îi inhală mirosul masculin îmbătător. Îl gusta cu fiecare sărut, şi felul în care o atingea o făcea să se simtă atât de bine, încât îşi dorea să nu se oprească niciodată. Când nu se mai putu abţine şi gemu de plăcere, gura lui reveni iute asupra gurii ei, oferindu-i cel mai adânc sărut de până atunci. O, Dumnezeule. Cum putea simţi atât de multe senzaţii deodată?

Toate bunele ei intenţii, toate speranţele ei se duseseră pe apa sâmbetei, atât era de hipnotizată de capacitatea de seducţie a lui Drew. Nu avea puterea de a-l opri, nu voia, nici măcar nu putea schiţa vreo urmă de protest.

Astfel că fu o binecuvântare deghizată să îl audă pe Boyd apostrofându-l:

— Uşurel, nu se cade. Sau ai intenţii onorabile, frate?

Drew se retrase uşor, cât să se desprindă de ea, dar apoi, ca şi când nu ar fi putut rezista, îi mai dădu un sărut, buzele lui zăbovind delicios asupra gurii ei înainte de a se întoarce pentru a se răsti la fratele său:

— Nu ar trebui să-ţi vezi naibii de treabă?

— Nu ar trebui să-ţi ţii mâinile acasă? ripostă Boyd pe acelaşi ton răstit. Şi *chiar* e treaba mea. Fata e aici să-şi găsească soţ. Sau ai devenit subit eligibil?

Stânjeneala lui Gabrielle că fusese surprinsă într-o îmbrăţişare atât de înflăcărată era copleşitoare. Şi o făcu să se dezmeticească. I-ar fi plăcut şi ei să audă răspunsul la

întrebarea lui Boyd, dar decise că era mai bine să nu. Un refuz categoric din partea lui Drew în clipa aceea ar putea-o forţa să-l taie de pe listă, pe când absenţa acestuia putea măcar să-i permită să-şi continue misiunea de a ajunge să-l cunoască mai bine.

Astfel că se ridică brusc înainte ca el să apuce să vorbească. Margery, confuză, făcuse deja acelaşi lucru, căci tonul ridicat al lui Boyd o trezise.

— Voi, tinerii, nu aveţi somn deloc? spuse femeia mai vârstnică pe un ton dezagreabil, apoi căscă sonor, venind spre Gabrielle.

— Da, eu şi Margery ar trebui să fim în pat deja, încuviinţă Gabrielle. Ar trebui să adorm imediat după paharul acela plăcut de vin. Noapte bună, domnilor.

Zăbovi în urma lui Margery, şi nu ajunsese la scări când îl auzi pe Boyd spunând acuzator:

— Ai îmbătat-o pentru a o seduce? E al naibii de josnic!

— Glumeşti, nu? E procedura standard pe care o foloseşti şi tu, aşa că nu mai fi un ipocrit nenorocit.

— Standard pentru femeile care au sărit pârleazul de câteva ori, nu pentru fecioare care îşi caută soţ.

— Figura ei drăgălaşă te-a făcut să uiţi atât de repede cine e? Fiica unui pirat e la fel de virgină pe cât suntem noi.

Capitolul 18

— Miss Brooks, pot să fiu sincer?

Gabrielle nu îi acordase prea multă atenţie lui Wilbur Carlisle, care o învârtea pe ringul de dans din sala de bal cea marea a lui Lady Dunstan. Era cel de-al treilea bal la care participa de când era în Londra, şi rochia sosise în ultima clipă.

Era de un liliachiu pal. Margery scosese de undeva un vechi colier de-al lui Gabrielle, pe care mama acesteia i 1 dăduse cu ani în urmă, sperând că avea să o înveselească. Era o pictură miniaturala a unei coaste englezeşti, în care se vedea un mic sat de pescari foarte asemănător cu cel din apropierea locului în care crescuse, astfel că mereu presupusese că, de fapt, era pictat chiar acel sat. Atârnată de un lanţ de perle, micuţa pictură ovală era încadrată de trandafiri care aveau aproape aceeaşi culoare ca rochia. Dacă ar fi fost într-o dispoziţie mai bună, ar fi fost încântată de cât de bine completa colierul rochia.

Aproape că implorase să nu iasă în seara aceea, la fel cum făcuse în ultimele două seri. Pretinsese că nu se simţea bine, îndeajuns încât să nu fie nevoită să iasă din camera ei. Era o minciună, dar Georgina nu o chestionă prea mult după ce Gabrielle sugeră că avea de-a face cu evenimentul lunar. Şi, în plus, chiar dacă nu îi era cu adevărat rău fizic, îi era rău sufleteşte.

Rămăsese în camera ei pentru a-l evita pe Drew. Faptul că aflase ce credea cu adevărat despre ea o rănise teribil. Putea încerca să-i schimbe impresia, dar avea sentimentul că nu avea să o creadă. Aversiunea pe care familia sa o avea faţă de piraţi era prea profundă. Şi nu putea face nimic în sensul acesta. Erau marinari care se ocupau de comerţul legal. Bineînţeles că îi urau pe cei care încercau să le fure, într-un fel, meseria.

Dar trebuia să o vadă în aceeaşi lumină şi să presupună ca era o femeie de moravuri uşoare din pricina tatălui ei? Şi totuşi, ce făcuse pentru a dovedi contrariul? Băuse cu el? Îl lăsase să o sărute şi să o mângâie? Se cutremură amintindu-şi de propria-i purtare uşuratică. În încercarea de a-l cunoaşte mai bine, îi întărise părerea proastă despre ea, aşa că da, ea era de vină.

Doamne, îşi dorea să nu fi fost atât de agitată încât să dea pe gât paharul acela de vin în seara petrecută cu el în

salon. I se urcase direct la cap. Nu ar fi trebuit să-i permită atâtea, şi nu ar fi făcut-o dacă ar fi avut capul limpede. Ei bine, îi plăcea să creadă că nu ar fi făcut-o, dar, o, Doamne, tot ce făcuse el, atingerea lui, sărutările fuseseră atât de plăcute, că ea nu îşi dorise să se mai termine. Dar nu însemnase nimic pentru el. Dacă învăţase ceva în seara aceea, acel lucru era că fusese o nesăbuită să ia în calcul fie şi pentru o clipă căsătoria cu un nemernic ca el.

Iar sentimentele ei se deterioraseră pe măsură ce treceau zilele, până când ajunseră atât de apăsătoare încât nu mai reuşea să şi le ascundă, astfel că preferase să se închidă în camera ei. Drew nu îi mai făcuse nicio propunere, nici măcar în glumă. De fapt, părea că, după ce îşi reamintise din ce familie provenea, regreta întru totul că îi propusese vreodată ceva. Continuă să le însoţească pe ea şi pe sora lui la petrecerile care se iveau, dar se retrăgea de îndată ce ajungeau la destinaţie.

Ba chiar îl văzu curtând alte câteva tinere, nu doar o dată, ci de două ori, la două petreceri la care participaseră. Nici măcar nu încerca să fie subtil. Era ca şi când ar fi vrut ca ea să observe!

Sora lui remarcă şi ea. Din nefericire, Georgina observă, de asemenea, efectul pe care îl avea asupra lui Gabrielle şi o luă deoparte pentru a-i spune:

— Am fost necugetată că nu te-am avertizat mai din timp în legătură cu Drew. Uit uneori cât de chipeş e şi cât de uşor frânge inimi fără ca măcar să încerce.

— E în regulă. Nu a frânt-o pe a mea, răspunse Gabrielle, forţându-se să zâmbească.

— Bun, atunci avertismentul meu nu vine prea târziu. Sunt sigură că te place, doar că nu vreau să rămâi cu impresia greşită şi să crezi că s-ar putea ajunge la ceva. Nu se va întâmpla. Deşi familiei noastre i-ar plăcea să fie martoră la aşa ceva, ne-a spus limpede că nu are nicio intenţie să se aşeze la casa lui vreodată.

Georgina avea cele mai bune intenţii, dar nu îi spunea lui Gabrielle nimic nou. Planul fusese să schimbe hotărârea lui Drew de a rămâne holtei, dar nu părea să aibă sorţi de izbândă. Îşi făcuse o impresie greşită despre ea, într-un fel sau altul, iar în trăsură, la dus sau la întors, nu rămăseseră niciodată doar ei doi, pentru a discuta despre falsele lui presupuneri.

Dar se săturase să se ascundă şi să deplângă faptul că nu îl putea avea pe singurul bărbat de care era atrasă în mod evident. Asta era. Venise la Londra să-şi găsească un soţ şi exact asta avea de gând să facă, iar Drew Anderson putea să se ducă naibii din partea ei!

La balul din această seară, ea şi Georgina nu erau însoţite de Drew, ci de Boyd, care părea să-şi fi pierdut interesul faţă de ea. Pentru că o văzuse sărutându-se cu fratele lui? Nu conta. Nu fusese pe lista ei oricum.

Era bucuroasă că decisese în ultimul minut să participe la bal. Acum, că îl tăiase pe Drew de pe listă, avea ocazia să afle mai mult despre Wilbur Carlisle. Aşa că era cazul să îl *asculte,* presupunea.

El nu aşteptase ca ea să-i aprobe sinceritatea, ci îi spunea:

— Voiam să te asigur de intenţiile mele. Nu vreau să crezi că, la fel ca unii dintre ceilalţi tineri, sunt în Londra doar pentru a mă bucura de sezon. Dimpotrivă – şi sper să rămână doar între noi – am fost trimis aici acum trei ani pentru a-mi găsi o mireasa.

— Să presupun că nu ai avut noroc până acum? îl întrebă ea politicos.

— Într-adevăr, nu. Nu că nu aş fi luat lucrurile în serios. Dar, dintr-un motiv sau altul, ei bine, fie ajung prea târziu, fie nu sunt suficient de interesant pentru a părea convingător.

„Trei ani?” se gândi ea. „Ce deprimant. Sau poate nu voia cu adevărat să se căsătorească.”

Se decise să fie la fel de sinceră ca el.

— Chiar îţi doreşti o mireasă, Wilbur?

El oftă.

— Da. Dar presiunea a fost enormă, şi e şi mai rea acum. Vezi tu, tatăl meu m-a informat că, dacă nu vin acasă cu o mireasă anul *ăsta,* mai bine nu mai vin deloc.

— Dumnezeule mare, chiar aşa?

— Nu stă prea bine cu sănătatea, explică el. Vrea să mă vadă la casa mea înainte de… ei bine, îi înţeleg poziţia. Sunt singurul lui fiu, la urma urmelor.

Începu să se simtă stânjenită de direcţia în care ducea sinceritatea lui Wilbur. Nu era pregătită să ia o decizie încă, chiar dacă sezonul se apropia de final. Dacă o cerea în căsătorie înainte să fie pregătită, nu ştia ce răspuns avea să-i dea.

— Wilbur, de ce îmi spui toate astea?

— Vreau doar să mă ai în vedere şi să te asigur că intenţiile mele sunt foarte onorabile. Mărturisesc că eram foarte disperat înainte de sosirea ta. Se apropia finalul sezonului, şi singurele mele posibile candidate nu erau, ei bine, pe gustul meu. Apoi ai apărut tu, ca o pală de aer proaspăt. Să îndrăznesc să spun că m-am îndrăgostit subit?

Era momentul ca tot acest discurs al său să capete o tentă romantică. Nu, stai puţin, de ce căuta ea nod în papură? Era un tânăr necăsătorit foarte eligibil şi singurul pe care nu îl înlăturase de pe listă cu uşurinţă. Ceilalţi pe care îi întâlnise erau fie prea cuviincioşi, fie prea snobi, fie prea filfizoni pentru gustul ei. Iar Wilbur părea un bărbat cumsecade.

Era totodată foarte spiritual când nu-şi făcea griji din pricina mărturisirilor, ca în seara aceasta, sau din pricina gazdei ei. Înainte să se pomenească numele lui Malory, când se întâlniseră prima dată, fusese relaxat şi foarte fermecător, ba chiar romantic. Ar trebui să fie încântată că era încă disponibil, oricare ar fi fost motivul, şi să se

considere pur şi simplu norocoasă. Era o partidă bună, la urma urmelor, şi foarte chipeş, chiar dacă era destul de palid. Ei bine, avea o piele aproape bizar de albă.

Oftă în sinea ei. Nu era prima dată când se gândea la asta de când sosise la Londra. Pe lângă toate lucrurile care îi displăceau la bărbaţii pe care îi întâlnise, prea mulţi dintre ei aveau un ten palid – şi asta la finalul verii! Dar nu era vina lor că i se păreau ciudaţi şi, după cum remarcase Margery, câteva ieşiri prin soare puteau corecta asta cu uşurinţă. Era pur şi simplu prea obişnuită cu bărbaţi cu un ten bronzat de la atâta timp petrecut în aer liber, însă nu tuturor le plăcea în aer liber pe cât îi plăcea ei. Şi nimeni nu putea fi la fel de impecabil bronzat ca un căpitan de navă…

Privirea i se îndreptă spre Drew în momentul în care acesta pătrunse în încăpere. Dumnezeule, chiar şi după ce îl şterse de pe listă, unde nu trebuia să-l fi pus din capul locului, tot era fermecată de prezenţa lui. Iar stomacul începea deja să i se frământe. Ce naiba avea de îi provoca senzaţia aceasta? Voia cu adevărat să renunţe la el doar din pricina presupunerilor pe care le făcuse, când o scurtă discuţie între ei ar limpezi lucrurile, dovedind că se înşelase în privinţa ei?

Cum ar fi putut demonta concluziile la care ajunsese el? Tatăl ei era pirat. Iar traiul cu piraţii o învăţase chestiuni despre care o tânără de condiţie bună nu ar şti niciodată până după căsătorie. Prin urmare, singurul lucru cu privire la care se înşela Drew era virginitatea ei. O greşeală logică.

O, Doamne, se autoconvingea să îl repună pe listă. Îndrăznea? Ar fi preferat să nu o dezamăgească din nou. Duruse. Dar dacă nu îi rănea iar sentimentele? Dacă îşi cerea scuze şi recunoştea cât de prosteşte se purtase presupunând ce era mai rău în ceea ce o privea?

Dansul se încheie, iar Wilbur o conduse spre Georgina.

— Se pare că nu-mi este niciodată îngăduit să petrec

suficient timp cu tine, spuse el, cu un licăr fermecător în ochi. Sper că mă vei însoţi la o plimbare în grădină mai târziu, ca să ne putem continua conversaţia.

Distrasă, cu ochii la Drew, Gabrielle nu făcu decât să încuviinţeze din cap. După ce o zări pe sora lui în mulţime, Drew se îndreptă spre ea. Gabrielle nu crezu că o văzuse, dar privirile lor se întâlniră, şi el se izbi de câţiva oameni care îi stăteau în cale.

Se încruntă văzând asta. Stângaci? Un căpitan de mare? Poate că era stângaci când cobora întâia oară de pe navă după o călătorie îndelungată, dar marinarii aveau de obicei un bun simţ al echilibrului. Erau nevoiţi, căci trebuiau să se descurce pe punţile mereu mişcătoare.

Când se apropie de Georgina, observă că binefăcătoarea ei vorbea cu Lady Dunstan, gazda lor, care, după cum îi reamintise Georgina înainte de sosire, era una dintre cele mai mari bârfitoare ale nobilimii. Prezenţa acesteia reuşi să-i distragă gândurile de la Drew. Trebuia să fie foarte atentă la fiecare cuvânt pe care îl scotea pentru a se asigura că nu spunea nimic nelalocul lui. După spusele Georginei, o femeie ca Lady Dunstan putea hotărî sau distruge soarta unei debutante, fără ca măcar să îşi dea silinţa.

— Ah, iat-o, spuse Lady Dunstan cu un zâmbet pentru Gabrielle şi încruntându-se iute la însoţitorul ei. Iar tu, băiete dragă, chiar trebuie să încetezi să o mai monopolizezi pe Miss Brooks – sau ai veşti despre o căsătorie iminentă care îl va mulţumi, în sfârşit, pe tatăl tău?

Gabrielle tresări pentru el. Prin urmare, mărturisirea lui sinceră nu era câtuşi de puţin un secret. Se pare că era un fapt cunoscut de toată lumea. În ciuda acestui lucru, era clar că gazda lor îl punea la zid. Gabrielle nu mai auzise nicicând un astfel de atac făţiş. Indiferent ce răspundea Wilbur, avea să-i ofere femeii o nadă suculentă, pe care s-o

rumege şi despre care să bârfească.

Dar o nouă voce interveni, uşor nedesluşită, vădit meschină:

— Nu aş conta pe asta, doamnă, decât dacă nu cumva pe tatăl său nu îl deranjează să aibă piraţi în familie.

Lady Dunstan scoase un icnet la auzul acelor cuvinte. Wilbur păli. Georgina rămase fără cuvinte pentru un moment. După ce îl mustrase pe fratele ei nu o dată pentru că folosise acel cuvânt în public în legătură cu Gabrielle, îl privea nevenindu-i să creadă că tocmai o făcuse din nou.

Gabrielle era pur şi simplu furioasă, iar căutătura cruntă pe care i-o aruncă lui Drew nu lăsa nicio îndoială în această privinţă. Era beat, dar chiar şi beat era al naibii de chipeş. Dar ceea ce o şocă şi mai mult decât replica lui era scânteia strălucitoare din ochii lui întunecaţi ca noaptea, când o privi ţintă.

Capitolul 19

Gabrielle dădu fuga jos după ce i se spusese numele vizitatorului care o aştepta în salon. Nu ar fi coborât pentru nimeni altcineva. Era în continuare oarecum şocată după seara precedentă. Nu putea să creadă că Drew îi făcuse aşa ceva, încercând în mod deliberat să-i distrugă şansele de a încheia o căsătorie reuşită.

Din fericire, nu reuşise. Ba chiar insistase că nu vorbise serios când Georgina, la fel de şocată ca Gabrielle, începuse să-l mustre. Desigur, ce altceva ar fi putut spune la momentul respectiv?

Însă Gabrielle nu se lăsă amăgită de inocenţa lui. Nu se îndoia că remarca era o încercare deliberată de a-i sabota misiunea de a-şi găsi un soţ. Dar era beat. Faptul că starea lui de ebrietate era atât de evidentă fu probabil

singurul motiv pentru care Lady Dunstan luase vorbele lui ca pe o glumă şi nu făcuse decât să-i sugereze să plece – iar el îi urmase sfatul.

Wilbur plecase şi el. Profitase de momentul de neatenţie pentru a dispărea, astfel încât să nu fie nevoit să răspundă la întrebarea indiscretă a lui Lady Dunstan. Sau cel puţin aşa presupuse Gabrielle mai târziu. Îşi dorise şi ea să plece în acel moment.

— Nu te lăsa mâhnită de asta, spusese Georgina, bătând-o pe mână. Fratele meu poate fi foarte neglijent în comentarii când se îmbată, şi de obicei se întâmplă asta în ultimele nopţi petrecute în port. Dar Lady Dunstan ştie cine este soţul meu. Din acest motiv, nu va risca să enerveze pe cineva din familia Malory repetând ceea ce nu a fost altceva decât o glumă nesărată. Ştie foarte bine că, până să ajungă la toată lumea, comentariul nu va mai fi considerat o glumă. Aşa că nu va mai spune nimic.

Gabrielle nu mai auzise nimic altceva după „ultimele nopţi petrecute în port”. Drew pleca. Şi nici măcar nu ar fi ştiut-o dacă sora lui nu ar fi pomenit despre asta. Era sigură că nu i-ar fi spus. De ce ar trebui să o facă? Nu însemna nimic pentru el.

Şi, cu toate acestea, se simţise dărâmată. Întâi încercase să-i distrugă potenţiala căsătorie, după care intenţiona să plece înainte ca scandalul să izbucnească. Ar trebui să fie furioasă pe el. Îşi dorea *să fie* furioasă. Ar fi fost mult mai bine decât să se simtă rănită şi dezamăgită.

— Aici erai, draga mea.

Gabrielle se întoarse şi îl văzu pe James Malory ieşind din birou. Prezenţa lui nu o mai făcea să devină încordată. După seara de la teatru când schimbase replici usturătoare cu fraţii Georginei şi văzuse cum aceştia îl puteau provoca fără consecinţe grave, teama de el îi dispăruse în mare măsură. Şi era pentru prima oară când nu îşi ascundea trăirile. Ba chiar părea îngrijorat.

— Cum te simţi în dimineaţa aceasta? întrebă James, punându-i un braţ părinteşte pe după umeri.

Crezu că se referea la cele două zile în care stătuse ascunsă în camera ei, pretinzând că era bolnavă, aşa că spuse:

— Sunt bine acum.

— Nu simţi nevoia de a împuşca pe cineva?

Ea râse auzindu-i vorbele şi înţelegând ce insinua.

— Ai auzit ce s-a întâmplat aseară, să înţeleg?

— Într-adevăr. Nu mă aşteptam la altceva din partea unuia dintre acei barbari cu care sunt obligat să pretind că sunt rudă, dar George este foarte iritată. Chiar se aşteaptă ca fraţii ei să se poarte ca nişte gentilomi. Dar mă voi asigura că nu există repercusiuni din pricina nesăbuinţei lui Drew, poţi fi sigură. Voi lua taurul de coarne, cum ar veni, şi vă voi însoţi pe tine şi pe George pentru restul sezonului.

Fu surprinsă şi înduioşată că el se arăta dispus să facă asta. Ştia cât de mult ura ieşirile în societate.

— Nu e nevoie.

— Vreau să o fac. Gândeşte-te în felul următor, dacă vrei. Dacă nu ar fi fost tatăl tău, nu aş fi aici, copiii mei nu ar fi aici, iar George nu ar fi cea mai fericită femeie în viaţă.

O spuse cu un zâmbet larg atât de cald, că ea nu se putu abţine să nu-i răspundă la fel. O făcu să-şi dea seama că datoria pe care o avea faţa de tatăl ei era mai importantă pentru el decât ghicise.

— Ei bine, dacă pui problema astfel…

— Exact. Acum, dă-i drumul. Cred că l-am auzit pe unul dintre pretendenţii tăi venind în vizită.

Ea ar fi replicat că vizitatorul nu era un pretendent, dar James se întorsese deja să meargă la etaj, şi ea îl făcuse pe tânăr să aştepte suficient de mult. James reuşise să o înveselească, dar vizitatorul avea să-i abată complet gândurile de la seara trecută, era sigură.

— Avery! Ce plăcere să te revăd!

Întinse mâna, apropiindu-se de el. El nu văzu, căci nu-şi putea desprinde ochii de la chipul ei. Dumnezeule, de-abia te recunosc, Miss Brooks. Ştiam că păreai promiţătoare, dar mi-ai întrecut cu mult aşteptările.

Roşi auzind complimentul; de fapt, expresia lui era cea care o făcea să se simtă stânjenită. Chiar părea neîncrezător şi încântat.

— Şi tu arăţi bine, Avery. Dar cum ai ştiut să mă găseşti aici?

Acum roşea el – vizibil.

— Mi-e teamă că îţi aduc veşti proaste.

Se gândi imediat la tatăl ei, dar nu putea fi vorba despre el. Fusese hotărâtă să afle ce se întâmplase cu Avery după ce plecase de pe insula piraţilor. Tatăl ei o asigurase că fusese răscumpărat şi că se întorsese în Anglia pentru a găsi o ocupaţie mai puţin „incitantă”. Astfel că Avery nu avea cum să ştie nimic despre Nathan. Şi nud răspunsese la întrebare. Cum o găsise şi de unde ştia că era în Londra, când nu se învârteau în aceleaşi cercuri?

Era posibil să o fi văzut prin oraş, presupuse ea. Se plimbase în parc de două ori, fusese la un concert în timpul zilei, ba chiar ieşise la cumpărături pe Bond Street de câteva ori cu Margery. De asemenea, fusese în partea mai puţin avută a oraşului cu o săptămână în urmă, când dorise să-l avertizeze pe Richard de ameninţarea lui Malory. Prin urmare, era posibil ca Avery să o fi observat şi să o fi urmat pur şi simplu până aici.

— Care este vestea proastă?

— Numele tău e pe buzele tuturor în dimineaţa aceasta. Aşa am aflat că eşti în oraş şi din ce motiv – şi chiar şi la cine locuieşti. Se pare că jumătate din oraş este îngrozită că un pirat încearcă să se infiltreze în nobilime prin căsătorie, în vreme ce cealaltă jumătate găseşte ideea hilară, considerând că este o glumă bună la adresa aristocraţiei. O, Doamne, deci nu ştiai?

Era atât de şocată, că probabil se făcuse albă la faţă, dându-i de înţeles că nu ştia.

— Lady Dunstan, spuse ea fără nicio inflexiune. Am fost asigurată că nu va vorbi despre ce a auzit aseară, dar se pare că a considerat că e o bârfă îndeajuns de suculentă încât să rişte să-şi atragă chiar şi mânia lui James Malory.

— Nu am cunoştinţă de asta, spuse Avery. Nu am auzit de această doamnă. Wilbur Carlisle este cel care le spune tuturor celor care vor să asculte că nu eşti cine pretinzi că eşti.

Ea mai că izbucni în râs. Ar fi sunat isteric, aşa că se stăpâni. Wilbur? Wilbur cel modest, drăguţ, disperat să-şi găsească soţie? De ce i-ar face asta? De ce nu ar cere o dovadă înainte de a o face subiect de scandal? Pentru că se simţea amăgit?

Nu e ca şi cum nu i-ar fi spus despre tatăl ei dacă relaţia lor ar fi devenit mai serioasă. Ei bine, poate că nu i-ar fi mărturisit că tatăl ei hălăduia pe mare ca pirat, dar l-ar fi avertizat că se ocupa de comerţ. Numeroase familii aristocrate l-ar considera oaia neagră a familiei, dar nu era ca şi cum mulţi dintre ei nu ar fi avut propriile lor oi negre. Iar reputaţia socială a mamei ei era impecabilă.

Fusese atât de cufundată în gânduri, că nu auzise bătaia la uşa de la intrare, dar încăierarea de pe hol era cât se poate de sonoră pentru a-i atrage atenţia. Privi iute spre Avery şi spuse:

— Scuză-mă un moment.

— Desigur.

Dar nu ajunse bine în hol, că icni uimită, privind la Ohr, care se luase la trântă cu majordomul familiei Malory. Nu exista o luptă în adevăratul sens al cuvântului, desigur. Ohr nu făcea cine ştie ce efort. Era un bărbat puternic, în floarea vârstei, în vreme ce Artie era un bătrân lup de mare înţepenit, cu un trup firav.

Înăbuşindu-şi râsul, îi spuse prudentă lui Ohr:

— Nu e tocmai o intrare cuviincioasă.

— Este, când ţi se trânteşte uşa în faţă, contracară Ohr, ridicându-şi privirea spre ea.

Ohr stătea întins pe podea, strângând cu braţul capul majordomului, care zăcea şi el pe jos, cu mâna încleştată pe coada lungă a lui Ohr. Bărbaţii erau îmbrăcaţi la fel, cu cizme roase, pantaloni tăiaţi şi cămăşi largi. Nu se obişnuise niciodată cu faptul că familia Malory avea un majordom care arăta şi vorbea ca şi când ar fi coborât de pe o corabie de piraţi.

Cei doi bărbaţi încetaseră lupta de îndată ce îi auziseră glasul. Acum Artie îi spune lui Ohr:

— Crezi că nu l-am auzit pe căpitan spunând că nu eşti bine-venit aici? Îmi cunosc îndatoririle, pacoste nenorocită, şi asta înseamnă să te ţin departe de locul ăsta.

Ohr scoase un sunet dispreţuitor.

— Aş fi fost fericit să rămân în faţa uşii şi să aştept, ticălos bătrân, dacă ai fi fost de acord să o anunţi pe Gabby că trebuie să vorbesc cu ea, în loc să-mi spui să dispar.

— Era ocupată! Ţi-am spus şi asta!

Gabrielle ţâţâi din buze.

— Lasă-l în pace, Ohr. Ce s-a întâmplat de e aşa urgent?

Ohr se ridică şi se îndepărta de Artie, în caz că majordomul se gândea să-i mai dea vreo câţiva pumni. Privind din nou spre Gabrielle, spuse:

— Trebuie să vorbim între patru ochi.

Părea mult prea serios. Nu aşteptă alte întrebări din partea ei. O luă de braţ şi se îndreptă spre uşa de la intrare, dar Artie sări în faţa lor să le blocheze calea.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap, amice, îl avertiză majordomul. Nu o duci nicăieri, altfel îl chem pe căpitan şi îţi vei dori să fii mort.

Ohr mormăi:

— M-am săturat de tine…

Dar Gabrielle îl întrerupse cu o atingere blândă pe braţ şi îi spuse lui Artie:

— E în regulă. Este un foarte bun prieten de-al meu şi unul dintre cei mai de încredere oameni ai tatălui meu. Voi fi în siguranţă cu el.

Ohr nu aşteptă permisiunea majordomului. O conduse pe uşă afară, apoi în trăsura care îl aştepta. Ea nu se aşteptase să meargă mai departe de capătul străzii, dar nu încercă să-l oprească.

— Ai auzit de scandalul de ieri? ghici ea.

— Ce scandal? întrebă el.

— Nu contează, putem discuta mai târziu.

— Bun, căci trebuie să luăm nişte decizii. Pierre l-a luat prizonier pe tatăl tău, iar tu eşti preţul pe care îl cere ca răscumpărare.

Capitolul 20

Cât timp merseră cu trăsură, Gabrielle se simţi amorţită de groază. Fuseseră cam prea multe şocuri în ultimele două zile.

Ohr o duse la camera pe care el şi Richard o închiriaseră lângă chei. Bixley, un irlandez cu păr morcoviu şi cel mai bun prieten al lui Ohr, era acolo, aşteptând împreună cu Richard. Nu se aşteptase la asta, deşi ar fi trebuit. Cineva trebuia să le fi adus vestea despre tatăl ei.

Bixley era pasionat de căutarea comorilor şi credea serios în cufărul cu aur de la capătul curcubeului. Şi, dat fiind că şi Nathan avea aceeaşi pasiune, Bixley simţea că găsise casa perfectă pe *Crusty Jewel.*

Richard o îmbrăţişă. I se părea mult mai normal, îmbrăcat din nou cu veşmintele lui de pirat, cu cămaşa albă şi largă abia încheiată, lăsându-i pieptul la iveală.

O privi cu atenţie şi îl întrebă pe Ohr:

— De ce arată de parcă ar fi în doliu deja? Ce dracu' i-ai spus?

Ohr luă celălalt scaun de la masa la care stătea Bixley sorbind dintr-o halbă de bere.

— Doar ce cere Pierre, răspunse el.

— *Cherie,* nu e atât de rău pe cât sună, o asigură Richard. Bănuim că Pierre te vrea pe tine şi că foloseşte hărţile drept scuză.

— Hărţi? întrebă Gabrielle. Despre ce vorbiţi?

Richard privi spre Ohr cu o căutătură încruntată.

— Aşadar, chiar nu i-ai spus nimic? Despre ce aţi discutat pe drum, despre nenorocita de vreme?

În stilul lui obişnuit, imperturbabil, Ohr ignoră asprimea din tonul lui Richard şi spuse calm:

— M-am gândit că ar trebui să audă direct de la Bixley. În plus, sper ca prietenul meu să-şi aducă aminte ceva pertinent de care ar fi putut uita la prima relatare.

— Nu am uitat nimic, mormăi Bixley. A fost lungă călătoria până aici. Am avut timp să-mi întipăresc totul în memorie.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat, Bixley? spuse Gabrielle.

— A fost Latice, ticălosul ăla.

Gabrielle se încruntă.

— Secundul tatălui meu?

— Da, răspunse Bixley. Ne-a dus fix în fortul căpitanului Pierre în timp ce tatăl tău dormea liniştit în cabina lui. Nici măcar nu am avut şansa să opunem rezistenţă. Ne-am trezit mai toţi în lanţuri în noaptea aceea.

— Pierre are fortul lui? întrebă ea.

— S-a răzvrătit, Gabby, îi explică Ohr. A găsit un vechi fort abandonat, şi se pare că l-a aranjat de ani de zile. De îndată ce l-a terminat, s-a desprins de alianţă.

— Şi acolo îl ţine prizonier pe tata?

— Da.

— Ştii unde este?

— Nu ştiu, răspunse Ohr. Dar ştie Bixley.

— S-au asigurat că voi putea să-l găsesc din nou, dat fiind că trebuie să te duc acolo, spuse Bixley. E la o zi sau două la est de St. Kitts, în funcţie de direcţia în care bate vântul.

— Latice credea că navighează într-un port sigur? Nu auzise că Pierre s-a răzvrătit?

Bixley pufni.

— Ştia. Ne-a trădat, fetiţo. Cine ar fi crezut că are curajul să ia o asemenea decizie, hmm?

Nu-i venea să creadă. Latice era, sau fusese, secundul tatălui ei. Era un bărbat hotărât, dar numai în chestiuni de navigaţie. Pe punte, nu ezita niciodată să dea un ordin. Dar, când era vorba despre orice altceva, dura o eternitate să se hotărască, şi chiar şi atunci putea fi convins să se răzgândească cu mare uşurinţă.

— De ce să fi făcut asta? întrebă ea. De teamă?

— Din lăcomie. Piratul irlandez scuipă ultimul cuvânt. Pierre i-a promis că va primi *Crusty Jewel.* Dar s-a fript. Pierre nu-şi ţine promisiunile. Nu avea să renunţe aşa uşor la o corabie de mâna întâi, ca a tatălui tău.

— Şi care sunt, mai exact, condiţiile lui Pierre?

— A spus că vrea hărţile tatălui tău. Nathan a fost furios, după cum îţi poţi închipui. I-a spus ce poate face cu ele – ei bine, cum ziceam, era furios. Nu avea de gând să renunţe la colecţia la care a lucrat toată viaţa lui. Dar refuzul lui nu avea să ne ajute să scăpăm, aşa că, după ce el a fost luat, m-am oferit să-i aduc hărţile lui Pierre. Ştiu unde sunt ascunse. A refuzat, zicând că tu trebuie să i le aduci.

— Am câteva dintre hărţile lui, îi reaminti ea. Nathan i le dăduse cu multă vreme în urmă, dar erau în mare măsură hărţi inutile, despre care descoperise că nu duceau la nimic.

— Da, dar nu mulţi ştiu asta, şi eu sigur nu i-am spus, nici tatăl tău. E posibil să o fi făcut Latice, dar nu cred că ştia. Nu, era limpede, cel puţin pentru mine: căpitanul Pierre nu vrea cu adevărat hărţile, te vrea pe tine.

De data aceasta, ea reacţionă la afirmaţia lui, pricepând cu adevărat. Repulsia ei era atât de profundă, că se cutremură. Căpitanul Pierre, bărbatul rău şi înspăimântător pe care sperase să nu-l mai vadă niciodată. Dar Bixley se înşela probabil! Hărţile lui Nathan erau valoroase, la urma urmelor. Iar Pierre avea deja o femeie, nu-i aşa?

— Dar Roşcata? Nu mai e cu Pierre? îl întrebă ea pe Bixley.

— O, este. Era şi ea acolo când şi-a pus el condiţiile. S-a înfuriat, da. Ba chiar a aruncat un pumnal spre el. Al naibii să fiu dacă nu l-a scos din sân. Al dracului loc să ascunzi un…

Ohr tuşi să-l avertizeze pe Bixley că sărea calul. Irlandezul nu făcu decât să zâmbească neabătut.

— Înţeleg că nu l-a ucis, altfel nu ai fi aici, nu? ghici ea.

— Nu, a ratat. Iar Pierre nu a făcut decât să râdă, nenorocitul.

— Mi se pare totuşi… uimitor, spuse ea. Erau… parteneri de afaceri.

— Nu au fost niciodată nici măcar atât, *cherie,* se grăbi Richard să o corecteze. Nathan, asemenea altor căpitani, îl tolera doar pe Pierre. Au fost bucuroşi când s-a desprins de alianţă. Cu toţii am fost.

— Dar îl tratează bine pe tata, nu-i aşa? De dragul parteneriatului lor din trecut?

Fu imediat evident că Bixley nu voia să răspundă la acea întrebare. Rămase câteva momente golindu-şi halba, ba chiar îi aruncă lui Ohr o privire prin care-l îndemna să schimbe subiectul.

— Spune-mi, rosti ea poruncitor.

Bixley oftă.

— Fortul acela pe care l-a reamenajat are o temniţă, fetiţo. Oamenii noştri şi tatăl tău sunt toţi în ea. Am petrecut şi eu câteva zile acolo. Văzând-o că păleşte, încercă să o liniştească. Nu era atât de rău. Am dormit în locuri mult mai rele.

Când se gândi că tatăl ei era ţinut prizonier în locul acela de săptămâni întregi deja şi că aveau să mai treacă alte câteva săptămâni până să-l poată scoate de acolo, Gabrielle păli şi mai tare.

— Ce plan ai? îl întrebă ea pe Ohr.

— Nu te dăm pe mâinile lui, o asigură el. Dar probabil nu vom fi în stare nici măcar să ne apropiem de fortul lui Pierre decât dacă te vede cu noi.

— Este îngrădit peste tot, cu pereţi înalţi care sunt păziţi, explică Bixley.

— Nu ma interesează ce este necesar pentru asta, dar vreau ca tata să iasă de acolo, răspunse Gabrielle înfierbântată. Plecăm imediat.

— Putem plăti drumul înapoi spre St. Kitts, dar asta nu ne va duce la fortăreaţa lui Pierre, adăugă Richard. Este pe o insulă nelocuită, departe de principalele căi maritime. Avem nevoie de propria corabie şi de propriul nostru echipaj. Indiferent ce plan am face, fără o corabie personală mişcările ne vor fi limitate.

— Atunci hai să ne luăm o corabie a noastră, spuse ea cu hotărâre.

— O vom face, o asigură Ohr. Că o cumpărăm, o împrumutăm sau o furăm, vom găsi una în St. Kitts.

— Dar nu spunea Bixley că insula lui Pierre este la est de St. Kitts? îi reaminti ea. Nu am ajunge cu o zi sau două mai repede dacă ne-am îndrepta direct într-acolo, în loc să trecem pe lângă ea şi apoi să ne întoarcem, după ce găsim o corabie?

— Are dreptate, spuse Richard. O navă de pasageri ar opri şi în alte porturi pe drum, făcându-ne să întârziem şi mai mult.

Ohr încuviinţă din cap

— Presupun că am avea o şansă mai bună să ne găsim o corabie aici, în Londra. Portul din St. Kitts este mic prin comparaţie. Dar nu am auzit să fie niciuna de vânzare şi am fost până pe chei.

Gabrielle ezită un moment. Apoi buzele i se arcuiră într-un zâmbet ştrengăresc.

— Ştiu eu una. Nu e de vânzare, dar pleacă de dimineaţă.

Capitolul 21

„Na, cică rolul de pirat e destul de dezgustător”, se gândi Gabrielle după ce le explică ideea ei oamenilor tatălui ei. Cu trei ani în urmă, ideea de a fura ceva, cu atât mai puţin o corabie, nu i-ar fi trecut nicicum prin cap. Dar îi trecu acum, căci era îngrijorată din pricina tatălui ei şi furioasă pe Drew Anderson. Încă nu-i venea să creadă că îi distrusese cu atâta nesăbuinţă reputaţia şi şansele de a aranja o căsătorie reuşită! Ei bine, nu avea de gând doar să-i fure corabia, dovedindu-se un pirat, aşa cum el o şi considera. Avea să-l facă să ajungă să fie la cheremul ei.

Îl avea în palmă. Era foarte simplu. Şi nu va avea şansa să se răzbune altfel, nu dacă el pleca. Să o târască într-un scandal, apoi să plece fără nicio grijă? Nu, acum nu avea să poată face asta.

Era un plan nemaipomenit. Le rezolva actuala dilemă privind salvarea tatălui ei şi în acelaşi timp îi permitea să-şi ia revanşa faţă de bărbatul care o distrusese. Dar apoi înţelese că ei patru nu aveau cum să manevreze singuri o corabie.

— Vom avea nevoie de mai mulţi oameni, sublinie ea.

— Mă ocup eu de asta, răspunse Ohr.

— Unde vei găsi oameni dispuşi să fure o corabie într-un timp atât de scurt?

El râse.

— Oraşul ăsta mai are o faţă pe care o tânără de condiţia ta nu o cunoaşte. Las-o în seama mea, voi găsi oamenii de care avem nevoie.

Doar Richard ghici că s-ar putea ca ea să aibă îndoieli.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? întrebă el.

— Da, răspunse ea, zâmbindu-i. Nu ai în fiecare zi ocazia să devii pirat.

El râse. Bineînţeles că lui i se părea amuzant – el era deja pirat. Dar încă nu-i înlăturase toate rezervele.

— Nu trebuie să vii şi tu, ştii, îi spuse el. Am putea găsi pe cineva care seamănă cu tine. Atâta timp cât Pierre crede că eşti tu…

— Nu, îl întrerupse ea. Dacă dintr-un motiv sau altul vrea să vorbească cu mine, înainte de a îngădui ca nava voastră să se apropie de fort, va trebui să fiu acolo. Nu vreau să risc nimic când e viaţa tatălui meu în joc. Prezenţa mea ne va oferi mai multe opţiuni pentru a pune la cale un plan de a-l salva pe tata.

— Şi pe căpitanul nostru, spuse Richard, iar expresia lui deveni serioasă. Ţi-ai dovedit negreşit loialitatea faţă de el ordonându-ne să furăm corabia acestui american.

— Nu v-am ordonat, îl corectă Gabrielle. Nu am făcut decât să vă sugerez.

El zâmbi larg pentru a arăta că o tachinase.

— Ştiu, şi e o soluţie perfectă. Ba chiar îi putem înapoia omului nava după ce terminăm cu ea. De fapt, aş prefera să nu îl punem pe Malory pe urmele noastre dacă află că am furat corabia cumnatului său. Eşti sigură că nu vrei mai degrabă să-i ceri direct ajutorul?

Ezită înainte de a răspunde. Soţii Malory fuseseră

foarte amabili şi generoşi cu ea. În ceea ce o privea, James îşi plătise datoria faţă de tatăl ei. Nu era vina lui că nu reuşise în misiunea ei de a-şi găsi soţ. Era vina lui Drew.

— Nu, James Malory a făcut deja destul pentru mine. Nu am de gând să-i mai solicit ajutorul.

— Mă refeream la Anderson.

Ea pufni.

— Nicio şansă. Ar refuza oricum. Nu mă place deloc, iar eu îl dispreţuiesc.

O spusese prea repede, făcându-l pe Richard să ridice dintr-o sprânceană.

— Cum s-a ajuns la asta?

— Aversiunea lui faţă de piraţi, presupun. Mai exact, s-a asigurat că află toată lumea că Nathan e pirat.

Richard trase iute aer în piept. Gabrielle era mai sigură decât fusese vreodată de originea lui engleză, fie că el voia să o recunoască, fie că nu, căci părea să înţeleagă exact ce însemna asta. Ohr ceru lămuriri:

— E vorba de scandalul despre care ai pomenit? Bărbatul acesta ţi-a distrus şansele de a aranja o căsătorie bună aici?

— Într-adevăr. Şi avea de gând să ridice ancora fără să mai stea pe gânduri.

— Dar *de ce?* se miră Richard.

— Pentru că urăşte piraţii şi şi-a băgat în cap că şi eu mă număr printre ei. Nu s-a ostenit să întrebe, a presupus doar, şi drept urmare m-a târât într-un scandal. Astfel că va fi o plăcere să-l văd înconjurat de piraţi pe propria lui navă!

— Ştii că nu vei face decât să-i întăreşti părerea.

— Întocmai, îl întrerupse ea. După ce voi termina cu el, îşi va dori să se fi înşelat, dar nu va afla niciodată adevărul.

Gabrielle se întoarse la reşedinţa Malory pentru restul zilei, dar rămase în camera ei. Dacă era să-l vadă pe Drew înainte de a-i fura corabia, era sigură că s-ar repezi la el; iar

în cazul acesta corabia lui nu ar mai pleca deloc. Aşa că era mai bine să se ascundă în camera ei.

Lui Margery nu-i veni să creadă când Gabrielle îi povesti ce se întâmplase.

— Nu-ţi face griji în legătură cu tatăl tău. Oamenii pe care i-a ales să ne însoţească aici sunt buni. Ştii că îl vor scoate de la ananghie.

— Da, ştiu. Ne vom gândi ce să facem în drum spre Caraibe.

— Voi ajuta dacă e nevoie, o asigură Margery. Păcat că va trebui să ratezi ultima parte a sezonului. Mergea atât de bine.

— De fapt… Nu am avut prilejul să-ţi spun aseară, dar Drew Anderson s-a asigurat că voi rata restul sezonului şi orice alte sezoane. A apărut la bal aseară, beat criţă, şi a spus în faţa lui Wilbur şi a lui Lady Dunstan că Nathan e pirat.

— De ce ar face una ca asta? întrebă Margery cu răsuflarea întretăiată.

— Presupun că din dorinţa de a-i proteja pe cei nevinovaţi de cei însetaţi de sânge, asta o fi fost în mintea lui de beţiv, dar cine ştie. În orice caz, Wilbur a preluat informaţia şi a răspândit-o în lumea largă, în dimineaţa aceasta. Fiind pe punctul de a mă cere în căsătorie, probabil e profund dezamăgit după ce a aflat că nu mă mai ridic la înălţimea standardelor lui.

— Dumnezeule mare, te-au distrus! spuse Margery cu răsuflarea întretăiată.

— O, da, sunt categoric distrusă, mulţumită lui Drew, spuse Gabrielle cu un nod în gât.

Simţi împunsătura lacrimilor în ochi. Se întoarse înainte ca Margery să observe. Voia să se simtă furioasă din nou. Furia era salvarea ei în clipa aceea. Dar Margery o cunoştea bine. Nu trebuia să-i vadă lacrimile pentru a şti că erau acolo.

Prietena ei o luă de mijloc.

— Nu contează, fetiţo. Îţi vom găsi un soţ în altă parte.

Ea şi Margery se strecurară din casă la lăsarea serii. Gabrielle îi scrise Georginei un bilet, explicându-i că tatăl ei avea necazuri şi că pleca să-l ajute. Era posibil ca ea să nu o creadă după ce avea să audă de scandal, dar Gabrielle nu avea să mai fie prin preajmă pentru a răspunde la întrebări. Avură un moment de încordare când Miss Carla şuieră sub acoperitoarea coliviei, în timp ce coborau scările în grabă, dar nu veni nimeni să cerceteze.

Împachetaseră doar atâtea haine câte puteau căra în nişte genţi de mână. Menţionase în biletul ei către Georgina că îl putea contacta pe avocatul ei cu privire la expedierea restului bagajelor lor în St. Kitts. Ohr aştepta la capătul străzii cu o trăsură, pentru a le duce pe chei. Cumpărase deja două cabine pentru călătorie sub un nume fals, una pentru ea şi Margery şi una pentru cei trei „servitori” care o însoţeau. Faptul că şi prietenii ei îşi luaseră o cabină însemna că numărul celor care aveau să se caţăre peste bord în noaptea aceea, ascunzându-se în cală, avea să fie cu trei mai mic.

Era un plan îndrăzneţ. Dacă nu ar fi fost atât de furioasă pe Drew, probabil s-ar răzgândi şi i-ar dezamăgi pe toţi. Pur şi simplu îşi dorea să nu se simtă atât de vinovată din pricina modului în care pleca. După tot ce făcuse familia Malory pentru ea, era o modalitate urâtă de a-i răsplăti. Dar ştia că James ar insista să o ajute dacă ar afla şi nu îl putea lăsa să facă asta. O ajutase îndeajuns de mult.

Privind înapoi spre casă, Gabrielle îşi dădu seama că avea să îi fie dor de familia Malory. Dumnezeule, avusese speranţe atât de mari când venise la Londra să-l găsească pe bărbatul visurilor ei. În mod bizar, îl găsise. Păcat că trebuia să fie un netrebnic şi să-i transforme visurile în coşmar.

Capitolul 22

Gabrielle păşea de colo-colo în spaţiul strâmt al uneia dintre cabinele de pe corabia lui Drew. Era peste poate de agitată. Nu-i venea să creadă că fura o corabie, ca nu mai spună că era corabia lui *Drew Anderson.* Avea să o înapoieze, desigur. Nu făcea decât să o împrumute, de fapt, sau cel puţin încerca să se convingă de acest lucru, pentru a mai domoli vinovăţia care începuse să o copleşească. Dar nu-i fu de mare folos.

Venise la bord cu o seară înainte, după ce se asiguraseră de absenţa căpitanului. Nu se aşteptase ca *Triton* să fie o navă atât de frumoasă. Cu trei catarge înalte, era mult mai mare decât nava comercială a tatălui ei, care nu avea decât două catarge. Drew şi cea mai mare parte a echipajului său erau în port, bucurându-se de ultima lor noapte pe uscat, motiv pentru care oamenilor angajaţi de Ohr le fusese uşor să se strecoare la bord şi să se ascundă în cală.

Nu prea dormise în noaptea aceea şi în cele din urmă renunţase să mai încerce în zori, astfel că neliniştea ei crescuse într-atât încât cel mai mic sunet o făcea să tresară. Îşi rosese toate unghiile până în carne.

Liniştea care domnea în timp ce corabia părăsea portul şi ieşea pe canal dădea de înţeles că nu se întâmpla nimic, însă aşteptarea îi distrugea nervii. Tensiunea de acum îi amintea de starea ei de cu trei ani în urmă, când nava pe care se afla fusese atacată de piraţi, iar ea aştepta sunetul tunurilor pentru a o avertiza dacă urma să aibă loc o lupta. În dimineaţa aceea nu avea să se tragă cu tunurile, dar ea se aştepta la strigăte, poate chiar şi împuşcături, când comanda navei avea să treacă în mâinile altora.

Bătaia sonoră de la uşa ei îi făcu inima să-i stea locului şi smulse un cârâit iritat de la Miss Carla, ceea ce o trezi pe Margery, care dormea încă în patul ei.

La uşă era Richard. Îşi vârî capul înăuntru pentru a le spune:

— E a noastră. Puteţi ieşi acum.

— Nu am auzit nicio împuşcătură, spuse Margery, apoi o întrebă pe Gabrielle: Sau am dormit cât a fost larmă?

Gabrielle zâmbi.

— Nu, nu au fost împuşcături, deşi mă aşteptam şi eu la aşa ceva. Ridică dintr-o sprânceană spre Richard. Cum de aţi reuşit să preluaţi comanda fără tărăboi?

El intră şi închise uşa zâmbind larg.

— Suntem foarte pricepuţi. Dar apoi râse. De fapt, am mai exersat până acum. Am luat în stăpânire o navă într-o noapte, exact în port, deşi a fost doar o glumă între prieteni. Am înapoiat-o. Dar ne-a arătat cât de bine poate fi când iei pe cineva prin surprindere.

— Şi nu puteaţi să-mi spuneţi despre asta de ieri? pufni ea.

— Nimic nu e garantat. Dar surpriza a făcut ca soarta să fie în favoarea noastră… căpitane.

Ea scoase un sunet nepoliticos auzindu-l că o numeşte astfel. Deşi se puseseră de acord că ea avea să ia toate deciziile majore, acceptase rolul de căpitan doar pentru a împărtăşi responsabilitatea pentru furtul comis, în caz că aveau să fie prinşi. Cu siguranţă nu avea de gând să încerce să conducă nava, deşi era un marinar experimentat şi îl privise pe tatăl ei la cârmă de multe ori. Dar Ohr era mai potrivit pentru această sarcină.

— Aşadar, nu aţi întâmpinat niciun obstacol?

— Nu prea. Ei bine, nu a fost uşor să-l facem pe căpitan să se supună. Ai fi putut să ne avertizezi că e uriaşul acela peste care ai dat pe chei când am sosit la Londra. A fost nevoie de patru oameni ca să-l doborâm. Se

pricepe al naibii să dea cu pumnul.

— Nu l-aţi rănit, nu-i aşa? întrebă prea iute şi cu prea multă grijă în voce. Se corectă imediat: Nu că mi-ar păsa, dar ideea era să nu rănim pe nimeni.

— E bine. Dar a trebuit să îl doborâm şi pe secundul lui, când a văzut că băgăm o parte din echipaj în cală şi a cerut să ştie ce se întâmplă. S-a lăsat pe mâinile noastre când şi-a dat seama. E aproape la fel de mare, al naibii să fie! Dar e sub lacăt şi el, în cabină.

Gabrielle încuviinţă din cap şi zâmbi în sinea ei, ieşind din cabină. Deja hotărâse ce avea să facă cu Drew, acum, că era la mâna ei. Avea să-l facă să creadă că era într-adevăr o femeie pirat.

Fu încântată de idee de îndată ce îi trecu prin cap. Nu că Drew nu ar fi crezut deja că era pirat, dar, în caz că avea vreo îndoială, avea să fie destul de uşor să i-o înlăture. Şi apoi avea să-l facă să o dorească oricum. Era răzbunarea perfectă, după părerea ei. El ura piraţii, atât de mult încât încercase să o distrugă din pricina asta. Avea să-l facă să o dorească atât de mult încât să simtă că o ia razna. *Apoi* avea să se asigure că ştia că nu avea să fie niciodată a lui.

Merse să afle unde îl dusese Ohr. Era în cabina căpitanului. Şi la fel şi Drew, legat de un scaun şi cu căluş în gură. Îşi dorea să fi fost legat şi la ochi, dar nu era, şi o fixa cu o privire nimicitoare. Bineînţeles că da. Nu era deloc surprinsă. Chiar dacă nu ar fi duşmănit-o deja, îi dispreţuia pe oamenii care îi luaseră corabia.

Se duse la masa la care Ohr stătea aplecat peste hărţi şi încercă să ignore ochii aceia negri care îi urmăreau fiecare pas.

— De ce nu a fost dus în cală? întrebă ea cu voce scăzută.

Se prefăcea doar că nu voia ca el să audă întrebarea. Pe corabie era tare linişte în momentul acela. Ar fi trebuit să fie surd să nu îi audă vorbele.

Ohr privi într-o parte şi spuse cu neobrăzare:

— M-am gândit că vrei să te răzbuni, având în vedere cât de bădăran a fost cu tine.

Perfect! Nu ar fi putut aştepta un răspuns mai bun nici dacă i-ar fi spus ce să spună. Câteva zile în cală făceau parte din răzbunare.

Dar mai era ceva.

— În plus, continuă el, cala e plină de membrii echipajului lui, şi ultimul lucru pe care vrei să-l faci e să pui un căpitan laolaltă cu echipajul său.

— De ce nu?

— Le-ar da motiv să pună iute la cale un plan de evadare, cu el acolo, să se asigure că are să fie îndeplinit. Separat, deşi ticluieşte fără îndoială ceva, nu poate face prea multe singur.

Ea încuviinţă din cap. Presupunea că avea dreptate. Şi nu ar trebui să-i pună astfel de întrebări despre lucruri pe care ar fi trebuit să le cunoască, dacă era cu adevărat căpitanul lui. Şi îşi dorea ca Drew să creadă că aşa era.

Însă era curioasă şi se întrebă cu voce tare:

— Era nevoie să i se pună căluş?

— A părut o idee bună, dat fiind că trăncănea întruna, răspunse el.

Ea îşi dădu ochii peste cap. Îşi imagina ce avea de spus uriaşul. Şi zisese mai mult decât ar fi trebuit. Înţelegea asta acum. Aşa că reuşi să-şi ia un ton serios, de căpitan, şi îl rugă pe Ohr să iasă cu ea ca să stabilească unde să-l pună pe căpitan. Bagajele ei sosiseră totuşi primele.

Deciseseră deja că ea avea să ocupe cabina căpitanului, dat fiind că era ce mai mare încăpere şi cel mai potrivit loc pentru a se strânge să discute despre hotărârile care trebuiau luate. Dar asta fusese înainte de a se decide să-l lase pe adevăratul căpitan în ea.

Nu duceau lipsă de cabine. Puteau să-l mute în cea pe care o părăsea ea. Era totuşi un risc, la cât de mare era

Drew. Dacă se hotăra să-şi verse mânia pe ei de îndată ce se ridica în picioare, cineva avea sa fie rănit, şi nu neapărat el. Iar ea nu voia să fie nimeni rănit.

Cea mai bună cale de a evita accidentele era să-l lase pur şi simplu pe căpitan acolo unde era. Putea foarte uşor să ceară să i se ducă bagajele în cealaltă cabină. Însă de ce să fie nevoie să se ducă în cabina lui pentru a-şi împlini răzbunarea? Ar fi mult mai uşor dacă l-ar ţine aproape, la îndemână.

Aşa că îi spuse lui Ohr:

— Cred că îl vom lăsa pe căpitan unde este, pentru moment.

El nu păru surprins, dar, ce e drept, nu credea să-l fi văzut vreodată arătând surprins.

— Eşti sigură? fu tot ce întrebă.

— Da. Ştiu că glumeai, dar aveai mai multă dreptate decât ai crede. Îmi voi lua revanşa pentru ce mi-a făcut, iar asta înseamnă, printre altele, şi că îl voi ţine prizonier în locul unde i-ar plăcea cel mai puţin să fie în clipa aceasta: în camera mea, unde nu încape îndoială că e la mila mea.

Richard ar fi tras-o de limbă să afle mai multe detalii, dar Ohr nu era aşa. Nu făcu decât să încuviinţeze din cap şi se îndreptă spre cârmă, în timp ce ea se întoarse în cabina căpitanului.

Trebuia să-şi controleze expresia înainte de a se apropia de uriaş, aşezându-se în faţa lui. Voia ca el să o dorească. Aceasta era răzbunarea ei. Dar nu avea să se întâmple acest lucru dacă el simţea cât îl dispreţuia acum. Trebuia să-l facă să creadă că nu conta prea mult pentru ea faptul că îi distrusese reputaţia. Astfel că un strop de adevăr nu ar strica, pentru a-l prinde cu garda jos şi pentru a-l ţine astfel, făcându-l să creadă că ea avusese mai multe motive când îi luase corabia. Presupunea totodată că ar trebui să-l asigure că *Triton* era doar împrumutată, că aveau să i-o returneze în scurt timp – ei bine, spera că în

scurt timp. Dar era o navă comercială cu trei catarge. Ar fi trebuit să scoată un timp bun la navigare.

Drew nu trebui să-şi ridice ochii prea mult pentru a-i întâlni privirea. Chiar şi aşezat, înălţimea lui ieşită din comun era excepţională. Şi continua să o săgeteze cu privirea, ceea ce era extrem de intimidant fiind vorba despre ochii aceia atât de negri.

— Dacă îţi scot chestia aia din gură, vei fi civilizat? întrebă ea.

El nu scoase niciun sunet, nu făcu nicio mişcare, ci doar continuă să o privească crunt şi dispreţuitor. Se decise să îl ajute, spunând:

— Ar fi de-ajuns să încuviinţezi din cap.

El nu se clinti. Era încă prea furios pentru a coopera, presupuse ea. Iar privirea pe care i-o arunca îi provoca o tulburare la care nu se aşteptase, aşa că se întoarse cu spatele spre el.

Trăgând adânc aer în piept, îi spuse:

— Nu vom păstra corabia. Am primit veste că tatăl meu este ţinut ostatic pentru răscumpărare, pe o insulă, la două zile de navigare distanţă, la est de St. Kitts. Faptul că e închis într-o temniţă mă supără nespus. Vreau să iasă de acolo. Ştiam că nava ta era gata de plecare. Am decis că ar fi foarte potrivită pentru a ne duce înapoi în Caraibe în cel mai scurt timp posibil. Nici măcar nu te vom face să te abaţi prea tare de la cursul tău, nu într-atât încât să nu poţi recupera timpul, cu un vânt bun. Se întoarse pentru a întreba din nou: Vei fi civilizat acum?

El nu încuviinţă din cap nici de data aceasta, iar expresia nu i se schimbă câtuşi de puţin. Al naibii să fie, o neliniştea cu ochii aceia tulburători ai lui. Ei bine, Doamne! Ce să-i mai spună ca să-l liniştească? Dar apoi se puse în pielea lui pentru un moment şi îşi dădu seama că nu avea ce să spună pentru a face ca lucrurile să pară normale pentru el. Îi luaseră corabia şi îl lipsiseră de controlul

asupra acesteia. Faptul că era ceva temporar nu însemna nimic pentru el, asta dacă într-adevăr o credea că era o situaţie temporară. Poate nu o credea. Ar trebui să afle, şi singura modalitate de a afla era să-i scoată căluşul. După ce luă hotărârea aceasta, se duse în spatele lui să-i desfacă nodul de la baza gâtului. Văzu imediat că o parte din păr îi era prins în nodul strâns. Era, probabil, dureros şi nu ştia dacă putea să-l desfacă fără a-l trage din nou de păr. În timp ce încerca, una dintre buclele lui îi căzu peste degete. Era moale şi mătăsoasă ca părul unui copil – foarte surprinzător, având în vedere că el nu avea nimic copilăresc.

Căluşul se desprinse, căzându-i în mână. Linişte. Îşi ţinu răsuflarea, aşteptându-se la blesteme. Însă nu se întoarse să se uite la ea. Îndesă căluşul în buzunarul fustei şi se duse în faţa lui.

— Ceva de băut, să scap de gustul de bumbac din gură, spuse el.

Cât de rezonabil. Avea să fie politicos. Se uită prin cabină, dar nu văzu apă şi nici altceva.

— În sertarul biroului meu, spuse el.

În sertar dădu peste o carafă fixată într-un suport de lemn, făcut în aşa fel încât să o ţină dreaptă chiar şi pe cea mai rea furtună. Era plină cu o băutură spirtoasă, dar, dacă lui îi convenea, ea era de acord.

Observă pistolul din sertar şi nu ezită să-l vâre în buzunar înainte de a se întoarce la el cu carafa. Fu surprinsă că o îndrumase spre locul în care îşi ţinea pistolul. Poate că uitase pur şi simplu că era acolo.

Scoase dopul recipientului şi i-l duse la buze. Avea o gură atât de senzuală, cărnoasă, suplă, fermecătoare. Ultima dată când o privise ţintă fusese cât pe ce să o sărute, ticălosul, şi chiar o făcuse, pe îndelete. Doamne, dorea să nu ştie ce gust avea... Nu-l lăsă să soarbă decât de două ori, apoi îşi desprinse ochii de la buzele lui.

— Apreciez, spuse el, când ea puse carafa jos. Dar aş aprecia şi mai mult dacă mi-ai înapoia corabia.

Scurt şi la obiect – şi atât de calm pe deasupra. Ea râse şi îi spuse:

— Într-adevăr? Mă întreb dacă te-ar surprinde să-ţi spun că aş fi apreciat dacă nu ai fi încercat să mă faci de ruşine la ultimul bal la care am participat la Londra, spunând tuturor cine este tatăl meu, dar, iată, nu mi s-a împlinit dorinţa… Şi nici a ta nu se va împlini.

— Te-am făcut de ruşine? Bărbatul cu care erai în seara aceea te curta! Dacă nu ştia despre tatăl tău, era cazul să afle, sau încercai să-l faci să se căsătorească cu tine fără a-i spune cine eşti cu adevărat?

— Ticălosule! Ai făcut-o deliberat, nu-i aşa?

El nu răspunse, întrebând în schimb:

— Despre asta e vorba? Te simţi puţin stânjenită şi pui să mi se fure corabia?

— Puţin?!

Gabrielle simţi un impuls atât de puternic să-l lovească, încât făcu un pas în spate înainte de a ceda. Nu mergea bine. Nu ar fi trebuit să aducă vorba despre ceea ce îi făcuse. Era clar că nu-i pasa. Dar avea să-i pese. După ce termina cu el, pentru Dumnezeu, avea să-i pese!

Trase adânc aer în piept şi îşi drese glasul pentru a-şi recăpăta calmul.

— Nu contează. Şi nu trebuie să-ţi faci griji pentru corabia ta. Te-am asigurat că o vei primi înapoi.

— Nu îndeajuns de curând. Sau nu-ţi pasă că asta te va face să fii considerată pirat?

Ea îi zâmbi.

— Glumeşti? Erai deja sigur că sunt pirat. Nu eşti bucuros că ai primit confirmarea?

— Şi atunci căruia dintre aceşti ticăloşi îi aparţii?

O spusese atât de dispreţuitor, că ea înţeles exact ce rol îi atribuia – şi nu era prea plăcut. Ce mai căpitan era!

— Întreci măsura, Drew. Aceşti bărbaţi îmi dau socoteală mie. Eu sunt căpitanul lor.

El râse şi spuse:

— Sigur că da. Dar acum îmi vor da socoteala mie – dacă te vor înapoi.

O înşfăcă brusc. Nu primise alt avertisment în afară de cuvintele acelea, şi le spusese mult prea repede pentru a apuca să reacţioneze. Iar faptul că se trezise în poala lui, cu braţele lui strânse în jurul ei, fu atât de neaşteptat, că rămase fără glas. Nu şi el. Râsul lui fu de-a dreptul triumfător.

— Cum e să fii prinsă pe picior greşit, femeie? întrebă el.

— Nu este deloc greşit, spuse ea şi începu să se zbată din răsputeri.

Capitolul 23

Cum de nu anticipase ce avea să se întâmple? Pentru că Drew era al naibii de chipeş? Pentru că nu fusese în stare să-şi desprindă ochii de la chipul lui suficient încât să observe că îşi desfăcea legăturile? Iar acum, că era în avantaj, avea să se elibereze, să-şi recupereze corabia şi să îi predea pe toţi autorităţilor, nu încăpea îndoială. Avea să vadă ea însăşi temniţa, exact ca tatăl ei, în loc să-l scoată pe el de acolo. Eşuase lamentabil în sarcina ei, şi totul din pricină că acest american afurisit era atât de chipeş, încât fusese fermecată de chipul lui, exact ca în trecut.

Era furioasă pe ea însăşi, dar îşi revărsă furia pe el.

— N-o să ţină, nesăbuitule! se răsti la el, zbătându-se să scape din poala lui.

— Vrei să pariem?

Părea în continuare amuzat. Nici măcar nu lăsa

impresia că ar depune vreun efort să o ţină, ceea ce o înfurie şi mai mult. Încercă să-l ia prin surprindere şi să se răstoarne.

El râse din nou.

— Frumoasă încercare, dar scaunul e ţintuit de podea.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că aşa era, ca toate celelalte lucruri din cabină, dar nu făcu decât să spună şuierător:

— Unde vei fi şi tu, dacă nu-mi dai drumul!

— Îmi pare rău că trebuie s-o spun, femeie, dar eu sunt şeful aici. De fapt, dă-mi voie să reformulez. Nu-mi pare rău deloc!

— E temporar, şi o ştii! Un ţipăt, şi se vor îndrepta zece pistoale spre tine!

— Nu, se vor îndrepta spre tine, o contrazise el. Eşti numai bună de scut. Dar dacă nu încetezi să te mai zbaţi, vei avea altceva cu care să-ţi baţi capul.

Era un ton de avertizare. Îl remarcă, doar că nu pricepu ce voia să însemne. Reuşise să se întoarcă într-o parte, dar nu era de folos: o ţinea încă strâns şi se obosise încercând. Şi deodată o săruta. Nu avea idee cum se întâmplase sau de ce. În clipa asta se uita ţintă la gura ei, iar apoi…

Legăturile care îi traversau pieptul, care îi blocaseră braţele în lateral, îşi schimbară locul. O strânse mai aproape, să o sărute, dar nu o ţinea la fel de strâns ca până atunci. Ba chiar îşi desfăcuse un braţ. Trebuia să se lupte cu impulsul de a-l îmbrăţişa. Dumnezeule, trebuia să lupte mai bine de atât. Sărutul lui era prea senzual şi la fel de plăcut pe cât îşi amintea ea. Se trezi că îi plăcea mult prea mult şi nu voia ca el să-i pună capăt. Doar câteva minute, Dumnezeule, gustul lui, aerul fierbinte dintre ei… Cum de putea să o facă să se simtă atât de desfrânată atât de al naibii de repede? Exact ca înainte, nu doar o dată, ci de două ori – iar acum faptul că îl dispreţuia nu schimba nimic,

pasiunea pe care o stârnea în ea era copleşitoare.

Aproape că cedă cu totul, atât de puternice erau senzaţiile care îi traversau corpul. Dacă nu ar fi fost în joc viaţa tatălui ei, aşa ar fi făcut. Însă avea nevoie de ură pentru a face ceea ce era necesar să facă acum. Trebuia.

Îi găsi pistolul în buzunar şi îl strânse bine în pumn. Îi rămăsese suficientă raţiune cât să îşi dea seama că nu avea să se elibereze dacă doar l-ar îndrepta spre el. Nu putea risca să nu fie încărcat, iar el să ştie. Asta nu ar face decât să-l amuze, şi se săturase de aşa ceva. Deşi, dacă era încărcat, era posibil ca el să nu creadă că l-ar împuşca într-adevăr. Bineînţeles că nu ar face-o. Se prefăcea că era pirat, nu ucigaş.

Dar simţi un regret real când scoase arma din buzunar şi îl izbi cu ea în tâmplă. Mâinile lui alunecară de pe ea, căzând în lateral. Gabrielle sări imediat jos din poala lui, cu inima bătându-i puternic. Nu intenţionase să-l lovească atât de tare încât să îl lase inconştient sau mai rău – iar acel „mai rău” o îngrozi. Dacă l-ar ucide când nu intenţionase decât să-l sperie pentru a-i da drumul…

Însă era doar buimac. Înainte de a-şi reveni, eliberându-şi picioarele pentru a prelua din nou controlul, ea ieşi în fugă din cabină şi îl înşfăcă pe primul marinar care îi ieşi în cale, trăgându-l înapoi după ea. Puse pistolul în mâinile bărbatului.

— Îl voi lega din nou. Dacă mai face vreo mişcare pentru a mă opri, împuşcă-l.

Bărbatul încuviinţă din cap. Îi dăduse arma pentru că era în continuare sigură că Drew nu avea să creadă că ea chiar l-ar împuşca sau avea să fie prea furios pentru a-i păsa. Câteva secunde în plus şi ar fi aflat totuşi, căci deja întindea mâna după frânghiile de la picioarele lui când ea se întoarse şi dădu ordinul. Văzu doar că se aşeza din nou pe scaun, încet. Îi evită ochii, prea tensionată pentru a vedea expresia din ei, astfel că nu ştia dacă se uita la

bărbatul cu armă sau la ea.

— Chiar m-ai lovit?

Vocea lui Drew trăda surprindere mai mult decât orice altceva, dar Gabrielle nu îi răspunse. Să-l lege din nou era singurul gând pe care îl avea în minte, şi probabil nu se mişcase niciodată atât de repede pe cât o făcu în clipa când îi trase mâinile în spatele scaunului pentru a i le lega la loc. Mai găsi o frânghie şi o înfăşură şi pe aceea în jurul lui. Ba chiar se gândi să ia un sac să i-l pună pe cap, dar, fiindcă nu putea fi imobilizat nicicum, ar fi fost doar un gest care să o împiedice pe ea să se mai lase fermecată, aşa că rezistă impulsului.

Mulţumită că legăturile aveau să reziste de data aceasta, se uită în cele din urmă la capul lui, sperând că nu-i crăpase pielea. Nu avea ea norocul ăsta. Sângele i se scursese în păr şi în spatele urechii. Îi spuse marinarului să plece, puse pistolul la loc în buzunar şi se duse să găsească nişte apă şi o cârpă.

Îi venea să trimită pe altcineva să-l îngrijească. Ştia că Drew era furios. Aproape că putuse să-i simtă furia. Şi îl văzuse cum îşi flexase degetele în mod repetat când îi înfăşură frânghiile în jurul încheieturilor, ca şi când s-ar fi gândit să stoarcă viaţa din ea.

— Ai de gând să-mi răspunzi, acum că lacheul tău a plecat? întrebă el.

Ea nu o făcu. Îndepărtă cu grijă sângele, apoi lăsă o cârpă rece peste umflătură. El scoase un sunet, nu tocmai un geamăt, când îi apăsă cârpa pe tâmplă. Dar, de îndată ce ea îi dădu drumul, el tăcu. Ea ţâţâi din buze şi îl ocoli pentru a se aşeza în faţa lui, în sfârşit pregătită să facă faţă furiei lui pricinuite de evadarea eşuată.

Încrucişându-şi braţele peste piept, spuse:

— Da, încuiatule, chiar te-am lovit. Fie făceam asta, fie te împuşcam. Consideră-te norocos.

— Fir-ar să fie, mormăi el pe un ton scăzut. Cu ce m-ai

lovit?

— Cu pistolul tău. L-am găsit în sertar.

— Grozav, pur şi simplu grozav! se răsti el. Să-mi fie învăţătură de minte să mai sărut o viperă.

Ea roşi. Bănuia că remarca aceea venea doar din ranchiună, dar tot durea. Îşi testa noile legături – nu, de fapt încerca să le slăbească din nou. Era imposibil.

— Încetează! îi spuse ea cu asprime.

El îi aruncă o privire nesuferită care vorbea de la sine. Ea scrâşni din dinţi, adăugând:

— Trebuie să mai găsesc nişte frânghie?

— Fă ce trebuie să faci, scumpo.

— Poate încă o lovitură în cap? Cu siguranţă ţi-a îmbunătăţit dispoziţia – neavând una.

— Foarte amuzant. Dar cred că, dacă te-ai apropia îndeajuns de mult de mine pentru a încerca, aceste legături ar ceda miraculos. Atât de tare vreau să pun mâna pe tine.

S-o strângă de gât, era sigură. Şi, chiar dacă ştia că era bine legat, era îndeajuns de superstiţioasă ca să nu-l pună la încercare.

— Mare păcat că eşti un ostatic atât de necooperant, se plânse ea.

— Există alte feluri?

Ea îi aruncă o privire cruntă înainte de a continua:

— Mă gândeam să te las în cabina ta, dar, pentru că o vom folosi noi, ar fi mai bine să te băgăm în spatele unei uşi încuiate, în altă parte. Sau poate ai nişte lanţuri la bord? Da, lanţurile ar fi potrivite, nu crezi?

— Nu vrei să ştii la ce mă gândesc în clipa aceasta, ripostă el.

Dar încetă să-şi mai forţeze legăturile. Ea observă imediat. Aşadar, probabil existau pe undeva pe corabia aceasta lanţuri care puteau fi folosite. Şi o lesă metalică scurtă, din care nu ar fi avut cum să scape, ar fi ideală, acum că stătea să se gândească.

Pentru că opţiunile lui se reduseseră, îi arunca din nou priviri crunte. Extrem de tulburătoare acele priviri, dar mult mai bine decât să îl vadă jubilând, convins că o putea lua ostatică din nou.

— Răspunde-mi la o întrebare, ceru el. De ce dracu' nici măcar nu ai încercat să mă convingi că acţionezi într-o funcţie oficială pentru a-mi revendica nava?

— Din ce motiv?

— Pentru a urmări criminali, o chestiune de viaţă şi de moarte, orice altceva. Sunt convins că ai fi putut născoci nişte minciuni convingătoare.

— Când tu ştii că nu am o funcţie oficială?

— Nu era necesar să-ţi dezvălui identitatea. Unul dintre oamenii tăi ar fi putut revendica nava.

Ea zâmbi, incapabilă să se abţină, dar îi răspunse.

— Înţeleg. Iar tu l-ai fi crezut?

— Ba al naibii să fiu dacă nu. Sunt american. De ce nu aş crede, când voi, englezii, ne-aţi provocat la război folosind tactici similare?

— Ai dreptate, este o confiscare oficială.

— Foarte amuzant.

— Încerc doar să fiu ospitalieră.

— De ce? Să mă prinzi pe picior greşit, până când mă vei arunca peste bord? Măcar voi fi sedus mai întâi?

Ea trase adânc aer în piept. Gândul de a profita de el în timp ce era legat… Dumnezeule mare, trebuia să stea jos, şi asta iute, căci picioarele îi tremurau teribil. Se aşeză pe scaunul din spatele biroului. Trase aer în piept de câteva ori cu grijă şi îşi alungă din minte imaginea în care îl seducea. Şi privi fix în jos, spre birou. Era de-a dreptul primejdios.

Trebuia să-şi controleze sentimentele pe care i le stârnea. Trebuia să-l facă să o dorească, nu invers!

— Începeam să cred că eşti prea serios, spuse ea, până la ultima ta remarcă. Nu te va arunca nimeni peste

bord, Drew.

— Nici măcar pentru a vă salva propriul fund?

Ea privi din nou spre el, întrebându-l:

— Pentru că ştii cine suntem?

— Da.

Ea clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar nimic nu ar putea justifica uciderea ta. Şi se pare că ţi-ai făcut o părere greşită despre noi. Nu suntem genul de piraţi la care te gândeşti.

— Ce alte genuri mai există? întrebă el dispreţuitor.

Ea zâmbi larg.

— Suntem o specie nouă, desigur. De fapt, suntem mai curând căutători de comori decât piraţi.

— Motivele tale nu înseamnă nimic pentru mine. Ce aţi făcut aici e un act criminal şi dă-mi voie să te asigur şi eu că voi pune să fiţi vânaţi sau o voi face chiar eu. Acum înţelegi de ce ar fi o idee bună să mă eliberezi imediat?

— Îmi pare rău să aud asta, spuse ea şi suspină pentru a-şi sublinia cuvintele. Preferam să cred că vei fi rezonabil după ce te voi asigura că îţi vei primi corabia înapoi. Dar fiindcă nu are să se întâmple nimic cu adevărat rău, ai putea fi pur şi simplu fericit să-ţi vezi de drum când se vor sfârşi toate acestea.

— Nu are să se întâmple nimic cu adevărat rău? spuse el, nevenindu-i să creadă. Dar faptul că mi-ai spart capul cum se numeşte?

Ea ţâţâi nemulţumită.

— Nu am făcut aşa ceva.

— Aşa se simte, o contrazise el. Vino să te uiţi.

Ea chicoti ca reacţie la ticluirea cusută cu aţă albă.

— Nicio şansă, îi spuse ea. În plus, nu e decât o mică tăietură. De-abia dacă a curs puţin sânge, şi am înlăturat indiciile.

El ridică dintr-o sprânceană.

— M-ai atins?

— Foarte impersonal. Nu ai simţit-o?

— Nu, minţi el. Ce altceva ai mai făcut cât am fost năuc?

— Vrei să spui în timp ce îţi testai noile legături? Nu am făcut nimic! Pe bune, eu…

— Dar ai vrut, nu-i aşa? o întrerupse el, cu ceea ce nu putea fi altceva decât un zâmbet de superioritate atotcunoscător. Hai, scumpo, recunoaşte-o. Ştii că vrei să mă seduci, şi te-ai asigurat că nu te pot opri, nu că aş dori-o cu adevărat. Aşadar, ce te opreşte?

— Vei înceta cu astfel de…

— Nu trebuie decât să mi te aşezi în poală, şi îţi voi oferi plimbarea vieţii tale.

Ea sări în picioare, dar era prea târziu. Cuvintele fuseseră brutale, dar imaginea îi intrase deja în minte. Putea să îl atingă, chiar putea să o facă. Ba chiar îi dăduse permisiunea să o facă. Şi îi simţise gustul dulce, atât de îmbătător. Putea face ce îi sugera…

— Încetează! izbucni ea, dar nici măcar nu era sigură dacă i se adresa lui sau şi-o spunea ei înseşi. Adăugă cu o căutătură cruntă: Sau voi folosi acest pistol pe tine, din nou.

El îi aruncă o prefăcută privire rănită.

— Aşa se tratează un bărbat suferind?

Gabrielle se îndreptă către uşă fără a-i răspunde. Trebuia să stea departe de el până îşi scotea din minte imaginea în care i se aşeza în poală, încălecându-l.

Capitolul 24

— Ce crezi că făceau piraţii în Anglia? îl întrebă Georgina pe James.

Încerca să îi arate că nu era chiar supărată, însă nu

prea reuşea, nu după ce el îi văzuse expresia perplexă când marinarul lui Drew le relatase povestea. Acesta reuşise să se strecoare de pe nava *Triton* cât timp aceasta se afla încă pe canal, fără ca măcar să fie văzut, şi venise direct în Berkeley Square pentru a le spune că Drew îşi pierduse corabia, care încăpuse în mâinile piraţilor, şi că îi auzise spunând că se îndreptau spre o mică insulă la est de St. Kitts.

— Contează? Piraţi, hoţi, orice ar fi, sunt în continuare în posesia corăbiei fratelui tău. Iar apoi James mormăi: Al dracului să fiu dacă s-ar fi întâmplat asta pe *Maiden Anne.*

Georgina se prefăcu a nu auzi acea replică. *Maiden Anne* fusese corabia lui James, şi fusese el însuşi gentilom pirat timp de mulţi ani, ba chiar capturase câteva dintre navele familiei ei, la fel cum capturase şi inima ei când navigase cu el îndeplinind rolul de ajutor de căpitan.

Tonul lui sugera că era furios. Nu era surprinsă. Nu suporta să o vadă supărată din vreo pricină şi de obicei voia să-i omoare pe toţi cei care o necăjeau. În acest caz nu putea face nimic, iar asta nu reuşea decât să-l enerveze şi mai rău. Nu că cineva care nu-l cunoştea bine şi-ar fi dat seama. Nu era în firea lui să strige, să facă gălăgie sau să se agite. O, nu, James Malory era unic din acest punct de vedere. Dacă avea de gând să distrugă pe cineva, persoana respectivă nu primea niciun avertisment.

— Măcar Boyd e aici, spuse ea. Sunt sigură că va vrea să o ia după *Triton.*

— Bineînţeles că o va face, dar asta te va linişti? întrebă el apăsat.

O cunoştea prea bine. Boyd nu era căpitanul propriei sale nave, iar aceasta nu era echipată pentru a înfrunta piraţii. Dar nici *Triton* nu era înarmată pană în dinţi.

— Am cumpărat o corabie, continuă James. Trebuia să fie o surpriză pentru următoarea dată când îţi trecea prin capul ăsta drăgălaş gândul de a traversa oceanul.

Ea îi zâmbi larg. Chiar îl necăjise gândul că fusese cât pe ce să navigheze fără a deţine comanda navei cu care mergea. Nu era deloc surprinsă că îşi luase măsuri pentru a nu se mai întâmpla niciodată aşa ceva.

— Înseamnă că porneşti după ei? întrebă ea.

— Desigur.

— E un plan excelent, fu ea de acord, simţindu-se deja mai bine.

— Aşa mă gândeam că ţi se va părea.

— Şi voi veni cu tine.

— Stai puţin, George…

— Nici măcar să nu te gândeşti că mă vei lăsa acasă, să mă îmbolnăvesc de griji.

Nu făcu decât să o privească ţintă, aşteptând ca ea să invoce alte câteva motive pe care el le-ar fi putut contracara cu mai multă uşurinţă. Înţeleaptă, schimbă subiectul şi scoase un bilet din buzunar şi i-l înmână. Îl găsise când trecuse pe la camera lui Gabrielle în acea dimineaţă pentru a vedea dacă se simţea mai bine. Fusese un şoc destul de mare să descopere că plecase, deşi faptul că marinarul lui Drew apăruse la scurt timp după aceea cu vestea că nava fratelui ei fusese capturată o făcuse să uite temporar de asta.

Se încruntă spre ea după ce termină de citit.

— Crezi că Gabrielle a confiscat nava lui Drew?

Georgina clipi.

— Dumnezeule, nu, nu mi-a trecut nicio clipă prin cap aşa ceva. Am fost doar surprinsă că nu ne-a spus că tatăl ei are necazuri, că şi-a făcut pur şi simplu bagajele şi a plecat, nelăsând altceva decât un bilet. M-aş fi aşteptat să-ţi ceară ajutorul, dat fiind că tu şi tatăl ei aţi fost prieteni.

— Probabil a simţit că a stat destul pe capul nostru. Dar coincidenţa este destul de… precisă, nu crezi? Când a plecat?

— În dimineaţa aceasta. Nu, stai, poate că azi-noapte,

în timp ce noi eram la Tony la cină. Nu se simţea bine, de aceea nu ne-a însoţit, cum îţi spusesem…

— Dar s-a simţit suficient de bine pentru a se furişa, aşa că aş spune că nu a fost decât o scuză.

— O, haide acum, doar nu crezi că ar comanda corabia lui Drew. E fratele meu. M-am împrietenit cu ea. Dacă aşa o fi, i-o fi cerut ajutorul, ştiind că urma să plece oricum. Nu avem de unde să ştim dacă nu cumva el a fost de acord, iar ea e pasager sau poate chiar ostatică acum, la fel ca el. Nu ar avea niciun motiv să-i joace o… festă.

El oftă şi încheie gândul în locul ei.

— Văd că ţi-ai amintit ce mi-ai spus că a zis Drew la bal cu o seară în urmă. Exact genul de lucru care să distrugă şansele de căsătorie ale fetei aici.

— Prostii, îl contrazise ea. Nu a ajuns să fie subiect de bârfă. Şi au trecut două zile de la bal. Am fi auzit…

— Mereu afli la urmă dacă eşti implicat personal, draga mea, o întrerupse el. Şi, fiindcă tu erai gazda ei, eşti în mod clar implicată. În plus, nu am ieşit din casă ieri decât să mergem la Tony la cină şi înapoi.

— Ştiu, zise ea şi oftă. De fapt, când am citit prima oară biletul lui Gabrielle, m-am gândit că e o păcăleală, că e posibil să se fi ascuns doar până trece furtuna. Voiam să te rog să o găseşti, ca să putem înăbuşi scandalul acesta în faşă.

El ridică dintr-o sprânceană aurie.

— Şi cum ai fi făcut acest lucru, dacă e deja pe buzele tuturor? Nu e o minciună, e adevărul.

— Un iubit batjocorit, care vrea răzbunare, răspunse ea.

— Foarte uşor.

— Vrei să spui că l-a batjocorit pe Drew, iar el a vrut să-i păteze reputaţia făcând acea remarcă?

— Ei bine, e adevărat că fratele meu a lansat zvonul. Motiv pentru care m-aş simţi tare vinovată dacă asta a i-a

distrus şansele la căsătorie.

— Încetează, spuse el. Nu ai de unde să ştii dacă nu cumva a fost provocat.

Ea îl privi incredulă.

— Îi iei partea lui Drew?

— Muşcă-ţi limba, George. Nu aş face-o niciodată. Dar nu ai observat scânteile care zburau între ei doi?

— Bineînţeles că da. Iniţial păreau a nu se plăcea deloc, dar asta s-a schimbat repejor. Ba chiar am fost într-atât de îngrijorată încât am încercat să o avertizez pe Gabrielle să se ţină departe de Drew.

— Dar pe el l-ai avertizat să se ţină departe de ea?

Ea clipi.

— Bineînţeles că nu. Ştii cum e. E mai rău decât ai fost tu în ceea ce priveşte hotărârea de a nu se căsători. Aşa că ştia foarte bine că nu îi era accesibilă.

— Tocmai asta, draga mea, e posibil să fi fost problema. E o fată foarte drăguţă. Dacă a pus ochii pe el, e posibil să fi fost într-adevăr provocat sau ispitit peste măsură, cum ar veni.

Ea se încruntă.

— Ei bine, în orice caz, îi voi trimite un bilet lui Reggie pentru a afla dacă circulă vreun zvon. E la curent cu toate bârfele, aşa că ar şti. Dar totuşi Gabrielle nu a ieşit decât pentru scurt timp cu unul din bărbaţii aceia cu care a venit la Londra, după spusele lui Artie. Iar el a zis că nu a mai avut decât un singur vizitator, un tânăr care, după părerea lui, era unul dintre pretendenţii ei. Dar dacă, aşa cum spui tu, cei implicaţi sunt ultimii care află de un eventual scandal, atunci nu ar şti nici ea, nu-i aşa?

— Nu aş conta pe asta. Coincidenţa e mult prea mare şi ar explica de ce nu i-a cerut ajutorul lui Drew.

— Asta dacă e pe corabie.

— Nu contează, draga mea. Fie că e mână în mână cu piraţii, fie că e la cheremul lor sau se ascunde, după cum ai

presupus tu iniţial, voi strânge un echipaj astăzi. Aşa că încetează să-ţi mai faci griji pentru fratele tău. Cel care a pus la cale tărăşenia asta va fi sfâşiat bucată cu bucată. Poţi conta pe asta.

Capitolul 25

Gabrielle stătuse prea mult timp departe de cabina căpitanului. Era foarte posibil ca, nefiind supravegheat, Drew să fi reuşit să se elibereze, aşa că îl luă pe Bixley cu ea, să aibă întăriri, şi îl lăsă pe el să intre primul. Dar nu se putea amăgi singură. Ştia că într-o oarecare măsură nerăbdarea ei de a reveni acolo nu avea nimic de-a face cu grija că Drew ar fi evadat în absenţa ei.

Căpitanul era încă acolo unde îl lăsase, dar îi înconjură scaunul la o distanţă apreciabilă, pentru a se asigura că frânghiile erau încă în jurul încheieturilor lui, înainte de a-i cere lui Bixley să plece. Drew nu spusese nimic încă, ci doar o urmărea cu ochii aceia întunecaţi şi tulburători, până când ajunse în spatele lui. Probabil fierbea în continuare la foc mic, şi nu se îndoia că ar da-o pe mâna autorităţilor dacă ar avea ocazia, exact aşa cum spusese. Dar mai întâi trebuia să o prindă – şi ce şanse erau? Nu ştia unde locuia în Caraibe, iar posibilitatea ca ea să se întoarcă în Anglia era minusculă. Din cauza lui. Deoarece îi pătase fără să-i pese numele.

Desigur, mai exista eventualitatea ca el să fie atât de furios că îi confiscase corabia, chiar dacă îl asigurase că nu era decât o situaţie temporară, încât să vrea să o prindă chiar el. Era totodată posibil să fie furios întrucât crezuse că aveau să-l omoare. Poate de aceea îi arunca privirile acelea fulgerătoare. Acum, că Gabrielle se gândea la asta, Drew pomenise despre posibilitatea de a fi aruncat peste bord

exact înainte de a întreba dacă avea să fie sedus mai întâi.

Roşi din nou la acea amintire, dar măcar stătea în spatele lui, unde el nu o putea vedea. Insă el ştia de ce era acolo şi întrebă oftând:

— Chiar ai crezut că aş mai încerca o dată, după rana cu care m-am ales?

Ea se încruntă şi îi ridică mânecile vestonului pentru a vedea rana despre care vorbea. Pielea se înroşise, dar erau şi câteva zgârieturi din care curseseră câteva picături de sânge. Cum de nu observase asta când îl legase mai devreme? Şi de ce primul ei impuls era să-l dezlege şi să găsească nişte alifie pentru a-i unge pielea zgâriată?

Îşi muşcă buzele, iritată că îi trecuse prin cap să-i aline disconfortul, şi ocoli scaunul pentru a veni în faţa lui. Deja îşi cedase cabina lui Margery. Prietena ei avea rău de mare, ceea ce se mai întâmplase în primele două zile după ce părăsiseră portul. Aşa că se grăbise să-i ofere propria ei cabină – se grăbise prea tare. Asta îi oferise scuza de care avea nevoie pentru a-l ţine pe Drew lângă ea. Acum trebuia să-i spună că avea să împartă cabina cu el. Aştepta cu nerăbdare să-i vadă groaza.

Dar el fu cel care vorbi primul:

— Sora mea şi James s-au împrietenit cu tine, şi aşa îi răsplăteşti?

— Nu am luat corabia lor, am luat-o pe a ta, replică ea.

— Nu crezi că o vor lua ca un atac personal? Îmi pare rău că trebuie să-ţi dau această veste, scumpo, dar James este un bărbat care duşmăneşte până la moarte. Familia Malory nu e una pe care să o superi sau să o răneşti, dar acest Malory despre care vorbim este cel mai puţin rezonabil şi cel mai răzbunător din tot neamul.

— Îmi pare rău, dar am văzut cu ochii mei cât de mult îi displac cumnaţii. Vrei să mai încerci o dată?

— Nu are de-a face cu mine, ci e vorba despre faptul

că sora mea mă iubeşte şi va fi supărată din această pricină. El este foarte protector cu ea, ştii. Devine extrem de nerezonabil din această cauză, ca să fiu precis.

— Sora ta nici măcar nu va afla că ţi-am capturat corabia până ce nu vei fi liber din nou, răspunse ea, deşi reuşise să o facă să nu se mai simtă în largul ei aducând vorba despre James Malory.

Chiar dacă locuise în casa lui timp de câteva săptămâni, nu reuşise să-şi stăpânească tulburarea pe care i-o provoca omul acela.

— Nu ştii niciodată ce îl poate supăra. Eu sigur nu aş risca să o apuce pe urmele mele, al dracului să fiu, indiferent de motiv.

— Iar tu nu vei face la fel? Nu ai fost tu cel care a promis că o să ne vadă pe toţi după gratii?

— Desigur, doar că eu voi fi mai blând decât James.

Ea râse. O spusese mormăind nemulţumit. Era vădit iritat că nu o apucase groaza din pricina previziunilor lui întunecate, atât de tare încât să-l elibereze imediat. Şi ca să mai pună puţină sare pe rană…

— Apropo, spuse ea nonşalant, am o veste neplăcută pentru tine.

— De ce nu mă surprinde? replică el sarcastic.

Ea îl ignoră şi continuă:

— Cabina în care urma să te mut nu mai este disponibilă pentru tine.

— Şi?

— Ai fi putut sta dezlegat în ea, dar, fiindcă va trebui să rămâi aici…

— Nu mă poţi ţine legat pe termen nedefinit, o întrerupse el, cu trupul încordat de indignare. Sau ai de gând să mă hrăneşti tu?

Ea clătină din cap.

— Nu, nu plănuiam asta. Am decis că va trebui să fii înlănţuit aici – ei bine, dacă putem găsi nişte lanţuri. Am

pus oamenii să caute, şi chiar asta fac în momentul de faţă.

— Înlănţuit de patul tău? Şi numeşti asta veste neplăcută?

Ştia că nu vorbea serios, dar tonul lui suna acum curios… şi seducător. Nu încerca decât să o facă să se fâstâcească – şi funcţiona negreşit. Încă de la început, reuşise fără efort să-i facă obrajii să ardă cu replicile lui deplasate, atât de necuviincioase. Bineînţeles, ar fi scandaloase doar într-o companie selectă, iar el o luase de la început drept pirat. Probabil se gândise că era obişnuită cu astfel de vorbe – şi, dacă aşa gândise, era un avantaj. Însemna că îi lua de bun rolul pe care îl juca.

Era dimineaţa târziu. Ceruse să i se aducă mâncare înainte ca ea să se întoarcă în cabină. Spera ca lanţurile să sosească între timp, astfel încât Drew să se poată hrăni singur. Însă trebuia să înceapă să se poarte mai mult ca un pirat nepăsător, aşa că nu era o ideea prea rea să mănânce în faţa lui şi să-l lase să flămânzească.

Cât despre remarca lui referitoare la patul ei, dacă într-adevăr nu încercase să o facă să se simtă stânjenită, atunci putea să se aştepte şi la alte lucruri similare, şi ar fi preferat să nu mai audă alte comentarii care îi făceau mintea să zboare la lucruri total nepotrivite. Trebuia să îl facă să o dorească, nu invers. Totuşi, se putea gândi la o cale sigură de a pune capăt insinuărilor, dacă el credea că deja o cucerise. Asta ar putea chiar să servească planului ei, având în vedere că era în firea umană să doreşti ceva ce nu poţi avea.

De-abia ce-i veni ideea, că şi intră Richard, răsucind un lanţ în mână – unul lung. Îşi înfăşurase o mare parte din lanţ în jurul gâtului. Şi de capătul care îi atârna în dreptul mijlocului părea să fie prinsă o cătuşă.

— La asta te gândeai, căpitane? Erau două în cala. Mi-am folosit uluitoarele tehnici de persuasiune pentru a-l face pe unul dintre membrii echipajului lor să mi-l arunce. Le-am

spus că e pentru un englez, râse el răutăcios. Americanii ţin duşmănie vreme îndelungată şi nici măcar nu cer lămuriri.

— Războiul s-a terminat de câţiva ani, îi reaminti ea.

— Nu contează, a funcţionat pentru a face rost de lanţ. Aş sugera ca al doilea lanţ să fie folosit pentru secund, dar, la ce matahală e, mă îndoiesc că vreunul dintre noi se va deranja să se apropie de el într-atât încât să i-l pună. Măcar ăsta e deja imobilizat.

Se referea la Drew, care îl privise cu ochii mijiţi de când intrase. Gabrielle îşi dădu imediat seama că Richard era candidatul perfect pentru a-l face pe Drew să creadă exact ce plănuise ea.

Se apropie de Richard, îl bătu tandru pe obraz şi spuse cu voce scăzută şi senzuală, sărutându-l iute pe gură, aşa cum, spera ea, ar fi făcut-o orice iubită:

— Mulţumesc pentru lanţ, *cherie.*

Dar ar fi trebuit să discute mai întâi cu Richard despre acest plan, căci îl luase prin surprindere, astfel că prima lui reacţie fu să o îndepărteze de el. Din nefericire, o împinse destul de tare, fapt ce o surprinse – şi o făcu să cadă în fund.

Richard se ştergea de zor la gură cu dosul mânecii şi întrebă indignat, fără a privi spre ea:

— Ce dracu’ faci, Gabby?

— Stau pe podea, naiba să te ia!

— O, spuse el, privind spre ea. O, îmi pare rău, adăugă el, întinzându-i mâna.

Ea îi dădu peste mână, se ridică şi îşi scutură fusta. Drew râdea. Era limpede că nu avea sens să întrebe de ce îl sărutase pe Richard – îşi dăduse seama după reacţia lui Richard.

— Mai încercăm o dată, *cherie?* întrebă Richard.

— Nu în viaţa aceasta, răbufni ea. Şi nu mă mai lua cu *cherie,* nătângule!

El râse înfundat. Drew hohoti. Îi venea să arunce cu

ceva în amândoi, dar aproape toate lucrurile din cabină erau bătute în cuie. Nu era nimic lăsat la voia întâmplării, deşi se vedeau câteva cufere mari, în afară de ale ei, aşa că poate căpitanul nu despachetase încă.

Îndreptă un deget ţeapăn înspre uşă şi îi spuse prietenului ei:

— Du-te până nu te pun şi pe tine alături de cei care şi-o vor lua pe coajă astăzi.

Apoi, văzând că Richard deschidea uşa şi lua lanţul cu el, îi strigă:

— Înainte de a pleca, drege busuiocul şi pune-l pe căpitan în lanţ şi asigură-te că e legat bine.

Richard tresări.

— Trebuie să dreg busuiocul?

Ea doar îşi miji ochii spre el drept răspuns.

Capitolul 26

Ohr şi Richard i se alăturară lui Gabrielle în cabina ei pentru a lua cina. Ohr privi spre Drew de câteva ori, apoi dădu glas gândului care îl preocupa.

— Ai de gând să-l laşi aici în felul ăsta?

— Vrei să spui în lanţuri? Pentru moment, da. Îl va împiedica să se rănească din nou?

— Când s-a rănit?

Nu ar fi trebuit să menţioneze acel lucru, dar, fiindcă o făcuse, Gabrielle decise că adevărul ar putea fi mai bun decât orice asigurări banale pe care le-ar putea invoca. Ar explica totodată de ce voia ca el să rămână în lanţuri.

— A reuşit să scape, spuse ea, apoi adăugă iute: Am reuşit să-l leg din nou. Nu s-a întâmplat cine ştie ce.

— Aş putea să-l leg de punte, se oferi Ohr.

— Frecaţi puntea! chirăi Miss Carla.

Râseră toţi de papagal. Era ceva obişnuit să spună una dintre numeroasele ei expresii dacă auzea vreun cuvânt sugestiv. Dar Gabrielle ar fi trebuit să acopere pasărea, oricât de târziu era. O făcu în clipa aceea, apoi se întoarse la masă. Observă că Drew se holba la colivia papagalului. Probabil nu o mai auzise vorbind până atunci.

Cât despre sugestia lui Ohr, întâmplarea făcea că ploua în acea seară, dar, chiar dacă nu ar fi plouat, pe Gabrielle nu o lăsa inima să-l izoleze pe Drew sus.

Le spuse prietenilor ei:

— Prefer să nu fie mutat.

— Atunci, poţi să mergi în cabina noastră, spuse Richard. Dormim noi aici.

Gabrielle se gândi la această posibilitate. De dragul cuviinţei, ar trebui să o facă, deşi era cam târziu să-şi facă griji cu privire la decenţă, având în vedere că îşi asumase rolul de pirat, în plus, camera aceea – fieful căpitanului – şi faptul că ea o ocupa erau cam singurele lucruri care îi susţineau şiretlicul. Bărbaţii îi spuneau „căpitane”, da, dar Drew trebuia să vadă că veneau la ea pentru a primi ordine, iar vizitele lor frecvente din ziua aceea arătau că aşa stăteau lucrurile. Şi cum îşi putea pune în aplicare răzbunarea împotriva căpitanului dacă nu avea acces neîngrădit la el?

Clătină din cap.

— Îmi va fi bine aici. Din fericire, nu o contraziseră, deşi era sigură că ar fi făcut-o dacă Drew nu i-ar fi putut auzi.

Mai rămaseră cu ea o vreme după cină, Richard străduindu-se să o binedispună. Se simţea încă vinovat pentru că îi stricase planul în după-amiaza aceea, iar ea încă nu avusese ocazia să stea de vorbă cu el despre asta sau să-l liniştească, spunându-i că fusese oricum o idee prostească din partea ei.

Căpitanul rămase tăcut în colţul lui toată seara,

privindu-i doar şi probabil ascultându-le fiecare cuvânt. Singurul lucru care îl ţinea legat acum era cătuşa din jurul gleznei. Îi scosese chiar ea frânghiile mai devreme. Ceea ce fusese riscant şi o făcuse să se încordeze toată. Trebuise să le lărgească doar cât să şi le poată scoate singur şi să se ferească din calea lui înainte ca el să reuşească să se elibereze.

Drew nu se mai aşezase pe scaunul acela după ce se ridicase. Stătuse în picioare, întinzându-şi membrele lungi o vreme, ceea ce atrăsese atenţia ei, aproape făcând-o să se holbeze iar la el, spre propria ei iritare.

Apoi se aşezase pe podea, cu spatele sprijinit de perete, cu genunchii îndoiţi şi cu picioarele desfăcute. Îşi luase masa tot acolo, după ce Bixley împinsese o farfurie pe podea spre el. Nimeni nu voia să se apropie de el, ceea ce era înţelept. Nu era nici pe departe la fel de intimidant ca secundul lui mătăhălos, Timothy Sawyer, dar era totuşi un bărbat înalt şi musculos, aşa că oricine se băga în raza braţelor lui lungi o căuta cu lumânarea.

Îşi scosese cizmele, probabil pentru a vedea dacă putea strecura cătuşa peste gleznă, scăpând de ea. Ar fi fost prea strânsă cu cizma sub ea. Gabrielle stătuse cu ochii pe el, iar el era conştient de asta şi nu încercase nimic necugetat, însă o îngrijorase îndeajuns încât să-i ceară să-şi ridice cracul pantalonului.

El nu făcuse decât să se holbeze la ea. Nu avea de gând să se supună. Ea scrâşnise din dinţi. Era un ostatic extrem de enervant. Recalcitrant, necooperant, agresiv. Era o nenorocită de cătuşă pentru picior, la urma urmelor, făcută în aşa fel încât să nu poată fi scoasă odată ce era pusă, iar picioarele lui erau probabil mai groase decât ale multora, la cât de înalt şi de bine făcut era.

Îşi dădu seama destul de târziu, după ce prietenii ei plecaseră, că avea să fie nevoită să îşi schimbe puţin obiceiurile de dormit cât timp împărţea încăperea cu

ostaticul ei. Ei bine, nu era prima dată când dormea îmbrăcată. Nu îşi scosese hainele nici măcar o dată pe insula aceea a piraţilor, când fusese ea însăşi ostatică. Nu o deranja să doarmă îmbrăcată acum…

Râmase ţintuită locului când întrebarea i se strecură în minte. De ce ar face excepţii pentru el? Dumnezeule, era de fapt o oportunitate perfectă pentru a începe să-l ispitească, scoţându-l din minţi după ce avea să-i arate un petic de piele dezgolită. Trebuia doar să prindă curajul necesar pentru a o face – şi cel mai uşor ar fi să se prefacă nepăsătoare. Nu voia ca el să creadă că o făcea deliberat.

Aşa că, foarte iute, înainte de a se răzgândi, îşi lăsă fusta să cadă la picioare şi îşi trase bluza peste cap. Nu se putu abţine să nu simtă satisfacţie când îl auzi respirând întretăiat.

— La naiba, femeie, ce dracu’ faci? aproape că strigă el.

Cum stătea în cămăşuţă şi-n pantalonaşi, prin care i se vedea perfect fundul, privi peste umăr spre el şi spuse cu cochetărie:

— O, îmi pare rău, am uitat că eşti acolo.

Apoi se întoarse spre el pentru a-l lăsa să aprecieze pe deplin rotunjimile pline ale sânilor, care ieşeau la iveală din decolteul adânc al cămăşuţei. Îl auzi gemând cu privirea ţintuită la pieptul ei şi trebui să-şi înăbuşe râsul când se strecură în pat în lenjeria intimă străvezie. Un atac dublu, unul împotriva simţurilor lui, celălalt împotriva mândriei, fiindcă putuse să uite că era şi el prezent.

Dar, dacă se gândea că reuşise să-i dea o lovitură de graţie pentru a se răzbuna, se înşela amarnic. El se asigură de asta.

Abia stinsese lampa, aşezându-şi capul pe pernă, că îl auzi spunând:

— Ştii că această cătuşă e ruginită?

Ea deschise ochii şi privi ţintă în tavan, nu că ar fi

văzut în întuneric, dar în direcţia aceea se uita. „Tace toată seara, dar, când se stinge lampa, începe să vorbească?” se gândi ea iritată. Probabil ar fi trebuit să-i spună ceva înainte de a se retrage, măcar să-l anunţe că poziţia lui pe podea nu fusese ideea ei, că i-ar fi dat un hamac dacă ar fi cerut unul.

Pe de altă parte, chiar voia ca el să creadă că era slabă de înger? Înainte, când el se afla în fruntea listei cu posibili soţi, voise ca el să o cunoască aşa cum era cu adevărat, încetând să mai facă presupuneri greşite despre ea. Dar era prea târziu pentru asta. Acum voia exact opusul.

— Eşti hotărâtă să-mi otrăveşti sângele, nu-i aşa? spuse el.

Ea scrâşni din dinţi. Se întrebă dacă să-l ignore pur şi simplu. Poate va pricepe aluzia sau poate va crede că adormise deja.

— A, înţeleg, îl auzi ea. Planul era să mă arunci peste bord şi să mă omori din capul locului?

Se ridică în capul oaselor, dar era prea întuneric pentru a-l vedea în colţ.

— Ar fi trebuit să-ţi laşi cizmele în picioare, să ştii, îi atrase ea atenţia.

— Crezi că ar fi schimbat ceva, când cătuşa aceasta e atât de ruginită, că le-ar fi ros pielea?

Ea se întinse din nou, izbindu-şi capul de pernă de două ori.

— A fost o idee foarte proastă, mormăi ea. Dacă ar fi fost mai cald, poţi fi sigur că m-aş fi dus să dorm eu pe punte.

El nu răspunse. Ba chiar rămase tăcut o vreme, ceea ce o încurajă să încerce să adoarmă. Dar apoi, din întuneric, îl auzi spunând:

— Voi avea nevoie de o oală de noapte, femeie, sau credeai că o să mă uşurez pe podea?

Gabrielle deschise ochii brusc, iar obrajii i se înflăcărară. Sări din pat şi găsi un chibrit să aprindă felinarul pe care îl stinsese mai devreme. Drew stătea exact acolo unde era şi când se urcase ea în pat. Probabil nu-i convenea că ea avea să doarmă în patul lui, în timp ce el era pe podea în lanţuri. Găsi oala de noapte, o puse jos şi o împinse cu piciorul în celălalt capăt al încăperii. Apoi se duse înspre unul dintre cuferele lui şi începu să caute prin el.

— Ce faci?

Îi ignoră tonul ofensat. Era, fără îndoială, deranjat că-i umbla prin cufere.

— Caut ceva să-ţi pui sub cătuşă, spuse ea cu impertinenţă. Sunt sigură că eu nu am nimic, nu fără a-mi rupe vreo haină, ceea ce nu am de gând să fac.

— Aşadar, m-ai auzit.

— Sigur.

— Presupun că asta înseamnă că vrei să-mi otrăveşti sângele?

Ea pufni şi îi aruncă doi ciorapi pe care îi găsise.

— I-aş îndoi şi i-aş strecura sub metal, nu mi i-aş pune în picioare. Acum, dacă nu te deranjează, aş vrea puţină linişte ca să pot dormi.

— Dacă vrei linişte, ar fi trebuit să te muţi în altă parte.

— Să te duc pe punte e în continuare o opţiune.

El nu mai spuse nimic.

Capitolul 27

„A naibii femeie, ar fi putut să-mi arunce nişte

aşternuturi”, îşi zicea Drew mânios, stând pe podeaua tare a cabinei sale. Ploua afară – de fapt, turna cu găleata –, şi în încăpere se strecura un curent rece pe sub uşă. De obicei sunetul ploii îl liniştea. Ba chiar îi plăcea să treacă la cârma corăbiei sale pe timp de furtună. Era ceva primitiv în furtuni care îi stimula toate simţurile. Nu avea o asemenea ocazie în noaptea aceea.

Nu putea să doarmă. Încercase, cu capul sprijinit de perete. Nu era prima oară când dormea într-un loc incomod şi nici când stătea în capul oaselor. Numai că nu avea să se întâmple aici, nu cu o femeie frumoasă care dormea într-un pat moale, la câţiva metri de el.

De fapt, acesta era doar unul dintre motivele pentru care somnul îl ocolea. Emoţiile care îi palpitau în stomac erau o piedică şi mai mare. Nu-şi amintea să se fi simţit atât de furios vreodată, şi făcea faţă cu greu. Dar era adevărat că nu i se mai luase niciodată corabia.

Nu-i venea să creadă că Gabby făcea asta. Era atât de furioasă pe el, încât nu-l putuse ruga pur şi simplu să o ia la bord? Ar fi pornit pe rutele lui comerciale obişnuite şi ar fi putut fi convins cu uşurinţă să o ducă pe Gabrielle Brooks. Ei bine, poate nu cu uşurinţă. Ea era motivul pentru care se hotărâse să plece cu câteva zile mai devreme decât plănuise iniţial. Voise să se îndepărteze de ea cât de mult putea din pricina ispitei pe care o reprezenta.

Ispita aceea devenise mai puternică în ultimele câteva săptămâni. De îndată ce încetase să mai fie dezagreabilă, Drew începuse să îşi imagineze cât de bine ar arăta în patul lui. Ajunse până în punctul în care o dorea atât de mult, că lăsase prudenţa deoparte şi încercase să o ademenească în camera lui. Mare prostie! Nu reuşise decât să o dorească şi mai mult. Iar ea nu venise la el. În schimb, continuase să-şi caute un soţ. Era ca şi cum ai fi pus o scânteie pe focul mocnit, şi acesta era probabil motivul pentru care se îmbătase atât de rău în ultimele două nopţi

în port şi pentru care se dusese la acel bal încercând, prosteşte, să îi saboteze misiunea. Şi faptul că o văzuse la balul acela cu Wilbur, pretendentul pe care părea să-l prefere cel mai mult... Nu era surprins că o făcuse de ruşine, cum pretindea ea că se întâmplase. Nu-şi amintea exact ce spusese, dar îşi aducea clar aminte că sora lui îl mustrase.

Oftă în sinea lui. Se pare că reuşise, iar ea îşi dezvăluia adevărata fire acum. A naibii femeie chiar era pirat. Aşchia nu sare departe de trunchi. Dar ar fi trebuit să o facă să i se supună până acum. Era atrasă de el. Observase asta de la început. Ar fi putut-o convinge măcar să-i facă aşternutul mai primitor. Dar furia îi stătea în cale. În clipa aceea, gândul de a încerca să o farmece i se părea respingător. Pentru că ea deţinea controlul? Pentru că îi furase corabia, îl lovise în cap cu propriul lui pistol şi îl ţintuise de podeaua aceea nenorocită? Sau pentru că, în ciuda tuturor acestora, încă o dorea?

O gustase din nou, acesta era necazul. De ce dracu' o făcuse? Fusese atât de aproape de libertate, de a-şi recupera corabia şi de a-i pune cu botul pe labe pe piraţii ăştia, dar se lăsase ispitit de o pereche de buze senzuale. Pur şi simplu fusese incapabil să se abţină să nu o sărute când gura ei era atât de aproape de el şi îşi mişca fundul în poala lui, iar parfumul ei îi umplea nările.

Simţi că-i pulsează bărbăţia numai la gândul acelui sărut. Afurisită femeie...

— Am făcut o gaură într-una din cabine, şopti secundul lui. Mă gândeam că n-o să te deranjeze, căpitane.

Drew se desprinse brusc de zid. Nu-i venea să creadă şi aproape izbucni în râs. Fusese atât de cufundat în gânduri, că nici măcar nu-l auzise pe Timothy Sawyer strecurându-se în cabină, şi se pare că o făcuse fără să o trezească pe femeia pirat care dormea în celălalt capăt al camerei. Nu-l vedea pe secundul lui. Nu pătrundea lumina

deloc prin ferestre, din pricina ploii, iar Gabby stinsese lampa înainte de a se urca în pat, aşa că era întuneric beznă în cabină. Patul lui. La naiba, faptul că ea dormea acolo, fără el, îl înfurie.

— Deloc, spuse el, tot în şoaptă, ca Timothy. Ce ţi-a luat atâta?

— Trebuia să mă asigur că nu e nimeni de partea cealaltă, să dea alarma.

— Ai eliberat echipajul?

— M-am gândit să te dezleg pe tine întâi.

— Ştiam că mă pot baza pe tine, Tim.

— Măcar atâta puteam să fac, căpitane, după ce i-am lăsat să mă pună la pământ azi, spuse bărbatul înciudat.

— Ei bine, mă îndoiesc că oricine altcineva s-ar fi gândit să treacă prin pereţi, spuse Drew.

Zâmbea larg, deşi Timothy nu îl vedea. Îi stătea alături de câţiva ani. Era un tip liniştit, agreabil, care nu făcea scandal niciodată, în ciuda trupului masiv, avea unul dintre cele mai blânde temperamente pe care le întâlnise Drew vreodată, atâta timp cât nu era călcat pe coadă. Dar, când se întâmpla asta, se putea dezlănţui iadul.

Nu se întâmpla des, dar, asemenea lui Drew, lui Timothy nu-i plăcea să fie întemniţat. Făcuseră mare larmă într-o noapte în Bridgeport şi sfârşiseră petrecând noaptea în închisoare, ca să se trezească din beţie. După ce îşi revenise, Timothy fusese ca un urs în cuşcă, înnebunit să rupă zăbrelele – şi să dea naiba dacă nu le îndoise. Drew fusese nevoit să plătească şi pentru ele.

— Hai să-ţi scoatem frânghiile, spuse Timothy.

— N-am frânghii. Mi le-am scos o dată, aşa că acum sunt prins cu o cătuşă de fier.

— Ei, asta ar putea fi o problemă. Doamna pirat are unelte ca să te scoată din ele? Sau e încuiată cu lacăt?

— Nu e nicio cheie, şi unul dintre oamenii ei are… Drew nu termină. Stătea cu faţa la uşă, şi văzu lumina care

se ivi sub ea. Ai grijă, şuieră el încet, s-ar putea să primim vizitatori.

Nu avură timp să se pregătească. Uşa se deschise exact în clipa în care el dădea avertismentul. Piratul chipeş stătea acolo, cel pe care Gabby încercase să-l sărute în după-amiaza aceea. Din nefericire, nu era singur. Asiaticul înalt la care Gabby părea să ţină era cu el, plus alţi doi. Unul dintre ei văzuse probabil ce se întâmpla sau dăduse peste gaura aceea din zid şi avusese prezenţa de spirit să aducă întăriri.

Era un moment extrem de tensionat. Cei patru piraţi, înarmaţi, tocmai intraseră pe uşă şi îşi îndreptaseră pistoalele direct spre pieptul lui Timothy.

Drew se temea că era unul dintre acele momente în care secundul său nu avea să dea înapoi. Îi simţea tensiunea, furia că nu dusese la bun sfârşit ce îşi propusese. Şi nu era prima dată când uriaşul era prins într-o dispută disproporţionată. Era prea furios să observe acele pistoale nenorocite, aşa că probabil avea să fie ucis.

Gabrielle sări deodată din pat, învelită într-o pătură, şi se plasă direct între cele două grupuri. Clocotea de mânie.

— Îmi ajunge agitaţia pe ziua de azi, domnilor, spuse ea cu asprime. Aşa că veţi regândi cu toţii situaţia şi vă veţi da seama că somnul este mult mai atractiv în clipa aceasta decât vărsarea de sânge.

Drew începu să respire din nou, deşi nici măcar nu îşi dăduse seama că îşi ţinuse răsuflarea. Dar nu se cuvenea să-i fie dintr-odată recunoscător femeii. Totuşi, trebuia să recunoască, gândise repede, dându-şi seama că Timothy nu avea să încerce să treacă de ea pentru a ajunge la oamenii ei. Uriaşul sfărâma cu uşurinţă zece capete de bărbaţi, dar nu ar fi rănit niciodată o femeie. Dormise adânc, dar se pare că nu avea nicio problemă să se trezească iute şi gată să ia hotărâri precum aceasta.

— Ale naibii femei pirat, mormăi Timothy pe un ton

scăzut.

Drew ştiu în clipa aceea că pericolul trecuse.

— Mi-a ajuns cu tine, domnule Sawyer, spuse Gabby. Chiar nu-ţi pasă deloc de propria persoană de cauţi să fii împuşcat?

— Asta făceam? spuse Timothy, părând ruşinat. Scuzele mele.

Ea pufni cu dezgust, dar privi în spate, spunându-le oamenilor ei:

— Duceţi-l înapoi.

— Unde, *cherie?* o întrerupse Richard. A făcut o gaură lângă uşa cabinei în care l-am pus.

— A spart nenorocitul de zid? întrebă Gabby, nevenindu-i să creadă. Apoi oftă, privind iar la Timothy. Ba chiar îi aruncă o privire dezamăgită.

— Domnule, eşti o pacoste fără margini. Ce mă fac cu tine?

Lui Drew nu-i veni să creadă când îl auzi pe Timothy spunând ruşinat:

— Nu voi mai provoca necazuri, domnişoară.

Drew bombăni. Îl mustra o femeie drăguţă, şi devenea pe dată un papă-lapte iremediabil! Dar Gabby nu terminase.

— Dă-mi cuvântul că aşa va fi.

De data aceasta, Timothy nu făcu decât să se holbeze la ea. Poate că se întreba dacă să-şi ţină cuvântul dat unui pirat. Dar Gabby era prea iritată pentru a-i îngădui lui Timothy să stea prea mult pe gânduri. Liniştea lui prelungită o făcu să comenteze.

— Înţeleg că răspunsul e nu, spuse ea, apoi se duse spre masa de lângă pat să ia pistolul lui Drew.

Dat fiind că femeia îl păcălise o dată, încercând să pretindă că nu era pirat, iar acum ştia că era, Drew habar n-avea de ce era capabilă. Nu avea de unde să ştie dacă nu cumva urma să-l împuşte pe Timothy, ca să nu mai fie o

„pacoste”, cum îl numise.

Aşa că şuieră spre prietenul lui:

— Răspunde-i, la naiba!

Ea îl auzi, dar nu comentă şi nici nu lăsă iritarea să-i dispară de pe chip. Nu făcu decât să remarce:

— Dacă ne lungim atâta, nu avem şanse să ne vedem prea repede de somn. Vrei măcar să ne dai cuvântul că nu vor mai fi probleme în noaptea aceasta, ca să putem dormi?

— Asta pot să fac.

Gabrielle rumegă răspunsul vreme de câteva momente. Părea, într-adevăr, mult prea furioasă pentru a se mulţumi doar cu jumătate din ce ceruse. Iar Drew ura să recunoască, dar arăta mult prea atrăgător cum stătea acolo strângându-şi pătura lui de lână în jurul corpului, cu părul negru răvăşit căzându-i pe umeri. Dar apoi expresia i se schimbă. Încuviinţă din cap. Şi lui Drew nu-i trebui decât un moment pentru a ghici că tocmai îşi amintise ce îi spusese tânărul ei prieten mai devreme: că erau două cătuşe în cală. El purta una în clipa aceea, dar mai rămăsese una pentru Timothy.

La naiba! Femeia asta nu se mulţumea cu faptul că pusese un bărbat în lanţuri, trebuia să-l pună şi pe al doilea!

Capitolul 28

Timothy Sawyer se întorsese în cabină de bunăvoie, dar Gabrielle nu avea încredere în el absolut deloc. Un bărbat atât de solid aducea numai buclucuri, în opinia ei, buclucuri foarte primejdioase – şi nu mai voia să rişte nimic din partea lui.

Împreună cu Richard şi cu Bixley, reuşi să-l încătuşeze

pe Timothy de cel mai solid perete din cabină. Uriaşul îşi acceptă soarta cu o docilitate surprinzătoare, poate pentru că Gabrielle îi distrăsese atenţia satisfăcându-i curiozitatea despre viaţa de pirat a tatălui ei, răspunzându-i la întrebări peste întrebări.

Înainte de a ieşi din cabina lui, îi spuse chiar:

— Mulţumesc că ţi-ai ţinut cuvântul şi nu ne-ai mai făcut probleme.

El nu făcu decât să ridice din umerii lui laţi.

Se terminase. Iar ea deţinea în continuare controlul asupra corăbiei. Totuşi, fusese cât pe-aici…

Se întoarse în cabina căpitanului. Paza de noapte fu dublată. Ohr se ocupase deja de asta. Nu îşi mai asumau niciun risc. Iar ea lipsise destul de mult, ocupându-se de Sawyer, încât să poată spera că Drew dormea sau, dacă nu, că avea să îl găsească tăcut, astfel încât să poată dormi măcar ea.

Nu avu norocul ăsta.

Drew aşteptă până când se strecură în patul lui. Ba chiar o lăsă să se instaleze comod, rearanjându-şi perna de câteva ori, netezind pătura deasupra căreia se aşezase. Dar, în momentul în care oftă mulţumită – era un pat foarte comod –, vocea lui îi ajunse la urechi:

— Stau aici şi mă gândesc ce gust au sânii tăi.

În primă fază, crezu că nu a auzit bine. Nu ar fi spus aşa ceva, nu pe un asemenea ton conversaţional. Amanţii puteau discuta astfel de lucruri, dar cu siguranţă nu era cazul lor!

Dar apoi el adăugă:

— Săraţi de la aerul mării? Ca petalele de trandafir de la parfumul tău? Da, am simţit mirosul de trandafir pe trupul tău. Sau au pur şi simplu gust de ambrozie?

Cu obrajii arzând de ruşine, ea mormăi:

— Îţi pun căluş.

— Aş vrea să încerci.

Gabrielle înţelese ce făcea el: o înfuria suficient încât să o aducă aproape de el, ca să poată prelua din nou controlul. Nu avea să se întâmple aşa ceva nici în ruptul capului.

Se întoarse pe o parte, tratându-l cu spatele, dar în întuneric el nu avea cum să ştie asta. Era posibil ca liniştea să-l facă să priceapă totuşi, aşa că era hotărâtă să nu mai vorbească.

— Să ne întoarcem la sânii tăi, sugeră el pe un ton molcom.

— Să nu.

Se dusese pe apa sâmbetei hotărârea ei. Disperată, îşi puse perna pe cap, apăsând-o pe ureche. A naibii să fie dacă nu-l auzea chiar şi aşa.

— Ştiu cât de rotunzi sunt, Gabby. Îmi amintesc perfect cum îmi umpleau palma. Dar vreau să-i gust. Ar fi trebuit să o fac cât te-ai zbătut în poala mea astăzi. A fost foarte plăcut, apropo. Aştept cu nerăbdare să-mi stai iar în poală. Dar să rămânem la sâni momentan. Îţi va plăcea când îi voi gusta, ce crezi?

— Probabil îţi aminteşti sânii altei femei, una din mulţimea de drăguţe pe care le ai în fiecare port. Sânii mei sunt mici, aproape plaţi, aşa că poţi să încetezi să te mai gândeşti la ei!

— Mincinoaso, zise el amuzat. Îmi amintesc totul despre tine, Gabby. Gura ta lipită de a mea, cât de pasională erai în braţele mele, cât de minunat era să te simt aproape de mine. Dar întrebarea din mintea mea este: Mereu eşti atât de dezlănţuită sau doar eu te-am făcut să reacţionezi aşa?

— Nu te priveşte, căpitane.

— Ah, dar mă priveşte, scumpo. Voi afla, ştii. Poate că nu în seara aceasta şi nici mâine, dar într-o zi, când te voi găsi din nou, vom face dragoste. Îţi promit asta. Şi îţi voi cunoaşte sânii îndeaproape atunci. De fapt, voi cunoaşte

îndeaproape fiecare centimetru din tine. Nu am nici cea mai mică îndoială că se va întâmpla.

Îi stătea pe limbă să-i spună că delira, dar o parte din ea, doar o mică parte, spera că nu. Probabil din cauză că el zisese că vor face dragoste şi promisese că asta avea să se întâmple cândva. Dumnezeule mare, era uimitor ce efect avu asta asupra ei. Stomacul îi palpita de dorinţă. Pulsul i-o luase deja razna ca urmare a cuvintelor lui. Iar sânii o furnicau, sfârcurile se întăriseră pe dată, exact ca în seara aceea în care încercase să o seducă în salonul surorii lui. Îşi amintea fiecare senzaţie pe care o trăise în seara aceea, şi se cutremură de plăcere.

— Vrei să auzi ce îţi voi face mai întâi?

— Nu!

Strigase. El râse înfundat. Şi îi ignoră refuzul.

— Te voi săruta până nu ai să mai poţi, profund, foarte erotic – şi vei dori să faci la fel. De fapt, mă vei săruta şi tu. Nu te vei putea abţine. Mă vei ţine strâns, lipindu-te de mine, suficient de strâns încât să-mi simţi dorinţa împungându-te, în vreme ce limbile noastre vor fi cele care se vor iubi mai întâi. Voi găsi exact momentul potrivit, să ştii. Te voi înnebuni de dorinţă înainte ca măcar să-ţi scot hainele. Şi, când le voi scoate în cele din urmă, o voi face extrem de încet. Ştii de ce?

„Ignoră-l. Nu spune nimic.” Dumnezeule, se făcuse atât de cald în încăpere. Hainele o strângeau atât de tare, că trebui să se lupte cu impulsul de a şi le smulge singură.

— Voi savura fiecare clipă în timp ce te voi dezbrăcă până la piele, îi spuse el, cu voce mai scăzută acum, mai răguşită. Şi la fel vei face şi tu, căci te voi săruta şi te voi atinge peste tot. Nu voi neglija nicio parte din tine. Gâtul, urechile, umerii tăi îmi vor simţi buzele. Sânii îmi vor simţi limba. Picioarele şi gambele şi în special coapsele vor simţi mângâierea mâinilor mele. Şi între picioare, unde vei fi udă şi vei tânji după mine, voi…

— Încetează! Te rog!

— Mă doreşti? întrebă el încet, senzual. Ştii că da. Haide, Gabby. Haide să o facem acum. Nu e nevoie să aşteptăm.

Ea îşi muşcă buza ca să nu-i răspundă. Iar apoi, ca o găleată de apă rece pe faţă, auzi:

— Te doresc atât de mult în clipa asta, încât cred că aş putea rupe lanţul ăsta cu mâinile goale.

Nimic nu ar fi putut risipi mai iute pâcla aceea erotică decât gândul că el ar putea fi liber, preluând din nou controlul situaţiei. Nu încă. Nu putea să-l lase să-şi recupereze corabia deocamdată.

Sări din pat, trăgând pătura cu ea. El o auzi traversând camera. Nu se străduia să umble cu grijă câtuşi de puţin. Doar că nu se îndrepta spre el.

Întrebă nerăbdător:

— Unde mergi?

— Să aduc o găleată de apă rece, se răsti ea, ajungând aproape la uşă.

— Naiba să te ia, femeie, întoarce-te!

Ea nu o făcu. Şi, deşi el îşi imaginase probabil că se ducea după apă să i-o toarne în cap pentru frustrarea sexuală pe care tocmai i-o stârnise, nu era aşa. Gabrielle găsi nişte apă şi şi-o aruncă pe faţă. Apoi găsi un loc pe punte unde nu bătea prea tare vântul şi se ghemui pe pătură să doarmă puţin. Nu tocmai comod, dar nu ştia cum să se descurce cu disconfortul de care avea parte în cabina căpitanului, aşa că orice altceva era de preferat.

*

Ohr o înghionti pe Gabrielle în picior, care îi ieşea de sub pătura pe care o adusese pe punte cu ea. Se trezi alene, găsindu-l stând lângă ea, cu mâna întinsă să o ajute să se ridice. Nu dormise suficient în noaptea aceea pentru a

i se limpezi mintea imediat.

— Noapte grea? întrebă el.

Era o întrebare logică, se gândi ea, din moment ce o găsise dormind pe punte. Dar nu descria nici pe departe prin ce o făcuse să treacă stăpânul corăbiei, cu poveştile lui despre amor.

Nu spuse decât:

— Căpitanul a devenit prea… O, Doamne, am vrut să spun cabina. S-a încins prea tare în cabină, aşa că am căutat un loc cu briză, pentru o vreme. Probabil am adormit înainte să mă răcoresc.

— Eşti sigură că nu vrei să faci schimb de cabină cu noi?

— Aş vrea, da!

Gabrielle roşi imediat. O spusese prea repede şi la scurt timp după gafa pe care o făcuse. Ce stânjenitor!

Dar Ohr păru să nu observe cât de disperată sunase. Aşa era el. Chiar dacă ar fi ghicit exact la ce se gândea Gabrielle, nu ar fi spus-o şi nici nu ar fi arătat-o în vreun fel. Era posibil să fie la fel de bun ca James Malory când venea vorba să-şi controleze expresiile.

Dar chiar nu-i păsa în momentul acela. Era doar hotărâtă să nu mai treacă printr-o experienţă atât de intensă şi de aţâţătoare. Doamne, cât de ridicolă fusese să creadă că putea să se descurce să doarmă în aceeaşi cameră cu americanul acela revoltător. Era prea arătos. Chiar şi pe întuneric, când nu-l putea vedea deloc, era ispititor de atrăgător, cu vocea aceea senzuală atât de provocatoare. Habar nu avusese că era posibil să fii atât de aţâţat de nişte simple vorbe.

Aranjamentul actual nu avea cum să funcţioneze. Trebuia să-şi păstreze controlul pentru a se răzbuna. Chiar şi în lanţuri, *el* fusese cel care deţinuse controlul în noaptea trecută. O făcuse să reacţioneze, îi aţâţase simţurile. Ea ar fi trebuit să fie cea care îi făcea asta lui! Dar cum ar fi

putut, dacă nici măcar nu putea gândi limpede din pricina senzaţiilor pe care le stârnea în ea?

Şi nu se îndoia că era totul deliberat. Încercase să o seducă dintr-un singur motiv: pentru a-şi recupera corabia.

Şi-l alungă din minte şi îl întrebă pe Ohr:

— Tu ai apucat să dormi după toată tărăşenia cu Sawyer?

— Câteva ore, mai mult nu am nevoie oricum. Mă duc la cârmă acum. Sau vrei tu să preiei comanda?

Ohr nu o tachina. Să conducă o navă fusese unul dintre lucrurile pe care tatăl ei o învăţase cu plăcere când Gabrielle navigase cu el. Nu avea forţă în braţe să facă asta vreme îndelungată şi cu siguranţă nu pe vreme neprielnică, dar era o dimineaţă frumoasă, senină, iar vântul era blând, aşa că încuviinţă din cap şi îl urmă la cârmă.

El o lăsă acolo. Aproape că îl strigă să vină înapoi. Singură, ştia la ce avea să ajungă să se gândească – la el –, aşa că fu uşurată când Richard veni să i se alăture, câteva minute mai târziu.

— De obicei îmi e bine singur, spuse Richard.

Stătea în faţa cârmei, sprijinindu-se de ea, astfel că nu era cu faţa spre ea. Vorbise vrute şi nevrute, nimic relevant. Apoi remarca aceea veni din senin, şi Gabrielle habar n-avea ce să răspundă, dat fiind că nu ştia cu ce avea legătură. Aşa că nu spuse nimic, sperând că nu auzise bine. Nu avu noroc însă.

— E vina ta, să ştii, continuă el. Dacă nu ai fi încercat să mă săruţi ieri, nu aş fi început să mă gândesc iar la ea.

O, Doamne, era vorba despre Georgina Malory. Chiar crezuse că se încheiase povestea aceea. Când mersese să-i transmită avertismentul lui James, cum că Richard avea să fie un om mort dacă o mai aborda vreodată pe soţia lui, Richard o asigurase că nu merita să mori pentru nicio femeie.

Gabrielle îi reaminti acest lucru.

— Ai fost de acord să stai departe de ea.

— La momentul acela, da, dar nu am spus că pentru totdeauna.

Ea îşi dădu ochii peste cap. El nu observă. Stătea în continuare cu faţa spre mare. Ea încercă cea mai rezonabilă abordare.

— Ştii, e o femeie remarcabilă.

— Aşa mă gândeam şi eu, fu el de acord.

— Remarcabilă în sensul că îşi iubeşte soţul. Multe femei nu şi-l iubesc. Multe femei se mărită dintr-o varietate de motive, şi de multe ori dragostea nu se numără printre ele.

— Dar tu? întrebă el. Te vei căsători doar din dragoste?

— Da.

Deja se întorsese şi venise spre ea, aşezându-se cu picioarele încrucişate în lateralul cârmei, ca să poată privi în sus spre ea.

— Americanul ţi-a distrus şansele de a găsi iubirea adevărată în Londra. Ar trebui să mă duc şi să-l fac bucăţi acum, cât e legat. Cineva trebuie să-l facă să regrete mârşăvia!

— Nu! spuse ea puţin cam iute. Nu-i face rău…

— A, deci aşa stau lucrurile. Ar fi trebuit să ştiu că sărutul acela pe care mi l-ai dat ieri a fost doar pentru ochii căpitanului. Înţeleg perfect, *cherie.*

— Ce înţelegi?

În loc să răspundă, speculă cu voce tare:

— Ştii, dacă aş fi reuşit să o prind pe Lady Malory singură măcar o dată, nu ar mai fi cel mai important lucru din mintea mea acum. Nu ar fi decât o amintire plăcută. O singură aventură face, într-adevăr, minuni. Ar trebui să te gândeşti şi tu la asta.

Ea rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă. Ştia exact ce voia să spună, dar zise:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Bineînţeles că ştii, Gabby. Îl doreşti pe căpitanul ăla. Chiar şi reacţia pe care ai avut-o faţă de el pe chei vorbea de la sine. Iar Ohr mi-a zis că ai dormit pe punte aseară. Nu ai putut rezista să fii singură cu el în aceeaşi încăpere, nu-i aşa? Eu sigur nu aş putea dacă femeia pe care aş dori-o ar fi atât de aproape.

Gabrielle scrâşni din dinţi de frustrare.

— Faci presupuneri fără să gândeşti. Poate că îl găsesc atrăgător, dar orice femeie l-ar găsi astfel. Ceea ce nu înseamnă că pot face ceva în sensul acesta. Spre deosebire de voi, bărbaţii, noi, femeile, trebuie să avem o verighetă pe deget mai întâi.

El ridică dintr-o sprânceană, poate pentru că tonul ei sunase atât de aspru şi de cuviincios.

— Chiar? Nu aş fi crezut niciodată că ţii atât de mult la…

— De ce naiba m-am întors în Anglia, dacă nu să-mi găsesc soţ? îl întrerupse ea. Dacă nu aş fi avut nevoie de unul, ar fi fost destule ocazii să cad în dizgraţie, cum s-ar spune.

— Şi de ce nu ai făcut-o?

— Jur, Richard, rămân fără dinţi până la finalul acestei conversaţii. Ştii al naibii de bine că ceea ce sugerezi nu e…

— Se face asta tot timpul, *cherie,* o întrerupse el de data aceasta. Nu ai nevoie decât de o viaţă liniştită, în care scandalurile din oraşul acela păcătos să nu-ţi ajungă niciodată la urechi. Dar, gândeşte-te, scandalul izbucneşte numai dacă femeia e dată în vileag. Nu-ţi poţi închipui câte cad în dizgraţie, cum te-ai exprimat tu, fără ca nimeni să îşi dea seama, nici măcar soţii cu care fac până la urmă casă.

— Ştii din experienţă, nu-i aşa?

El zâmbi larg şi mişcă sugestiv din sprâncene.

— Desigur.

Se întoarse să privească spre mare din nou. O tachina

doar, îşi reaminti ea. Dacă îl lua în serios, avea să sfârşească prin a se gândi la sugestia lui scandaloasă, şi nu îndrăznea să o apuce pe calea aceea.

— Urmează-mi sfatul, Richard, spuse ea serioasă. Uită de doamna aceea. Chiar dacă nu ar fi fericită în căsătorie, sunt alte lucruri la care să te gândeşti – cum ar fi, în câte bucăţi te-ar tăia soţul ei. Malory vorbea serios, să ştii. Te-ar ucide. Aşa că fă-ţi un favor şi încetează să te mai gândeşti la soţia lui.

I se păru că îl aude oftând mohorât.

— Uşor de zis, greu de făcut. Încearcă pe pielea ta, adăugă el, ridicându-se să plece. Vei vedea.

Ea prinsese ideea. Faptul că părăsise cabina cu o seară în urmă nu o oprise să se gândească la căpitan. Era de mirare că reuşise să doarmă totuşi. Dar, deşi situaţia ei era asemănătoare cu a lui Richard, exista o diferenţă majoră. Chiar dacă îl dorea pe Drew la fel cum Richard o dorea pe sora acestuia, ea îl şi dispreţuia acum. Şi cum naiba putea să mai dorească un bărbat pe care îl dispreţuia?

— Ale naibii pofte trupeşti care nu ţin deloc cont de raţiune, mormăi ea, întorcând cârma puţin cam prea iute.

Capitolul 29

Noua cabină a lui Gabrielle era mult mai mică decât cea a căpitanului, ceea ce era de aşteptat. Avea un pat de o mărime decentă, un garderob de o mărime decentă pentru haine, o măsuţă cu două scaune la care putea mânca şi chiar şi un birou de scris. Nu avea ferestre mari ca ale lui Drew, dar nu se aştepta să petreacă mult timp în cabină, aşa că nu conta.

Ohr se ocupase de mutarea bagajelor ei fără a i-o

cere, dar uitase de Miss Carla sau poate o lăsase acolo în mod deliberat, căci ura pasărea din tot sufletul. Cei mai mulţi membri ai echipajului lui Nathan simţeau la fel. Dar Gabrielle nu avea de gând să folosească papagalul drept scuză pentru a-l revedea pe căpitan.

Scoase capul pe uşă şi avu noroc, căci îl văzu pe Bixley trecând.

— Poţi să mi-o aduci pe Miss Carla, te rog? Când îl văzu tresărind, adăugă: O, haide, este în colivie. Degetele tale sunt în siguranţă.

— Mă gândeam la urechile mele, răspunse el râzând şi se grăbi să-i îndeplinească rugămintea.

Făcu loc pe birou, ca Bixley să poată pună colivia după ce se întorcea. Nu dură decât încă un moment pentru a afla cum se distrase căpitanul peste zi.

Era sigură că învăţase întregul repertoriu al păsării. După trei ani, o învăţase câteva expresii şi ea. Dar nu puse bine pasărea pe birou, că aceasta începu să chirăie, spunând cât se poate de clar:

— Laşo!

Bixley ridică din sprâncene spre Gabrielle când auzi pasărea şi mormăi limpede:

— E un cuvânt urât pe care să-l înveţe o pasăre, Miss Gabby.

Nu roşi până în clipa aceea. Se gândi doar că Drew alesese cuvântul acela pentru că se gândise că papagalul era al ei. De asemenea, îl alesese probabil pentru că îşi imaginase că avea să conteze pentru ea – care se dădea drept pirat şi căpitan, pe deasupra – că o numea laşă pentru că îl evitase întreaga zi. Aruncase mânuşa, cum ar veni. Dacă ar fi fost cu adevărat pirat, ar fi putut conta pentru ea, dar, cum nu era, nu avea nicio importanţă.

— Nu aş face aşa ceva, spuse ea. Nu a învăţat cuvântul de la mine.

— A, răspunse el, îndreptându-se spre uşă. Înseamnă

că americanul a fost ţâfnos.

Într-adevăr, şi mult mai rău, constată ea zece minute mai târziu, când Miss Carla spuse:

— E timpul să te dezbraci, femeie.

Dumnezeule mare! O întreagă propoziţie ca aceea într-o singură zi? Nu-i venea să creadă, aşa că se gândi că poate tatăl ei învăţase pasărea cu multă vreme în urmă şi pur şi simplu nu o mai auzise până atunci, dat fiind că nu îşi mai scosese hainele în faţa păsării. Asta începuse să facă, pentru a se pregăti de culcare.

Şi totuşi, expresiile învăţate de la tatăl ei erau în mare măsură batjocoritoare şi sugerau antipatia acestuia faţă de soţia lui. Mai exact, expresia preferată a păsării era: „Carla e o vrăjitoare”.

Gabrielle fu surprinsă când Margery apăru ceva mai târziu.

— Eşti sigură că te simţi mai bine? Mă descurc alte câteva zile dacă nu.

— Sunt bine acum, o asigură Margery. Mă scoate din minţi mai mult decât orice că îmi ia atâta să mă adaptez pe mare.

Gabrielle zâmbi larg.

— Nu putem să fim cu toţii marinari.

Margery pufni, apoi se îndreptă spre bagajele lui Gabrielle.

— Hai să despachetăm. Măcar în cabina aceasta e un garderob în care îţi poţi pune hainele. Şi, poftim, vei avea nevoie de ăştia. Dacă ai de gând să umbli de colo-colo pe punte cum faci de obicei şi să dai o mână de ajutor când e nevoie, cum se întâmplă în general când eşti la bord, atunci să-i porţi, ca să am şi eu niţică linişte, spuse Margery.

„Ăştia” erau nişte pantaloni tăiaţi pe care Gabrielle îi primise când Nathan începuse să o lase să navigheze cu el. Îi veneau ca turnaţi, erau foarte comozi şi îi purta cu o cămaşă cu mânecă lungă care îi venea până aproape de

genunchi, ca să nu se vadă cât de strâmţi erau pantalonii în partea din spate.

Gabrielle ridică dintr-o sprânceană.

— Linişte?

— Într-adevăr, pufni Margery, dar apoi îi mărturisi: Am avut deja coşmaruri în care te împiedicai în fustele alea lungi şi te rostogoleai peste bord. Şi nici măcar să nu negi că s-ar putea întâmpla, domnişoară. Ştim amândouă că s-a mai întâmplat.

Gabrielle râse. Prietena ei nu uitase acea unică întâmplare, când vântul îi învârtejise fustele de se încurcaseră între picioarele ei şi o făcuseră să se împiedice, şi, într-adevăr, fusese prea aproape de bord şi se rostogolise peste. Fiind pe mare în momentul acela, fusese pescuită din apă, iar apoi avusese de înfruntat râsetele echipajului când apăruse arătând ca un peşte înecat. Primise o pereche de pantaloni de la Richard chiar în ziua aceea şi apoi îşi mai făcuse câteva după ce ajunsese acasă.

— Ai noroc că m-am gândit să-i pun în bagaj, continuă Margery, aruncându-i pantalonii.

— Dar de ce ai făcut-o? o întrebă Gabrielle. Nu navigam cu tata.

— Ştiu, şi chiar speram să nu ai nevoie de ei, dar, ca să spun adevărul, am avut nişte viziuni în care îi spuneai căpitanului corăbiei pe care am luat-o spre Anglia cum să-şi conducă nava şi chiar îi arătai cum se face.

— Nu aş fi făcut-o! exclamă Gabrielle amuzată.

— Nu, dar ai fi putut-o folosi drept scuză, doar pentru că îţi place viaţa de marinar prea mult. De fapt, mă mir că te-ai abţinut.

— Aveam prea multe pe cap în călătoria aceea ca să mai observ cum e condusă corabia.

— Ei, ei, nu-ţi face griji cu privire la găsirea unui soţ, spuse Margery, ghicind exact ce o preocupa pe atunci. Ne vom ocupa iar de chestiunea aceasta după ce îl scoatem pe

tatăl tău din temniţă.

Gabrielle oftă.

— Păcat că a trebuit să las toate acele rochii frumoase în urmă.

— Am împachetat câteva, spuse Margery, scoţând una pentru a i-o arăta.

— Dar nu voi avea ocazia să port vreuna în această călătorie.

— Cine spune că nu? Doar pentru că vei purta pantalonii aceia pentru a fi în siguranţă pe punte nu înseamnă că nu le poţi îmbrăca măcar la cină. Să nu uităm că eşti o lady.

Gabrielle zâmbi larg.

— De fapt, în această călătorie sunt pirat.

— De acord, o lady pirat. Şi iată cămaşa aceea pe care o porţi cu pantalonii. Apoi Margery ţâţâi, uitându-se la părul ei, pe care nu-l prinsese decât la spate, cu o fundă. Te voi ajuta să-l aranjezi dimineaţă.

— Nici gând. E o pierdere de timp să-ţi faci o coafură elegantă pe corabie. Va fi oricum răvăşită de vânt.

— Asta pentru că nu te ţii departe de punte, ripostă Margery.

— Frecaţi puntea! se băgă şi Miss Carla în vorbă.

— O, mai taci, pasăre prostănacă, spuse Margery şi se îndreptă spre uşă. Ne vedem dis-de-dimineaţă, Gabby. Somn uşor!

Temându-se să nu mai audă şi altceva din partea lui Miss Carla în seara aceea, Gabrielle răscoli prin garderob după una dintre cămăşile pe care Margery tocmai le atârnase acolo şi acoperi colivia păsării cu ea. O acoperitoare de orice fel îi închidea de obicei gura. Acum, dacă şi-ar putea reduce la tăcere şi gândurile, poate că ar şi dormi puţin.

Capitolul 30

Gabrielle îl visă pe Drew în noaptea aceea, visă că o săruta. Visul păru să ţină la nesfârşit şi o făcu să resimtă toate senzaţiile pe care i le provocaseră sărutările lui adevărate. Ba chiar îşi aminti visul, prea clar, când se trezi a doua zi dimineaţa. Dădu vina pe sărutul lui nenorocit din cabină. Şi se trezi din vis simţindu-se aproape la fel de fâstâcită pe cât se simţise la prima lui tentativă de a o seduce. Ei bine, nu era chiar atât de rău. Nu credea că mai putea fi ceva atât de rău, la cât de înfierbântată şi de tulburată o făcuse el să se simtă cu o seară în urmă.

Li se alătură „ofiţerilor" săi pentru masa de dimineaţă. Drew părea puţin cam mohorât, acum după dezertarea ei. Părea a-i ignora, privind în gol. Totuşi, nu reuşise să-şi ascundă surpriza pentru un scurt moment, când apăru ea. După ziua de ieri, probabil crezuse că nu avea să o mai revadă.

Nu avea cum să nu remarce camaraderia dintre ea şi prietenii ei, râsetele, tachinările obişnuite ale lui Richard, care puteau deveni deplasate ocazional, iar ziua de azi nu făcea o excepţie. Erau inofensive, dar Drew nu avea de unde să ştie asta. Era limpede că bărbaţii nu o tratau cu respectul care i se cuvenea unui „căpitan", după cum îşi imagina Drew, dar ea decisese deja că era imposibil să încerce să le impună asta pentru întreaga călătorie doar de dragul lui, când glumele amicale erau normale pentru piraţi şi la fel se purtau şi cu Nathan.

Şi se îmbrăcase comod, punându-şi pantalonii pe care insistase Margery să-i poarte. Poate că de aceea o privise Drew surprins un moment. Poate că nici nu mai văzuse o femeie purtând pantaloni până atunci.

Gabrielle nu ieşi din cabină odată cu prietenii ei. Continuă să stea la masa la care mâncaseră. Îşi întinse picioarele şi le încrucişă sub masă. Se lăsă pe spate pe scaun, ba chiar îşi împreună mâinile sub cap. Era limpede că nu rămăsese acolo pentru a termina de mâncat.

Drew nu se mai prefăcea a nu o privi. De îndată ce restul plecară şi rămaseră singuri în încăpere, ochii lui negri se aţintiră asupra ei şi râmaseră acolo. Poate că încerca să o tulbure, studiind-o, dar ea nu-i îngădui asta. Conversaţia pe care avea de gând să o iniţieze avea să fie în întregime în favoarea ei astăzi. Nu avea să-i dea şansa să-şi reia campania.

Se întinse puţin, astfel încât sânii să i se muleze mai ferm pe bumbacul gros al cămăşii. Doar puţin. Însă faptul că nu era legată strâns sub cămaşa neagră nu era ceva ce făcuse de dragul lui. La urma urmelor, nu se prefăcea a fi un băieţandru şi nu încercase niciodată să-şi ascundă sânii când se îmbrăca în veşmintele de marinar, cum le numea ea. Cămăşile pe care le purta erau îndeajuns de groase pentru a fi decentă, cu o camizolă subţire pe dedesubt.

Îi aruncă lui Drew o privire suspect de inocentă, întrebându-l:

— Crezi că sunt laşă doar pentru că mi-am dat seama că prefer să dorm goală, cum fac de obicei, şi am plecat să găsesc o cabină în care puteam face asta?

Expresia lui perplexă o făcu să-şi dorească să râdă în hohote, dar se controlă. Era o întrebare legitimă, după ce îl învăţase el pe papagalul ei să spună. Desigur, nu era nevoie să intre în detalii.

După un moment sau două, el spuse:

— Ai fi putut dormi goală aici.

Ea încuviinţă din cap gânditoare.

— Da, ştiu. Şi probabil nu m-ar fi deranjat să o fac. Dar mă temeam că te-aş putea tulbura, şi nu e intenţia mea să-ţi răpesc somnul. Sunt sigură că nu vei avea nicio

problemă să dormi cu noii tăi tovarăşi.

El pufni, dar schimbă iute subiectul, întrebând-o:

— Cine este această Carla pe care papagalul o numeşte vrăjitoare? Nu e numele tău adevărat, nu?

Gabrielle râse. Nu se putea abţine. Încă încerca să o enerveze cu insulte. Nu funcţionă deloc de data aceasta.

— Miss Carla este numele papagalului, spuse ea zâmbind larg. Dar, ca să nu crezi că a fost învăţată să se insulte singură, află că la fel o chema şi pe mama mea.

— A, înţeleg. Ce drăguţ, spuse el cu voce plină de sarcasm. O numeşti vrăjitoare pe mama ta. Nu sunt câtuşi de puţin surprins că un pirat arată o asemenea lipsă de respect faţă de părinţi.

Ea scrâşni din dinţi doar pentru un moment. Nu avea să-l lase să o enerveze.

— E o concluzie firească, spuse ea, chiar dacă e profund greşită. Mi-am iubit mama. Tatăl meu e cel care nu a mai îndrăgit-o prea mult după ce s-a stins afecţiunea din prima parte a căsătoriei lor. Iar papagalul i-a aparţinut tatălui meu mult timp înainte de a mi-l da mie, astfel că Miss Carla şi-a dobândit cea mai mare parte a vocabularului de la el, nu de la mine.

— Cum de a fost posibilă o căsătorie atât de nepotrivită? Un pirat căsătorit cu o englezoaică aristocrată? Sau e doar o minciună pe care ai născocit-o pentru a căpăta un soţ cu origini nobile? Eşti copil legitim măcar sau eşti bastarda unui pirat?

— Nu-mi pasă cât de tare încerci să mă insulţi, spuse ea aspru. Dar să nu te mai aud că-mi batjocoreşti părinţii.

Probabil că sunase ameninţător, aşa cum intenţionase, căci el întrebă:

— Altfel ce se întâmplă?

— Poate vrei să-ţi aminteşti că există încă o scândură aici, pe care e gravat numele tău.

El râse înfundat, fiind convins că nu vorbea serios, în

ciuda tonului ei aspru.

— Aşadar, de ce s-a căsătorit cu ea?

Gabrielle zăbovi un moment pentru a se aduna. Al naibii, îi reuşise din nou, enervând-o într-atât încât să-şi piardă controlul.

— Căuta comori pe vremea aceea. A considerat că ea avea să-i faciliteze accesul spre ceea ce căuta.

— Cred că glumeşti.

— Nu, ia foarte în serios căutarea comorilor, răspunse ea.

— Presupun că întrebarea mai bună ar fi fost de ce s-a căsătorit ea cu el.

Chiar era interesat de familia ei sau doar încerca să facă timpul să treacă mai iute. Ca să-şi recapete calmul, trebuia să-l facă pe el să şi-l piardă pe al lui – şi o făcuse prin gesturi ademenitoare subtile pe care le văzuse la alte femei, care le exersau mai făţiş: o fluturare alene din genele lungi, o privire care spera să fie senzuală, întinderea leneşă a muşchilor, deşi nu erau încordaţi – dar el nu ştia asta.

Ea ridică din umeri.

— S-a căsătorit dintr-un motiv mai banal.

— Dragoste?

— Nu, pentru că voia copii.

— A, acest motiv, spuse el râzând înfundat. Şi câţi fraţi ai avut până la urmă?

— Niciunul. Poate de aceea s-a stins afecţiunea dintre ei atât de repede. Mama nu a spus-o niciodată, dar mi-am dat seama că îşi imaginase că-l putea convinge pe tata să se aşeze la casa lui şi să renunţe la mare. Nu a devenit nemulţumită de căsătoria ei decât după ce a fost limpede că el nu avea să facă asta niciodată. Ştiu că dispreţuia faptul că el era mereu plecat pe mare, nefiind niciodată lângă ea când avea nevoie de el.

Se apropia de punctul vulnerabil, se pare, dat fiind că

replica lui fu cât se poate de defensivă.

— Era de la sine înţeles, scumpo. Nu ar fi trebuit să se căsătorească cu un pirat dacă voia să împartă patul cu bărbatul ei în fiecare seară.

Afurisitul afurisiţilor! O uimea uşurinţa cu care putea să rostească lucruri senzuale şi provocatoare, în vreme ce ea trebuia să depună atâtea eforturi. Îi spunea lucruri pe care nu le-ar fi spus niciodată unei lady. În mod ironic, auzise lucruri mult mai rele în ultimii ani şi devenise imună sau mai existau puţine lucruri care o mai puteau face să roşească – asta până îl întâlnise pe Drew Anderson. El o putea face să roşească fără ca măcar să se străduiască prea tare.

Se strădui să înlăture îmbujorarea din obraji, răspunzându-i pe un ton plat:

— Văd că ai făcut o presupunere greşită. Mama a crezut că se căsătoreşte cu căpitanul unei nave comerciale. Nu ştia ce ocupaţie avea el cu adevărat. A murit cu câţiva ani în urmă fără să afle vreodată. Acum e rândul tău. Dat fiind că mariajul este subiectul curiozităţii tale, vrei să-mi spui de ce respingi ideea cu atâta înverşunare?

El zâmbi larg.

— Nu poţi ghici, scumpo? Eşti pirat. Ştii cum e să navighezi din port în port. Majoritatea marinarilor trebuie să se întoarcă acasă într-un port anume, unde se află fericirea conjugală şi unde îi aşteaptă soţia. Însă, în câte porturi poposesc, găsesc bărbaţi care fie îşi înecă suferinţele, ducând dorul soţiilor, fie sunt necredincioşi, apoi nefericiţi din pricina vinovăţiei. Nu voi cădea niciodată în capcana aceasta. Iubesc faptul că, indiferent de portul în care ajung, există o femeie care mă aşteaptă cu braţele deschise.

— A, înţeleg. Mă gândeam că poate ai iubit şi ai suferit şi de aceea urăşti căsătoria, dar am uitat că, de fapt, nu eşti decât un adevărat fustangiu în adâncul fiinţei tale.

— Nu urăsc căsătoria. Pentru unii bărbaţi e situaţia

perfectă. Pur şi simplu mi-am dat seama cu multă vreme în urmă că nu e pentru mine. Sunt fericit cu viaţa mea. De ce aş vrea să o schimb?

Ea ridică din umeri şi spuse cu nonşalanţă:

— Nu ştiu, lucrurile se întâmplă.

— Da, aşa e. Dar gândeşte-te la mama mea, de exemplu. Ştia exact în ce se băga când s-a căsătorit cu tata. Ştia că el avea să fie rareori acasă. Şi, deşi părea a fi destul de fericită crescând atâţia copii, uneori o surprindeam în momente în care se simţea vizibil singură, nefericită chiar, ducând dorul tatălui meu. Eram destul de mic când am hotărât că nu-i voi face niciodată aşa ceva unei femei.

Ea se întristă văzând că el vorbea serios. Chiar credea ceea ce spusese. Dar asta nu lăsa loc de dragoste. Chiar voia să-şi trăiască viaţa fără a simţi dragostea adevărată?

— Sunt două moduri în care ţi-ai fi putut respecta hotărârea. Ai fi putut hotărî să nu pleci pe mare, spuse ea.

— Glumeşti, nu?

Ea scrâşni din dinţi.

— Da, desigur.

— Am marea în sânge, scumpo, adăugă el, în caz că ei îi scăpase ideea, apoi o privi cu subînţeles. Ai schimbat subiectul prea repede. Vorbeai serios mai devreme? Mama ta chiar nu a ştiut niciodată că tatăl tău e pirat?

— De ce te surprinde? Când ne vizita, tata nu venea cu echipajul după el, ceea ce i-ar fi dat de gândit mamei. Sunt spurcaţi la gură şi zgomotoşi, la urma urmelor. În plus, el se purta ireproşabil când venea în Anglia.

— Dar tu? De cât timp ştii?

— Abia după ce a murit mama şi am plecat de acasă să-l găsesc am aflat, răspunse ea.

— Deci doar de câţiva ani? Dar te-ai adaptat repede, nu glumă.

Revenise la tonul sarcastic. Îi spusese lucruri pe care

nu ar fi trebuit să i le spună, îşi dădu ea seama prea târziu.

— Din fericire, învăţ repede, răspunse ea cu nonşalanţă, încercând să-i corecteze impresia despre ea.

Se ridică, se întinse ispititor, apoi se îndreptă spre el, oprindu-se la mică distanţă, având totuşi grijă ca el să nu poată ajunge la ea. Picioarele lui lungi erau întinse pe podea, încrucişate în dreptul gleznelor. Îşi împreunase braţele pe pieptul lat. Preţ de o clipă, pe chip îi apăru o expresie îngrijorată, când ea se opri atât de aproape de el, dar deveni iute senzuala.

— Eşti gata să mă seduci? întrebă el.

Avu norocul că expresia lui o avertizase că avea să spună ceva de genul acesta. Reuşi să răspundă calm, ba chiar cu un regret prefăcut:

— Îmi pare rău, dar nu eşti genul meu.

El scoase un hohot scurt de râs, care spunea că nu o credea.

— Atunci cine e? Richard?

Ea reuşi să zâmbească larg.

— Doamne, nu. Ieri mă jucam doar cu el, şi l-am luat prin surprindere. E un bun prieten. Glumim în felul acesta deseori.

— Atunci englezul ăla snob şi palid?

— Cine? O, te referi la Wilbur? Nu, mi se părea destul de plicticos, dacă vrei să ştii neapărat. În plus, chiar dacă eşti american, păreai un pic prea în largul tău în sălile de bal londoneze pentru gustul meu. Vreau un bărbat care să călărească pe plajă cu mine, care să plonjeze cu mine în golfuri cu ape limpezi precum cristalul şi să exploreze recife de corali, un bărbat care să se entuziasmeze la fel de mult ca mine când vom căuta comori pierdute. Vreau un bărbat care să înoate gol cu mine în mare în nopţi cu lună şi cu care să fac dragoste pe nisipul de pe plajă.

Gabrielle îşi dădu visătoare seama că dorea într-adevăr asta. Dar reuşise să-l uluiască pe Drew. Ascultase

fascinat fiecare cuvânt din fantezia ei romantică.

Văzând că dobândise un avantaj împotriva lui, Gabrielle spuse brusc:

— Acum, pot să-ţi aduc ceva înainte de a te lăsa în temniţa ta singuratică?

El răspunse grăbit:

— Nu pleca încă.

— Îmi pare rău, dar mă aşteaptă o baie bună şi fierbinte.

— Că veni vorba, aş face şi eu una.

— Prea bine, voi pune să îţi fie aduse câteva găleţi de apă. Dacă eşti un prizonier cumsecade, voi pune chiar să ţi se pregătească o baie, în loc să te trezeşti pur şi simplu cu apa aruncată pe tine.

Tonul ei sugera că avea de-a face cu un copil – chiar şi cuvintele spuneau asta. O făcea intenţionat, şi era evident după linia fermă pe care o formaseră buzele lui că nu îi plăcu.

Ea plecă, dar nu înainte de a-şi vârî cu nonşalanţă mâinile în buzunarele pantalonilor. Ştia prea bine că gestul avea să-i ridice cămaşa, iar el avea să vadă cât de bine i se mulau pantalonii pe fund. O mişcare nevinovată – sau aşa îi va părea lui –, şi trebui să se abţină să nu râdă când îl auzi gemând în timp ce o privea ieşind în pas agale din cabină.

Capitolul 31

— Dacă Miss Carla îmi mai spune o dată să mă dezbrac, va afla cât de rece e oceanul aici, spuse Margery pufnind când intră în cabina căpitanului în seara aceea, pentru a lua cina.

Margery fu ultima care sosi. Richard, Ohr şi Bixley se holbau la ea, nevenindu-le să creadă. Gabrielle trase aer în

piept atât de iute, că se înecă şi începu să tuşească. Drew, aşezat pe podea în colţul camerei, îşi sprijini capul de perete şi închise ochii, dar pe buze i se vedea limpede un zâmbet arogant.

Apoi Richard începu să râdă, iar Bixley spuse cu un zâmbet pofticios:

— Nu-i o idee deloc rea, femeie.

Probabil că irlandezul nu glumea. El şi Margery aveau o relaţie relaxată, care includea aluzii sexuale, câte o băutură între patru ochi din când în când şi, bănuia Gabrielle, ceva mai multă intimitate cu acea ocazie.

Dar Margery nu avea de gând să se lase distrasă de măscări şi întrebă:

— De unde a învăţat Miss Carla aşa ceva, aş vrea să ştiu? A spus-o de vreo şase ori astăzi când am intrat şi am ieşit din camera lui Gabby.

Margery le arunca priviri crunte celor trei piraţi, bănuind că unul dintre ei ar fi vinovatul. Dar Gabrielle nu văzu niciun motiv să nu atribuie vinovăţia cui i se cuvenea.

Arătă spre capătul celălalt al încăperii, unde stătea Drew, spunând:

— Nu trebuie să te uiţi mai departe de colo pentru a vedea cine e vinovatul. Încearcă să mă bage în aşternuturi de când m-a cunoscut. Zâmbi larg, pentru a le arăta că i se părea amuzant, ba chiar adăugă: Păcat că nu mai are nici unele acum.

Drew roşi. Ei i se păru interesant, dar probabil reacţia lui avea legătură cu faptul că trei bărbaţi imprevizibili se holbau la el în clipa aceea, iar umorul le dispăruse de pe chip. Însă cea în privinţa căreia ar fi trebuit să-şi facă griji era Margery, căci aceasta se duse spre el şi îi dădu un şut în piciorul întins pe podea.

— Să ţii astfel de gânduri pentru tine, yankeule, dacă îţi ştii interesul. Gabby a noastră nu e pentru cei de teapa ta.

Drew îşi trase piciorul gol să-l frece şi răspunse:

— Atunci pentru cine e?

Gabrielle înţepeni. Se pregătea să-l întrerupă, dar Margery i-o luă înainte replicând:

— Pentru soţul pe care îl va avea în curând. Şi nu vei fi tu ăla, e clar?

Margery se întoarse la masă. Drew mormăi ceva, dar nimeni nu înţelese şi îl ignorară cu toţii după aceea.

Bixley începu să-şi amintească de vremea când era omul lui Nathan.

— Ohr a garantat pentru mine, dar de la prima întâlnire Nathan m-a tratat ca pe un vechi prieten. Aşa e el. Vede partea bună din fiecare. Îl iubesc pe omul ăsta ca pe un tată.

— Iubeşti căutarea comorilor şi atât, spuse Ohr batjocoritor.

— Păi da, şi asta. Bixley rânji şi îşi tachina prietenul. Spune-mi că tu nu. Hai, te provoc.

— Mie îmi place să navighez cu Nathan, spuse Ohr. Nu eşti singurul care îl iubeşte ca pe un tată.

— Aşa e, nu ai dus niciodată la capăt căutarea tatălui tău, nu-i aşa? Deşi asta te-a adus în această parte a lumii.

Ohr privi în gol prin încăpere. Gabrielle se gândi un moment că s-ar putea să se uite la Drew, dar privirea lui părea a se concentra asupra a ceva mai îndepărtat. Spuse încet:

— L-am găsit – sau mai degrabă am aflat că e mort.

— O, Ohr! strigă Gabrielle şi ocoli masa să-l îmbrăţişeze. Îmi pare aşa rău.

El o bătu pe spate.

— Să nu-ţi pară. Nu e ca şi când l-aş fi cunoscut. Şi avea o altă familie. S-ar putea să le spun cine sunt într-o zi, sau poate nu. Am propria mea familie acum, încheie el şi îi zâmbi afectuos lui Gabrielle, care se întoarse la locul ei.

Se referea la ea, la tatăl ei şi la echipajul acestuia.

Richard confirmă acest lucru când aruncă un şervet înspre Ohr, spunând:

— Eu am zis deja că asta e familia mea.

Iar Bixley îl împinse pe Richard de pe scaun, replicând:

— Nasol, amice. Noi eram cu Nathan înainte să apari tu.

— Uşurel, uşurel, interveni Margery. Nathan are o inimă mare, în care e loc pentru voi toţi.

Gabrielle simţi deodată că i se umplu ochii de lacrimi. Petrecuseră atâtea seri ca aceasta, glumind astfel, iar Nathan intra iute în joc. Dar acum nu era acolo, ci într-o carceră întunecoasă şi umedă, şi…

— Nu plânge, Gabby, spuse Drew deodată. Tatăl tău îţi va fi alături în scurt timp.

Toată lumea se întoarse spre Drew, surprinsă de remarca lui, care sunase foarte tandru. Apoi se închise imediat în el, iritat probabil pe sine însuşi că deschisese gura. Iar ceilalţi îi urmară exemplul, până când o făcură să râdă din nou.

După cină, când Gabrielle părăsi cabina, Richard ieşi după ea. Se opriră să se sprijine de bord. Luna strălucitoare se iţea dintr-o pâclă subţire de nori. Scălda puntea într-o lumină blândă şi se reflecta splendid în apă. De obicei îi plăceau teribil nopţile de felul acesta petrecute pe mare, când luna străpungea întunericul. O privelişte atât de liniştită, dar greu de apreciat acum, cu atâtea lucruri care o frământau.

Fără să se uite la Richard, dădu glas unora dintre gânduri. Era cel mai apropiat prieten al ei şi ghicise deja atracţia pe care o simţea faţă de Drew, aşa că îi spuse ceva mai mult decât avea să le spună altora.

— Mă gândeam să mă căsătoresc cu el. Îţi vine să crezi? Şi chiar ştiam că e un burlac convins, dar am fost suficient de proastă să cred că îl voi putea face să se

răzgândească şi să mă ceară de nevastă. Dar nu era interesat decât de o scurtă incursiune în patul meu.

— Voi presupune, din loialitate, că nu s-a apropiat deloc de patul tău.

Ea pufni în loc de răspuns.

— Nici nu cred că a fost serios în legătură cu asta.

— Dar crezi că acesta e motivul pentru care ţi-a distrus şansele de a face o partidă bună?

— Când încerc să găsesc un răspuns la asta, încep să văd roşu în faţa ochilor. Habar n-am de ce a făcut-o.

— Aşa sunt unii bărbaţi, *cherie,* mai ales dacă o iau personal când nu reuşesc să seducă o femeie. Richard o studie cu atenţie. Ai fi vrut să încerce mai mult? Îmbujorarea ei nu era clară la lumina lunii, dar Richard nu făcuse decât să o tachineze şi continuă să speculeze: Este un bărbat foarte chipeş. Probabil e obişnuit să cucerească fără prea MARI eforturi.

— Nu mă îndoiesc că este, fu ea de acord. Dar asta sigur nu ar justifica…

— Nu, ai înţeles greşit, o întrerupse el. Emoţiile nu trebuie să fie justificate când preiau controlul. Poate fi foarte simplu: nu te-a putut avea, aşa că s-a asigurat că nu te va avea nimeni altcineva. Dar te cunosc, Gabby. Şi nu vei renunţa aşa uşor, nu-i aşa?

— Nu. Crede-mă, înainte să se încheie călătoria aceasta, va regreta ce a făcut, te asigur. Îl voi face să mă dorească atât de mult, că va fi devastat când îi voi spune adio.

Capitolul 32

A doua zi dimineaţa, Gabrielle văzu dovada faptului că Richard îi împărtăşea suferinţa, după discuţia despre Drew.

Nu se îndoia că Richard fusese cel care îl prinsese pe Drew cu garda jos, dându-i un pumn mai târziu în seara aceea. Însă nu era decât o vânătaie uşoară. Şi, cum avea să se dovedească, vindecarea ei nu dură mai mult de o săptămână.

Săptămâna aceea se scurse enervant de încet. Gabrielle ştia de ce timpul trecea atât de greu pentru ea. Îşi îngăduia să petreacă doar puţin timp singură cu Drew în fiecare dimineaţă după micul dejun servit cu prietenii ei, pentru a-l prinde în mreje, apoi petrecea restul zilei dornică să îl vadă din nou şi numărând minutele până când avea să o poată face. Se chinuia să stea deoparte, să se ţină de plan.

Din nefericite, nu părea a funcţiona. Chiar dacă expresia lui devenea foarte pasională când se uita la ea, părea prea preocupat de propriile lui gânduri – să evadeze prin orice mijloace – ca să-i mai observe seducţia subtilă. Credea în continuare că o putea atrage cu descrieri senzuale ale lucrurilor pe care i le-ar fi făcut, pentru a o convinge să se apropie de el. Aplica şi el aceeaşi metodă! Doar că motivul lui era diferit de al ei.

Încercă cuvinte romantice, vorbe vulgare, o combinaţie între acestea. Dacă nu le-ar fi auzit pe toate, într-o formă sau alta, de la piraţi, nu ar fi rezistat niciodată măcelului sexual. Dar reuşi să o facă. În mare măsură. Deşi de obicei îl părăsea grăbindu-se să se răcorească în aerul rece.

Nici prezenţa celorlalţi nu o ajuta să-şi ţină ochii departe de el. În dimineaţa aceea, făcea mişcare când intră ea, îndoindu-se, întinzându-se şi mergând de colo-colo cât îi îngăduia lanţul. Singura privire pe care i-o aruncă, cu ochii aceia negri, când trecu pe lângă el, îi făcu stomacul să se revolte. Şi chiar şi după ce se aşeză, iar Ohr începu să stea de vorbă cu ea, ochii îi era mereu atraşi de muşchii care se mişcau pe picioarele lungi ale lui Drew, de carnea tare de

pe spatele şi fesele lui. Trebui să se forţeze să nu se mai uite la el.

Era posibil să trebuiască să devină mai îndrăzneaţă, să pretindă că ea era cea care ceda. Dar mişcările ei erau limitate pentru simplul fapt că nu îl putea atinge. Nu îndrăznea să se apropie atât de mult. Dar ar fi putut face mult mai mult pentru a-i aprinde dorinţa, aducându-l la disperare, dacă ar fi avut acces deplin la el…

Iar apoi îşi dădu seama că era o cale prin care putea evita restricţia, cel puţin temporar, şi îmbrăţişă ideea în clipa în care i se strecură în minte. Îi ceru ajutorul lui Richard. El râse când îi destăinui planul. La rândul lui, aduse patru membri ai echipajului să îi ajute – avea să fie nevoie de toţi.

Drew nu se îndoia că se punea ceva la cale. Cada sosi şi fu umplută cu apă fierbinte. Prosoape, săpun, alte găleţi pentru clătire, tot ce era nevoie pentru o baie. Iar apoi bărbaţii nu făcură decât să stea acolo, privindu-l.

Gabrielle intră şi, cu mâinile în şolduri, spuse:

— E timpul pentru o baie, căpitane.

— Dă-i drumul, răspunse el cu un zâmbet deşănţat. Mă voi bucura de spectacol.

Ea râse înfundat.

— Nu eu. Tu. Puţi.

El se ridică brusc în capul oaselor.

— Pe dracu’! Am folosit găleţile alea amărâte de apă care mi-au fost aduse.

— Se pare că nu cu suficientă grijă. Dar, haide, nu poţi nega că ţi-ar plăcea o baie relaxantă şi fierbinte.

El nu negă şi privi spre cada din cealaltă parte a încăperii. Cătuşa asta nu mă lasă să ajung până acolo, îi atrase el atenţia.

— La cât de ruginită e deja, nu îndrăznim să o udăm.

— O scoateţi? întrebă el cu interes.

— Nu-ţi face speranţe. E doar temporar, şi ştii al naibii

de bine că nu putem avea încredere în tine dacă nu îţi limităm mişcările. Aşa că lasă-i pe oamenii aceştia să te ajute, şi se va termina cât ai zice peşte.

Ieşi din nou din încăpere. Ştia că asta avea să-i dea impresia greşită. Când avea să-şi dea seama că nu putea să se spele singur cu mâinile legate la spate, avea să creadă că unul dintre bărbaţi urma să-l ajute.

Nu se întoarse decât când îl auzi strigând. Fusese lăsat singur, în cadă, cu mâinile şi picioarele legate. Ridică dintr-o sprânceană la el când intră.

— Cum dracu’ mă pot spăla în felul ăsta? întrebă el răstit.

Ea strâmbă din nas, ca şi când i-ar fi sugerat că nu acela era planul.

— S-au speriat băieţii? Nu au găsit curajul să te atingă atât de intim încât să te cureţe?

— De unde să ştiu? mormăi el. Nu am întrebat.

Îşi ţinu ochii departe de pieptul lui gol când se apropie de cadă. Nu avea să funcţioneze dacă sfârşea prin a se lăsa fermecată de trupul lui magnific.

— Bine, nu va dura decât câteva minute, aşa că fără aere de mironosiţă, te rog.

— Mă speli tu? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Nu văd pe nimeni altcineva aici, spuse ea, apoi păşi în spatele lui. Dar mai întâi îşi scoase cămaşa, ca să nu se ude, asigurându-se că el o văzu.

Auzi un sunet ca şi când s-ar fi înecat.

— Gabby, nu…

— Ce? Acum te-apucă pe tine frica?

Se bucura nespus de uneltirea ei. Ar fi trebuit să se gândească la asta mai repede. Capabilă să-l atingă acum după pofta inimii, sub pretextul că îl ajuta, avea să-l înnebunească de dorinţă.

Îşi clăbuci mâinile. Nu voia nicio cârpă între pielea ei şi a lui. Iar apoi, încet, senzual, începu să-i frece corpul, pe

deasupra umerilor, de-a lungul muşchilor încordaţi de pe braţe, care erau foarte întinşi din cauza poziţiei în care îşi ţinea mâinile. Zăbovi îndelung asupra spatelui, strecurându-şi mâinile sub braţele lui, aproape de fese. El încercă să-i prindă degetele, dar era alunecoasă acum, şi nu făcu decât să zâmbească în sinea ei.

Îi turnă cu grijă nişte apă pe cap, apoi îi clăbuci părul. El gemu de plăcere. Ea nu se putu abţine să nu zâmbească satisfăcută, frecându-i părul cu degetele, masându-i scalpul, tâmplele. Nu voia să se oprească, dar exista o limită de timp. Îi spusese lui Richard să se întoarcă peste douăzeci de minute. Indiferent dacă termina sau nu să-l spele până atunci, în acel moment avea să pună punct. Şi deja pierduse noţiunea timpului, atât era de cufundată în ceea ce făcea.

Îi clăti părul. Şi apoi, înainte să-şi piardă curajul, începu să-i spele pieptul. Nu se duse în partea din faţă a căzii. Nu avea de gând să-l lase să o acuze mai târziu că îl aţâţase în mod deliberat, stând în faţa lui fără cămaşă. Dar trebui să se sprijine de spatele lui pentru a-i atinge pieptul. El gemu când sânii ei i se lipiră de spate, încercând să-i prindă buzele cu gura. Nu o putu face, nu fără ajutorul ei.

— Sărută-mă, Gabby. Ştii că vrei să o faci.

Ea trase aer în piept. Voia. O, Doamne, voia. Privi spre buzele lui, trecându-şi mâna pe pieptul lui musculos, apoi coborî mai jos. Îl auzi inspirând brusc şi chiar se lipi mai tare de el când se auziră trei bătăi la uşă, avertizând-o că avea în jur de treizeci de secunde pentru a-şi veni în fire.

Se şterse iute, îşi puse cămaşa la loc şi practic ieşi în goană din încăpere. Şi aceasta avea să fie ultima oară când încerca o asemenea nesăbuinţă. Deşi obţinuse ceea ce sperase, să-l aţâţe peste măsură, pur şi simplu nu se putea apropia atât de mult de el, nu-l putea atinge în felul acela, fără să sufere la fel de mult ca el.

*

Îl visa des, aproape în fiecare noapte. Nici măcar nu era surprinsă că se întâmpla astfel, dat fiind că era atât de prezent în gândurile ei pe durata zilei. Dar niciunul dintre visele acelea nu fusese atât de aţâţător precum cel pe care îl avusese în noaptea trecută.

Stăteau întinşi în pat, în patul strâmt din cabina ei. El zise „E timpul să te dezbraci, femeie”, iar ei îi veni să râdă, căci era doar un vis, şi putea face orice într-un vis. Dar era un vis intens. Îi scoase cămaşa de noapte. Se gândi că poate şi el era dezbrăcat, căci simţea o fierbinţeală şi nişte senzaţii noi atât de plăcute între coapse, cu el deasupra ei, dar nu avea să deschidă ochii să verifice. Se temea că s-ar putea trezi dacă o făcea.

Nu voia să se trezească, nu încă. Înainte de a o face, voia să înveţe despre amor tot ce avea el să-i arate, ceea ce era o prostie, căci nu putea visa ceva nu ştia încă. Astfel că probabil dorinţa ei îl făcuse să fie atât de tandru când o mângâia, trecându-şi mâinile peste tot trupul ei. Şi îi cunoştea pe de-a-ntregul sărutul. Era la fel în visele ei precum şi-l amintea, gustul lui îmbătător, limba lui care îi pătrundea îndrăzneaţă în gură, cu o pasiune avântată.

Probabil uitase unele dintre lucrurile pe care promisese că avea să i le facă, fiindcă nu toate acţiunile lui de acum erau pe măsura tachinărilor. Era goală deja; nu îi scosese hainele încet, cum spusese că avea să facă. Zisese că avea să-l sărute şi ea – şi o făcea. Spusese că nu avea să se poată abţine – şi nici măcar nu voia să încerce. Zisese că avea să-l ţină strâns, ba chiar că avea să se lipească de el, îndeajuns de strâns încât să-i simtă dorinţa împungând-o şi, o, da, partea aceea făcuse parte din visul ei.

Dar era mult mai mult decât ce îşi amintea din tachinările lui, căci în vis îl lăsa să o sărute şi să o atingă peste tot, de-a lungul gâtului, pe umeri, pe sâni. Gura lui

zăbovi îndelung asupra acelei zone sensibile a pieptului ei, aflând tot ce spusese că voia să ştie despre sânii ei. Nu şi-ar fi imaginat niciodată cât de fierbinţi puteau fi buzele lui, sau excitaţia fascinantă care îi străbătea întregul trup. Spusese că avea să o înnebunească de dorinţă, şi erau şanse mari să o facă. Nu, asta ar fi trebuit să se întâmple în timp ce îi scotea hainele – ordinea nu conta! Era mult prea plăcut pentru a-i mai păsa că nu făcea lucrurile în ordinea potrivită, tot ce spusese că avea să-i facă.

Îi lingea sfârcurile. Simţise fiori în ei doar auzindu-i cuvintele, şi o simţea şi acum. Îi lingea ombilicul. O lingea între picioare. Dumnezeule, câtă plăcere! Chiar avea să o înnebunească. Nu, stai, de unde naiba venise asta? Ştia multe despre cum era să faci dragoste, dar nu asta!

Începu să se trezească, străduindu-se să se smulgă din vis, dar apoi el o sărută din nou, alinându-i confuzia. Şi îşi aminti: era doar un vis, doar un vis. Era înlănţuit în cealaltă încăpere şi nu avea cum să fie acolo în pat cu ea.

Gândul acela se evaporă când simţi durerea. La fel şi somnul, şi ceea ce părea a fi un vis plăcut. Îl privea ţintă pe Drew Anderson în licărul slab al felinarului, dându-şi seama că el o făcuse din nou.

O distrusese, de-a dreptul de data aceasta. Nu putea să îşi închipuie cum reuşise să evadeze, dar era negreşit în patul ei, deasupra ei, amândoi goi puşcă, şi tocmai îi răpise virginitatea.

— Dumnezeule, ce ai făcut? spuse ea împingându-se în el. Cum ai…

— Şşşt, nu vreau decât să îţi ofer plăcere.

Cuvintele lui funcţionară ca un catalizator. Simţi cum o aţâţă, chiar aşa panicată cum era.

— Ai câştigat! strigă ea. Ai câştigat totul, corabia şi pe mine în pat cu tine!

— Nu, scumpo, îţi promit că vei câştiga şi tu. Îţi aminteşti cum m-ai aţâţat când mi-ai făcut baie azi-

dimineaţă? Acum e rândul meu să-ţi fac acelaşi lucru, dar voi încheia ce am început, şi nu vei fi dezamăgită. Lasă-mă să-ţi arăt. Lasă-mă să te iubesc.

Dar nu era nicio urmă de umor în expresia lui, niciun fel de aroganţă ca urmare a victoriei obţinute. De fapt, nu-i putea descifra trăirile, astfel că nu anticipă câtuşi de puţin că avea să o sărute din nou.

O tratase cu grijă, nevoind să o trezească prea repede, dar acum, că era trează, eliberase întreaga pasiune pe care ea i-o stârnise de-a lungul acelei săptămâni. Crezuse că nu reuşise să-l stârnească. Se pare că se înşelase.

Sărutul acela depăşi şocul a ceea ce se întâmpla şi, laolaltă cu cuvintele lui, îi reaprinse pasiunea cu o uimitoare iuţeală. Ce fierbinţeală arzătoare... gura lui înlănţuită de a ei, limba lui cutreierând-o, o mână strecurată sub cap, ţinând-o nemişcată, nelăsând-o să scape din prinsoarea sărutului. Iar acum nu mai voia să scape.

Ea îi cuprinse gâtul cu braţele. Drew îşi strecurase cealaltă mâna între ei, strângându-i un sân cu putere, frământându-l. Şi îl simţea încă jos, între picioare, umplând-o, dar fără să se mişte, aşteptând răbdător. Însă gândul a ceea ce era acolo, senzaţia plăcută pe care i-o dădea o făcură să simtă un val de plăcere – invazia aceea incontrolabilă pe care o simţea în adâncul pântecelui, pe care el i-o stârnea atât de des.

Se lipi de el, trăgându-l mai adânc în ea. Îi plăcu atât de mult, încât o făcu iar şi iar. Şi, Dumnezeule, dintr-odată senzaţia pe care o simţea în interiorul ei era mult prea puternică. Explozia de plăcere depăşi tot ce şi-ar fi putut imagina şi continuă să persiste, în timp ce el o pătrunse repetat, apoi, nu-i veni să creadă, crescu din nou şi explodă iarăşi în clipa în care ajunse şi el la apogeu.

După aceea rămase nemişcat. Gabrielle nu se credea

în stare să-şi mişte nici măcar un muşchi. Era atât de epuizată, atât de pustiită, atât de minunat de mulţumită. Avea să se mire mai târziu. Dar acum nu era în stare decât să se lase furată de somn.

Capitolul 33

Gabrielle nu avea habar cât o lăsase Drew să doarmă. Era încă întuneric afară, cum vedea prin singurul hublou din cabină, astfel încât cerul nu-i oferea niciun indiciu. Şi, de fapt, el nu o trezi deloc – cel puţin nu părea să o facă. Stătea la măsuţa la care ar fi putut încăpea cu greu patru oameni pentru a mânca, şi mai lejer doi.

Scaunul pe care îl folosea era întors spre pat, astfel că probabil o privise la un moment dat. În clipa aceea, ea se uita ţintă undeva lângă picioarele lui, pe care şi le întinsese, încrucişându-le. Părea îngândurat. Nu-şi controla expresia: era încruntat.

Gabrielle de-abia se mişcase, întorcând doar capul pentru a vedea unde era el. Era convinsă că el nici măcar nu remarcase că ea se trezise, ceea ce îi convenea pentru moment. Încă nu avea habar cum de reuşise să scape din lanţ. Cineva trebuie să-l fi ajutat, dar cine, când echipajul lui era prizonier? Trebuie să fi fost vreunul dintre oamenii noi pe care îi angajase Ohr în Londra. Poate că vreunul dintre ei îl cunoştea pe Drew sau pe vreunul dintre membrii echipajului acestuia şi îi ajutase să evadeze. Iar dacă el era liber, atunci probabil că liberi erau şi oamenii lui, ceea ce însemna că oamenii ei erau…

Dumnezeule, se înspăimânta numai gândindu-se ce ar fi putut face americanii pentru a-şi prelua corabia. Nu ar fi fost avertizaţi, aşa cum fusese echipajul ei, pentru a se asigura că nu fusese nimeni rănit. Nu ar avea niciun motiv

să fie blânzi cu „piraţii”.

Dimpotrivă – mai ales după ce petrecuseră o săptămână încarceraţi. Ohr? Richard? Mai erau măcar în viaţă?

Apoi îi încolţi în minte un nou gând, care era la fel de tulburător, dar într-un alt mod. Ce se întâmplase în patul acela? Încă îi simţea mirosul acolo, parfumul lui împresurând-o, reamintindu-i că-şi pierduse castitatea. Ce proastă fusese să creadă că nu era decât un vis. Ei bine, ştiuse că nu era un vis după primele lui sărutări şi mângâieri, aşa că nu avea nicio scuză. Nu că ar fi putut exista vreo scuză, oricare ar fi fost motivul, pentru a o absolvi de simplul fapt că dorise să se întâmple.

Alungă şi gândurile acelea. Trebuia să recâştige controlul asupra situaţiei. Eliberarea tatălui ei, poate chiar viaţa lui depindeau de acest lucru, ca să nu mai pomenească despre faptul că avea să sfârşească în temniţă ea însăşi dacă Drew reuşea să îşi facă voia. Şi în timp ce el era distras de propriile gânduri, ea profită de ocazia perfectă.

Nici măcar nu trebui să-şi facă un plan. Avea încă pistolul lui Drew, ascuns într-unul dintre bagaje. Trebuia doar să-l ia înainte ca el să o poată opri.

Sări din pat şi se duse ţintă la bagaje. Îl deschise pe cel din dreapta şi se aplecă să scotocească prin el.

El nu o trase de lângă bagaj. Nici măcar nu se mişcă.

— Cauţi asta? întrebă el.

Privi peste umăr spre el, îi văzu pistolul în mână, îndreptat spre tavan. Probabil răscolise camera căutându-l în timp ce ea dormea sau, mai curând, înainte de a se apropia de patul ei. Sigur nu voia să rişte, acum că era liber.

Extrem de dezamăgită că singura cale uşoară de a recăpăta controlul se dusese, se îndreptă şi se întoarse încet cu faţa spre el. Abia atunci îşi dădu seama că stătea

acolo goală. Ochii lui coborâră imediat spre sânii ei şi rămaseră acolo.

Nu se panică şi nu muri de ruşine – era prea târziu pentru asta, la naiba. Întinse mâna în spatele ei, scoase un halat din garderob şi îl îmbrăcă, refuzându-i priveliştea care părea să-i facă mare plăcere. El oftă, exprimându-şi dezamăgirea, dar ea nu se lăsă dusă de nas. Suna prea exagerat.

Îşi legă halatul şi rosti cu asprime un singur cuvânt:

— Cum?

Nu trebuia să spună mai multe, căci el înţelese exact ce îl întreba. Iar acum rânjea. Dumnezeule, era atât de încântat de el, nemernicul! Asta fu de-ajuns pentru a-i face stomacul să se întoarcă pe dos.

— Excelentă întrebare, răspunse el. Am încercat-o chiar eu, dar fără succes.

— Ce?

— Ajung şi la asta, spuse el, fără a se grăbi câtuşi de puţin. Vezi tu, e un detaliu pe care nu îl ştii despre secundul meu. Timothy are o mare problemă cu spaţiile închise. Am petrecut noaptea în închisoare cândva, după ce aproape a demolat o cârciumă, şi a îndoit zăbrelele încercând să scape. Dacă vrei să ştii, sunt surprins că a rezistat atât.

— Vrei să spui că şi-a scos cătuşa de fier pe care i-am pus-o la gleznă?

— Nu, încă o poartă, din câte ştiu, doar că nu mai e legată de nimic care să-i stânjenească mişcările. A aşteptat ca echipajul tău să se relaxeze, presupunând că nu avea să mai apară vreun bucluc, apoi a smuls lanţul din perete şi a îndepărtat cu uşurinţă lemnul care acoperea gaura pe care a făcut-o mai devreme în zid.

— Ce ai făcut cu echipajul meu?

Rânjind în continuare, el spuse:

— Ce crezi?

— Dacă aş şti, nu aş mai întreba, se răsti ea.

El râse înfundat, continuând să se distreze de minune de schimbarea situaţiei.

— Oamenii tăi sunt la răcoare, în aceleaşi condiţii plăcute pe care le-ai oferit echipajului meu. Apoi am venit direct aici, să am grijă de tine.

Şi, într-adevăr, asta făcuse. Nu zise niciunul din ei nimic legat de ceea ce se întâmplase în încăperea aceea în noaptea care trecuse. Ce proastă fusese să-i creadă cuvintele dulci şi seducătoare! Dar dorise atât de tare să ştie cum făcea dragoste…

Amuzamentul îi dispăru şi întrebă ezitant:

— Presupun că nu eşti în perioada aceea a lunii, nu?

Ea îi aruncă o privire cruntă. Văzuse şi ea sângele care îi păta coapsele, înainte să îşi lege halatul.

— Nu, nu sunt.

— Dacă m-aş fi gândit că eşti virgină, fie şi pentru o clipă, spuse el pe un ton foarte serios acum, nu s-ar fi întâmplat.

Se îndoia, având în vedere ce ticălos era, dar nu făcu decât să spună:

— Şi de ce erai atât de sigur că nu sunt virgină?

— Pentru că eşti un pirat blestemat.

Nu putea găsi niciun cusur logicii lui, când asta îşi dorise ca el să creadă, dar răspunse pe acelaşi ton amar:

— Distrusă într-un fel sau altul, nu e mare diferenţă din punctul meu de vedere.

Se referea la scandalul pe care el îl stârnise în Anglia, precum şi la ceea ce se întâmplase între ei în noaptea aceea. Dar avea sentimentul că el nu înţelegea asta, că nu se gândea decât la un singur lucru când răspunse:

— Mă voi revanşa.

— Cum ai putea? Nu e ceva ce poţi înapoia, ticălosule.

— Nu, nu e, fu el de acord. Dar revanşa mea va fi să nu te arunc în închisoare, alături de restul echipajului, când vom ajunge în port.

Oare vinovăţie era ceea ce auzea în glasul lui? Dacă da, atunci avea o portiţă şi trebuia să încerce să o folosească.

— Nu mă va ajuta cine ştie ce la salvarea tatălui meu.

El ridică dintr-o singură sprânceană.

— Preferi să fii şi tu închisă?

— Bineînţeles că nu, dar nu îl pot scoate singură pe tata din temniţă. Voi avea nevoie de ajutor.

— Adică povestea aia pe care ai bălmăjit-o despre el este adevărată?

Ea oftă. Chiar crezuse că minţise pentru a justifica faptul că-i luase corabia? Prostănacul! Piraţii nu aveau nevoie de scuze.

— Bineînţeles că e adevărată, şi e închis într-o fortăreaţă nenorocită. Iar răscumpărarea pe care o cere Pierre e mai mare decât sunt dispusă să plătesc.

— Nu ai banii? Am crezut că ai primit o moştenire.

— Dacă asta ar cere, nu ar fi o problemă, dar nu e ceea ce vrea Pierre. A cerut hărţile tatălui meu – şi pe mine să i le duc.

— Vrei să spui că eşti prea egoistă pentru a renunţa la nişte hărţi vechi în schimbul vieţii tatălui tău?

Ea icni. Judecând după expresia lui, părea să-şi regrete vorbele. Dar le spusese, dezvăluindu-şi adevărata părere despre ea, şi, în ciuda faptului că şi ea îl dispreţuia, o durea totuşi profund.

— Nu am vrut să spun asta, de fapt, se corectă el.

— Nu, ai dreptate. Pierre îl va ucide pe tata, dar nu mă va ucide pe mine, aşa că, într-un fel, sunt egoistă că nu îi dau ceea ce vrea.

— Măcar ai hărţile?

Ea flutură din mână nerăbdătoare.

— Nu contează, nu sunt decât o scuză pentru el. Nu e prima dată când încearcă să pună mâna pe mine.

Drew se aplecă în faţă.

— Stai aşa, vrei să spui că tu eşti răscumpărarea?

— Am uitat să menţionez asta?

Reacţionă la tonul ei sarcastic lăsându-se pe spate din nou şi încrucişându-şi braţele peste piept. Apoi ridică din umeri pentru a arăta că nu-i păsa câtuşi de puţin.

— Dacă nu e o situaţie în care vrei să te afli, sunt sigur că vei găsi o soluţie. Voi, piraţii, sunteţi plini de resurse.

Îşi aminti de scurtul lui moment de vinovăţie şi spuse:

— M-ai putea ajuta tu.

El izbucni în râs.

— Bună încercare, femeie, dar nicio şansă.

— Cumnatul tău, James, ar fi făcut-o, remarcă ea sec.

— Atunci ar fi trebuit să-l rogi pe el.

Ea scrâşni din dinţi.

— Ai putea cel puţin să-mi laşi echipajul.

— Las-o baltă! Te-am avertizat ce se va întâmpla când mi-ai furat corabia. Şi nu e decât un singur motiv pentru care nu mergi la închisoare cu restul. Aş băga asta la cap, căci e o decizie care poate fi schimbată cu uşurinţă. Aşa că, dacă aş fi în locul tău, aş lăsa-o baltă.

Era evident că nu avea de gând să cedeze, iar ea nu intenţiona să-l implore, aşa că începu să o ia către pat.

— Aş aprecia dacă m-ai lăsa acum să dorm puţin, spuse ea glacial.

El râse din nou, de data aceasta cu prea multă satisfacţie masculină, ceea ce fu suficient pentru ca ea să îşi dea seama că nu avea să-i placă nicicum ceea ce urma el să spună. Îşi dorea să se înşele măcar o dată.

— Uşa acestei cabine nu se încuie, dar vei fi bucuroasă să afli că îţi voi acorda acelaşi tratament pe care mi l-ar oferit tu mie, femeie. Mergem?

Se ridicase şi întinsese mâna, arătând spre uşă. Gabrielle se îndreptă ţeapănă spre ea, dar se opri când îşi dădu seama că nu purta decât halatul şi nimic pe dedesubt.

Deşi era posibil ca pe el să nu-l intereseze, ar fi preferat să nu încheie călătoria doar pe jumătate îmbrăcată. Şi nici nu avea de gând să conteze pe faptul că el avea să-i ofere un schimb de haine, aşa că se duse la garderob şi îndesă câteva veşminte în geantă, înainte de a se îndrepta către noua ei închisoare.

Capitolul 34

„Acelaşi tratament” chiar fusese expresia-cheie. Gabrielle presupusese că ea avea să fie pusă în cală, alături de echipajul ei, dar nu asta făcuse ea cu Drew, iar el îi plătea exact cu aceeaşi monedă, inclusiv aceeaşi zonă din cabină pe care o ocupase el – şi cătuşa.

Îi puse lanţul nenorocit chiar el, ceea ce păru să-l bucure peste măsură. Spre deosebire de lanţul lui Timothy, cel al lui Drew era încă bine ataşat de perete. Îi fusese scos normal, iar uneltele cu care fusese deschisă cătuşa zăceau încă acolo, pe podea. Astfel că era în bună stare, deşi ruginită, gata să fie folosită pentru ea.

Dar Drew nu avu nevoie să folosească uneltele. Scoase un lacăt din buzunar, pe care îl găsise, probabil, înainte de a veni să o caute, dovedind că asta avusese în minte încă dinainte de a intra în cabina ei. Premeditase şi partida de amor sau măcar partea aceea fusese spontană? Nu avea să întrebe.

Gabrielle încercă să ignore faptul că degetele lui îi atingeau piciorul în vreme ce îi fixa metalul rece în jurul gleznei goale, dar, ca toate celelalte lucruri care se întâmplaseră în seara aceea, nu avu noroc nici de data aceasta. Îl privi totuşi cu un amestec de furie şi sentimente rănite. Simţea o apăsare în piept, dar nu-şi putea închipui ce o pricinuia. O indigestie, spera ea.

Când termină, Drew privi spre ea zâmbind. Ea îi aruncă o privire cruntă. El râse încet şi se duse înspre patul lui. Nu-şi scoase decât cizmele şi cămaşa înainte de somn, îşi întinse braţele larg, apoi aproape că se aruncă pe salteaua moale. Era de mirare că nu se rupsese patul de la atâta greutate. Întorcându-se pe spate, îşi încrucişă braţele sub cap. Oftatul lui de plăcere umplu întreaga încăpere.

Dar nu trecu un minut, că spuse:

— La naiba, îţi simt mirosul pe pernă.

— Spal-o, replică ea.

El râse şi se întoarse cu faţa de la ea, şi, zece minute mai târziu, îl auzi sforăind în surdină. Ar fi trebuit să facă zgomot să-l trezească. Cu siguranţă el încercase să o ţină trează când se aflau în ipostaze inverse, recurgând la descrieri închipuite despre cum voia să-i ofere plăcere. Va trebui să se gândească puţin la asta. Dinte pentru dinte, în această privinţă? La urma urmelor, faptul că el îşi recuperase corabia nu însemna obligatoriu că ea avea să-şi abandoneze planul de răzbunare. Deşi nu ştia cum se putea convinge să încerce să ademenească un ticălos, nu, un *netrebnic,* nu, un *diavol* ca Drew Anderson. Clătină din cap şi se uită în jur.

Lăsase aprinsă lampa care era ţintuită de birou. Ca să poată vedea cum să se instaleze? Nu, probabil doar uitase să o stingă sau poate era un obicei de-al lui să doarmă cu lumina aprinsă. Dar o ajută să vadă că aşternuturile pe care le primise el erau încă acolo şi le putea folosi şi ea, la fel ca oala de noapte, care era din fericire goală în momentul acela, şi ca farfuria din care mâncase, goală şi ea.

Îşi întoarse privirea spre oala de noapte şi o privi încruntată. Dumnezeule mare, cum avea să se descurce cu asta acum? Avea să îi acorde oare puţină intimitate? Dacă nu avea s-o facă, avea să-l determine să îşi fi dorit să o facă. Trebuia să uite pur şi simplu de cuvântul „stânjeneală” pentru o vreme.

Începu să-şi schimbe hainele pentru a se face mai comodă, dar se opri, hotărând că i-ar prinde bine halatul confortabil. De fapt…

De ce nu? Îşi scoase şi halatul. Avea de gând să-i ofere o adevărată privelişte dimineaţă – dacă se deranja să privească. Era posibil să-l înnebunească de dorinţă, dar va avea ea grijă să înăbuşe totul în faşă, căci nu avea de gând să lase să se mai întâmple *acel* lucru încă o dată. Cu cât o dorea mai mult, cu atât avea să se apropie ea mai tare de răzbunarea dorită. Dar, dacă nu o mai dorea, acum că o avusese? La naiba, nu se gândise la asta. Ei bine, nu avea să afle deocamdată răspunsul la această întrebare. Momentan, trebuia să încerce să doarmă şi ea.

Oftând, se întinse şi se înveli cu păturile lui Drew – fir-ar să fie, îi simţea şi ea mirosul. Va trebui să ceară aşternuturi noi. A doua zi. Strângându-şi picioarele la piept, se făcu ghem şi simţi bucata de fier rece lipită de gleznă.

Oftă din nou şi se ridică să cerceteze metalul care o îngrădea; mai exact, se uită cât de tare avea să-i zgârie cătuşa pielea. Pe a lui o zgâriase. Ar fi dorit să evite acest lucru dacă se putea. Fusese mult mai strânsă pe piciorul lui, desigur. Era construită pentru un picior de bărbat, nu de femeie. O mişcă să vadă cât de strânsă era, apoi făcu ochii mari de uimire, nevenindu-i să creadă când îi alunecă de pe picior.

Trebui să-şi acopere gura cu mâna pentru a nu izbucni în râs. Şi nu irosi niciun moment, ci îşi puse imediat halatul şi merse în vârful picioarelor direct la uşă. Dar descoperi că era încuiată.

Înjură în sinea ei şi se întoarse la aşternutul de pe podea, îl auzi pe Drew mormăind. O auzise. Dar nu se trezi, şi ea aruncă o privire furioasă către spatele lui gol înainte de-a se vârî sub pături. Ba chiar îşi strecură din nou cătuşa pe picior. Avea să profite de altă ocazie, când uşa aceea nu avea să mai fie încuiată. Zâmbi şi aşteptă a doua zi cu

nerăbdare.

Capitolul 35

Gabrielle se trezi singură în cabina căpitanului. În încăpere nu pătrundea prea multă lumină prin ferestre. Era dimineaţă, dar, privind afară, văzu că soarele era acoperit de nori întunecaţi, ceea ce sugera că avea să vină o furtună în decursul acelei zile.

Se îmbrăcă iute în hainele pe care şi le luase cu o seară în urmă, hainele de marinar. Era prima dată când avea camera doar pentru ea, fără ca Drew sau vreunul dintre prietenii ei să fie prezenţi. Profită de asta şi se duse direct la biroul lui pentru a scotoci prin el. Fu dezamăgită că nu găsi nimic pe care să-l poată folosi ca armă. O jartieră de femeie, probabil o amintire de la vreuna dintre „drăguţele din fiecare port”. O miniatură a surorii lui, Georgina. O mulţime de facturi, care aveau toate legătură cu nava sau cu marfa. Nicio armă, nici măcar un cuţit de deschis corespondenţa.

Totuşi, jurnalul navei se afla pe birou. Nu fusese acolo când ocupase ea cabina. Îl răsfoi pentru a vedea dacă Drew îl completase în dimineaţa aceea, dar ultimele notiţe fuseseră făcute în dimineaţa în care plecaseră din Londra. Oricum nu se aştepta să găsească vreun gând personal. Registrul acesta avea menirea lui, în el notându-se lucruri care aveau legătură cu corăbiile, nu cu căpitanii.

Apoi privi spre cuferele lui, dar, pentru că nu ştia cât timp avea să rămână singură, se duse repede pentru a verifica mai întâi uşa. Şi se încruntă când descoperi că era în continuare încuiată. De ce? Ştia că acea cătuşa nu i se potrivea? I-o pusese la picior doar simbolic, în semn de răzbunare? La naiba! Cu siguranţă, în felul acesta nu avea

să iasă din cabină.

Îşi făcuse cu o seară în urmă un plan, dar acesta se bazase în întregime pe presupunerea că nu avea să fie în permanenţă încuiată în această încăpere. Acum ce era de făcut? Să aştepte până când el avea să adoarmă, apoi să îl lovească din nou în cap, pentru a-i lua cheia din buzunar? El se gândise că nu avea să facă ea aşa ceva? Adică să-l lovească în cap. Oala de noapte putea fi foarte bună pentru asta, căci era cel mai greu lucru din încăpere, în afară de felinarul care atârna de unul dintre stâlpii de susţinere. Sau chiar nu avea habar că acea cătuşă nu i se potrivea?

Acum nu mai ştia ce să creadă, dar ştia că nu voia să îl rănească din nou, ceea ce o lăsa cu nişte opţiuni deloc pe placul ei. Problema era că avusese speranţe în ceea ce îl privea, astfel că emoţiile ei erau la mijloc. Dacă nu ar fi fost, atunci nu ar fi ezitat să-l lovească în cap din nou. Dar, ce să mai, îl pusese în fruntea listei cu bărbaţii cu care ar fi vrut să-şi petreacă restul vieţii. El distrusese acest lucru când îi distrusese reputaţia, dar furia pe care o simţise nu făcuse decât să mascheze acea dezamăgire. Era încă acolo, plutind dincolo de amărăciunea pe care o simţea. Şi totuşi, în ciuda lucrurilor pe care le făcuse, voia să-l lase cu inima frântă, nu să îl rănească fizic.

Oftând din rărunchi, căci era limpede că nu avea să reuşească nimic pentru moment, se întoarse la maldărul de aşternuturi de pe podea. Simţi miros de mâncare şi găsi farfuria care îi fusese lăsată. Fusese acoperită cu un şervet mare de aproape aceeaşi culoare ca pătura ei, motiv pentru care nu o observase mai devreme.

Şi îşi dădu imediat seama, chiar înainte de a gusta micul dejun, că bucătarul lui Drew era categoric mai bun decât al ei.

Gabrielle se plictisise de moarte până să apară Drew, câteva ore mai târziu. Nu mai ajunsese la alte concluzii, deşi terminase de scotocit prin cabină şi prin cuferele lui.

Ceea ce se dovedi a fi cel puţin interesant, chiar dacă enervant. Partea enervantă chiar o uimi, când îşi dădu seama că nu era vorba despre altceva decât despre străvechiul sentiment de gelozie ce o măcina. Dar unul dintre cuferele lui Drew era plin de lucruri femeieşti.

Totul părea nou. O umbreluţă de soare, o poşetă de mătase, un evantai ţipător, un medalion drăguţ, dar ieftin, atârnat pe un lanţ, şi alte nimicuri. Mai erau, de asemenea, cel puţin şase eşarfe de dantelă, toate identice, ceea ce o făcu să îşi dea seama că toate lucrurile erau, cel mai probabil, cadouri. Pentru numeroasele lui „drăguţe”? Gândul o făcuse să dorească să dea foc la tot ce era în cufăr, ba chiar aruncase o privire rapidă înspre felinarul atârnat de stâlp. Dacă focul nu s-ar fi întins, alertând echipajul, probabil că ar fi făcut-o.

Când, în cele din urmă, Drew apăru la amiază, şedea pe maldărul ei de pături, sprijinindu-se de perete, cu picioarele întinse pe podea şi cu genunchii ridicaţi. Îi aruncă o privire înfierbântată când el traversă camera, dar era atât de furioasă, că semăna probabil mai curând cu o căutătură mânioasă.

El nu avea nevoie de exerciţiu când era vorba despre priviri înfierbântate. Cea pe care i-o aruncă o făcu să-şi ţină răsuflarea şi să caute repede ceva care să-i distragă atenţia, înainte ca freamătul din pântece să pună stăpânire pe ea.

— M-am plictisit, spuse ea.

Asta îl făcu să şi amintească imediat că situaţia lor se inversase, şi zâmbi cu superioritate.

— Păcat, spuse el, continuând să meargă prin încăpere, îndreptându-se spre masa pe care erau întinse hărţile lui.

O studie pe cea de deasupra vreme de câteva minute, făcu câteva notiţe pe ea, apoi se duse la birou şi se instală comod pe scaun, cu picioarele întinse dedesubt, cu

degetele împreunate peste burtă. Nu avea de gând să o ignore. De îndată ce se instala, îşi întoarse privirea spre ea.

Ea se uită în altă parte înainte ca el să-i prindă privirea, dar îi simţea ochii negri măsurând-o cu detaşare. Atâta timp cât nu-i întâlnea privirea, ar trebui să poată rezista fără să se fâstâcească. Putea spera asta.

Cât nu fusese acolo, reuşise sa evite să se gândească la seara trecută şi la plăcerea uimitoare pe care i-o oferise. Era mult mai dificil să îşi scoată asta din minte când era prezent, căci îi stârnea simţurile cu atracţia pe care o simţea faţă de el şi de care se părea că nu putea scăpa.

— Acum, explică-mi de ce ar trebui să fac vreun efort pentru a te amuza, când tu nu m-ai ajutat să scap de plictiseală atunci când eram în locul tău, îi reaminti el.

— Nu-mi amintesc să fi pomenit despre asta, spuse ea încruntându-se gânditoare, apoi ridică dintr-o sprânceană înspre el. Încă îmi plăteşti cu aceeaşi monedă, nu-i aşa? Dacă vrei să fiu mai precisă, eu nu ţi-am furat virginitatea, pe când *tu* ai avut această strălucită idee. M-ai distrus social, mi-ai furat virginitatea. Niciun bărbat decent nu mă va mai dori acum!

— Eşti pirat! spuse el aproape râzând. Oricum, niciun bărbat decent nu s-ar fi căsătorit cu tine.

Ea trase aer în piept.

— Ce lucru mizerabil spui, şi nici măcar nu e adevărat! Un bărbat care ar fi avut şansa să se îndrăgostească de mine ar fi putut trece cu vederea ocupaţia tatălui meu. Dar nu acum, după ce mi-ai furat virginitatea.

El tuşi, se aplecă uşor în faţă şi păru aproape stânjenit. Dar remarcă:

— Nu ţi-am furat-o. Participarea ta a fost remarcată cu încântare.

— Credeam că eşti un vis, blestematule! se răsti ea la el.

— Chiar? Multe dintre doamnele care îmi împart aşternutul spun acelaşi lucru, că sunt un vis.

Părea mult prea amuzat acum.

— Nu asta am vrut să spun! replică ea furioasă. Chiar credeam că visez.

— Serios?

— Da.

— Să fiu al dracului dacă nu aş vrea să am şi eu asemenea vise, spuse el zâmbind larg. Dar acum, că tot ai pomenit, mereu mi s-a părut că o partidă de amor e remediul perfect pentru plictiseală. Vrei să ne petrecem după-amiază în patul meu?

— Nu se va mai întâmpla din nou.

El ridică din umeri.

— Sunt sigur că spui asta cu toată convingerea, momentan. Dar ai deprins gustul, zise el. Apoi, cu o siguranţă deplină şi un zâmbet cuceritor, o asigură: Vei dori mai mult.

— Posibil, recunoscu ea, apoi adăugă ridicând la rândul ei din umeri: Dar nu cu tine.

El strânse din buze îndeajuns încât ea să observe. Era încântată să vadă că îl atinsese în sfârşit. Şi era un moment potrivit pentru a schimba subiectul, înainte să se prindă în propriile ei mreje.

— Ce-ai făcut cu Margery? întrebă ea.

— Presupun că te referi la servitoare?

— Menajeră, îl corectă ea.

— Mă rog, spuse el, prea puţin interesat. I-am permis să păstreze cabina pe care o folosea. E bine. A dormit cât a fost larmă.

— Pot s-o văd?

— Vrei să începi să te tocmeşti pentru favoruri? contracară el cu un zâmbet perfid.

Ea trase aer în piept şi se încruntă la el.

— Vreau să fiu pusă la treabă, ca să-mi ocup timpul.

Nu sunt prea multe lucruri de făcut pe o corabie la care să nu mă pricep.

El păru a se gândi o clipă, apoi spuse:

— Puntea ar trebui frecată.

Ea încuviinţă din cap, crezând că vorbea serios.

— Nu ar fi prima dată când aş face treaba asta.

— Glumeşti?

— Nu. Apoi oftă. Dar presupun că tu da.

— Bineînţeles că da. Nu părăseşti cabina aceasta până nu ajungem în port, scumpo. Îmi pare rău, dar nu am încredere în tine decât atâta timp cât te am sub ochi.

— Nu am un echipaj care să mă susţină, aşa că de ce îţi faci griji?

— Că vei încerca să îi faci să te susţină din nou. Şi nu e negociabil, aşa că las-o baltă!

— Dar…

— Vrei să-ţi amintesc că am avut căluş în gură o vreme, cât am fost prizonierul tău? o întrerupse el cu asprime.

Ea pricepu şi tăcu – pentru moment.

Capitolul 36

Drew ceru să-i fie aduşi la cârmă cei trei ticăloşi cu care îşi împărţise cabina după ce Gabby dăduse bir cu fugiţii şi se mutase de acolo. Unul dintre ei îi dăduse un pumn în faţă săptămâna trecută, pe când dormea. Nu reuşise să ghicească cine o făcuse şi nici nu întrebase, dat fiind că pe atunci nu avea ocazia să se răzbune sau să se protejeze. Dar situaţia se schimbase în favoarea lui.

Toţi aveau mâinile legate la spate. Îi făcu să aştepte aproape o oră, înainte de a se duce să afle răspunsurile pe care le căuta.

Îi cunoştea după nume acum, după ce împărţise cabina cu toţi trei. Bixley părea profund preocupat de motivul pentru care Drew îi scosese din cală, dar era ultimul pe lista lui de suspecţi, ultimul care ar fi avut vreun motiv să-l lovească pe nevăzute.

Richard arbora zâmbetul lui arogant, ca de obicei. Francezul, dacă într-adevăr era francez, căci Drew bănuia că nu era, părea fluşturatic până în măduva oaselor. Mereu glumea cu prietenii săi, inclusiv cu Gabby. Asta l-ar fi putut enerva pe Drew; la dracu', chiar îl enerva.

Ohr era o enigmă. Părea a fi apropiat de Gabby, dar nu făcea caz de asta. Omul îşi ţinea pentru sine emoţiile, oricare ar fi fost acestea.

Dintre ei doi, Drew suspecta că Ohr fusese cel care îl lovise. Richard era prea vesel. Nimic nu părea să-l deranjeze; de fapt, îi amintea de el însuşi în mare măsură. Dar Ohr era prea serios. Nu avea de unde să ştie ce sentimente mocneau sub înfăţişarea lui liniştită. Însă Drew intenţiona să afle.

— Care e treaba, căpitane? întrebă Bixley pe un ton neliniştit, când Drew se aşeză în faţa lor.

Nu răspunse imediat. Suspansul îi putea face să nu se simtă în largul lor, ceea ce îi convenea. În plus, să deţină controlul în faţa lor îi aducea o mare satisfacţie, astfel că nu se grăbea să înceapă interogatoriul.

— Relaxaţi-vă, spuse el în cele din urmă. Am doar câteva întrebări. Trebuie doar să stabilesc care dintre voi deţine răspunsurile.

— Sună bizar, remarcă Richard.

— Probabil nu are nevoie decât de puţin ajutor la repararea pânzelor, interveni Bixley. Şi eu sunt omul potrivit pentru asta.

— Pânzele mele nu au nimic, îl contrazise Drew.

— Nu sunt îndeajuns de solide pentru furtuna care stă să înceapă. O simt în aer.

— Are şi el ochi, Bix. Vede singur că se îndreaptă o furtună spre noi.

— Dar încă nu a reparat pânzele, contracară Bixley. Vor fi făcute ferfeniţă dacă…

— Îmi spui cum să-mi conduc corabia? îl întrerupse Drew, nevenindu-i să creadă. Voia ca ei trei să fie îngrijoraţi din pricina motivului pentru care îi convocase, dar ei nu voiau să vorbească decât despre corabie!

— Suntem marinari, căpitane, la fel ca tine, spuse Richard zâmbind larg. Dacă vedem că ceva nu a în regulă cu o corabie, nu ţinem pentru noi.

— Voi repara eu pânzele alea nenorocite, răspunse Drew. Acum răspundeţi-mi la asta: Care dintre voi m-a lovit cu pumnul săptămâna trecută, când dormeam?

Bixley începu să râdă.

— Deci de-asta ai o vânătaie? Mă întrebam eu care e motivul. Şi eu care credeam că te-ai împiedicat de păturи pe întuneric.

Drew nu era câtuşi de puţin amuzat. Se duse să se aşeze în faţa irlandezului şi spuse:

— Atunci să încep cu tine, Bixley?

— Să începi? spuse el clipind, iar expresia lui deveni din nou îngrijorată.

— De ce nu? replică Drew. Se numeşte proces de eliminare. Sunt sigur că ai auzit de el.

— Nu am auzit şi nu am niciun chef să fiu scos în faţă pentru a-l testa. Nu eu te-am pocnit pe întuneric.

— Nu? spuse Drew calm, după care privi la Ohr, apoi la Richard, dar expresiile celor doi erau indescifrabile în clipa aceea. Aşa că adăugă oftând: după cum mă gândeam, va trebui să aflăm într-un mod mai puţin plăcut.

Lovitura îl doborî pe Bixley. Întins pe punte, nu făcu nicio mişcare pentru a se ridica să mai primească un nou pumn.

Richard deschise gura.

— Nu este nevoie de asta. Dacă vrei să te baţi, dezleagă-mă. Eu sunt cel pe care îl cauţi.

Drew încuviinţă din cap şi le spuse oamenilor pe care îi adusese să stea în apropiere să îi ducă pe Ohr şi pe Bixley înapoi în cală. Era oarecum surprins. Poate că între Gabby şi presupusul francez era ceva mai mult decât crezuse el.

Bixley mormăi către Richard când acesta îl ajută să se ridice:

— Vorbeşte mai iute data viitoare.

Richard tresări şi mormăi:

— Îmi pare rău, Bix.

Drew studie chipul arătos al lui Richard, în timp ce ceilalţi doi erau luaţi de pe punte. Simţi cum îl cuprinde furia din pricina a ceea ce începea să bănuiască. Ce sentimente l-ar face pe francez să îşi dorească să lupte? Drew nu făcuse nimic altceva decât să o sărute pe Gabby de câteva ori în Anglia, înainte de a pleca. Voise să facă mai mult, dar ea nu cooperase.

Richard începu să se simtă stânjenit de examinarea prelungită şi spuse în cele din urmă pe un ton aspru:

— Ce? Nu a fost decât un pumn amărât.

— Nu aş fi ghicit că tu eşti, spuse Drew, acum că rămăsese singur cu Richard.

Richard zâmbi larg.

— Nici eu, dacă vrei să ştii. A fost din impuls, nepremeditat.

— De ce?

Richard ridică din umeri.

— Am simţit că îl meriţi – şi nu numai unul.

Nepricepând, Drew se răsti la el:

— Vrei să ne batem? Să auzim motivul!

— Glumeşti, omule? După ce ai făcut?

Asta îl luă pe Drew prin surprindere şi îl făcu să se încrunte gânditor.

— Ştiu ce am făcut de curând, dar vorbim despre

săptămâna trecută, când eram prizonier în lanţuri, incapabil să fac nimic altceva decât să stau.

— Ţi-am spus, nu a fost decât un gest din impuls.

Drew nu îl crezu, dar îl privi gânditor pe Richard.

— De ce te prefaci că eşti francez?

Richard zâmbi cu gura până la urechi.

— De ce presupui că nu sunt? Doar pentru că felul în care vorbesc se schimbă din când în când? Poate că sunt un francez care a crescut în Londra.

— Poate că eşti un mincinos.

Richard ridică din umeri.

— Are vreo importanţă? Cu toţii pretindem că suntem ceea ce nu suntem.

— Chiar şi Gabby?

— Gabby este orice doreşte să crezi că este, răspunse Richard misterios.

Drew pufni.

— Adică?

— Adică, dacă vrei să o cunoşti, ar trebui să o întrebi pe ea, nu pe mine.

— Atunci haide să ne întoarcem la nenorocitul de motiv pentru care m-ai atacat.

— Îmi pare rău, nu-ţi pot îndeplini dorinţa, căpitane. Am jurat să păstrez secretul. Ce-ar fi să îmi accepţi pur şi simplu scuzele şi să o laşi aşa?

— Ce-ar fi să îmi satisfaci curiozitatea înainte să scot cu forţa ce vreau de la tine?

— Atunci, dă-i drumul. Nu-mi trădez prietenii.

— Vrei să zici că e doar o prietenă?

— Credeai altceva, când ea se gândea să se căsătorească cu tine?

Cuvântul „căsătorie” asociat cu el îl făcu pe Drew să dea un pas înapoi. Simpla idee de căsătorie îl făcea să se cutremure. Dar îi venea greu să creadă că Gabby avusese astfel de gânduri. Şi, de fapt, era posibil ca Richard să îi

toarne o grămadă de minciuni ca să îl inducă în eroare.

Dar era încă îndeajuns de curios încât să întrebe:

— Ţi-a spus asta?

— Deja am zis prea mult, răspunse Richard. Nu mai spun nimic.

— Deci nu m-ai atacat din gelozie? insistă Drew.

Richard pufni.

— Nu m-asculţi prea bine, căpitane. E prietena mea cea mai bună. Voi fi de acord cu oricine se va căsători... ei bine, atâta timp cât nu eşti tu acela.

— Aşadar, eşti gelos!

— Nu, doar că nu-mi place ce i-ai făcut. Am încercat să-ţi găsesc nişte scuze, dar nu le credeam nici eu.

Drew scrâşni din dinţi. Era atât de frustrat în clipa aceea, că era de mirare că nu îl pusese încă în fund pe pirat. Dar apoi îi trecu un gând prin cap...

— Am îmbătat-o şi am încercat să o seduc, dar ne-a întrerupt blestematul de frate-meu, aşa că nu am ajuns prea departe. Despre asta este vorba? Ai crezut că s-a întâmplat altceva în timp ce era ameţită?

Richard ridică din umeri.

— Nu mi-a pomenit niciodată nimic despre asta, aşa că habar nu am.

— Dar despre ce ţi-a pomenit?

— Bună încercare, căpitane, dar voi păstra secretul până la moarte. Aşa că trimite-mă înapoi în cală, căci conversaţia se încheie aici.

Richard era sigur că Drew nu avea să se atingă de el. Tonul lui încrezător sugera acest lucru. Drew ar fi trebuit să-l dezamăgească, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a scăpa de frustrarea pe care o simţea în clipa aceea din pricină că nu aflase mai nimic în urma interogatoriului. Dar îl lăsă să plece. Trebuia să deschidă acest subiect cu Gabby, era evident. Dar nici ea nu era tocmai într-o dispoziţie plăcută, aşa că probabil nu avea să facă decât

să-i sporească frustrarea.

Ar fi trebuit să o arunce pur şi simplu în cală, alături de echipajul ei. Nu merita altceva pentru că îi furase corabia. Dar îi oferise mai multă plăcere decât se aşteptase când o găsise dormind în cabină, în noaptea aceea, experienţă pe care nu şi-o putea scoate din minte.

Dumnezeule, fusese un lucru înduioşător, dar faptul că făcuse dragoste cu ea avea un mare dezavantaj – mai precis, ar fi trebuit să fie mulţumit să o aibă o singură dată, dar nu era. Cu toate celelalte femei, era de-ajuns o singură partidă. Îşi vizita în mod repetat numeroasele iubite doar din comoditate, nu pentru că era dornic să le revadă. Dar cu Gabby voia mai mult. În ciuda vinovăţiei care-l apăsa.

Acela fusese un alt lucru care îl uluise. Cine ar fi crezut că o fiică de pirat nenorocit avea să fie virgină? Asta îl nedumerea încă. Dar totodată i se părea cumva înduioşător că fusese primul ei bărbat. Cu toate acestea, pentru el, era doar o experienţă nouă, căci, negreşit, nu era ceea ce căuta la femei. Dimpotrivă. Prefera femeile cu o vastă experienţă, care cunoşteau jocul şi ştiau că mariajul nu era unul dintre premii.

Oare Gabby chiar se gândise să îl ia de soţ? Zâmbi şi clătină din cap. Avea de gând să afle.

Capitolul 37

Furtuna care ameninţase toată ziua veni într-un final, cu mare elan. Gabrielle sperase că avea să se domolească sau că *Triton* avea să o ocolească, dar nu se întâmplă aşa.

Singurul moment în care nu-i plăcea să se afle pe corabie era în mijlocul furtunii. De fapt, de când supravieţuise uraganului care lovise insulele, nu-i plăceau furtunile, indiferent unde se afla. Dar, pe mare, mai era un

pericol. Scufundarea.

Însă era o corabie bună, solidă, bine întreţinută. Scândurile de pe punte nu scârţâiau aproape deloc. Nici măcar când creştea brusc nivelul apei şi când se înclina nu erau probleme majore, cel puţin nu imediat. Cu toate acestea, era inevitabil. Şi la fel fu şi reacţia precipitată a lui Gabrielle, cu un efect mult amplificat de faptul că era închisă în cabină. Dacă nava se ducea, într-adevăr, la fund, nici măcar nu avea şansa să găsească o barcă, o bucată din corabie sau o plută de orice fel, cu care să poată spera să se salveze. Nu, avea să se ducă direct la fund, spre cufărul lui Davy Jones.

Stătea acolo, cuibărită în pături, pentru ceea ce părea un moment nesfârşit, privind cum puţinele lucruri din încăpere care nu erau ţintuite se rostogoleau dintr-o parte în alta pe podea, ajungând la un moment dat la jumătatea peretelui. Fusese un moment înspăimântător, când corabia se clătină teribil, cocoţată pe un val imens.

Până şi felinarul zbură de pe stâlp în clipa aceea care îi făcu stomacul să se strângă de frică. Sticla din el se făcu ţăndări când se rostogoli pe duşumea, izbindu-se de perete şi lăsând în urmă o dâră de ulei.

Se holbă la ea cu un amestec de groază şi uşurare. Focul s-ar fi stârnit instantaneu dacă felinarul ar fi fost aprins. Deşi se gândise la acea posibilitate, nu era momentul potrivit să dea foc pentru a încerca să scape, nu acum când Drew şi echipajul său se luptau cu natura pentru a menţine corabia la suprafaţă, astfel că nu ar fi observat focul decât după ce ar fi fost prea târziu. Dar cel puţin avusese prezenţa de spirit să-l stingă când începuse furtuna, lăsând aprinsă doar lampa care era prinsă bine de biroul lui Drew.

Îşi dorea să fi putut dormi cât ţinea furtuna. Ar fi fost o cale ideală de a-şi ostoi grija, trezindu-se după ce se termina totul. Dar era imposibil şi să încerce în poziţia ei,

pe podea, unde se ţinea strâns de lanţ, ca să nu fie aruncată de colo-colo, la fel ca toate celelalte lucruri care nu erau ancorate. Ar fi fost probabil ceva mai bine în patul lui Drew, unde ar fi găsit măcar o pernă mai moale. Dar nu se putea apropia de pat, acum că era al lui din nou.

Nu se aştepta să-l revadă până la terminarea furtunii. Se lăsase noaptea, deşi era greu de spus, cu perdeaua aceea deasă de ploaie care şiroia pe ferestre, dincolo de care nu se vedea altceva în afară de nori. Mai trecură câteva ore, dar furtuna nu dădea semne că s-ar potoli curând.

Şi dintr-odată pătrunse în cabină o rafală rece de vânt şi ploaie, odată cu Drew. El fu nevoit să împingă cu putere uşa pentru a o închide. Nu se obosi să o încuie din nou. Se întoarse şi se sprijini de ea, căutând-o pe Gabrielle cu privirea. Nu părea deloc obosit sau extenuat după ce petrecuse ore în şir în potopul acela. Părea exaltat, plin de energie şi de vigoare, ca şi când ar fi putut rezista la orice, fără a clipi.

Îşi scoase pelerina pe care o purtase, care nu îl împiedicase să se ude leoarcă.

— Eşti bine? întrebă el.

Cu nervii întinşi la maximum, ea îi răspunse:

— Nu, sunt înspăimântată, mi-e frig, mi-e foame şi am vânătăi pe fund de la cât m-am tot izbit dintr-o parte în alta. Nu sunt deloc bine.

Se aşteptă ca el să râdă şi să-i spună că era o plângăcioasă. În schimb, o uimi venind la ea, îngenunchind alături şi luând-o în braţe. Nu avu nici cea mai slabă dorinţă de a se opune apropierii pe care i-o oferea, chiar dacă o udă până la piele cu hainele lui leoarcă.

Se sprijini de perete, apoi o trase la pieptul lui. Scoase un şervet din buzunar, îl deschise şi scoase la iveală câţiva cârnaţi uscaţi, tăiaţi în bucăţele. Îi băgă o bucăţică în gură.

— Ce-a rămas de la micul dejun, spuse el. Bucătăria e

închisă momentan, aşa că nu vom putea lua masa ca de obicei, probabil nu până mâine. Ar trebui să ştii că aceasta e procedura standard.

— Da, ştiu, răspunse ea, în timp ce el îi mai dădu câteva bucăţele, care îi mai potoliră foamea.

— Chiar te-ai învineţit? întrebă el.

Întrebarea îi făcu pe amândoi să se gândească la ultima lor discuţie despre vânătăi, când îl acuzase că o lăsase cu câteva după întâlnirea lor de pe chei. Gândul îi făcu să zâmbească larg unul la altul.

— Nu, doar mă doare un pic, recunoscu ea. Mă îndoiesc că voi mai simţi ceva mâine. Dar fii atent cum mergi pe duşumea. Nu s-au liniştit valurile îndeajuns încât să pot aduna sticla spartă de la felinar.

— Ar fi trebuit să mă gândesc să pun deoparte felinarul acela când a început furtuna.

— Nu erai aici s-o faci. Eu da, dar nu m-am gândit decât să îl sting.

Îşi dădu seama prea târziu că tocmai recunoscuse că se putea mişca liberă de colo-colo, că nu era imobilizată de cătuşă. Dar el nu păru a-i remarca scăparea, nefăcând decât să-i mai dea câteva bucăţele de cârnat înainte să mănânce şi el.

Nu ar trebui să stea aşa, aproape cuibărită în braţele lui, dar nu se putea îndura să se desprindă, căci era atât de bine. Hainele lui ude fuseseră reci la început, dar, acolo unde trupul ei era lipit de ele, erau calde de la propria ei căldură. De fapt, ar fi putut să iasă aburi dintre ei, atât se încinseseră.

Pur şi simplu nu putea ignora trupul de care se rezema şi nu reuşea să nu se gândească la ce-i făcuse cu o noapte în urmă. Genul de plăcere pe care i-o dezvăluise fusese dincolo de înţelegerea ei până atunci, dar acum… pur şi simplu nu şi-o putea scoate din minte. O spusese el însuşi: deprinsese gustul, aşa că avea să-şi dorească mai

mult – şi la naiba dacă nu avusese dreptate.

Felul în care o ţinea acum îi reaminti atât de limpede senzaţia pe care i-o dădeau mâinile lui mişcându-se atât de senzual pe pielea ei goală, încât aproape că îşi ţinu răsuflarea. Şi gura lui… Dumnezeule, să-i simtă gustul îmbătător! O făcuse să tremure, să i se înfioare pielea delicios, să uite de prudenţă şi să accepte tot ce îi oferea.

Se înfioră amintindu-şi cât de dulce fusese abandonul. El simţi.

Auzise doar vag pocnetul tunetului care tocmai se stinsese, dar presupuse că acela era motivul.

— Ţi-e teamă de furtună?

— Nu mi-a fost niciodată, dar am trecut printr-una foarte rea cu câţiva ani în urmă – i se spune uragan. Au murit oameni. Clădiri întregi au fost făcute bucăţi. Nu mai văzusem aşa ceva şi sper să nu mai văd.

— Asta se întâmpla în Caraibe?

— Da, după ce am locuit cu tata o vreme. A răscolit apele acelea calde, dezlănţuită. St. Kitts nu a fost singura insulă pe care a lovit-o. A distrus o porţiune considerabilă în drumul ei.

O trase ceva mai aproape de el.

— Cred că îmi aduc aminte de ea. Am scăpat ca prin urechile acului, navigând înapoi spre America doar cu câteva zile înainte. Dar am auzit de ea în următoarea călătorie şi am văzut o parte dintre distrugeri. Unele zone nu şi-au revenit încă.

Ea încuviinţă din cap.

— Aşa s-a întâmplat cu unul dintre satele mai mici de pe insula noastră. Toate casele au fost demolate, iar supravieţuitorii au strâns ce le-a rămas şi s-au mutat în altă parte. Dar, chiar şi în principalul oraş, a fost nevoie de luni întregi pentru a îndepărta toate dărâmăturile şi a reuşi să reconstruim. Pentru o vreme, nu am ştiut ce e acela somn.

Privi spre ea surprins.

— Chiar ai dat o mână de ajutor?

— Împreună cu Margery. Dar apoi zâmbi larg şi încercă să destindă atmosfera, ca să nu sune a fi ceva mult prea străin de comportamentul unui pirat şi adăugă: Fie făceam asta, fie aşteptam o eternitate să se redeschidă măcelăria.

El nu râse. Îi atinse obrazul cu dosul degetelor, aproape ca şi când i-ar fi spus că ştia că nu era atât de rea pe cât voia să pară. Se simţi stânjenită, acum că îi arăta latura blândă a lui. Îşi reaminti că stătea în braţele bărbatului împotriva căruia intenţiona să-şi ia revanşa.

— Cred că sunt bine acum, îi spuse ea, ridicându-se în capul oaselor pentru a se desprinde de el. Şi vântul pare că s-a mai liniştit.

— Nu, nu e aşa. Şi poate că eu nu sunt chiar bine acum, răspunse el, lipind-o de el şi închizându-i gura cu buzele.

Într-o clipă, toată pasiunea uimitoare pe care o simţise cu o noapte în urmă reveni, înfierbântând-o şi făcându-i determinarea să se evapore. Îi cuprinse gâtul cu braţele, răspunzându-i la sărut din toată inima, ba chiar luând iniţiativa, gustându-l cu limba. Era atât de îmbătător! Se întoarse uşor, cât să-şi apese sânii pe pieptul lui. Geamătul lui suna ca o muzică pentru urechile ei.

În scurt timp, se ridică, o luă în braţe şi o duse în patul lui. Fără a se opri vreo clipă, păru a nici nu se gândi măcar la cătuşă. Ce surpriză neplăcută ar fi fost dacă lanţul ar fi fost încă legat de glezna ei, trăgându-i înapoi. Nimic nu îl împiedică să o întindă pe patul lui şi să-şi scoată hainele ude în grabă. Ea nu făcu acelaşi lucru. Era prea ocupată să-l privească, sorbindu-l din ochi cu nerăbdare, în timp ce el arunca haină după haină.

Era prima dată când îi vedea cu adevărat, nestânjenită, trupul lung şi minunat. Când îl spălase, încercase să nu se uite, ca să nu cedeze ispitei, iar când

făcuse dragoste cu ea întâia oară, el se întinsese deja deasupra ei până să-şi dea seama că era, într-adevăr, acolo, gol-goluţ. Dar acum era uimită de cât de incitată era să-l vadă astfel. Era atât de zvelt şi de musculos. Muşchii i se mişcau la fiecare gest, de la pectoralii proeminenţi de pe pieptul lat până la carnea suplă din trunchi şi din braţele puternice. Avea nişte membre lungi – chiar şi picioarele lui erau perfect proporţionate în raport cu restul trupului său atletic. I se tăie răsuflarea de cât de arătos era.

Râse când sări pe pat, căci îl făcu să salte de câteva ori. Dar apoi se rostogoli cu ea şi începu să-i scoată iute hainele.

Îşi puse o mână peste a lui şi îi aminti sfioasă:

— Nu ai promis să-mi scoţi hainele încet?

El îi duse mâna la buze şi îi sărută dosul degetelor.

— Mda, îmi amintesc. Voi încerca, Gabby, dar trebuie să mărturisesc, mă faci să mă simt ca un tânăr lipsit de experienţă, nu ma pot controla în preajma ta. Nu e prima dată. Nu mi-ar plăcea să fac nimic altceva mai mult decât să savurez fiecare moment cu tine, dar, Dumnezeule, stârneşti în mine o asemenea pasiune…

Simţi o parte din pasiunea aceea acum, că o săruta, iarăşi şi iarăşi. Dar încercă, chiar încercă, să-i scoată hainele încet. Ba chiar îi sărută braţele şi picioarele dezgolite. Îi scoase cămaşa repede ca să-şi poată lipi gura de sânii ei, ceea ce o făcu să se înfierbânte.

De câteva ori icni, spunând:

— Dumnezeule, femeie, eşti atât de frumoasă, apoi privi în jos spre sânii ei şi icni iar când o întoarse să o sărute deasupra mijlocului, trecându-şi mâinile încet pe dosul coapselor.

Ea se înfioră de încântare. O atingea cu atâta blândeţe, iar gura lui era atât de fierbinte – un contrast extraordinar.

— Şi eu cred că eşti frumos, spuse ea, iar el râse.

Ce făceau era chiar mai frumos. Minunea atingerii lui o ului, în timp ce îi mângâia braţele, gâtul, obrazul – nici măcar degetele de la picioare nu scăpară de atenţia lui. Dar pasiunea era acolo, dincolo de suprafaţă, de-abia stăpânită. O simţi când în cele din urmă o trase aproape şi o sărută adânc, şi păru că pasiunea lui o molipseşte şi o cotropeşte înainte de a-l copleşi pe el.

Totul se întâmplă atât de repede, nu avu timp să se gândească la nimic altceva în afară de plăcerea de care ştia că nu o despărţeau decât câteva momente. Şi veni, explodând în jurul ei încă din clipa în care o pătrunse. Dumnezeule, se întâmplase atât de repede, atât de sublim şi dură atât de mult, că încă pulsa împrejmuindu-l câteva momente mai târziu, când el se încordă şi plonjă adânc în ea, atingând şi el climaxul.

Suspinul de mulţumire era aproape ca un tors. Nu voia să se mişte, nu voia să gândească, nu voia să analizeze ce făcuse adineauri – din nou.

— Dormi aici, unde te vei simţi comod, spuse el, sărutând-o pe frunte înainte de a părăsi patul. Mă duc să îndepărtez furtuna, pentru tine.

Pe jumătate adormită, îl auzi şi zâmbi la comentariul lui ciudat. S-ar lupta cu furtuna doar pentru ea, zicea? Ce bărbat prostuţ şi dulce.

Capitolul 38

Gabrielle se trezi şi văzu soarele inundând podeaua. Furtuna se sfârşise. Dacă Drew se întorsese în cabină, nu o făcuse pentru a o trezi. Era singură în toată încăperea. Se îmbrăcă repede, apoi verifică imediat uşa. Era încuiată.

Oftă şi se întoarse să se aşeze pe pături, dar se răzgândi şi se mută pe patul lui. Întâi îl aranja frumos, apoi

se aşează în mijlocul lui. Mult mai comod. Evident, dacă iniţial se gândise că era încătuşată, acum ştia că nu şi nu avea să încerce să o imobilizeze în vreun fel, în afară de a încuia uşa aceea nenorocită.

Planul ei de răzbunare nu funcţiona. Cum naiba avea să înnebunească Drew Anderson de dorinţă dacă îl tot lăsa să facă dragoste cu ea? Va trebui să-şi schimbe strategia. Nu se mai punea problema să-l facă doar să o dorească într-atât încât să o ia razna, trebuia să-l facă să se îndrăgostească de ea.

Era un gând îndrăzneţ. Urma să fie mult mai greu de realizat, era sigură. Pofta trupească fusese o nimic toată. Deja reuşise asta, doar că nu cu rezultatele intenţionate. Dar era măcar posibil ca un bărbat să se îndrăgostească şi să nu ia în calcul căsătoria? Ei bine, da, un fustangiu ca Drew era probabil singurul bărbat care putea iubi o femeie fără să se gândească să o ia de nevastă. Şi, după ce ea avea să plece, el avea să se ducă la celelalte femei ale lui şi avea să se gândească la ea de fiecare dată când era cu ele. Perfect! Avea să-l bântuie pentru tot restul vieţii, fir-ar el să fie!

Dar cum avea să-l facă să o iubească? Voise ca asta să se întâmple în Londra, dar nu se întâmplase. Desigur, atunci nu fusese în preajma ei suficient de des pentru a ajunge să o cunoască. Aici, ţinând-o în cabina lui, nu avea cum să o evite. Aşa că mai bine să-l lase să o cunoască aşa cum era cu adevărat? Inclusiv să renunţe la şiretlicul ei, mărturisindu-i că nu era pirat?

Nu, poate că nu ar trebui să meargă atât de departe. Şiretlicul îi permitea să fie mai îndrăzneaţă decât ar fi fost altfel. Iar răzbunarea ei ar fi cu mult mai dulce dacă el s-ar îndrăgosti de ea în timp ce o credea pirat.

Încă nu luase o decizie fermă când el se întoarse în cabină în dimineaţa aceea. De data aceasta părea epuizat. Ei bine, era treaz de mai bine de douăzeci şi patru de ore şi

probabil petrecuse cea mai mare parte a timpului luptându-se să-şi ţină corabia pe linia de plutire.

Omul care le aducea de obicei mâncarea îl urmă pe Drew şi aşeză o tavă mare pe masă. Gabrielle sări de pe pat şi se duse drept la tavă, pe care se aflau două farfurii cu micul dejun. Se aşeză imediat şi începu să mănânce.

Ridicând privirea, îl văzu că zâmbeşte larg spre ea.

— Ce? spuse ea. Crezi că acei câţiva cârnaţi cu care în ai hrănit mi-au potolit foamea?

— Sună bine, nu-i aşa?

— Ce?

— Că te-am hrănit.

Ştiu instantaneu că gândurile lui luaseră o turnură senzuală, deşi nu-şi putea imagina de ce. Arătă spre tavă şi întrebă:

— Nu ţi-e foame?

— Mor de foame, răspunse el.

Dar stătea încă acolo privind-o ţintă, şi de data aceasta ea roşi. Făcea referire la o nouă repriză de amor. Cum de se putea gândi la asta la cât de flămând şi de obosit trebuia să fie?

Decise să pretindă că nu înţelegea cuvintele cu subînţeles şi să mai pluseze puţin.

— Mi-a plăcut să dorm în patul tău aseară, spuse ea cu gura plină de pâine proaspătă şi caldă, din care curgea dulceaţă. Cred că a fost cel mai bun somn de săptămâni întregi. Sigur a fost cel mai comod. Mulţumesc că te-ai gândit la asta.

El se îmbujoră. Ea nu vorbea decât despre pat, iar el o ştia, dar se pare că asta nu îl împiedica să se gândească la ce făcuseră acolo.

*

După câteva momente în care discutară pe un ton

obişnuit, el spuse:

— Am de multă vreme obiceiul de a sărbători supravieţuirea după o asemenea furtună, aşa că am invitat câţiva oaspeţi la cină în seara aceasta. Şi fiindcă împărţim cabina, presupun că va trebui să ni te alături. Voi pune să ţi se aducă o rochie mai târziu, după ce dorm puţin.

Ea oftă. Aveau o conversaţie perfect normală, dar trebuise să scape acel „presupun” pentru a-i aminti că era prizonieră, nu oaspete.

— De ce? întrebă ea, pe un ton cam aspru de data aceasta. Nu am pe cine să impresionez.

El ridică din umeri.

— Celor mai multe femei pe care le cunosc le place să se gătească, aşa că m-am gândit doar că s-ar putea să-ţi placă şi ţie.

Nu mai spuse nimic şi, după noaptea ostenitoare, se urcă în pat şi adormi aproape instantaneu. Gabrielle petrecu aproape tot restul zilei bătând camera dintr-un capăt în altul, rumegând noul ei plan de a-l face pe Drew să o iubească şi încercând să-i ignore prezenţa.

În cele din urmă, îi acordă puţină atenţie şi se trezi că se opreşte lângă pat. Sforăia, nu tare şi nu continuu, doar din când în când. Chiar era epuizat. Probabil ar putea face tot felul de zgomote, că nu ar auzi o. L-ar putea chiar atinge şi nu s-ar trezi – prin urmare, nu ar şti. A naibii încredere din partea lui, dacă se încuiase cu ea înăuntru când nu era imobilizată.

Putea foarte uşor părăsi încăperea chiar atunci. O lovitură în cap cu oala de noapte şi i-ar putea lua cheia din buzunar în câteva secunde. Îl văzuse băgând-o acolo după ce omul lui lăsase tava de mâncare şi plecase, iar el încuiase uşa la loc.

Atât de simplu. Dar nu era un moment potrivit să încerce să se strecoare în cală ziua în amiaza mare. În plus, toţi muşchii din trupul ei se tensionau la gândul de a-l lovi

pe Drew în cap. Pur şi simplu nu se putea convinge să facă aşa ceva din nou. Ceea ce nu însemna că renunţa la evadare. Era foarte posibil ca el să doarmă până la lăsarea întunericului. Dacă ar avea cheia…

Privea ţintă la buzunarul în care se afla libertatea ei. Drew stătea pe o parte. Era ghemuit un pic, cu piciorul de sub el drept şi cel de deasupra îndoit. Buzunarul cu cheia era cel de deasupra. Dacă pantalonii lui nu ar fi fost atât de strâmţi, nu i-ar fi fost greu să strecoare două degete în buzunar pentru a extrage cheia. Dar pantalonii erau strâmţi. Foarte. I se lipeau de fund în poziţia aceea, definindu-i fesele. Avea un fund frumos Drew Anderson.

Îşi dădu ochii peste cap la acest gând şi îşi reluă plimbarea.

Capitolul 39

Erau patru persoane la cina din cabina căpitanului din seara aceea. Secundul lui Drew fusese invitat, ceea ce era de aşteptat. Timothy venise la cină şi cu o seară înainte. Dar cel de-al patrulea o luă prin surprindere pe Gabrielle când intră cu secundul. Richard! Era atât de bucuroasă să-l vadă, că nu se gândi cum va părea gestul de-a se arunca de gâtul lui, îmbrăţişându-l cu entuziasm.

Gabrielle reuşi să-i pună două întrebări în şoaptă înainte de a observa că Drew o privea ţintă.

— Sunteţi bine cu toţii? întrebă ea.

— Cât de bine te poţi aştepta să fim în locul acela strâmt, răspunse el. Dar gazda noastră a fost amabilă să-mi pună la dispoziţie o ţinută adecvată pentru cină.

Richard îşi trecu mâna peste cămaşa albă proaspăt spălată şi peste pantalonii negri.

— Dar ce naiba faci tu *aici?*

— Răspunsul tău e la fel de bun ca al meu, *cherie,* îi şopti el. Mi s-a spus – mai exact, am fost avertizat – să mă port ca şi cum *nu* aş fi prizonier.

Ea privi spre Drew auzind asta, dar el nu făcu decât să zâmbească şi se aşeză să privească revederea. Richard se aplecă spre ea.

— Şi permite-mi să spun cât de încântător arăţi în seara aceasta, Gabrielle. Privi înspre rochia ei de bal simplă, roz, cu un decolteu adânc. Îmi închipui că al nostru căpitan ţi-a pus şi ţie la dispoziţie ţinuta. Vrea să se distreze în seara aceasta. Richard îi făcu cu ochiul. Gabrielle roşi, dar nu mai încercă să vorbească în particular cu Richard. Drew trebuia să aibă vreun motiv pentru care-l invitase pe Richard, în afară de a-i face ei o bucurie, iar motivul acela o îngrijora.

Mâncarea sosi curând după venirea lui Richard. Fu nevoie de patru membri ai echipajului pentru a aduce diversele platouri, iar unul dintre ei apăru cu braţele pline de sticle de vin.

Richard, bucuros că ieşise din cală, bău mai mult decât ar fi trebuit. Gabrielle de-abia se atinse de vin. Drew îi ordonase bucătarului să gătească o masă excelentă, şi se vedea de departe că nu era o masă la care să te aştepţi pe mare. Friptură de vită cu două feluri de sos, ceapă şi morcovi, trei feluri diferite de chifle, budincă Yorkshire, cartofi copţi şi chiar o salată cu un sos cremos de usturoi. Gabrielle avea de gând să afle cum de reuşise bucătarul lui Drew să menţină salata proaspătă pe mare, chiar avea să-l întrebe.

Dispoziţia deveni una festivă cu o mâncare atât de sănătoasă dinainte. Chiar era ca şi cum ar fi sărbătorit. Richard se relaxă şi amuză grupul cu glumele lui obişnuite. Gabrielle încetă să se mai îngrijoreze că fusese adus acolo cu un motiv ascuns. Şi până şi Drew părea a se simţi bine.

— Apropo, îi spuse Timothy lui Drew când conversaţia

începu să lâncezească. Pe una dintre corăbiile pe care le-am văzut pentru scurt timp chiar înainte de furtună, santinela jură că i-a văzut pe sora şi pe cumnatul tău pe punte.

Gabrielle păli auzind asta. Drew, pe de altă parte, izbucni în râs şi spuse:

— Urăsc să spun că ţi-am zis că aşa va fi…

— Da, sunt sigură că ţi se rupe inima, aşa că nu o face, îl întrerupse Gabrielle cu asprime, enervată de amuzamentul lui. Oricum, probabil că santinela s-a înşelat.

Iar Richard adăugă:

— O, ia spune, despre Lady Malory vorbeşte?

— O, Dumnezeule, Richard! rosti Gabby cu asprime. Uit-o!

Prietenul ei tresări, apoi ridică din umeri.

— Am încercat, Gabby. Crede-mă că am încercat, dar chiar nu o pot uita pe unica mea dragoste adevărată.

Drew se dezmetici şi întrebă poruncitor:

— Despre sora mea vorbeşte?

— Ei bine, da, îi răspunse Gabrielle căpitanului, aproape torcând ca o pisică, deşi îl privea crunt. S-a îndrăgostit lulea de ea. Nu vrea să asculte de vorbă bună şi nu crede că soţul ei îi va rupe toate oasele dacă se apropie de ea.

— James va trebui să stea la coadă, mormăi Drew, ridicându-se şi făcând un pas înspre Richard.

Fu o mişcare neaşteptată, iar Gabrielle regretă instantaneu că îl provocase. Sări între cei doi bărbaţi pentru a încerca să aplaneze conflictul pe care îl stârnise.

— O, încetează, îi spuse ea lui Drew. Georgina i-a tras o palmă de toată frumuseţea lui Richard ultima dată când au stat de vorbă, aşa că nu s-a întâmplat şi nu se va întâmpla niciodată ceva necuviincios între ei. E un adevărat bastion când vine vorba despre orice alt bărbat, pentru că îşi iubeşte soţul. Ar trebui să ştii asta.

Era un moment tensionat. Era limpede că Drew îşi lua în serios rolul de protector al surorii sale. Fiecare fibră din corpul lui spunea că era gata să-l facă bucăţi pe Richard cu mâinile goale. Dar, din fericire, o ascultă, şi ultima ei remarcă îi potoli furia.

— M-aş fi descurcat fără să mi se amintească acest lucru, spuse el, întorcându-se la locul lui.

Richard băuse prea mult vin ca să-şi mai poarte de grijă.

— Ar fi trebuit să-l laşi să mă căsăpească, Gabby, spuse el. Îl mănâncă palma să mă pocnească de când a crezut că eu şi cu tine…

Gândul îl făcu să pufnească în râs înainte de a încheia.

— Nu de-asta am vrut să-ţi smulg capul, răspunse Drew destul de calm, având în vedere subiectul discuţiei.

— A, aşa e, era din cauză că nu-ţi aminteai de ce Gabby nu se poate întoarce în Anglia.

Gabrielle trase iute aer în piept.

— Richard, ajunge!

Dar Drew se aplecă în faţă, întrebând:

— De ce nu se poate întoarce?

— Cu zvonul acela că e pirat, care a ajuns la urechile tuturor? Ia gândeşte-te bine, căpitane. Sunt sigur că vei găsi răspunsul.

Gabrielle se lăsă pe spate şi închise ochi. Avea sentimentul că ştia acum de ce fusese invitat Richard la cină. Drew umbla după informaţii, evident, căuta ceva ce credea că ei îi ascundeau, în schimb, deschisese singurul subiect care reuşea în mod garantat să-i reaprindă ei furia.

Capitolul 40

Timothy încercă să îndrepte conversaţia înspre subiecte neutre, dar numai el şi Richard participau. Drew nu făcea decât să o privească ţintă pe Gabrielle, iar ea nu-şi ridica privirea din farfurie, ceea ce făcea ca tensiunea din încăpere să ajungă la cote explozive. Plecară la scurt timp după aceea, iar Richard făcu un comentariu glumeţ, spunând că era dornic să se întoarcă în cală, unde aerul nu era atât de îngheţat. Furia ei îi prilejuise această remarcă. Şi fiindcă scandalul fusese dat pe faţă, cum ar veni, Gabrielle nu avea cum să-şi ascundă furia de bărbatul care o cauzase.

Rămasă singură cu el acum, Drew se aşeză pe scaun, cu un pahar de vin în mână. Şi o privea în continuare ţintă. Aştepta ca ea să explodeze? Alte câteva momente, şi probabil ar fi făcut-o.

Dar ridică dintr-o sprânceană arămie şi spuse cu detaşare:

— Ciudat că nu doar eu am ghicit, nu-i aşa?

— Ai ghicit?

— Sau poate nu e aşa ciudat, continuă el pe acelaşi ton, ca şi când ea nu i-ar fi pus o întrebare şi nu îl privea crunt. Vreau să spun, uită-te cu cine umbli. Şi de câte ori i-ai vizitat în partea mai necuviincioasă a oraşului?

Ea pufni.

— Nu ştii unde locuiau prietenii mei şi, în plus…

— Ba ştiu, o întrerupse el. Te-am urmărit într-o după-amiază. Nu din alt motiv în afară de faptul că eram plictisit în ziua aceea şi, ei bine, poate puţin curios. Trebuie să spun că am fost puţin surprins cu câtă degajare i-aţi muştruluit tu şi servitoarea ta pe acei tâlhari care au încercat să te abordeze în ziua aceea.

Am crezut că va trebui să ies la iveală, să intervin, dar nu, presupun că aş fi dat şi eu înapoi dacă două femei furioase ar fi fost cât pe ce să-mi dea cu poşetele în cap. Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama că eşti probabil

obişnuită cu asemenea abordări.

Îşi amintea vag de incidentul despre care vorbea, din ziua în care se dusese pe chei să îl avertizeze pe Richard că Malory avea să-l ucidă dacă îi mai ieşea vreodată în cale. Fusese foarte supărată pe Richard, îndeajuns încât să-şi verse amarul pe oricine ar fi încercat să o împiedice să ajungă la el mai repede pentru a-i putea spune cât de necăjită era din pricina ameninţării cât se poate de serioase care atârna din clipa aceea asupra capului lui.

Dar ce aveau de-a face toate acestea cu scandalul pe care Drew i-l trântise pe cap? Încerca să amâne momentul discuţiei despre acest aspect sau spera că putea evita de-a dreptul să-i dea un motiv pentru ceea ce făcuse? Era chiar posibil să nu aibă un motiv, să o fi făcut fiindcă aşa i se năzărise.

Iar apoi, pe acelaşi ton nonşalant ca până atunci, spuse:

— Ştii, scumpo, dacă nu aş fi presupus singur aceleaşi lucruri despre tine, nu te-aş fi sărutat niciodată în ziua aceea în care am fost în parc.

În mintea ei, asta nu avea nici cea mai mică legătură cu subiectul discutat, aşa că nici măcar nu-şi putea închipui de ce adusese el aşa ceva în discuţie. Dar apoi îşi dădu seama că „subiectul” nu fusese introdus încă, astfel că el vorbea despre cu totul altceva. Oare?

Puţin confuză, întrebă:

— De ce?

— Pentru că, dacă aş fi crezut că eşti virgină, aş fi ştiut că nu pot avea acces la tine. Aşa că m-am convins că nu eşti, din simplul motiv că *trebuia* să te gust. Ca să fiu cinstit, mă înnebunea. Poate ai cum să înţelegi asta, acum, că ai deprins şi tu gustul? Ea îl privi crunt, făcându-l să ridice din umeri. Nu? Ei bine, în momentul acela, voiam să ai un caracter de pirat, căci ştiam că aceea era singura cale de-a te avea.

— Şi, din pricina a ceea ce voiai, a fost cât se poate de în regulă să-mi distrugi reputaţia în ţara în care m-am născut? aproape că ţipă la el.

El se lăsă în faţă atât de brusc, că-şi vărsă vinul pe masă. Ea reproduse ceea ce spusese el în seara aceea la bal:

— „Nu aş conta pe asta, dacă nu cumva pe tatăl lui nu-l deranjează să aibă piraţi în familie.”

El râse.

— Era doar o glumă. Şi ai spus chiar tu că doar te-a făcut să te simţi stânjenită.

— Bineînţeles, numai că nimeni dintre cei de acolo nu a luat-o ca pe o glumă, ticălosule! Vorbele tale au devenit imediat subiect de bârfă. Toată lumea din Londra crede că sunt pirat acum. Din cauza ta!

— Dar *eşti* pirat.

— Nu, nu sunt.

Nu voise să o spună şi să renunţe atât de curând la şiretlicul ei. Dar furia îi întunecase judecata, căci el nu părea nici acum câtuşi de puţin spăşit din pricina a ceea ce făcuse.

Drew păru şi sună defensiv când spuse:

— Ce dracu’ crezi că ai făcut când mi-ai furat corabia, dacă nu un act de piraterie?

— O nimica toată! Tu ai avut grijă să nu mă mai pot căsători cum trebuie în Anglia, aşa că ţi-am luat corabia pentru a mă răzbuna.

— Aşadar, ne-ai minţit când ai spus că tatăl tău are nevoie să fie salvat?

— Nu, împuşcam doi iepuri deodată, zise ea şi zâmbi cu aroganţă. Soluţia perfectă pentru două dileme.

— O dilemă. Ai spus că preferi insulele. Acolo ar fi trebuit să-ţi cauţi soţ, nu în Anglia.

Ea rămase fără aer. Chiar încerca să scape de vinovăţie cu o asemenea scuză?

— A fost dorinţa tatălui meu să fac o partidă bună la Londra. Speranţele lui, la fel ca ale mele, vor fi distruse când va afla că nu mai este posibil aşa ceva acum.

— A avut aspiraţii prea ambiţioase pentru un pirat.

Ea făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Şi crezi că astfel eşti absolvit de vină? Să-l lăsăm pe tata pentru moment şi hai să te gândeşti ce ai mai reuşit să strici cu *gluma* ta. Reputaţia mamei mele era impecabilă. La fel şi a mea, căci nu a existat niciodată vreun scandal în care să fie târâtă familia ei. Însă, ponegrindu-mă pe mine, i-ai târât şi ei numele în noroi.

Îi apărea, în sfârşit, o urmă de îmbujorare în obraji, în semn de remuşcare? Sigur că nu, căci nu făcu decât să spună:

— Atunci nu ar fi trebuit să se mărite cu un pirat.

Fu ultima picătură. Gabrielle se ridică şi se aplecă peste masă, strigând la el:

— Nu ştia, nemernic afurisit ce eşti! El s-a străduit să se asigure că ea nu avea să afle niciodată. Ţi-am spus! S-a asigurat că nimeni din Anglia nu avea să ştie. Poate te întrebi de ce!? Pentru a se asigura că reputaţia ei urma să fie protejată! Dar, fără să eziţi câtuşi de puţin, i-ai spulberat toate eforturile, nu-i aşa? Dintr-o toană. Nu, stai, cum ai spus? O glumă!

El tresări, apoi spuse oftând:

— Dacă vrei să ştii, nu asta a fost intenţia mea, aşa că presupun că se cuvine să-mi cer scuze.

— Presupui? se răsti ea. Ei bine, *presupun* că nu vei fi surprins că nu-ţi voi accepta scuzele. Nu poţi face nimic pentru a te revanşa pentru ceea ce ai făcut, decât dacă, ei bine, mă ajuţi să-l salvez pe tata. Atunci s-ar putea, deşi e puţin probabil, dar *s-ar putea* să te iert.

— S-a făcut, spuse el fără să ezite. Dar fără niciun „puţin probabil”. După ce e liber, suntem chit.

Capitolul 41

În noaptea aceea, Gabrielle merse să se culce pe păturile ei, puţin şocată. Nu-i mai spusese nimic altceva lui Drew, temându-se prea tare ca nu cumva să se răzgândească. Nu se aşteptase să câştige ceva ameninţând că nu avea să-l ierte decât dacă o ajuta să-şi salveze tatăl. Nici măcar nu era sigură de ce o spusese. Atitudinea lui nepăsătoare de până atunci dădea de înţeles că îşi răcea gura degeaba. Dar, Dumnezeule, el chiar acceptase.

După ce şocul se mai domoli, trebui să admită că probabil vinovăţia lui era mai profundă decât lăsase el să se vadă. Sau poate chiar nu se gândise că exista vreun pericol. Probabil ar trebui să-l avertizeze că îşi risca viaţa şi corabia. Pierre era un pirat adevărat, la urma urmelor, nu doar un amator ca tatăl ei, care era, mai degrabă, un vânător de comori. Dar, dacă îl avertiza pe Drew, era posibil ca acesta să se răzgândească.

Nu era o dilemă prea mare. Trebuia să pomenească despre asta. Ar fi o lipsă de onoare să nu o facă. Dar avea de gând să aştepte mai întâi să vadă cu ce idei de salvare venea Drew – în caz că dădea înapoi după ce avea să-i explice în întregime în ce se băga.

Surprizele nu se încheiară în clipa în care îi promise ajutorul. A doua zi, în drum spre uşă, îi spuse:

— Am făcut o înţelegere, aşa că voi apela la onoarea ta, dacă ai aşa ceva, cerându-ţi să stai departe de cală. Echipajul tău va fi eliberat destul de curând. Nu trebuie să-i ajuţi în privinţa aceasta.

Vorbele lui nu prea aveau sens – până când el ajunse la uşă şi o lăsă deschisă. O lăsa liberă pe corabia lui? Incredibil! Dar, înainte de a începe să sară în sus de

bucurie, se gândi la ceea ce-i spusese adineauri. Echipajul ei avea să fie eliberat, dar de ce? Pentru a fi transferat în cea mai apropiată închisoare? Sau pentru a ajuta la salvare?

Drew plecase înainte ca ea să apuce să-l întrebe şi, sincer, prefera să-şi savureze triumful o vreme, înainte de a afla dacă mai trebuia să salveze şi pe alţii. Dar Drew ar fi chiar nesăbuit să nu se folosească de oamenii ei, acum, că fusese de acord să o ajute. Cu siguranţă pricepuse măcar atâta lucru.

Nu se osteni să-şi schimbe hainele înainte de a ieşi din închisoarea ei temporară. Purta încă rochia pe care o primise pentru cină cu o seară în urmă; fusese atât de răvăşită, că nici nu-i mai trecuse prin cap să se schimbe înainte de a se duce la culcare. Se alese cu priviri curioase din partea echipajului lui. Se pare că Drew nu le spusese că unii dintre piraţi nu mai erau ţinuţi sub cheie. Dar nu încercă nimeni să o oprească, şi, după ce ajunse în raza vizuală a lui Drew, pricepură cu toţii că el îi îngăduise să fie liberă.

Tot nu avea cu ce să-şi ocupe timpul, deşi se întreba dacă Drew ar obiecta cu adevărat în cazul în care ar da o mână de ajutor pe corabie. Va trebui să încerce asta mai târziu, dar, pentru moment, nu făcu decât să se bucure de soare şi de aerul proaspăt de care fusese privată vreme de câteva zile şi de priveliştea de la cârmă, la care stătea Drew. Era un bărbat extrem de masiv. Înălţimea lui extraordinară şi umerii lui laţi i-ar fi făcut pe mulţi bărbaţi să ezite, dar pe ea nu o intimidau. Îi stârnise multe reacţii, dar frica nu se număra printre ele.

Dragostea lui pentru mare era evidentă. Avea o privire fericită, ca şi când nu exista niciun alt loc în care ar fi preferat să se afle. Văzuse expresia aceea la tatăl ei, de multe ori. Dar faptul că o vedea acum la Drew o făcu să se întristeze puţin. Nu era de mirare că hotărâse să nu se

căsătorească niciodată. Nicio femeie nu ar fi putut concura vreodată cu ceea ce simţea el faţă de corabia lui şi faţă de mare.

Nu că i-ar mai fi păsat. Cerule mare, nu! Nu s-ar mai căsători cu el acum nici dacă ar implora-o. Dar îşi dădu seama că mânia pe care i-o trezise se evaporase în bună parte. Nu mai era sigură dacă putea continua să se răzbune în vreun fel pe el. Dacă într-adevăr o ajuta până la urmă să-şi elibereze tatăl, aveau să fie chit, cum spusese el.

Timothy se opri să-i adreseze două cuvinte, care se dovediră mult mai multe. Se pare că secundului îi plăcea teribil să vorbească odată ce se pornea, despre corăbii, despre oraşul lui natal – Bridgeport, Connecticut –, despre orice îi trecea prin minte. Neavând altceva de făcut, pe Gabrielle chiar nu o deranja să-l asculte.

Spre final, el spuse:

— Am fost surprins să te văd afară, umblând pe aici, în dimineaţa aceasta.

— Nu ţi-a spus Gabby despre înţelegerea pe care am făcut-o amândoi aseară? întrebă Drew, care venise în tăcere în spatele lor. A reuşit să-şi folosească puterea de... persuasiune pentru a-şi recăpăta libertatea.

Gabrielle rămase fără cuvinte. Ceea ce tocmai spusese Drew – sau mai curând ce insinuase – era îngrozitor şi fără îndoială o tentativă deliberată de a o face de ruşine. Dar Timothy fu şi mai ruşinat şi, cu obrajii în flăcări, mormăi ceva şi plecă în grabă.

— A fost o explicaţie destul de exactă, nu crezi? I-a închis gura lui Tim, spuse Drew, ca şi când i-ar fi făcut un favor, în loc să o facă să intre în pământ de ruşine.

Dacă nu ar fi trecut unul dintre marinari chiar în clipa aceea pe lângă ei, primele cuvinte care i-ar fi ieşit pe gură ar fi fost răstite, dar reuşi să întrebe poruncitor, însă fără a ridica vocea:

— De ce ai făcut asta?

— Ce? întrebă el cu o expresie absolut nevinovată, sprijinindu-se comod de balustrada de lângă ea. Păreai a avea nevoie să fii salvată. Când Tim începe să turuie în felul acela, o ţine până te surzeşte.

Aşadar, avea de gând să pretindă că îi făcuse o favoare? Pur şi simplu nu înghiţea aşa ceva. Şi nici nu intenţiona să-l lase să scape cu o asemenea scuză.

— Nu aveam nevoie să fiu salvată, dar, chiar dacă ar fi fost aşa, de ce naiba ai spus aşa ceva?

El ridică din umeri cu nonşalanţă.

— Asta mi-a trecut prin minte.

— Mincinosule! îl repezi ea. A fost o tentativă deliberată de a-l face să creadă ce e mai rău despre mine!

El rămase vizibil ţintuit locului. Acuzaţia de „mincinos”, care fusese aruncată pripit de către ea, i-ar fi ofensat pe cei mai mulţi bărbaţi. Se pare că nici el nu făcea excepţie.

Iritarea lui se simţi în tonul batjocoritor pe care ripostă:

— Pari a te descurca destul de bine pe cont propriu în sensul ăsta, scumpo.

Ea trase iute aer în piept.

— Cum îndrăzneşti?!

— Destul de uşor, răspunse el. În plus, m-aş fi putut gândi la o grămadă de alte lucruri care ar fi fost mult mai grave decât o simplă insinuare.

— Cum ar fi?

— Adevărul.

— Singurul adevăr este că te-ai strecurat în patul meu când dormeam şi ai profitat de faptul că eram convinsă că visez.

Menţionarea acelei nopţi o făcu să-şi schimbe subit atitudinea. Pe chipul lui înflori un zâmbet agale.

— A fost un vis al dracului de frumos, nu-i aşa?

Nu văzuse niciodată un bărbat devenind pe dată atât

de senzual, dar Drew reuşea asta cu uşurinţă. De la ofensă şi furie la farmec şi seducţie, în câteva secunde! Ochii lui se înceţoşară şi deveniră scânteietori. Iar modul în care îşi curbă el buzele o avertiză subit că terminase cu subiectul iniţial şi avea să se ocupe serios de cel nou, pe care îl adusese ea cu nechibzuinţă în discuţie.

— Aş prefera să nu mă gândesc la el, spuse ea ţeapăn, încercând cu disperare să ignore freamătul din pântece pe care i-l deşteptase privirea lui senzuală.

El râse înfundat.

— Poţi încerca, dar ştii că nu vei reuşi.

— Încetează! spuse ea.

Nu terminase cu mustrările, altfel ar fi plecat. Dar făcu o încercare de a-i întoarce spatele. Dacă nu s-ar uita la el, pulsul i-ar încetini şi ar putea gândi clar şi…

Îşi strecură braţul pe după umărul ei şi sub gât, astfel ca degetele lui să-i poată mângâia obrazul cu o atingere uşoară ca o pană. Gabrielle simţi că i se face pielea de găină pe partea aceea a trupului.

Închise ochii, luptându-se cu senzaţiile care ameninţau să o copleşească. Reuşise să o tragă înapoi cu braţul acela, iar greutatea lui i se odihnea pe sâni. Nici măcar nu-i atingea sfârcurile, dar reacţionară chiar şi aşa; se înfiorară şi se întăriră, imaginându-şi degetele lui pe ele.

— Recunoaşte, Gabby, ce am împărtăşit a fost atât de plăcut, că merită repetat – de multe ori.

Avea un ton gutural! Dar cuvintele lui erau cele care îi anihilau rezistenţa. Trebuia să mai încerce o dată, înainte de a ceda complet dorinţei pe care el i-o provoca, cu atâta uşurinţă.

— Ai vrut ca Timothy să presupună ce era mai rău. De ce?

El oftă la insistenţa ei.

— Sunt devastat că insişti asupra acestui aspect, spuse el, deşi nu părea câtuşi de puţin devastat. Te

tachinam doar, ştii. M-am gândit că suntem îndeajuns de apropiaţi acum încât să nu te deranjeze. Şi, în plus, echipajul meu mă cunoaşte foarte bine. Ai petrecut câteva nopţi cu mine în cabină. Presupun cu toţii deja că suntem iubiţi.

O tachinase doar. Lucru pentru care nu s-ar fi supărat dacă ar fi fost cu adevărat iubiţi. Dar nu erau.

Începu să-i atragă atenţia asupra acestui lucru, spunând:

— Nu suntem…

Dar el o întrerupse întorcând-o brusc spre el şi sărutând-o.

Ar fi trebuit să bănuiască. Ar fi trebuit să fie stăpână pe voinţa ei înainte ca buzele lui să-i atingă gura. Ce voinţă? Rezistenţa ei se evaporase de fiecare dată în asemenea momente, şi în scurt timp îşi strecură braţele în jurul gâtului lui şi aproape că începu să toarcă, în clipa când el o trase aproape.

Se auzi un râset înfundat când un alt membru al echipajului trecu pe lângă ei. Ea nu îl auzi, dar el probabil da, căci îi şopti deasupra buzelor:

— Haide să mergem în cabină şi să continuăm asta în privat.

Dacă nu ar fi sugerat aşa ceva, dacă ar fi dus-o pur şi simplu în cabina lui fără să o menţioneze, probabil nu ar fi fost în stare să găsească puterea pentru a protesta. Dar cuvintele lui destrămară transa în care o vârâse, şi, în clipa aceea unică de claritate, reuşi să se desprindă din braţele lui şi să fugă de ispita pe care o reprezenta.

Capitolul 42

Lui Drew îi trebui o vreme să-şi recapete controlul.

Rămase lângă balustrada unde îl lăsase Gabby. Femeie încăpăţânată! Nu aveau să fie pe mare o eternitate. Ar fi trebuit să profite de fiecare minut pe care îl puteau petrece singuri. Aşa că de ce se împotrivea?

Petrecuse cu ea una dintre cele mai plăcute nopţi din viaţa lui, de două ori, şi ştia al naibii de bine că şi ea simţea la fel. Râul fusese făcut. Nu mai era virgină. Nu exista niciun motiv să îşi refuze acea plăcere. Dar era evident că avea să o facă. Pentru că îi distrusese şansele de a încheia o căsătorie bună în Anglia?

La naiba, nu voise să se întâmple acest lucru. Fusese beat, da, dar nu era o scuză. Se enervase că se vedea nevoit să-şi încheie vizita la sora lui mai curând decât planificase. Din pricina lui Gabrielle. Pentru că trebuia să se îndepărteze de ea înainte ca ispita să îl copleşească. Pentru că ea îşi căuta în continuare soţ, rămânând imună la farmecele lui, ceea ce începuse să îl enerveze al naibii de tare.

Vinovăţia lui căpătase proporţii, acum că ştia ce pricinuiseră cuvintele lui neglijente de la acel bal. Să se răzbune, asta urmărise ea. Îşi amintea de toate acele ispitiri care veniseră din partea ei atunci când el se afla în lanţuri, incapabil să acţioneze în vreun fel. Cât de des îşi arătase rotunjimile, prefăcându-se că se dezmorţeşte. Privirile neobişnuite pe care i le aruncase, pe care le-ar fi putut numi sexy, dacă nu ar fi crezut că prezenţa lui nu avea niciun efect asupra ei. Femeie prostuţă, voise să îl facă să o dorească, să-l înnebunească de dorinţă, şi apoi să se răzbune pe el refuzându-l. Şi aproape că reuşise.

Chiar nu ştia că o dorea deja atât de mult încât numai la asta se gândea? Iar faptul că o avusese nu schimbase deloc situaţia.

Nu, trebuia neapărat să se îndepărteze cât putea de Gabrielle Brooks. Călătoria aceasta se putea încheia în curând pentru el. Şi totuşi, asta nu avea să fie de folos.

Promisese să o ajute să-şi elibereze tatăl. La naiba! Dar nu avea de ales. Îi datora ceva pentru că o târâse fără să vrea într-un scandal şi îi mai răpise şi virginitatea, pe deasupra.

Lucrul onorabil pe care ar trebui să-l facă era…

Înăbuşi gândul înainte ca acesta să se contureze. Nu era prima dată când i se furişa în minte, după noaptea aceea uimitoare petrecută în patul ei. O virgină neaşteptată impunea anumite lucruri unui bărbat, la urma urmelor – măcar să se ofere să facă în aşa fel încât faptul cu pricina să devină respectabil. Şi, dacă Gabrielle nu i-ar fi furat corabia, probabil ar fi fost îndeajuns de nechibzuit cât să îi facă această ofertă, din vinovăţie, din pasiune trupească sau din orice alt motiv. Vinovăţia lui ar fi învins.

L-ar fi refuzat, desigur. Nu voia sa aibă de-a face cu el. Sublimase asta din capul locului. Sau ar vrea? Prietenul ei spusese în ziua aceea că ea se gândise la căsătoria cu Drew. Oare fusese o minciună pe care Richard o născocise pentru a-l face să nu îl mai chestioneze în legătură cu pumnul pe care i-l dăduse?

Oftă şi se întoarse la cârmă. Nu mai fusese niciodată într-o asemenea situaţie întortocheată din pricina unei femei. Şi gelozia! De unde naiba venea? Dar nu putea să o nege. Mai întâi filfizonul acela de Wilbur, apoi prietenul ei Richard, acum propriul lui prieten Timothy, care, ştia al naibii de bine, nu avea gânduri cu ea. De ce devenise dintr-odată gelos? Ei bine, nu putea presupune decât că se întâmpla din pricină că nu terminase câtuşi de puţin cu ea.

*

Iubiţi! De-abia intră în cabina lui Drew, că privirea lui Gabrielle se îndreptă spre patul lui, şi furia pe care o simţise pe punte reveni cu forţe proaspete. Toată lumea de la bord credea că ea şi Drew erau amanţi, şi lui i se părea amuzant!

Păcat că se întoarse prea iute în camera lui în seara aceea, căci se pare că ea avea nevoie de mai mult de câteva ore pentru a-şi controla emoţiile. Probabil că el îşi dădu seama de asta când începu să arunce cu lucruri în el imediat ce-l văzu intrând pe uşă.

Se feri de primul proiectil lansat de ea, dar nu fu la fel de norocos cu al doilea, ceea ce-l făcu să îi poruncească aspru:

— Lasă-l jos!

Ea nu o făcu. Stătea la biroul lui, cu două sertare deschise, unde erau o mulţime de lucruri care nu erau ancorate şi pe care le putea arunca înspre el. Urmă o călimară de cerneală. Îşi dorea să se fi împrăştiat toată pe el, dar era închisă bine şi nici măcar nu se sparse. Apoi aruncă spre el o carte de navigaţie uzată.

Se opri îndeajuns încât să rostească printre dinţi:

— Nu suntem iubiţi! Nu vom fi niciodată iubiţi! Şi ai face bine să le spui asta şi celor din echipajul tău!

El se îndreptă spre ea, dar se opri brusc auzind-o. Ba chiar zâmbea larg, ticălosul.

— Am făcut dragoste de două ori. Îmi pare rău, scumpo, dar asta ne face iubiţi.

— Pe naiba ne face!

Ea pufni şi aruncă un pumn de monede înspre capul lui.

O monedă îl lovi în obraz, făcându-l să se mişte din nou foarte repede. De fapt, ajunse în spatele biroului şi în spatele ei, scoţându-i mâna din sertar înainte ca degetele ei să cuprindă următorul proiectil. Siguranţa, propria lui siguranţă, îl făcu să o apuce de cealaltă mână şi să i le întoarcă la spate pe amândouă, unde le ţinu fără efort. Poziţia aceea o apropia prea tare de el, astfel că se luptă să se elibereze. Nu avea să se întâmple.

— Cred că îmi eşti datoare pentru tăietura asta de pe obraz, îi spuse el.

Ea nu crezu că avea vreo tăietură, dar se uită la obrajii lui înainte de a spune:

— Ce tăietură? Nu sângerezi, îţi plângi de milă degeaba.

— Simt ca şi cum ar fi.

— Probabil nu va rămâne nici măcar o vânătaie, chiar dacă nu asta era ideea, aşa că să nu crezi că am terminat!

El pufni. Şi nu se chinuia câtuşi de puţin să o ţină imobilizată în poziţia aceea, iar vocea lui părea atât de calmă, încât era aproape liniştitoare.

— Problema ta e că eşti la fel de frustrată ca mine. Nu te-ai fi putut înfuria în halul acesta din pricina unei tachinări mărunte, dacă nu ai fi. Nu are nimic de-a face cu ceea ce am spus. Are totul de-a face cu dorinţa ta… pentru mine. Recunoaşte-o. Mă doreşti, Gabby.

— Nu!

— Mincinoaso! Întâmplător recunosc semnele, şi asta fiindcă le trăiesc şi eu. Pentru Dumnezeu, am ajuns să fiu gelos pe Tim astăzi pentru că a petrecut timp cu tine!

Pentru o clipă, ea nu se mai zbătu şi spuse:

— Acum cine minte? Un bărbat cu o drăguţă în fiecare port nu are de unde să ştie ce înseamnă gelozia.

— Aş fi fost primul care să susţină asta – înainte să te întâlnesc.

— Timothy este foarte drăguţ, ca un urs mare şi drăgălaş, spuse ea provocator.

El miji ochii.

— Nu mă faci gelos din nou, femeie.

— Nu încercam să te fac, insistă ea, apoi spuse cu înverşunare: Dă-mi drumul!

Nu ar fi trebuit să-i ceară asta. Îşi dădură amândoi imediat seama de apropierea dintre ei. El o cuprinse cu braţele. Piepturile li se atingeau. Nu trebui ca el să se mişte prea mult pentru a reduce spaţiul dintre ei.

Ea simţi ce urma să se întâmple şi încercă să se

întoarcă într-o parte.

— Nu, nu…

— Să nu mă opresc? o tachină el, terminându-i gândul.

— Nu, nu…

— Să nu te sărut aici? îi încheie el din nou propoziţia, atingându-i bărbia cu buzele. Şi apoi, cuprinzându-i obrazul, îi ridică creştetul înspre el. Sau aici? zise şi o atinse uşor pe obraz. Sau vrei să te sărut aici, în schimb? adăugă el cu voce guturală.

Îşi apăsă buzele ferm de gura ei, strecurându-şi mâna pe după gâtul ei, să-i susţină capul, iar pe cealaltă o lăsă să-i alunece pe spate, până la fund, apăsând şi aducând-o mai aproape de el.

Ce mai rezistenţă opusese! Iar furia nu o împiedica să reacţioneze – nu, dimpotrivă. Apucându-l de umeri, îi răspunse la sărut cu toată pasiunea pe care o simţise în ultimele câteva ore, iar vâlvătaia care izbucni între ei fu de-a dreptul uimitoare.

Avusese dreptate. Îl dorea. Prea mult, se pare. Chiar îl ajută să îşi scoată hainele. Nu era sigură cine trăsese spre pat pe cine. Şi nu se mai ridicară din pat tot restul zilei.

Însă nu dormiră. Mai târziu, stăteau în pat, amândoi cu picioarele încrucişate, amândoi goi. El îşi trecea mâna încet pe interiorul coapselor ei, mângâind-o. Nu încerca să o excite. Făcuseră deja dragoste. O atingea doar cu tandreţe, continuu. Făcu asta vreme îndelungată, acum că îl lăsa. De fapt, rareori îşi desprindea mâinile de ea, cât erau împreună.

Şi apoi, din senin, fără să fi purtat vreo conversaţie care să o avertizeze ce avea el în minte, Drew spuse:

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Fără să se gândească, ea îi răspunse:

— Da, vreau.

Probabil că el nu se aştepta la un răspuns afirmativ

atât de rapid, căci întrebă:

— De ce?

— Îmi place foarte mult pe mare. Presupun că de la tine asta voi primi.

Se pare că nu-i plăcu răspunsul acela, căci spuse:

— Mai încearcă o dată.

— Nu este un motiv suficient?

— Recunoaşte, vrei să mă faci nefericit pentru tot restul vieţii, aşa cum ai…

Suna ca şi când ar fi tachinat-o, dar îi atinsese un punct vulnerabil, aşa că spuse destul de aspru:

— Dacă nu ai vorbit serios, de ce naiba m-ai cerut în căsătorie?

Probabil nu ar fi trebuit să-l sancţioneze cu o întrebare atât de aspră. Îl făcu să devină defensiv şi frustrat, să-şi treacă mâna prin păr.

— Era lucrul onorabil care trebuia făcut, având în vedere ce s-a întâmplat, spuse el.

— Şi eu am acceptat din acelaşi motiv, având în vedere toate cele. Dar, dacă nu vorbeai cu adevărat serios, atunci voi refuza.

Ar fi trebuit să pară uşurat. În schimb, părea şi mai frustrat.

— Bine, replică el. Să nu spui că nu te-am întrebat. Că nu te-am cerut.

Ea îl privi ţintă, nevenindu-i să creadă.

— Asta numeşti tu cerere în căsătorie? Eu aş spune că m-ai implorat să refuz.

— Nu vei reuşi să scapi. Ai acceptat. Ai nişte obligaţii!

Se întinse şi se întoarse ţeapăn cu spatele la ea. Ea făcu acelaşi lucru. O oră mai târziu, spatele lui îi atingea fundul. După alte treizeci de minute, picioarele lor erau îngemănate. Mai trecu un minut, şi făceau dragoste din nou, fără a mai rosti vreun cuvânt despre acea cerere în căsătorie ciudată.

Veni ora cinei, şi, după ce Drew strigă iritat, mâncarea le fu lăsată la uşă. Veni noaptea, şi lumina lunii se revărsă în cabină prin ferestre. Aşternuturile se îmbibară de sudoare, dar ei de-abia dacă băgară de seamă. Şi Gabrielle atinse apogeul din nou, fiecare orgasm fiind mai puternic decât celălalt.

Era o zi pe care nu avea să o uite niciodată.

Capitolul 43

— Am observat, să ştii, spuse Margery pe un ton de cunoscătoare.

Fusese lăsată să iasă din cabină cam tot atunci când îşi recăpătase Gabrielle libertatea.

— Ai observat ce anume? întrebă Gabrielle.

— Ce fericită eşti în ultima vreme.

Gabrielle stătea alături de prietena sa, în apropierea prorei corăbiei. Se uitau la luna destul de mare care răsărea la orizont. Era unul dintre lucrurile frumoase pe care le oferea oceanul în nopţile senine: lumina strălucitoare a lunii reflectată în ape. Aproape că îşi dorea să-l aibă lângă ea pe Drew. Aproape.

— Fericită? răspunse Gabrielle cu o uşoară încruntare. Nu voi fi fericită până când nu va fi eliberat tata.

— Desigur, răspunse Margery. Asta se înţelege de la sine. Dar cred că îţi place de căpitan mai mult decât laşi să se înţeleagă, nu-i aşa?

Gabrielle zâmbi larg drept răspuns. Nu mai prea putea nega asta acum – sau cel puţin nu putea nega că îi plăcea să facă dragoste, pasional şi înnebunitor, cu el. Drew, neprovocat, făcând uz de tot şarmul lui, era devastator pentru simţurile unei fete. Şi nu mai fusese provocat de ceva vreme. Şi, cu siguranţă, fusese cât putea el de

şarmant.

— Tu şi el aţi…

Margery nu găsi curajul să continue, în ciuda faptului că era o femeie directă, dar Gabrielle înţelese imediat, fiind un subiect la care se gândea deseori. Nici măcar nu roşi când spuse:

— Da.

— Mă temeam eu de asta, spuse Margery, oftând dezamăgită.

Gabrielle remarcă dezaprobarea, dar nu o puse la inimă. Era de aşteptat. Deşi Margery nu ţinea nici ea la ceea ce era considerat a fi cuviincios şi avusese numeroşi amanţi de-a lungul anilor, îşi lua rolul de însoţitoare în serios şi nu voia decât ce era mai bun pentru Gabrielle. Dar viaţa avea surprizele ei, şi aceasta era una dintre ele.

— Prima dată am crezut că era un vis, recunoscu Gabrielle, şi, la privirea îndoielnică a lui Margery, râse şi spuse: Nu, chiar aşa a fost. Şi nu pot nega că a fost cel mai plăcut vis pe care l-am avut vreodată.

Margery îşi dădu ochii peste cap, apoi mintea îi zbură în altă parte şi întrebă încruntându-se suspicioasă:

— Nu face parte din răzbunarea ta, nu-i aşa?

— Nu, am terminat cu asta. Am vorbit, în sfârşit, cu el despre asta şi a recunoscut că nu a declanşat intenţionat scandalul. Şi vrea să dreagă ce a făcut, ajutându-mă să-l salvez pe tata şi nebăgându-mă la închisoare pentru că i-am furat corabia, în plus, ştii foarte bine că nu voiam să mă stabilesc în Anglia, fiindcă în insule mă simt acasă. Venirea în Anglia a fost ideea tatei, nu a mea, şi, chiar şi aşa, nu cred că a contat cu adevărat pentru el. Se gândea la mama, căci era ceea ce şi-ar fi dorit ea pentru mine. Aşa că Drew mi-a făcut cumva un favor distrugându-mi şansele de a mă căsători acolo.

Margery pufni.

— Nimeni în afară de tine nu ar vedea lucrurile astfel.

Dar atunci de ce te-ai înfuriat atât de tare, dacă simţeai că ţi-a făcut un bine?

— Pentru că nu gândeam aşa. Nu atunci, în orice caz. Am crezut că a făcut remarca aceea în mod deliberat, ceea ce o făcea să fie un atac direct la adresa mea – mai mult, unul meschin. Asta impunea o răzbunare, mai ales că pleca pe mare şi mă lăsa acolo să mă scufund în scandal. Dar nici măcar nu ştia că remarca lui a ajuns subiect de bârfă pentru toţi.

— Ei bine, am mai spus-o şi o mai spun, furia aceea nu-ţi făcea bine deloc, aşa că mă bucur că ai renunţat la ea.

— Şi eu, fu de acord Gabrielle – şi era adevărat.

Să nu fie furioasă şi să nu se certe cu bărbatul acela avea nişte avantaje plăcute.

Ea şi Drew ajunseseră la un fel de armistiţiu tacit în ziua aceea în care aruncase după el cu jumătate dintre lucrurile din biroul lui. Niciunul din ei nu mai spunea nimic despre răul pe care şi-l făcuseră unul altuia. Iar armistiţiul avea un efect profund asupra ei. Se simţea atât de plină de viaţă, că ar fi zis că era fericită… dacă ar fi putut găsi vreun motiv pentru care să fie fericită. Nu putea, în afară de, ei bine…

— M-a cerut în căsătorie.

— Bun, măcar nu va trebui să-l muştruluiesc fiindcă a profitat de tine.

— Cred că am refuzat, fu obligată Gabrielle să recunoască. Nu sunt tocmai sigură.

Îşi amintea limpede noaptea aceea. Fusese cu peste o săptămână în urmă, în aceeaşi zi în care se certaseră ultima oară, înainte să înceapă armistiţiul. Şi în mod clar fusese o cerere în căsătorie ciudată. Trecuse de la „a face ceea ce era onorabil” la supărare după ce ea acceptase, supărându-se şi mai rău după ce ea se răzgândise şi refuzase. Apoi încheiase prin a o lăsa cu îndoieli, întrebându-se dacă erau logodiţi sau nu. Aştepta ca ea să

se ţină de cuvânt? Asta spusese. Dar o zisese într-un moment de furie, şi probabil că nu o credea cu adevărat.

Din nefericire, Margery nu avea s-o lase să scape cu una, cu două după o asemenea remarcă şi întrebă:

— Cum adică nu eşti sigură?

Gabrielle încercă să se eschiveze spunând:

— Am acceptat, apoi m-am răzgândit, dar el părea hotărât să mă facă să mă ţin de cuvânt.

— Bine a făcut şi ruşine să-ţi fie că ai refuzat, comentă Margery pufnind, apoi spuse: Măcar ia-l de bărbat de dragul cuviinţei. Dacă vrei să divorţezi de el mai târziu, bine, asigură-te doar că nu veţi avea copii.

Acum Gabrielle roşi. Şi ea avea tendinţa de a fi directă, dar Margery era mereu neîntrecută la capitolul acesta.

Şi de ce nu se gândise la copii ca la o consecinţă firească a faptului că se desfăta în patul lui Drew? Pentru că nu mersese nici măcar o dată cu gândul atât de departe şi, în plus, dacă ar fi stat să se gândească la ce făcea, ştia al naibii de bine că s-ar fi oprit.

Dormise cu el în fiecare seară de când încheiaseră armistiţiul. Nu îi ceruse permisiunea. El nu o invitase. Se băga în patul lui în fiecare seară fără să se gândească, de parcă acolo i-ar fi fost locul. Şi făcuseră dragoste în fiecare noapte. De aceea nu voise să analizeze lucrurile prea mult. Călătoria avea să se încheie în curând, în câteva zile. Treceau deja prin apele din Caraibe. Cerea oare prea mult dacă voia să aibă parte de puţină fericire absolută fără a fi întrerupta de realitate?

Dar un copil? Dumnezeule, chiar ar fi trebuit să se gândească la asta. Şi gândul o făcu să se vadă ţinând un mic Drew în braţe. „Ar fi cel mai frumos bebeluş conceput vreodată”, se gândi ea, iar inima îi stătu o clipă în loc. Copilul nici măcar nu se născuse – şi probabil că nici măcar nu era conceput şi ea îl iubea deja! Ce naiba era cu ea?

— Frumoasă lună, nu-i aşa?

Gabrielle sări, speriată de apariţia neaşteptată a lui Drew alături de ele. Margery mormăi ceva legat de culcare şi îi lăsă singuri. În clipa în care ea plecă, el îşi petrecu braţul pe după mijlocul lui Gabrielle şi o trase lângă el.

Era prima dată când îşi manifesta afecţiunea în „public”. Se mai întâmplase o singură dată, când o sărutase pe puntea de jos, în văzul tuturor. Nu era ca şi când nu ar fi avut o mulţime de ocazii, dat fiind că petrecuse aproape fiecare zi cu el la cârmă. Ba chiar o lăsase să preia cârma o vreme, după ce îl convinsese că ştia ce era de făcut.

Dar era foarte serios când stătea acolo sus, comandându-şi corabia. În plus, pomenise o dată că nu voia ca oamenii lui să tânjească să ajungă în port mai curând decât era rezonabil, că deveneau neglijenţi când se grăbeau să încheie o călătorie din pricină că le stătea capul la femei. Ea înţelesese ideea.

— Nu am mai văzut o lună aşa frumoasă în ultima vreme. Am admirat deseori o lună imensă la orizont, frumoasă şi plină, în St. Kitts. Am avut şi nişte asfinţituri magnifice, exact pe plajă.

— Locuiai pe plajă?

Ea încuviinţă din cap.

— Tata avea o căsuţă pe coastă, nu departe de oraş.

— Sună un pic cam prea perfect. Sunt surprins că ai vrut să pleci.

— Nu am vrut, spuse ea, apoi tăcu.

El înţelese probabil din tonul ei că voia să încheie subiectul, căci nu mai insistă, spunând în schimb:

— Mi-ar plăcea teribil să mă plimb cu tine pe o plajă cândva, pe orice plajă, atâta timp cât vremea e plăcută.

Îşi reamintea de fantezia aceea romantică despre care pomenise ea?

— Plimbările pe răcoare, pe plajă, sunt plăcute şi ele, spuse ea. Am făcut asta în Anglia, pe când eram mult mai

tânără.

— Posibil, dar nu aş putea înota gol cu tine în apă şi mă cam îndoiesc că vei găsi golfuri cu ape cristaline şi recife de corali pe care să le explorezi pe coastele engleze.

Ţinuse minte! Privi spre el zâmbind larg.

— Probabil ai dreptate, deşi nu am verificat niciodată. Nici măcar nu am învăţat să înot până nu m-am mutat în Caraibe, ca să fiu cu tata. El m-a învăţat.

Degetele lui îi atinseră obrazul cu blândeţe.

— Sunt gelos. Cred că asta e ceva ce mi-ar fi plăcut să te învăţ eu.

Poate ar fi râs dacă tonul lui nu ar fi devenit atât de gutural, în schimb, îşi ţinu răsuflarea şi trebui să se lupte cu impulsul de a se întoarce spre el, copleşindu-l cu săruturi. Dar îi simţea degetele în păr. Îşi pierduse funda, aşa că părul îi era desfăcut în clipa aceea. O atingea atât de des! În jumătate din timp, nici nu credea că îşi dădea seama că o făcea. Pur şi simplu părea incapabil să-şi ţină mâinile departe de ea.

Pentru a nu se mai gândi la asta, întrebă:

— Te-ai mai gândit la planul nostru de acţiune după ce vom ajunge în port?

— Da, înainte să navigăm spre fortul lui Lacross, ne vom opri la Anguilla, pentru a găsi o femeie cu părul de aceeaşi culoare ca al tău şi cu forme asemănătoare, ca să-l facem să creadă că tu eşti pe corabia mea. Apoi mă voi duce cu hărţile.

Ea privi spre el.

— Stai aşa, vrei să sugerezi că eu nu voi fi acolo?

— Nu sugerez, afirm un fapt cert, răspunse el hotărât. După ce mi-ai spus despre acest pirat, nu te las să te apropii de el.

— Dar nici măcar nu vrea hărţile, replică ea. Ţi-am spus şi asta.

— Nu e decât o supoziţie, îi reaminti el. Le-a cerut,

singura lui solicitare fiind ca tu să fii cea care i le aduce. Astfel că va face asta sosia ta, care nu va pleca însă de pe corabie; hărţile îi vor fi date lui Lacross, iar tatăl tău va fi eliberat. Totul dus frumos la bun sfârşit, fără ca nimeni să fie rănit.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

Şi dacă nu îl eliberează pe tata până când nu mă are lângă el?

— Nu poate da înapoi doar pentru că îi duc eu hărţile.

— Pe naiba nu! Să nu presupui vreo clipă că e onorabil. Trebuie să fiu acolo, în caz că planul tău dă greş şi te ia şi pe tine ostatic.

— Te… deranjează gândul acesta?

Clipi, apoi se încruntă. Încerca să-i smulgă o declaraţie anume? Că îşi făcea griji pentru el? Că îi păsa de el? Îndepărtă gândul, nevrând să îi lase loc în aceeaşi conversaţie în care era vorba despre Pierre.

Altfel că spuse, aproape cu obrăznicie:

— Bineînţeles că da. Dacă eşti prins, voi avea doi ostatici de salvat, nu-i aşa?

El râse, o trase mai aproape, îşi frecă gâtul de al ei, apoi îi şopti la ureche:

— Mi se pare fermecător că m-ai salva.

Ea îşi strecură braţele pe după gâtul lui şi răspunse:

— Ar trebui să te salvez pentru a te putea împuşca, dacă ai fi într-atât de prost încât să fii capturat.

El izbucni în râs.

— La naiba, Gabby, ai un efect incredibil asupra stării mele de spirit. Nu cred că am mai râs vreodată atât cât am râs de când te-am cunoscut.

— Pun pariu că le spui asta tuturor drăguţelor tale, răspunse ea cu o cochetărie prefăcută.

Îi aruncă zâmbetul acela al lui care îi făcea stomacul să freamăte.

— Nu, nu cred că le-am spus. Doar ţie.

Capitolul 44

Ajunseră mult mai repede decât se aşteptase Gabrielle, chiar a doua zi. Aruncară ancora pe insula Anguilla după-amiaza târziu. Colonizată de englezi din St. Kitts încă din 1600, Anguilla nu era deloc departe de casa ei, unde ar fi putut ajunge înainte de lăsarea întunericului.

Unul dintre membrii echipajului lui Drew îi spuse că Anguilla era unul dintre porturile de pe rutele lui comerciale, aşa că înţelese de ce o alesese Drew, ţinând seama că împrejurările îi erau familiare, în vreme ce era posibil ca St. Kitts să nu fie pe ruta lui obişnuită.

Nu reuşise să găsească îndeajuns de mult curaj pentru a-l întreba din nou pe Drew dacă avea să-i elibereze pe oamenii ei. Dacă ar fi spus că nu, armistiţiul lor s-ar fi încheiat în momentul acela. Şi, în plus, se gândea ea, ar fi prost să nu folosească toţi oamenii disponibili, mai ales pe cei dispuşi să facă orice pentru a-l elibera pe Nathan.

Totuşi, aproape că îşi ţinea răsuflarea în vreme ce stătea acolo lângă bord, aşteptând să vadă cala deschizându-se şi pe prietenii ei, conduşi spre temniţă sau eliberaţi. Fusese nevoită să se gândească la câteva planuri alternative, în caz de nevoie.

Dat fiind că era o insulă controlată de britanici şi cum Drew nu era câtuşi de puţin britanic, exista o şansă mică, deşi extrem de slabă, să poată întoarce sorţii împotriva lui, dacă se ajungea la asta. La nevoie, Richard putea suna ca un nabab englez autentic, la urma urmelor. Iar autorităţile engleze ar fi înclinate să dea crezare mai curând unuia de-al lor decât unui american. Dar se ruga să nu se ajungă la aşa ceva. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-l bage pe Drew la închisoare, când armistiţiul cu el era încă în

vigoare.

Ar sta întâi de vorbă cu el, l-ar mustra, l-ar mitui, l-ar linguşi, ba chiar ar arunca lucrurile de pe birou spre el dacă ar fi necesar. Avea nevoie de un plan, în caz că toate celelalte aveau să dea greş.

Iar apoi apăru Richard, îndreptându-se spre ea şi spunând:

— Ce ghinion să fiu eliberat tocmai acum. Mă bătea Bixley la whist. Mai aveam nevoie de câteva ore ca să-l ajung din urmă.

Era prea încântată să-l vadă stând acolo nepăzit ca să priceapă imediat ce spunea. Dar, după ce îl îmbrăţişă uşurată, îşi dădu seama că de fapt se plângea că fusese eliberat – şi părea destul de serios în privinţa asta.

— Aţi primit cărţi ca să vă treacă timpul mai uşor? întrebă ea.

Richard râse.

— Am avut tot luxul la care am fi putut spera, *cherie.* Cărţi, zaruri, una dintre cele mai bune mâncăruri din câte am mâncat vreodată, caldă chiar, direct de la bucătărie. Nathan trebuie să-i fure bucătarul lui Anderson, negreşit. Am primit şi hamace şi, n-o să-ţi vină a crede, chiar şi o baie.

— Cum aţi reuşit?

— Ei bine, era o cadă veche acolo. Ohr a cerut apă să o umple. Nu se aştepta să o şi primească, dar să fiu al naibii dacă nu ne-au fost coborâte găleţile, una câte una. Râse amintindu-şi. Am tras la sorţi în ce ordine să folosim toţi baia aceea. Nu m-am descurcat prea rău, am ieşit al doilea.

Ea se îngrijorase de moarte, iar ei se distraseră de minune? Parcă ar fi fost în vacanţă! Drew i-ar fi putut spune, blestematul! La fel şi prietenul ei.

Îl pocni pe Richard peste umăr.

— De ce nu mi-ai spus asta când ai venit la cină?

El ridică din umeri.

— Credeam că ştii. Americanii ăştia nu ne-au tratat ca pe nişte prizonieri, atâta doar că era pus lacătul la uşă, pe care Ohr era hotărât să-l spargă,. Până am reuşit să-l conving că ne e bine cu noua situaţie.

La cina aceea la care fusese adus Richard se văzuse clar că şi ea o ducea bine; nu-i spusese altceva în seara aceea. Dar era mai bine că prietenii ei nu încercaseră să evadeze, mai ales că se părea că nu aveau să fie trimişi la închisoare, la urma urmelor.

— Unde e Ohr?

— Aici, spuse Ohr în spatele ei.

Ea se întoarse ţipând de bucurie şi îl îmbrăţişă.

— Am fost atât de îngrijorată! Şi mi-era teamă să întreb de voi. Nu am vrut să-i atrag atenţia lui Drew asupra voastră.

Richard râse.

— Nu cred că nu i-a stat mintea la noi, Gabby. Ba chiar ne-a adus pe punte într-o zi, pentru a afla cine i-a învineţit obrazul într-o noapte.

Ea înţepeni auzindu-l.

— Da? Şi ce-a aflat?

— Nimic, răspunse Richard. I-am spus că am jurat să păstrez secretul.

— Presupun că nu ar trebui să fiu surprinsă că tu ai făcut-o, recunoscu ea, reamintindu-şi de propria curiozitate. Mi-am pus şi eu întrebări cu privire la acea vânătaie.

— Te-a tratat onorabil? întrebă Ohr, părând mult prea serios.

Gabrielle nu se îndoia că, dacă ar fi dat răspunsul greşit, ar fi sărit direct la jugulara lui Drew în momentul în care l-ar fi văzut – şi era posibil ca nici măcar să nu aştepte atât.

Astfel că spuse:

— Cât se poate de onorabil, după ce ne-am dat seama că dezastrul provocat în Anglia nu a fost intenţionat. Ba

chiar m-a cerut în căsătorie.

Nu era cazul să fi adăugat asta, dat fiind că acum amândoi se holbau la ea, aşteptând să afle ce răspuns îi dăduse lui Drew. Şi, având în vedere că încă nu era sigură de rezultatele acelei conversaţii cu căpitanul, ar fi trebuit să le spună pur şi simplu că refuzase. Desigur, dacă Drew apuca să le pomenească vreunuia dintre ei că erau logodiţi…

Dar nu putea da greş prea rău cu adevărul, aşa că adăugă:

— L-am refuzat. Nu i-a plăcut răspunsul şi probabil că acum crede că suntem logodiţi. Apoi ridică din umeri. S-ar *putea* să mă răzgândesc, dar prefer să nu mă decid până când tata nu va fi liber.

— E plăcut să ştiu că am încă opţiunea de a fugi cât mă ţin picioarele.

Gabrielle tresări auzind vocea lui Drew. Toată lumea avea să se furişeze pe lângă ea în ziua aceea?

Drew părea că glumea, dar probabil nu era aşa. Făcuse oferta aceea, dintr-un motiv sau altul, fără prea mare convingere şi devenise inflexibil doar când ea îi dăduse răspunsul la care nu se aştepta.

Se întoarse şi-i văzu zâmbetul larg şi, înainte să apuce să răspundă, braţul lui i se strecură pe după talie. Ceea ce le sugera clar prietenilor ei că însemnau mai mult unul pentru celălalt decât ce le dăduse ea de înţeles.

Dar, înainte de a putea corecta impresia aceea, Drew adăugă:

— Tragem la han ca să ne punem planurile la punct? Am deja unul perfect în minte, dar aş vrea să aud părerea voastră.

Şi în felul acesta preluă comanda deplină asupra salvării, beneficiind de susţinerea lui Richard şi a lui Ohr. Iar mai târziu, după ce îi ascultară planul, ultimii doi fură de acord să o lase în urmă, departe de ghearele lui Pierre. Şi

fix asta s-ar fi întâmplat – dacă nu ar fi apărut James Malory.

Capitolul 45

— Măcar e precis? întrebă James, uitându-se la desenul pe care îl mâzgălise Bixley pentru a le da o idee despre felul în care arăta fortul lui Pierre.

Nu îi răspunse nimeni preţ de câteva momente. Cu toţii erau şocaţi de prezenţa lui acolo, iar James nu le oferise nicio explicaţie. Arătând extrem de chipeş, ba chiar cu aer de pirat, cu o eşarfă legată lejer pe deasupra cămăşii cu mânecă lungă, cu cizme negre şi fără veston, o făcu pe Gabrielle să-şi amintească de momentul în care fraţii Anderson se scăpaseră zicând că James fusese pirat cândva. Văzându-l acum bronzat în urma traversării oceanului şi cu părul în vânt, nu mai avea nicio îndoială.

În cele din urmă, Drew izbucni:

— Ce naiba faci aici, James?!

James îi aruncă o privire cât se poate de intimidantă lui Drew. Richard se făcu mic pe scaun, încercând să evite să fie observat de James. Gabrielle tresări şi ea.

— Sunt aici la îndemnul surorii tale, spuse James pe un ton calm. Îşi face griji în privinţa ta. Al dracului să fiu dacă înţeleg de ce, dar asta face. Apoi bătu din nou cu degetul în desenul de pe masă, repetându-şi întrebarea:

— Este precis?

Iar ei ghiciră, cel puţin Gabrielle, că îi auzise probabil discutându-şi planul înainte de a li se alătura.

Bixley ezită să răspundă la întrebare, dar apoi încuviinţă din cap.

— Fortul a fost renovat recent.

Urmară multe alte întrebări. Faptul că cel care punea

întrebările era James Malory îl făcea pe Bixley să se gândească îndelung la fiecare cuvânt care-i ieşea pe gură înainte de a-i da vreun răspuns.

Se pare că Malory avea aici acest efect asupra oamenilor – inclusiv asupra lui Gabrielle. Acesta era James Malory pe care îl întâlnise prima dată, cel care o înspăimântase teribil, nu cel pe care ajunsese să-l placă spre finalul şederii la Londra.

Şi-ar fi muşcat unghiile dacă nu s-ar fi străduit să nu pară vinovată. Şi era îngrozită de momentul când avea să înceapă să o ia la întrebări – şi urma să o facă. Era sigură de asta.

Dar până în clipa aceea nu o întrebase nimic. Nu făcu decât să o privească stăruitor, apoi îl privi exact la fel şi pe Drew, care stătea alături de ea pe canapea, în camera de la han în care se strânseseră, şi era limpede că îşi trăsese propriile concluzii cu privire la situaţia în care se aflau ei doi.

Din nefericire, James nu venise singur. Georgina îl urmă la doar câteva minute. Nu purta pălărie şi îşi prinsese părul castaniu la spate. Purta o fustă şi o cămaşă largă, comodă, pe care şi-o prinsese cu o curea şi care era atât de mare, că putea foarte bine să fi fost una dintre cămăşile lui James. Arăta minunat, ca şi când s-ar fi bucurat pe deplin de călătoria pe mare.

Aruncă o privire înspre cuplul de pe canapea şi spuse:

— Ei bine, e o uşurare. Sunteţi amândoi prezenţi şi întregi. Aşadar, nu a fost implicat niciun pirat până la urmă?

Richard, ticălosul, zâmbi larg şi ridică mâna pentru a-i atrage atenţia Georginei, înainte de a remarca:

— Nu aş spune asta.

Georgina nu făcu decât să privească înspre soţul ei şi să întrebe:

— El contează?

— Absolut, răspunse James, apoi adăugă: Deşi îşi va

dori să nu conteze.

Richard nu mai spuse niciun cuvânt după asta, dându-şi seama că James nu mai vorbea despre piraţi, ci despre interesul lui faţă de soţia sa. Georgina îşi dădu seama de acelaşi lucru, dar nu făcu decât să pufnească uşor, îndreptându-se spre fratele ei pentru a-l îmbrăţişa.

Lui Drew îi trebuiseră câteva momente să-şi revină din uimire, dar acum întrebă:

— Ce naiba faci aici, Georgie?

— Chiar trebuie să întrebi, când unul dintre membrii echipajului tău a apărut la uşa noastră să ne avertizeze că *Triton* a fost preluată de piraţi? Sau nu acesta este adevărul?

— Este adevărat, dar nu credeai că mă pot descurca singur?

Ea roşi uşor.

— Ei bine, cu siguranţă că da, dar nu aceasta era singura mea grijă. Gabby dispăruse, lăsând un bilet în care ne spunea că tatăl ei este la ananghie. Ne-am gândit că s-ar putea să fie cu tine, dar, de vreme ce este responsabilitatea noastră, nu puteam să mergem pe dibuite, trebuia să ne asigurăm.

Acum cea care roşi fu Gabrielle. Nu se aşteptase să îi revadă pe soţii Malory, astfel că nu se aşteptase nici să trebuiască să facă faţă vinovăţiei pe care o resimţea pentru că plecase fără să le spună.

— Eram disperată, încercă Gabrielle să explice. De-abia aflasem că tata era întemniţat de aproape o lună şi că era posibil să mai dureze încă pe atâta până l-aş fi putut elibera.

— Înţelegem, Gabby, spuse Georgina.

Ar fi putut spune mai mult, dar James, studiind desenul din nou, îl întrebă pe Bixley:

— Ziduri înalte şi poartă?

Bixley încuviinţă din cap.

— Pierre o ţine încuiată şi supravegheată.

— La dracu', mormăi James, dar apoi adăugă pe un ton resemnat: Prea bine. Nu m-am mai căţărat pe ziduri de ceva vreme, presupun că mi-a venit vremea.

— Nu ţi-a venit vremea pentru aşa ceva, contracară Georgina, ducându-se să se aşeze alături de soţul ei. Apoi sugeră: De ce nu aruncăm pur şi simplu în aer porţile acelea? Corăbiile noastre se pot apropia îndeajuns, nu-i aşa?

Malory părea să preia controlul operaţiunii. Gabrielle nu era surprinsă. Nu era genul de bărbat care să se mulţumească să participe; comanda, organiza, dădea ordine şi înlătura toate obiecţiile. Şi nu se deranja să întrebe dacă aveau nevoie de ajutorul lui.

James bătu cu degetul în desen şi îşi întrebă soţia:

— Nu ai observat aceste tunuri de pe ziduri, draga mea?

Ea privi spre desen, răspunzând la fel de sec:

— Este o fortăreaţă veche. Probabil că turnurile acelea sunt străvechi şi inutile, nu crezi?

— Nu, doamnă, interveni Bixley, înainte ca James să apuce să-şi dea cu părerea. Pierre a renovat locul. E ca nou – ei bine, cel puţin deasupra pământului. Nu a reparat deloc vechea temniţă, doar s-a asigurat că uşile se închid bine.

Georgina bodogăni ceva şi ea şi se duse înspre canapele, aşezându-se lângă Gabrielle. Gabrielle simţi nevoia să detalieze informaţiile lui Bixley şi îi zise lui James:

— După spusele lui Ohr, Pierre şi-a mai făcut câţiva duşmani când s-a răzvrătit. I-a forţat pe ceilalţi căpitani din alianţă să îşi schimbe locaţiile. Nu le-a plăcut acest lucru. De-a lungul anilor, îşi construiseră o aşezare frumuşică, despre care nu ştia nimeni. Cei mai mulţi dintre ei o numeau chiar casa lor. Dar nu aveau încredere că Pierre nu avea să le trădeze locaţia, aşa că s-au mutat.

— Ne-ar ajuta vreunul dintre aceşti căpitani în

misiunea noastră?

— S-ar putea. Dar ar dura ceva până să îi găsim şi…

— Şi timpul este esenţial, o întrerupse James, fără a fi totuşi nepoliticos. Îţi înţeleg grija pentru Nathan, dat fiind că nu ştii în ce stare se află sau cum a fost tratat în tot acest timp. Dar avem două corăbii acum pentru a o scoate la capăt. Poţi înceta să-ţi mai faci griji.

— Spune asta tot timpul, şopti Georgina de lângă ea. Ai zice că ar trebui să ştie până acum că nu funcţionează, mai ales că eu sunt aici tocmai din acest motiv. Femeile nu încetează să-şi facă griji până în clipa în care nu mai au pentru ce să-şi facă griji. Ei bine, asta e valabil cel puţin în ceea ce mă priveşte.

— Şi în cazul meu, fu de acord Gabrielle.

Capitolul 46

Făcură două planuri, şi niciunul din ele nu presupunea să plătească pe cineva care ar fi arătat ca Gabrielle pentru a-i ţine locul. Drew era nervos. Îl plăcuse planul pentru că o ţinea departe de pericol. Dar, când îşi susţinuse cauza, James sublimase că, dacă planurile lor dădeau greş şi devenea necesar să se confrunte cu Pierre direct, Gabrielle ar fi utilă pentru a-l ademeni pe pirat să-şi părăsească fortăreaţa.

Georgina nu fu atât de norocoasă. I se făcuse pe plac, fiind luată în călătorie, dar fusese una sigură. Nici măcar nu fuseseră prinşi de furtuna aceea groaznică, reuşind să o evite cu totul. Iar James se bucurase de compania ei cât traversaseră oceanul, după cum ştia că avea să se întâmple, ceea ce îi influenţase decizia de a-i îngădui să-l însoţească. Dar acum, că restul călătoriei implica pericol, nu avea să se răzgândească atâta timp cât era vorba de

siguranţa ei. Avea să stea la hanul din Anguilla – unde Drew considera că trebuia să rămână şi Gabrielle.

Nu aveau să lipsească mai mult de o zi, poate nici măcar atât, astfel că sora sa nu avea să fie nevoită să-şi facă griji prea mult. După spusele lui Bixley, fortul lui Pierre era la doar câteva ore distanţă.

Cele două planuri erau aproape identice; era doar o chestiune de sincronizare. Puteau încerca să îl elibereze pe Nathan pe întuneric, când aproape întreaga fortăreaţă ar fi dormit, sau puteau folosi corabia lui Drew şi prezenţa lui Gabrielle pe aceasta, pentru a-i distrage, în timp ce câţiva dintre ei ar fi urcat zidurile, furişându-se până la temniţă.

— Nu doar tatăl meu trebuie salvat, le reaminti Gabrielle. Restul echipajului său e cu el. Nu-i va lăsa în urmă.

Dat fiind că Pierre şi gărzile sale aveau să observe negreşit că mai mulţi bărbaţi încercau să se furişeze peste ziduri la lumina zilei, singura lor opţiune reală era să încerce să o facă noaptea. Urmau să plece spre chei după o masă sănătoasă şi un scurt moment de odihnă.

Drew sperase să petreacă acele câteva ore cu Gabrielle, dar sora lui avea alte planuri pentru el. Cu o privire care promitea că avea să-şi dorească să se afle în altă parte, îl trase afară, unde nu aveau să fie deranjaţi.

— Am de lămurit ceva cu tine, începu ea.

— Mi-am dat seama de atâta lucru.

— Ce naiba crezi că faci? Ştii măcar că ai târât-o pe fata aceasta într-un mare scandal în Anglia, cu vorbele tale neglijente despre piraţi, la ultimul bal la care ai participat?

— Nu a fost intenţionat, Georgie. Dar, da, m-a informat cu privire la acest fapt.

Georgina clipi.

— Deci ştia despre asta înainte să plece?

— Într-adevăr. Din ce spune ea, acest lucru i-a dat un motiv suplimentar să îmi ia corabia, împuşcând doi iepuri

deodată, cum s-a exprimat ea.

— Răzbunare? Prea bine, nu sunt câtuşi de puţin surprinsă. Probabil că şi eu aş fi făcut la fel în asemenea împrejurări.

El zâmbi larg.

— Nu, nu ai fi făcut-o. Ea chiar ştie să conducă o corabie, tu nu ştii, aşa că nu ţi-ar fi trecut niciodată prin cap…

— Încetează, îl întrerupse ea. Nu îmi vei distrage atenţia de la problema principală.

— Nu există nicio problemă.

— Ba pe naiba nu! îl contrazise ea. Este o fată foarte tânără, inocentă…

— Nu mai e atât de inocentă acum.

— Înţeleg, spuse ea oftând, apoi se corectă: Nu, nu înţeleg, şi tocmai de asta mă temeam. Ştii tu mai bine. Era în grija noastră. Dumnezeule, Drew, ce-a fost în capul tău?

— A plecat din grija voastră.

— Şi a trecut în grija ta, aşa că era încă sub protecţia familiei noastre, cum ar veni, ceea ce e exact acelaşi lucru. Va trebui să te căsătoreşti cu ea, să ştii. Când va afla James, va insista să o faci.

— Atunci va trebui să insiste pe lângă ea. Deja am cerut-o.

Ea se încruntă la el pentru că nu pomenise despre asta mai curând.

— De ce nu ai spus aşa?

— Pentru că m-a refuzat.

Entuziasmul i se evaporă.

— Chiar? Mi se pare de necrezut.

La fel şi lui, dar spuse drept explicaţie:

— Crede că sunt un fustangiu, un ticălos, că seduc femeile.

— Dar seduci femeile, Drew.

El zâmbi.

— Nu aş mai face asta dacă m-aş căsători, nu-i aşa? Sau nu crezi că mariajul ar avea cine ştie ce efect asupra mea?

— Ce cred eu nu contează cu adevărat când vine vorba despre asta. Dar apoi îl întrebă direct: O iubeşti?

— Bineînţeles că nu, spuse el repede. Dar, recunosc, nu cred că am mai dorit o femeie atât de mult. Sunt sigur că îmi va trece după ce îmi va ieşi următoarea în cale.

Georgina pufni şi îl înghionti cu degetul în piept.

— Îţi sugerez să te gândeşti mai bine, frăţioare. Ar fi mult mai indicat să te vâri în această căsătorie ştiind că nu e lucrul pe care *trebuie* să-l faci, ci că e ceea ce *vrei* să faci.

Se pregăti să se îndepărteze. El strigă după ea:

— Ţi-am spus, m-a refuzat!

— Nu aşa vor sta lucrurile după ce va auzi James despre asta. Poţi fi sigur.

Capitolul 47

Gabrielle reuşi să evite întrebările de natură personală în seara aceea, scuzându-se că o doare capul. Şi, pretinzând că era sigură că scurta odihnă de care aveau să se bucure cu toţii urma să îi alunge durerea de cap, se duse în camera ei.

Se odihni – sau încercă să o facă –, dar continuă să tremure de groază, şi, oricâte gânduri pozitive încercă să invoce, nu se putea opri din tremurat. Acum, că salvarea tatălui ei era plănuită şi avea să se apropie atât de mult de Pierre Lacross, nu se putea gândi la altceva.

Nu dăduse glas temerilor ei în faţa altora, dar dacă tatăl ei şi echipajul acestuia nu erau în stare să evadeze? Ţinând cont că erau încarceraţi de aproape două luni, orice s-ar fi putut întâmpla. Iar Pierre era meschin! Îi hrănise

decent sau nu le dăduse decât nişte firimituri, doar cât să-i ţină în viaţă? Îi abuzase în vreun alt fel, doar ca să se amuze? Îi lăsase oare pe membrii echipajului lui Nathan în viaţă, având în vedere că nu însemnau nimic pentru el şi că nu făceau parte din înţelegere?

Reuşi să-şi controleze tremurul înainte de a li se alătura celorlalţi la parter. Nu avu ocazia să vorbească între patru ochi cu Drew în acea călătorie scurtă. Acesta preluase sarcina conducerii corăbiei şi stătu de vorbă cu Ohr aproape tot drumul. Deciseseră că Ohr avea să meargă la ţărm cu el şi cu James. Richard nu fusese inclus în grupul salvatorilor, nu pentru că nu ar fi fost util, ci pentru că James îi spusese în trecere că, dacă îi însoţea, Richard avea să rămână în temniţă. James glumise. Posibil. Dar Richard se hotărâse să nu îl pună la încercare.

Ancorară corabia *Triton* şi pe cea a lui James într-un mic golf de pe partea de vest a insulei, care nu era foarte mare. Bixley spuse că aveau de mers pe jos în jur de un sfert de oră până la fort şi puteau merge în mare parte pe plajă. Mai erau în jur de cinci ore de întuneric pentru a intra şi a ieşi din temniţă, adică timp suficient, dacă nu intrau în vreun bucluc.

Gabrielle privi barca cu vâsle care era lăsată la apă. Lumina lunii care străbătea printre nori era suficientă pentru a vedea că James vâslea deja către ţărm. Se simţea mai calmă acum, reuşise să îşi controleze temerile, dar acestea rămăseseră acolo, aproape de suprafaţă. Cel mai mărunt lucru o putea face să înceapă din nou să tremure.

Ar fi trebuit să insiste să meargă cu ei. Dar, în puţinele ei momente raţionale, înţelesese că nu ar face decât să le stea în cale. Dacă trebuiau să lupte pentru a pătrunde, nu prea avea ea cum să îi ajute. Dar avea să fie o adevărată agonie să-i aştepte să se întoarcă la corabie.

Ohr o îmbrăţişă scurt înainte de a se da într-o parte.

— Nu-ţi face griji, spuse el. Îl vei vedea pe Nathan

înainte să se încheie noaptea.

— Ştiu. Aveţi grijă.

De-abia avu timp să spună acele vorbe, că Drew o prinse în braţe. Şi, în faţa întregului său echipaj, îi dădu cel mai tandru şi mai tulburător sărut – singurul lucru care avea să-i distrugă în mod garantat controlul fragil pe care reuşise să îl exercite asupra temerilor ei. Când îl sărută la rândul ei, desfătându-se de apropierea lui şi de senzaţiile încântătoare care îi cutreierau corpul, începu să o cuprindă neliniştea. Freamătul apăru iar, dar el îi dădu drumul înainte de a o simţi tremurând – şi, în plus, era posibil să fi considerat asta simpla ei reacţie la atingerea lui. Îşi duse buricele degetelor la buze, privindu-l dispărând peste bord.

— Nu văd ce e de iubit la el, remarcă Richard de lângă ea.

— Glumeşti? Este…

Gabrielle se opri, înţelegând ce recunoştea. Dumnezeule, de aceea se temea mai tare decât ar fi trebuit? Deoarece Drew dădea piept cu primejdia? Îl iubea. Ce prostie!

Richard îi cuprinse umerii cu braţul.

— O să se rezolve, *cherie.* Te adoră.

— Adoră toate femeile.

El râse încet.

— Şi eu, dar aş renunţa la toate pentru…

— Taci! îi spuse ea serioasă. Richard, te rog, nu mai tânji după soţia altcuiva. Malory nu va mai tolera o nouă tentativă. Mă faci să-mi fie teamă pentru viaţa ta, căci nu eşti deloc cumpătat în privinţa aceasta.

— Cine a spus că dragostea e cumpătată?

Fir-ar să fie, Richard avea dreptate. Dragostea nu era cumpătată deloc.

Oftă şi îi ură noapte bună. Spera că avea să poată dormi în timp ce îi aştepta încordată să se întoarcă, dar nu îşi putea linişti nervii. Nu ştia de cât timp zăcea în patul

comod al lui Drew, dar în cele din urmă renunţă la încercarea de a adormi şi se întoarse pe punte, exact la timp pentru a vedea două bărci întorcându-se, ambele pline ochi cu oameni.

Reuşiseră! Uşurarea ei era incredibilă, aproape ostenitoare. Merse clătinându-se până la balustradă, încercând să-l vadă pe tatăl ei într-una din cele două bărci, dar luna era ascunsă în clipa aceea, şi singurul bărbat pe care îl recunoscu fu Ohr. Abia dacă îl distingea, şi doar pentru că stătea în barca aceea… Care se îndrepta spre corabia lui James? De ce nu se întorcea pe *Triton?* Şi de ce naiba stătea picioare? Ştia că nu era un lucru prudent.

Toţi muşchii din corpul ei se tensionară. Ceva nu era în regulă, ceva nu era deloc în regulă…

Nu ajunse bine la acea concluzie, că Ohr strigă exact înainte de a plonja în apă:

— E o capcană!

Câteva focuri de pistol fură imediat trase înspre el, căci se pare că armele fuseseră îndreptate spre el în tot acest timp. Ohr nu ieşi la suprafaţă.

Gabrielle strânse balustrada în mână, aproape paralizată de durerea care o copleşi. Ohr nu putea fi mort. Nu prietenul ei drag. Iar avertizarea venise prea târziu. Murise degeaba! Ceilalţi înaintaseră înotând şi erau deja pe ambele corăbii, nu, erau doar alţii care li se alăturau tovarăşilor lor, căci la bord se aflau deja o mulţime.

Auzi zgomot de luptă şi pistoale împrejurul ei. Se întoarse şi văzu un bărbat care se apleca peste un trup nemişcat. El ridică privirea spre ea şi rânji. Nu îl recunoscu, nici pe bărbatul care îl împinse, aruncând un pumnal înspre unul dintre marinarii lui Drew, care încerca să scape peste bord. Bărbatul se rostogoli. Pumnalul dispăru odată cu el, implântat în spatele lui.

Îşi dădu seama că ea nu avea niciun fel de armă. Nu credea că avea să găsească vreuna în cabina lui Drew, căci

acesta se înarmase până în dinţi când plecase. Însă cabina lui era prea departe, oricum, iar balustrada era lângă ea. Singura ei şansă era să-şi dea şi ea drumul în apă.

Nu mai stătu pe gânduri şi se pregăti să se arunce, când fu trasă şi lipită de un piept ud, iar un braţ puternic o apăsă pe gât. Rămase fără aer şi începu să se panicheze, dând din braţe şi din picioare cu sălbăticie.

Apoi o voce care părea vag familiară spuse:

— Şi unde credeai că pleci mai exact, Gabby, draga mea?

Ea icni:

— Avery? Avery Dobs? Ce faci aici? Dă-mi drumul. Trebuie să…

— Nu pleci nicăieri, în afară de braţele lui Pierre, care te aşteaptă, o întrerupse el.

Slăbi strânsoarea ca să se poată întoarce cu faţa la el. Hainele lui ude, rânjetul arogant… Concluzia o lovi nemilos. Îngrozită, spuse:

— Dumnezeule, ce ai făcut?

— Datoria.

— Nu înţe… Vrei să spui că îndeplineşti ordinele lui Pierre?

— De ce te surprinde? întrebă el. Uiţi că am fost pe insula aceea a piraţilor cu tine şi am asistat la aceleaşi lucruri ca tine.

— Despre ce vorbeşti? Eram ostatici! exclamă ea.

— Da, dar erau nişte zăbrele în coliba în care ne ţineau pe noi, bărbaţii, şi nu aveam altceva de făcut decât să mă holbez printre ele. Am devenit foarte melancolic.

— Erai ostatic. Bineînţeles că…

— Nu, nu avea nimic de-a face cu asta. Ştii că m-am uitat la ei cum cărau un cufăr în clădirea principală, cât am fost acolo? Era atât de greu, că l-au scăpat şi s-a spart, iar din el au căzut o mulţime de monede de aur care s-au rostogolit pe pământ. Nu au făcut decât să râdă. Bogăţiile

erau depozitate exact în colibele de lângă noi, cufere pline de lână şi mătase, lăzi cu tutun şi rom, toate furate, toate depozitate până puteau fi vândute.

— Erau piraţi! Asta era treaba lor,

— Exact, spuse el. Dar nu era doar bogăţia pe care o puteai avea. Mi au trebuit câteva luni ca să-mi dau seama. Era vorba şi despre râsetele la care am fost martor pe insulă, despre glume, despre legăturile de prietenie. Bărbaţii aceia se distrau. Când m-am gândit să mă întorc la cariera mea pe o corabie englezească serioasă, unde o simplă greşeală te putea face să fii biciuit, nu am mai putut.

— Ai navigat cu căpitanii nepotriviţi. Nu e aşa pe toate…

— De unde naiba ştii tu, Gabby? Nu că ar conta. Am ales la scurt timp după eliberare, încă dinainte de a ajunge în Anglia, şi m-am întors direct în Caraibe. Mi-a mai trebuit o lună pentru a da de unul dintre căpitanii piraţilor. Primul nu a vrut să mă ia, dar a văzut cât de hotărât eram şi mi-a permis să mă întorc pe insula aceea cu corabia lui. Pierre era acolo şi avea nevoie de oameni, căci câştigase cu greu ultima bătălie pe mare. A fost dispus să mă pună la încercare, şi nu l-am dezamăgit încă.

— Şi atunci ce făceai în Anglia?

— Nu poţi ghici? Am fost trimis să mă asigur că prietenul tău Bixley ajungea neîntârziat la tine. Acum am propria mea corabie. A fost nepreţuit, Gabby! Eu sunt cel care l-a dus în Anglia. Habar n-avea cine sunt. Habar n-avea că se afla pe una dintre corăbiile lui Pierre. Aşa că a fost destul de uşor să-i iau urma când am ajuns la ţărm, ducându-se direct la prietenii lui, şi să trag cu urechea când i-a pus la curent cu situaţia tatălui tău. Am auzit de la ei unde stăteai. Nu aveam de gând să ies la iveală, dar apoi am auzit zvonul acela despre tine.

— Şi trebuia să mi-l transmiţi?

— Nu, deloc. M-am gândit că, dacă nu ştiai de el, te va îndemna şi mai mult să te întorci aici. Şi aşa a fost. Şi te-am urmărit. Te-am pierdut pe furtuna aceea, dar presimţeam că Anderson va andoca în Anguilla înainte de a porni să-l salveze pe tatăl tău, şi nu m-a dezamăgit. Am reuşit să aud în mare parte planurile pe care le-aţi făcut în seara aceasta la han. În timp ce voi aţi irosit timpul prosteşte, eu am venit direct aici să-l avertizez pe Pierre şi să-mi primesc răsplata.

— Am crezut că eşti un om bun. Am fost atât de fericită să te văd când ai venit la familia Malory, spuse ea cu tot dispreţul de care era în stare. Dar nu eşti decât un ticălos cu două feţe, Avery.

Din nefericire, insulta nu-l atinse. Ba chiar râse, deşi doar un moment. Apoi înţepeni. Dar, când vorbi, nu i se adresă ei.

— Lasă-l jos.

Gabrielle încercă să se întoarcă să vadă cu cine vorbea, dar nu era necesar. Avery se răsucise cu ea cu tot, punând-o între el şi Richard, care îndrepta pistolul pe care îl avea în mână înspre capul lui Avery.

Era un moment excelent ca ea să se dea deoparte. Se pregăti pentru durere, apoi lăsă picioarele să i se înmoaie, ca să poată cădea pe punte. Duru, dar nu funcţionă. Probabil că Avery se aştepta ca ea să facă ceva de genul acesta, căci braţul din jurul gâtului ei o trase înapoi pentru a-i acoperi pieptul, şi simţi vârful unui pumnal în obraz.

— Bună mişcare, Gabby, spuse el batjocoritor. Dar să nu mai încerci a doua oară.

— N-o vei ucide, spuse Richard.

— Nu, dar nu-mi pasă dacă îi fac o cicatrice. Şi e ultima oară când te avertizez. Lasă-l jos!

Dar, înainte ca Richard să apuce să se decidă, fu lovit din spate şi căzu pe punte. Iar în locul lui apăru Pierre Lacross.

Capitolul 48

Pierre nu îmbătrânise frumos în cei trei ani care trecuseră de când îl văzuse ultima dată. Barba lui neagră era la fel de încâlcită ca până atunci, dar în părul pe care-l purta până la umeri erau multe fire sure. Însă părea mult mai îmbătrânit din pricina ridurilor adânci care îi brăzdau faţa. Viaţa pe care o dusese, lucrurile pe care le făcuse lăsaseră urme în înfăţişarea lui. De fapt, era extrem de slab acum, aproape scofâlcit. O făcu să creadă că nu avea să fie complet neputincioasă în braţele lui. Putea să lupte cu el. S-ar putea chiar să învingă. Dar nu era momentul potrivit să încerce, în drum spre fortăreaţă, când avea să fie înconjurat de oamenii lui.

Nu îi spuse nimic, în afară de a-i şopti răguşit în ureche, făcând-o să îngheţe:

— Am planuri minunate pentru tine, *cherie.*

Nu se putea gândi la asta. Dacă ar fi făcut-o, ar fi paralizat de frică, putând la fel de bine să se întindă la pământ să moară. În schimb, luă aminte la toate detaliile, cum ar fi că păreau a-i arunca pe toţi cei rămaşi în viaţă în cală, pentru a se ocupa de ei mai târziu, inclusiv pe Richard şi pe Timothy. Cum ar fi desişul din mijlocul insulei care făcea ca înaintarea să fie aproape imposibilă. Cum ar fi uşa ascunsă din zidul din dos pe care o văzu când ajunseră la fortăreaţă şi care rămase deschisă neglijent.

Erau cu toţii mult prea îmbătaţi de victorie pentru a mai fi precauţi. Numără câte lumânări erau în pasajul scurt de acolo până în sala principală. Uşa prin care intraseră era şi ea ascunsă în spatele unui dulăpior care se mişca uşor, iar când era pus la loc nu lăsa să se vadă că în spatele său

s-ar afla un pasaj secret.

Faptul că nu le păsa că ea afla acest lucru vorbea de la sine. Evident, nici Pierre, nici oamenii lui nu se aşteptau ca ea să mai plece de pe insula aceea vreodată.

Privind în jur prin sala ca o cazarmă, Gabrielle observă două căi de evadare. Una era o uşă mare, deschisă în clipa aceea, care dădea într-o curte largă. Curtea era împrejmuită de ziduri înalte. Desenul lui Bixley fusese exact din acest punct de vedere. Păcat că nu ştiuse de uşa secretă.

Cealaltă cale era o scară deschisă, îngustă, care ducea la un al doilea etaj, în care probabil locuiseră cândva ofiţerii fortăreţei. Dat fiind că era o fortăreaţă veche care fusese doar refăcută şi nu complet renovată, Gabrielle ghici că bucătăria era afară, în curte, fără a avea legătură cu clădirea principală, iar intrarea în temniţă era probabil tot acolo.

Văzu toate acestea dintr-o privire, dat fiind că era condusă – sau mai degrabă târâtă – prin sală înspre etaj, de către Pierre. Dormitorul în care intrară era probabil al lui, murdar, ticsit de mobilă desperecheată, cu patul nefăcut şi vase murdare pe o măsuţă. Faptul că nu închisese uşa când o trase înăuntru fu singura ei speranţă pentru moment. Sugera că era posibil ca el să nu rămână.

Îşi eliberă mâna destul de uşor. Nici măcar nu mai încercase să o facă până atunci. Încă puţină speranţă. Poate că era la fel de slăbit pe cât arăta. Nici măcar nu era foarte înalt. Uitase asta sau poate că nici măcar nu observase, căci nu mai întâlnise niciodată bărbaţi atât de înalţi ca…

Nu se putea gândi la Drew încă, nu îndrăznea să se întrebe ce se întâmplase cu el. Dacă era mort, se temea că avea să se dea pur şi simplu bătută, nemaipăsându-i ce se întâmpla cu ea. Şi-ar pierde toată concentrarea şi raţiunea, şi avea nevoie de întreaga ei judecată pentru a supravieţui.

Se îndepărtă de Pierre. Nu funcţiona; o urmă îndeaproape, păstrând-o la îndemână.

— Presupun că nu vrei hărţile? întrebă ea, întorcându-se spre el.

— Hărţile? întrebă el şi râse. Ştiam că vei fi amuzantă. Nu, ştii de ce eşti aici.

Ştia, doar că ar fi fost atât de plăcut să se înşele.

— Le dai drumul tatălui meu şi celorlalţi?

— Când ai încercat să mă înşeli? spuse el ţâţâind. Ar trebui să-i ucid pe toţi.

Ea păli, aproape pierzându-şi echilibrul, căci i se înmuiaseră picioarele. Dar el râse.

— Bineînţeles că le voi da drumul. Crezi că aş irosi mâncare pe ei când nu e cazul?

— Minţi.

— Mă răneşti, Gabrielle. De ce ai crede aşa ceva?

Rânjetul lui îi arătă că îl insultase.

— Ştii că vor încerca să mă salveze. Nu vei risca…

— Să risc ce? o întrerupse el. Atâta timp cât stau departe, rămâi în viaţă, asta li se va spune. Crezi că vor risca? În plus, îl voi asigura pe tatăl tău că te voi ţine doar până mă voi sătura de tine, după care poţi pleca. Şi râse din nou. Roşcata nu-ţi va tolera prezenţa mai mult de câteva zile. E foarte geloasă.

Era surprinsă că îi spunea asta, dar poate că nici măcar nu era adevărat. Îi aruncă o privire plină de îndoieli.

— Şi atunci de ce te-ai mai deranjat cu uneltirea asta alambicată pentru a mă aduce aici?

Pierre ridică din umeri.

— Pentru că s-ar putea să-mi ajungă câteva zile. Sau s-ar putea să decid să scap de ea şi să te păstrez pe tine. Încă nu m-am hotărât. Ţi-ar plăcea să te păstrez?

— Mi-ar plăcea să te duci în iad.

El râse din nou. Era clar că îl amuza, ceea ce nu era un lucru bun. Trebuia să-l facă să nu o vrea în preajmă, nu

să-i dea motive să o păstreze.

Ridică o mână să o atingă. Ea i-o îndepărtă imediat, dar el fu rapid şi îi prinse încheietura. Iar de data aceasta, când încercă să şi-o tragă, îi dovedi că era mai puternic decât părea.

— Nu îţi înţelege greşit poziţia. Tatăl tău nu a plecat încă.

— Pot să-l văd?

— Nu.

— De unde să ştiu că e încă în viaţă?

El ridică din umeri şi îi eliberă încheietura.

— Nu ştii. Însă, fiindcă nu am avut niciun motiv să îl ucid, poţi presupune că e. Dar ce-ar fi să testăm cât de mult vrei să plece... teafăr? Scoate-ţi hainele! E cald în încăperea asta, nu vei avea nevoie de ele aici.

Preţ de un moment, ea rămase paralizată. Purta una dintre fustele ei mai subţiri de pe insulă şi o bluză subţire pe durata călătoriei, care se asortau şi ar fi putut fi luate drept rochie. Dar, neavând decât lenjeria intimă şi o camizolă pe dedesubt, nu avea să dureze prea mult să şi le scoată. Faptul că uşa era deschisă o făcuse să creadă că nu avea să o atingă deocamdată, că încă avea timp să evadeze. Privi spre uşă. El făcu la fel. Râsul lui reveni.

— Nu, nu, spuse el. Nu alerg după femei, e unul dintre lucrurile pe care nu le fac. Dacă fugi, voi pune să fie ucişi toţi prizonierii din temniţă.

Ea înţepeni. O spusese cu un zâmbet afurisit pe buze, ca şi când savura gândul ăla.

— Mă întorc în curând, mormăi Pierre, îndreptându-se spre uşă. Să mă aştepţi în patul acela, altfel voi pune să fie adus tatăl tău şi îl voi biciui în faţa ta.

Capitolul 49

— Cât de strânse sunt legăturile tale? îl întrebă Drew pe James, care şedea lângă el, legat de acelaşi copac.

— Am fost legat cu noduri mai bune la viaţa mea, răspunse James.

— Atunci le poţi rupe?

— Da, spuse James, făcând ca speranţele lui Drew să crească, pentru ca apoi să se evapore când cumnatul lui adăugă: La un moment dat.

— Nu avem toată noaptea la dispoziţie! L-ai auzit pe ticălosul ăla. Se vor întoarce curând. Dumnezeule, şi dacă va fi ultimul lucru pe care îl voi face, tot îl voi ucide pe Lacross, spuse Drew, luptându-se cu frânghiile din jurul încheieturilor.

— Va trebui să stai la coadă, răspunse James.

Drew mârâi:

— O dată în viaţa ta, Malory, va trebui să stai tu la coadă.

Plecaseră de pe corăbii înarmaţi până în dinţi. Nu le folosise cu nimic când fuseseră prinşi în ambuscadă. Trebuie să fi fost douăzeci de pistoale îndreptate spre ei când fuseseră înconjuraţi pe plajă, la jumătatea drumului spre fortăreaţă. Cineva îi avertizase pe piraţi că veneau. Piraţii chiar se lăudaseră cu asta.

Le legaseră mâinile la spate, dar nu fuseseră ţinuţi pe plajă decât până apăruse Pierre Lacross. Bixley îi cunoştea pe unii dintre oamenii lui Pierre şi îi înjurase de mama focului până când unul dintre piraţi se enervase şi le pusese căluş.

— Deci aceştia sunt cei care au încercat să-mi ia trofeul? spusese Lacross când ajunse cu un alt grup mare de bărbaţi.

— Vrei să-i omorâm? întrebase cineva.

— Ne-am distra prea puţin, răspunsese Pierre pe un ton amuzat, apoi arătase spre Ohr. Acela merge cu noi.

Trebuie să capturăm două corăbii, vom avea nevoie de toţi oamenii. Ceilalţi trei nu merg nicăieri. Luaţi-i când terminăm.

Îl luaseră pe Ohr cu ei ca să le uşureze accesul pe corăbii printr-un şiretlic. Piraţii stătuseră şi aşteptaseră aproape o oră, astfel încât echipajele de pe cele două corăbii să creadă că trecuse suficient timp încât salvarea să fi reuşit. Prezenţa lui Ohr trebuia să dea această impresie.

Nu fusese lăsat niciun om să-i păzească. Nu era nevoie, dat fiind că piraţii petrecuseră timpul pe care îl mai aveau de aşteptat pentru a se asigura că prizonierii erau bine legaţi. Aduseseră mai multe frânghii. Una dintre ele fusese folosită chiar pentru a-i lega de un palmier. Nu era nicio îndoială că aveau să fie tot acolo când urma să vină cineva să-i preia.

Fusese destul de uşor să-şi scoată căluşul, dar frânghiile erau cu totul altceva. Cele din jurul încheieturilor lui Drew erau mai mult decât dureroase, şi nu-şi mai simţea mâinile. Şi trecuse prea mult timp, destul încât Pierre să-şi fi pus în aplicare capcana. Fusese deja capturată Gabrielle? Îl ucidea să se gândească la ce avea să i se întâmple.

— Vor sărbători în seara aceasta, spuse Bixley, scoţându-şi în cele din urmă căluşul. Aşa au făcut după ce l-au capturat pe Nathan. Profită de orice scuză pentru a deschide un nou butoi, şi i-aţi auzit trâmbiţând că „au pus mâna pe noi”.

Şi vor mai avea încă un motiv pentru a trâmbiţa dacă şi cealaltă capcană va avea succes. Încă două corăbii bune de scos la vânzare sau de folosit şi cea mai frumoasă femeie…

— Asta s-ar putea să ne mai dea puţin timp, spuse James.

— Timp pentru ce? mârâi Drew.

— Să preluăm controlul, desigur. Crezi că o voi lăsa pe George să se frământe dacă nu ne întoarcem până în zori?

— Aş vrea să ştiu cum dracu’ crezi…

— Linişte, vine cineva încoace, şuieră Bixley.

Drew nu mai simţise niciodată atâta frustrare. Dacă nu rupea legăturile acelea în curând… Nici măcar nu simţea dacă făcea vreun progres, dar se încorda din răsputeri.

Distingea şase oameni apropiindu-se de ei pe plajă, râzând şi înaintând agale. Aşadar, capcana le reuşise?

— Ţi-am spus că vor fi încă aici, că nu contează cât de mari sunt, îi spuse unul dintre piraţi tovarăşului său, aplecându-se să taie funia legată de copac. Nimeni nu face noduri mai bune ca mine.

— Să mergem, amicilor, spuse un alt bărbat, împingându-l pe Drew cu piciorul. Avem o temniţă plăcută care vă aşteaptă.

James se ridică în clipa în care frânghia îi căzu de pe piept. Drew alunecă în sus pe trunchiul copacului pentru a face acelaşi lucru. Cu picioarele lui lungi acum amorţite, mergea ceva mai greu. Şi le mişcă pentru a le dezmorţi. Bixley se ridică în genunchi şi se opri, aşa că cineva îl trase sus.

James scutură din cap ca să-şi îndepărteze părul de pe faţă. Atunci fu recunoscut.

— Nu te cunosc? îl întrebă unul dintre piraţi. Era mai vârstnic decât ceilalţi.

— Mă îndoiesc, răspunse James şi se întoarse, nemaibăgându-l în seamă.

Omul insistă, veni în faţa lui să-i vadă chipul din nou şi spuse:

— Îmi eşti al naibii de cunoscut. Mă pricep la feţe. Nu uit niciodată…

— Senilitatea schimbă asta, îl întrerupse James sec. Aşa că dă-mi voie să-ţi explic într-un fel în care ar înţelege şi un copil. Nu mă cunoşti, nu m-ai cunoscut niciodată şi, cel mai important, nu *vrei* să mă cunoşti.

Asta îi făcu pe prietenii piratului să râdă, iar unul

dintre ei zise glumeţ:

— Crede că-i prea bun pentru cei de teapa ta, Mort.

Enervat, Mort se apropie să se zgâiască la James, iar apoi pe chipul lui se citi surpriza.

— Al naibii să fiu! Ţi-am zis că nu uit niciodată o faţă. Eşti căpitanul Hawke! Ştiam eu! Am navigat cu tine vreo două luni, dar erai prea sălbatic şi peri… culos…

Cuvântul se pierdu în aer când Mort încercă să facă un pas înapoi, dar nu fu suficient de rapid.

— Ar fi trebuit să ţii minte şi asta, bătrâne, spuse James, pocnindu-l pe Mort în faţă.

Drew fu la fel de surprins ca piraţii că James se eliberase de frânghii. Încă unul se prăbuşi după o lovitură uimitor de rapidă în obraz, înainte ca vreunul dintre ei să aibă măcar şansa de a se mişca. Ultimul dintre cei patru piraţi rămaşi în picioare încercă să-l atace pe James. Drew reuşi să doboare doi dintre ei cu piciorul. Bixley căzu pe unul din ei să-l ţină la pământ, în timp ce Drew îl izbi pe altul drept în faţă, lăsându-l inconştient. James doborâse deja încă unul, făcându-l să zboare câţiva metri. Ultimul om rămas în picioare se panică şi încercă să fugă. Drew îl prinse, dar, cu braţele încă legate, îi era greu să-l ţină la pământ. Iar James nu veni imediat să-l ajute, căci se dusese să se ocupe de piratul pe care Bixley îl ţinea cu piciorul. Nu era cea mai bună cale, dar funcţiona.

Drew se rostogoli să se asigure că niciunul dintre cei şase piraţi nu mai mişca. Întreaga bătaie durase mai puţin de un minut, dar loviturile de pumn ale lui James Malory fuseseră mereu rapide şi mortale.

Ridicându-se, îi spuse lui James:

— Bună treabă, dar m-ai fi putut avertiza cumva.

— Nu am făcut-o? răspunse James. Am crezut că faptul că i-am rupt falca lui Mort ţi-a dat un indiciu.

— Frânghiile? spuse Drew nerăbdător.

Acum, că situaţia se schimbase în favoarea lor, cum

ar veni, nu voia să mai irosească niciun minut pentru a ajunge la Gabrielle.

James luă un pumnal de la unul dintre piraţi şi veni să-i taie funiile. Şi, într-unul dintre momentele de compasiune pe care rareori le dezvăluia altcuiva în afară de soţia sa, îi spuse:

— O să fie bine, Drew.

— Ştiu, trebuie să fie. Dar trebuie să mă conving de asta mai devreme decât mai târziu. Nu adăugă „înainte ca el să-i facă rău”, dar asta era în mintea lui şi îl făcu să se grăbească şi mai tare spre fortăreaţă.

Capitolul 50

— Dacă te atinge, va trebui să te ucid.

Nu doar cuvintele îi spuseră lui Gabrielle că nu era singură şi că nu Pierre era cel care i se alăturase. Acelaşi indiciu i-l dădu şi lama care îi apăsa gâtul. Iar? Toţi prietenii lui Pierre aveau o fixaţie cu tăierea gâtului?

Gabrielle stătuse întinsă pe patul pe care îi ceruse Pierre să îl aştepte, dar fusese incapabilă să-şi scoată hainele. Deschise ochii şi văzu o femeie cu un genunchi pe pat, aplecându-se spre ea. Părul de un roşcat aprins o trădă.

Nu o mai întâlnise şi nici nu o mai văzuse pe Roşcată până atunci şi fu surprinsă să constate că era o femeie frumoasă, prea drăguţă pentru cineva ca Pierre. Avea câteva cicatrici pe obrazul stâng, dar nu erau mari şi de-abia se observau. Avea treizeci şi ceva de ani şi purta haine bărbăteşti strâmte. Prea mulţi dintre nasturii cămăşii rămăseseră desfăcuţi, dând la iveală o pereche de sâni rotunzi, de-abia acoperiţi. În jurul capului avea legată o mică eşarfă neagră, pentru a nu-i intra în ochi părul răvăşit,

astfel că cerceii rotunzi de aur din urechi se clătinau liberi.

Remarca ei i se păru bizară lui Gabrielle. Femeia trebuia să ştie care era planul lui Pierre.

— De ce nu-l omori pe el în schimb? întrebă Gabrielle curioasă.

— Să-l omor? Îl iubesc pe ticălosul ăla.

— Atunci ajută-ne să evadăm.

Speranţele lui Gabrielle prinseră aripi când Roşcata chiar păru să se gândească la acea posibilitate, dar apoi clătină din cap.

— Nu e una dintre opţiunile mele favorite. Mai degrabă, fie te ucid, fie te fac mai puţin atrăgătoare. Vrei să alegi?

Suna a bravură stârnită de furie, aşa că ignoră ameninţarea şi întrebă:

— Cum ai intrat aici fără să te vadă?

— Nu era atent la uşa mea. Am aşteptat până a ieşit să se uşureze.

— Dacă nu vrei să mă ajuţi, atunci poţi să mă ucizi. Bărbatul pe care îl iubesc, Dumnezeule, nici măcar nu ştiu dacă mai e în viaţă! strigă Gabrielle.

Roşcata se îndreptă, pufnind.

— Ce melodramatic, de parcă m-ar putea impresiona. Dar nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu tatăl tău. Îmi place de bătrânul tău. Mă voi asigura că e eliberat.

Puţină compasiune înainte de crimă? Avea senzaţia că era posibil ca Roşcata să nu fie atât de însetată de sânge pe cât voia să pară, ceea ce îi dădu mai multă speranţă decât avusese toată noaptea.

— Mulţumesc, spuse Gabrielle. Dar nu vorbeam despre el.

— Atunci despre cine…?

Auziră amândouă paşi apropiindu-se de uşă. Roşcata se panică şi sări pe pat, ghemuindu-se pe cealaltă parte. Ce simţi Gabrielle era mai rău decât panica. Nu mai avea timp,

speranţa care-i încolţise se evaporase.

Uşa se deschise. Pierre se clătină un moment, înainte de a-şi recăpăta echilibrul. Avea ochii sticloşi. Era beat.

Dar nu păru astfel când spuse:

— Nu respecţi ordinele, *cherie,* dar vei învăţa. Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, dar nu am rezistat tentaţiei de a savura acest triumf. Te vreau de prea mult timp. Şi prea mult timp am crezut că nu voi ajunge la tine. Dar nu mai e aşa, hmm?

Auzi icnetul când spuse că o dorea. Nu era al ei. Îşi închipuia ce simţea Roşcata auzind asta, dacă îl iubea cu adevărat. Dar ce se aşteptase femeia să se întâmple? Ignorase consecinţele uneltirii lui, sperând că avea să dea greş? Sau era la fel de neputincioasă ca ea?

Gabrielle nu spuse nimic, incapabilă să scoată o vorbă din pricina fricii şi a repulsiei pe care le simţi în timp ce el se apropia de pat. Sunetul unui pistol care se auzi de afară îl făcu pe Pierre să se oprească.

— Ce fac dobitocii ăia? mormăi el.

Adăugă câteva înjurături în franceză, plecând să afle.

Gabrielle înţelese că asta putea fi singura ei şansă de a evada. Sări din pat şi parcurse pe jumătate distanţa până la uşă, înainte de a-şi aminti că Roşcata ar putea încerca să o oprească. Privi înapoi. Aceasta stătea pe cealaltă parte a patului. Părea furioasă, dar nu pentru că Gabrielle încerca să fugă.

— Dă-i drumul, pleacă! spuse Roşcata dintr-o suflare. Pleacă de aici cât mai poţi!

Gabrielle ezită.

— Ce îi vei spune?

— Să-i spun? După ce am auzit, va fi norocos dacă nu îl ucid. Am terminat-o cu el!

Gabrielle nu mai pierdu nicio clipă. Sala de jos era goală. Orice s-ar fi întâmplat în curte îi atrăsese pe toţi piraţii afară. Auzi alte împuşcături până să ajungă afară, iar

în curte dădu peste un adevărat măcel.

Bărbaţii de pe corăbii! Erau peste tot, luptând cu ce arme găseau, iar unii doar cu pumnii. Îl văzu pe Ohr – Oh, slavă cerului, era viu! Dar se uită disperată după un bărbat anume în mulţime. Cel mai înalt bărbat de acolo – ar fi trebuit să-l remarce imediat dacă ar fi fost ziua, dar la lumina lunii îi trebuiră câteva momente să-l vadă, şi i se înmuiară genunchii când dădu cu ochii de el, atât de uşurată se simţea. Drew îi căra pumni unui pirat pe care îl ţinea de pieptul cămăşii. Era teafăr!

Îi venea să fugă la el şi trebui să se lupte cu impulsul de-a o face. Arăta magnific rotindu-şi pumnii în aer, sărind de la un pirat la altul. Ştia că nu era un moment potrivit pentru a-l întrerupe, dar era momentul perfect pentru a-şi găsi tatăl, cât timp curtea era cuprinsă de un asemenea haos, că nu ar fi observat-o nimeni.

Îşi croi drum cu grijă, fiind nevoită se oprească o singură dată, când doi bărbaţi căzură aproape la picioarele ei, muşcând pământul. Prima uşă pe care o găsi şi care părea a fi intrarea în temniţă nu duse decât într-o pivniţă rece. A doua fu uşa potrivită. Treptele înguste erau luminate de o torţă atârnată sus. Nu mai rămăsese cine ştie ce din ea, dar mai erau vreo şase neîncepute, într-un coş de pe podea, după uşă. Aprinse una nouă. Lumina mai puternică scoase la iveală inelul mare cu o singură cheie pe el, care atârna într-un cârlig pe perete. Îl luă şi coborî.

Faptul că nu era decât o cheie o îngrijoră, dar înţelese când ajunse la capătul scărilor. Nu erau decât două uşi pe coridorul lung de acolo, una pe fiecare parte. Celule militare, construite să adăpostească mulţi prizonieri laolaltă. O uşă era deschisă şi dădea într-o celulă nefolosită. Cealaltă era încuiată. Auzea voci de cealaltă parte, discutând despre larma din curte.

— Tată?

— Gabby? auzi din adâncul carcerei, apoi mai de

aproape, căci el se apropie de uşă. Dumnezeule, ce faci aici?

Lăsă torţa jos, luptându-se cu lacătul, cu mâinile tremurându-i.

— M-am… m-am gândit că e rândul meu să te salvez.

Începea să plângă, dar nu se putea abţine. Îşi făcuse atâtea griji pentru el în toate acele săptămâni, frica ei cea mai teribilă fiind că Pierre, la cât de malefic era, nu avea să-i ţină pe Nathan şi pe oamenii acestuia în viaţă.

— Spune-mi că eşti bine.

— Suntem bine. Am avut destulă mâncare, am fost scoşi la mişcare o dată pe săptămână, deşi ne-ar prinde bine să mai schimbăm mirosul.

Deschise uşa şi văzu cu ochii ei. Tatăl ei stătea acolo, zâmbindu-i larg, cu părul şi barba lungi. Începu să râdă când îl îmbrăţişă.

— Uită-te la tine, eşti lăţos.

— Jur că am cerut un bărbier, dar au crezut că glumesc, o tachină el. Dar cum ai ajuns aici şi ce se întâmplă sus?

— Am adus o mulţime de ajutoare. James Malory şi cumnatul lui american, cu echipajele lor.

— Pierre?

— Nu ştiu, trebui ea să recunoască. Încă se luptă.

El o luă de mână.

— Haide să ieşim de aici. La naiba, sper că Pierre e încă viu. Vreau şi eu o bucăţică din el.

Capitolul 51

Drew nu mai fusese niciodată atât de înnebunit. Îşi croi drum luptând până la clădirea principală, dar, după ce intră şi căută în cele câteva încăperi de sus unde era sigur

că avea să o găsească pe Gabrielle, nu dădu decât peste o femeie roşcată care îşi împacheta furioasă lucrurile.

— Unde a dus-o Lacross pe femeie? întrebă Drew poruncitor.

Ea nu îi aruncă decât o privire scurtă, apoi zise:

— Am lăsat-o să plece înainte să înceapă împuşcăturile. Dacă e deşteaptă, se ascunde.

El coborî în fugă şi ieşi afară. Văzu imediat că apărură mai mulţi bărbaţi care ajutau la lupta cu ultimii piraţi rămaşi în picioare. După cum arătau, ghici că erau prizonierii eliberaţi din temniţă şi nu trebui să se întrebe cine îi eliberase. O văzu, stând deoparte, şi începu să alerge spre ea.

Gabrielle îl văzu gonind prin curte către ea. Îi ieşi în întâmpinare şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui când se întâlniră. Picioarele nu-i mai atingeau pământul, o strângea atât de tare, apoi o sărută şi o sărută iar şi nu se mai oprea.

— Dumnezeule, am crezut că a pus mâna pe tine… începu el.

— Mi-a fost atât de teamă când m-am gândit că ai fost capturat!

— Am fost, dar James s-a dezlegat şi a îndreptat lucrurile…

— O, Doamne, Drew, câteva minute şi…

— Nu te-a atins?

— Nu, împuşcăturile l-au îndepărtat. Şi, cum nu mai era nimeni în sală să mă oprească, am găsit temniţa şi l-am eliberat pe tata.

Acum, că spusese totul, începu să tremure. Drew simţi şi încercă să o aline. Propria lui panică se liniştise, acum că o avea teafără în braţele lui. O trase la piept, o sărută tandru şi îşi trecu degetele prin părul ei.

— Poţi să-i mulţumeşti lui Ohr pentru sincronizare, spuse el cu voce calmă. Bixley ne-a arătat mie şi lui James o intrare secretă, dar, dacă am fi fost doar noi trei, ar fi

trebuit să fim mai precauţi – de fapt, James a trebuit să mă ţină. Nu mai prea gândeam limpede, atât eram de îngrijorat din pricina ta. Dar apoi a sosit Ohr la porţile din faţă cu oamenii de pe corăbii şi am reuşit să le deschidem înainte ca mulţimea de piraţi să înceapă să iasă în curte. Unde e tatăl tău? E bine?

Se uită prin curte şi îşi văzu tatăl rupând o scândură pe care o găsise pe spinarea… Era Pierre acela? Da, şi Nathan părea stăpân pe situaţie. Era înconjurat de aproape toţi membrii echipajului. Unii dintre ei îi legau deja pe piraţii pe care îi doborâseră. Alţii îl pocneau pe Pierre. Lacross trecea de la unul la altul. Observă că fusese capturat şi Avery, îngroşând rândurile piraţilor care erau deja luaţi prizonieri.

Privi spre Drew zâmbind.

— Da, au fost trataţi destul de bine, deşi nu datorită lui Pierre. Au fost cu toţii prieteni cândva, cele două echipaje – ei bine, nu chiar prieteni, dar ceva mai mult decât simple cunoştinţe, pe vremea când împărţeau aceeaşi bază.

Şovăielnic, el îi spuse:

— Voiam să îi cer tatălui tău permisiunea de a mă căsători cu tine.

Ea înlemni şi se lăsă pe spate să-l privească. Era ceva în ochii ei. Amuzament? Tandreţe? La naiba, nu-şi dădea seama şi se simţea deodată stânjenit. Niciodată în viaţa lui nu mai fusese lipsit de încredere în faţa unei femei. Dar nici nu mai simţise aşa ceva pentru o femeie până atunci.

— Drew, mă iubeşti?

— Dumnezeule, Gabby, chiar trebuie să întrebi?

— Sora ta era foarte sigură că nu vei dori să te căsătoreşti niciodată.

— Sora mea nu ştie prin ce iad m-ai făcut să trec până să pricep.

— Iad?! icni ea şi încercă să se desprindă indignată

din braţele lui.

El o împiedică să se retragă şi îi cuprinse tandru obrajii.

— Ştiu că în clipa aceasta cel mai important lucru din viaţa mea e să nu te pierd. Ştiu că eşti în gândurile mele zi şi noapte. Ştiu că am luat-o un pic razna la gândul că Pierre ţi-ar putea face rău. Ştiu că mă înnebuneşti de dorinţă. Ştiu că vreau să te protejez, să te ador… Ştiu foarte bine ce înseamnă toate astea, Gabby. Te iubesc atât de mult că doare.

Zâmbetul înflori încet pe chipul ei, devenind splendid.

— Haide să îl găsim pe tata, ca să-i poţi spune toate motivele pentru care vrei să te căsătoreşti cu mine.

— Ăă, îi voi da un singur motiv, dacă nu te deranjează. Taţii au tendinţa de a nu fi tocmai încântaţi când se pomeneşte despre pasiune carnală în legătură cu fiicele lor.

— Poţi omite partea aceea.

— Acum, că stau să mă gândesc, taţii au puterea să spună şi nu. Chiar vrei să mă faci să trec prin asta?

— Eu? Tu eşti cel care a zis că vrea să-i ceară permisiunea, îi reaminti ea.

— A fost doar un gând. Nu cred că vorbeam serios. Îţi spuneam doar ce aveam în minte. Nu aveam nevoie decât de acceptarea ta.

— Nu-ţi mai face griji. Nu va fi prea furios când va auzi de scandalul din Londra.

Drew mormăi. Dar apoi îi observă zâmbetul exact înainte de a-i cuprinde gâtul cu braţele, trăgându-i gura înspre a ei.

— Ai meritat să te tachinez puţin după ce m-ai făcut să aştept atât confesiunea aceea, spuse ea deasupra buzelor lui.

— Atunci, te căsătoreşti cu mine?

— Eram gata să mă căsătoresc cu tine din Londra!

În momentul acela, în care o săruta, nu erau conştienţi de ceea ce se întâmpla în jurul lor, nici măcar de aclamaţiile prietenilor lor, care îi priveau. În apropierea cazarmelor, James îl găsi pe Nathan, care îl lega cu o frânghie pe Pierre. Piratul de-abia dacă mai era conştient după bătaia pe care o încasase. Până cu o clipă în urmă, fusese trecut din mână în mână între membrii echipajului lui Nathan. Fiecare dintre ei îi dăduse câte un pumn sau un picior drept răsplată pentru ospitalitatea oferită.

— I-aş fi rupt pur şi simplu gâtul, remarcă James.

— James Malory! exclamă Nathan ridicând privirea. Gabby spunea că ai luat parte la această operaţiune de salvare. Dacă ştiam că te vei implica, nu mi-aş mai fi petrecut toate aceste săptămâni făcându-mi griji!

— Sper că aia e frânghia cu care îl vei lega fedeleş pe Lacross?

Nathan întoarse privirea spre Pierre şi clătină din cap.

— Nu, merită o soartă mult mai rea de atât. Îl voi preda autorităţilor engleze în Anguilla, unde îşi va petrece restul vieţii în închisoare.

— În cazul acesta, dacă nu te deranjează… spuse James şi se aplecă să-i ridice capul lui Pierre de la pământ cât să-i spargă obrazul cu pumnul.

Acum era inconştient.

Nathan râse.

— Acelaşi Malory ca pe vremuri, hmm? La naiba, ce bine că te revăd! Nu numai că mi-ai salvat viaţa şi vieţile oamenilor mei, dar ai salvat-o pe Gabby.

— Cred că eu am făcut asta! spuse Drew, alăturându-li-se împreună cu Gabrielle.

James ridică dintr-o sprânceană arămie, dar apoi spuse generos:

— Recunosc, cumnatul meu a avut propria contribuţia la crăpatul capetelor astăzi. Nathan, acesta este unul dintre fraţii mai mici ai soţiei mele, Drew Anderson.

— E o plăcere, domnule, spuse Drew, strângându-i cu căldură mâna lui Nathan.

— Nu, plăcerea este negreşit a mea, răspunse Nathan. Dar tu, James! Ţi-ai plătit datoria faţă de mine îndoit. Nu te-am rugat decât să o ajuţi pe Gabby să-şi găsească...

James îl întrerupse făcând semn spre Drew, care o săruta pasional pe Gabrielle.

— Cred că putem presupune fără a ne înşela că am îndeplinit toate cerinţele.

Capitolul 52

Gabrielle se căsători cu Drew Anderson într-o capelă mică din oraşul ei, St. Kitts, chiar a doua zi. Ar fi fost dispusă să aştepte dacă el ar fi dorit să dea de fraţii lui, ca să poată fi şi ei prezenţi la fericitul eveniment, dar el nu voi să audă de aşa ceva. În clipa în care primise permisiunea tatălui ei, ceea ce fusese o experienţă dureros de stânjenitoare pentru el, întrebase unde putea găsi cel mai apropiat preot. Şi, în plus, sora şi cumnatul său erau acolo pentru a-i reprezenta familia.

Gabrielle se amuzase teribil de cât de greu îi venise lui să vorbească cu tatăl ei. Se grăbise de mama focului să o facă, apoi, când venise momentul să pună întrebarea, se bâlbâise la fiecare cuvânt. Şi ştia exact de ce. De vină era cuvântul acela „căsătorie”. Chiar crezuse că avea să treacă prin viaţă evitând această legătură cu atâtea implicaţii. Era un pic şocat să accepte faptul că voia să se căsătorească. Dar nu se îndoia că îşi dorea. Doar că prefera să vadă evenimentul mai curând ca pe o modalitate de a o păstra pentru totdeauna decât ca pe un lucru care îl făcea să intre în rândul oamenilor.

Reuşi să poarte rochia de mireasă a mamei ei în cadrul ceremoniei. Cu un strat de dantelă roz, pe deasupra satinului albastru, combinaţia dădea încântătoarei rochii o nuanţă de lavandă, şi, pentru a completa această iluzie, vălul subţire care flutura în urma ei era de aceeaşi culoare, potrivindu-se de minune cu părul ei întunecat. Rochia era unul dintre puţinele lucruri care îi aparţinuseră Carlei şi pe care le adusese cu ea în prima călătorie spre Caraibe. Nu o luase în Anglia când plecase să-şi caute soţ, pur şi simplu pentru că în adâncul sufletului spera să nu găsească unul. Cât de repede schimbase lucrurile dragostea.

Tatăl ei recunoscu rochia. Gabrielle nu crezuse c-avea s-o recunoască. Când veni să o ia pentru a o conduce spre altar, îi spuse:

— Mama ta a fost o mireasă frumoasă în rochia aceea, dar tu, draga mea, eşti un înger. Eşti sigură cu privire la acest bărbat? Nu te-a prea lăsat singură, să apuc să te întreb ce sentimente ai.

Ea râse.

— Da, foarte sigură. Nu ştiam că e posibil să fii atât de fericit, tată. Şi eu sunt cea care nu-l scapă din priviri. Bărbaţii au tendinţa de a se speria din cele mai stupide motive când vine vorba despre căsătorie.

El zâmbi larg.

— La fel şi femeile, dar nu cred că trebuie să-ţi faci griji. E evident din felul în care te priveşte că te iubeşte foarte mult. Acum, haide să te căsătorim. Dă-mi voie să-ţi îndrept vălul. Şi ce ascunzi acolo la gât?

— Nu-l ascund, doar că am uitat să-l scot la iveală când mi-am pus rochia, spuse ea şi ridică medalionul, aşezându-l în centrul corsajului cu decolteu pătrat al rochiei. E ceva ce mi-a dat mama cu multă vreme în urmă.

— Să fiu al naibii, spuse Nathan, privind ţintă la miniatură. Aşadar, aşa au ascuns-o, transformând-o în bijuterie.

— Ce? spuse ea, apoi rămase fără răsuflare şi ghici: Bucata lipsă din harta ta?

El începu să râdă.

— Într-adevăr.

— Dar cum poate fi de folos pictura unui sat? Am văzut restul hărţii, nu are alte elemente de identificare în afară de X-ul care arată locul unde este îngropată comoara. Chiar şi forma insulei pe care se află este neclară.

— Da, dar asta este ceea ce lipsea. Un singur reper care poate fi localizat. Nu trebuie decât să găsesc o insulă cu un sat de pescari ca acela, pe coasta de sud, unde probabil nu e nimic altceva în afară de construcţii recente… Se opri şi se plesni peste frunte. Şi ştiu exact unde este! Am fost acolo. Nici măcar nu are un nume încă, dar ne-am oprit acolo pentru a ne aproviziona, cu ani în urmă. Sătenii se lăudau că insula le aparţine, dar nimeni altcineva nu voia să se stabilească acolo.

Ea îi zâmbi larg.

— E o vânătoare de comori pe care nu vreau s-o ratez. Nici măcar nu m-aş fi născut dacă nu ai fi avut celelalte părţi ale hărţii şi nu ai fi venit în Anglia să cauţi bucata lipsă.

Tatăl ei avea expresia aceea care îi apărea întotdeauna în privire când mirosea o comoară. Entuziasm, combinat cu nerăbdare şi cu bucurie.

Nathan Brooks nu era niciodată mai fericit decât atunci când îşi descifra una dintre hărţi.

— Cam aşa e, fu el de acord. N-am avut niciun alt motiv să mă întorc în ţara mea de baştină. Dar viitorul tău soţ nu-mi pare a fi un vânător de comori, şi sunt sigur că va dori să plece cu tine, să fiţi doar voi doi pentru a sărbători începutul noii voastre vieţi împreună – poate nu şi dacă îi voi spune că îţi voi oferi ţie această comoară drept cadou de nuntă. Crezi că ar vrea să vină cu noi, în cazul acesta?

Ea râse.

— Probabil că nu. Dar, când va vedea cât de mult îmi doresc eu, s-ar putea să fie de acord. Îi place să îmi facă voia. Dar eşti sigur că vrei să renunţi la comoară? Ai căutat-o atât de mult.

— Da, dar cel care a îngropat-o este unul dintre strămoşii tăi, şi a născocit un plan atât de elaborat pentru a o ascunde, încât nu a împărtăşit informaţia nici măcar cu familia lui. Mama ta nu a ştiut niciodată de ea, şi a fost ultima din spiţă. Se cuvine să îţi revină ţie.

Auzind cum se pune problema, Drew fu de acord să îi însoţească – şi se lăsă convins chiar uşor. Insistă doar să navigheze cu *Triton,* nu cu *Crusty Jewel.* În mod ironic, corabia lui Nathan, pentru care Latice îşi trădase căpitanul şi tovarăşii, nu fusese folosită niciodată. Stătuse în golf, în faţa fortăreţei lui Pierre, laolaltă cu alte trei corăbii pe care Nathan le luă drept recompensă pentru întemniţarea suferită.

Dar Drew pomeni ceva cum că nu s-ar simţi în largul lui să facă dragoste cu soţia sa cu tatăl acesteia în cabina de alături. Gabrielle nu făcu decât să zâmbească aprobator. Părea un lucru universal ezitarea asta a căpitanilor de a naviga pe alte corăbii în afară de cele care le aparţineau, şi nu se îndoia că la fel stăteau lucrurile şi în cazul soţului ei.

Gabrielle nu fu deranjată că avea să rateze veselia de pe *Crusty Jewel,* pe urmele căreia veneau. Deja considera că *Triton* era casa ei. Şi, în plus, îşi petrecură noaptea nunţii la bordul ei, iar Drew nu făcu decât să o lase în grija altcuiva a doua zi dimineaţa, înainte de a se întoarce în cabina lor pentru a se ocupa de ea.

Dar nu fu o călătorie lungă. Dimineaţa nu ajunsese decât la jumătate când ancorară lângă mica insulă. Apoi urmă partea dificilă, în care trebuiră să numere paşii şi să se asigure că găsiseră locul potrivit în care să înceapă să sape. 258 de paşi la nord de craniul care rânjea, spunea legenda din josul hărţii, dar trebuiau să găsească craniul în

apropierea punctului notat cu X. Acesta se dovedi a fi încrustat pe o piatră plată de pe o lespede stâncoasă. Se chinuiră să o găsească până la mijlocul zilei! Dar întârzierea le menţinu entuziasmul la cote ridicate. Avea să fie mama tuturor comorilor, cea care fusese cel mai greu de găsit. Şi, deşi le fusese deja dăruită proaspeţilor însurăţei, toţi cei prezenţi erau încântaţi de descoperire.

Dubloni spanioli, spuneau cei mai mulţi. Obiecte de artă din Europa, ziceau alţii. Harta avea câteva sute de ani, la urma urmelor, fiind făcută în zilele de glorie ale pirateriei pe mări. Şi, în ciuda faptului că proprietarul acestei comori nu fusese pirat el însuşi, fusese un lord englez trimis să cureţe mările de piraţi. Astfel că se presupusese mereu că acea comoară pe care o îngropase fusese confiscată de pe una dintre navele de piraţi pe care o capturase.

Drew stătea în spatele lui Gabrielle, ţinând-o de mijloc. Ea se sprijinea de pieptul lui, privind la săpături.

— Vei fi dezamăgită dacă nu vor găsi nimic? o întrebă el.

— Bineînţeles că voi fi, spuse ea pe un ton relaxat. Dar nu va fi un cufăr gol. Dat fiind că ultima bucată din hartă a fost transmisă în familia mea fără ca măcar să se ştie ce era, comoara aceasta trebuie să fie intactă.

El o sărută pe gât.

— Sper că ai dreptate, scumpo. De dragul tău.

Auzi îndoiala din vocea lui, dar nu o băgă în seamă. Era prea entuziasmată pentru a se gândi la lucruri negative.

Iar apoi unul dintre oamenii tatălui ei săltă cufărul cu un strigăt de bucurie. Era unul mic, nu mai mare de treizeci de centimetri. Şi nu avea lacăt. Omul i-l înmână iute lui Nathan, care îl deschise fără să mai aştepte.

Întregul echipaj se adunase în preajma lui, ţinându-şi răsuflarea de nerăbdare, şi deodată se auziră icnetele lor simultane de dezamăgire. Chiar nu crezuse că avea să fie gol.

Nu era. Drew o duse la Nathan, care îi aruncă un zâmbet sfios.

— Se pare că ţi-am oferit nişte suvenire drept cadou de nuntă, spuse el înmânându-i cufărul.

Gabrielle privi înăuntru şi văzu un teanc de scrisori vechi, un trandafir uscat şi presat, o fundă de catifea, o şuviţă de păr şi alte câteva nimicuri. Ba chiar şi un ciorăpel de bebeluş! Nimic nu avea vreo valoare pentru nimeni altcineva în afară de omul care îngropase cufărul. Pentru el, aceste lucruri fuseseră nepreţuite…

— Mă gândesc că una dintre corăbiile acelea cu care m-am întors acasă ar fi ceva mai potrivită, zise Nathan. Alege, băiete, şi adaug-o la flota Skylark.

Drew încuviinţă din cap.

— Cu plăcere, şi îţi mulţumesc. Dar deja mi-am găsit comoara.

Gabrielle se întoarse încet. Văzând privirea din ochii negri ai lui Drew, înţelese limpede ce însemna, şi în ochi i se iviră lacrimi de fericire.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa? spuse ea încet.

— Din toată inima, scumpo… soţia mea.

Îi cuprinse gâtul cu braţele şi îl sărută. Nu trecură decât câteva momente înainte să se adâncească atât de mult în acel sărut, încât să uite că erau priviţi.

Tatăl ei îşi drese glasul şi spuse:

— Am uitat să menţionez că hârtia aceasta se afla pe fundul cutiei. Nu mă prea pricep să citesc în engleza veche, dar se pare că de acum insula aceasta îţi aparţine.

Gabrielle făcu ochii mari, iar apoi chicoti de încântare, strângându-l tare pe Drew de entuziasm. El izbucni în râs de cât de repede se lăsa distrasă de o comoară adevărată.

Când în cele din urmă se linişti, îi spuse:

— Îmi place la nebunie! Priveşte în jur, e frumos aici. Şi ai observat cascada aceea mică pe drum?

— Nu pot spune că da – probabil din pricină că eram

cu ochii pe tine.

Ea zâmbi şi se cuibări sub braţul lui.

— S-ar putea să dorim să construim o casă acolo, un loc în care să ne întoarcem între călătorii.

El privi în jos spre ea.

— Între călătorii? Vorbeşti serios?

— Credeai că glumesc când ţi-am spus că-mi place viaţa pe mare?

— Mi-a trecut prin cap.

Ea zâmbi larg.

— Cineva ar fi trebuit să te avertizeze să nu te căsătoreşti cu o femeie care iubeşte marea şi care iubeşte şi mai mult un căpitan care cutreieră pe mări.

Sfârşit